

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

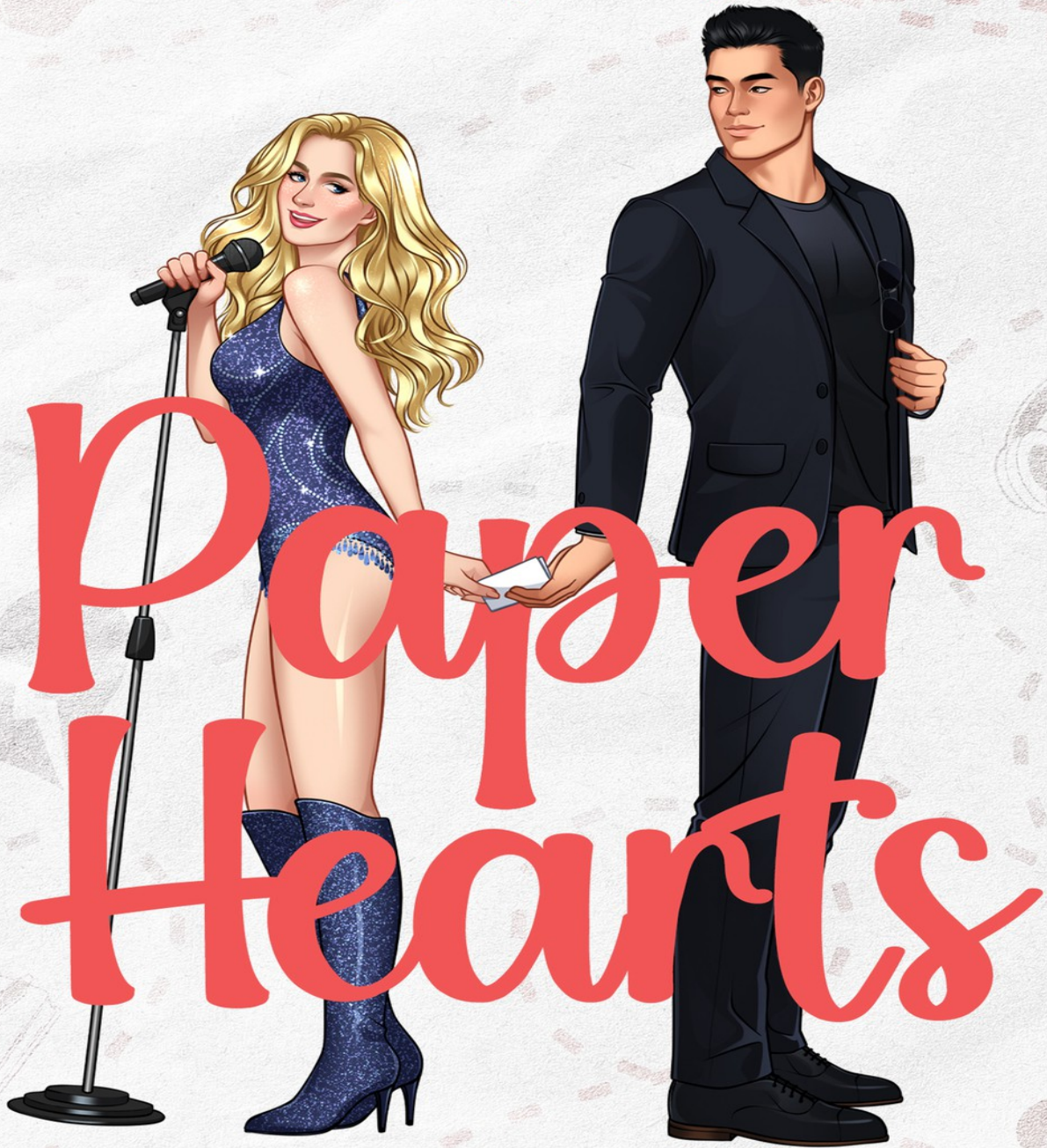
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Pop princess. fake prince. real temptation—
her comeback just got wildly complicated.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KAY COVE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

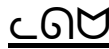
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Paper Hearts

KAY COVE

Bu eser kurgusal bir eserdir. Eserdeki isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Paper Hearts © 2026, Kay Cove LLC

Tüm hakları saklıdır. Kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde veya elektronik ya da mekanik araçlarla, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz. Bu kitap, yazar veya yayıncının açık rızası olmadan herhangi bir yapay zeka sisteminin eğitimi veya geliştirilmesi için kullanılamaz.

Düzenleme: Michelle Morgan (Fiction Edit)

Düzeltilme: Judy Zweifel (Judy's Proofreading) Kapak

Tasarımı: K.B. Barrett Designs

Sanat: Aga Olario

www.kaycove.com

Bu kitap, sevginin kazanılması gereken bir şey olduğunu erken yaşlarda öğrenen ve seçmelere katılmayı hiç bırakmayan sanatçılar için.

Başkalarının ihtiyaç duyduğu kişi olmayı o kadar iyi öğrendiniz ki, aslında ne istediğinizi unuttunuz.

Sahnenizi geri alın.

En önemli onay, kendi onayınızdır.

Aptal gibi görünmeye hazır olana kadar, harika olma şansınız asla olmayacak.

- James Carse

Paper Hearts

PLAYLIST

Pog«r (tsorly 7»rš K«llg
Stay - Rčkonno, Mikbg Lbb»
(Ščmms N»rs - Brčfnsg Š•psorr

7yv1i Lčk« hčrs P!nb
Joded — Mtleq Cqrot mčns -
C«llš Clorb»n Bobp It'r Y»
— 7»7»

T«ll l*ls Y» L»>» M« D«mč L»>ot»
The Onlš kxc«gtfi»n Porom»r«
Dong«r»t W»mon - Arfiono (?rond»
X»ntctc So&rfinno Corp«ntar
B«oytfišcl - Ckrfirffino Agy£l«ro
L»ye. Y»« T» L»>e. |U|s — gl«le.no l?»me.gThe
L£š« »š a Sh»i»g£rl 7ogl»r Si»fiš1
(št. Sabrčno Cnrpenter)

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

12. Bölüm

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27 Epilog

Okuduğunuz için teşekkürler!

Tesekkürler Kay
Cove'un diğer
eserleri

önsöz

Charlie

He wanted me?

“Spence,” diye hırıltıyla sesleniyorum, çıplak ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselerek. “Bu.” Ayak başparmağımın sert betona sürtünmesinden kaynaklanan acı dayanılmaz hale gelince vazgeçiyorum. Neon sarısı kapaklı devasa siyah çöp kutusunu işaret ediyorum — acımasız çöpçüler gibi parçalamadığımız tek kutu.

“O ışıltılı sahne botlarını giymediğinde ne kadar cılız olduğunu unutmuşum.” Ablam Spencer, nazikçe kalçasıyla bana hafifçe çarparak beni kenara itti. 7,5 santimlik boy avantajını iyi kullanıyor ve parmak uçlarına yükseldiğinde, tel rafta sıkışmış olan kutuyu kurtarmayı başardı. “Bunun sadece eski giysiler olduğuna eminim, Charlie. Kutularda giysiler, battaniyeler ve ayakkabılar var. Tüm albümler kahverengi taşıma kutularındaydı.”

İnatla başımı sallıyorum. “Hayır, bir yerlerde daha fazlası olmalı...”

Güm!

Kutuyu ayaklarımın önüne bırakıyor. Normal bir garajda bu, toz bulutu oluştururdu, ama burası Nate’in — üvey babam ve ablamın kocası — yepyeni çalışma garajı. Epoksi zeminler, üzerinde yemek yenebilecek kadar temiz.

Sola bakıyorum, kaputu açık olan şeker elması kırmızısı antika spor arabaya göz atıyorum. “Annemizin eşyalarını saklamak için yeni çalışma garajını seninle paylaşması babamın ne kadar da nazik bir davranışı.”

Mekan çok geniş. Düzenli bir şekilde dizilmiş kutular, kutular ve küvetlerle dolu olsa bile, dört araba daha sığabilirdi; bunlar bizim duygusal birikimimizin kanıtıydı. Annem vefat ettiğinde, Spencer tüm eşyalarını bir depoya koymuştu. Hatırladığım kadarıyla, deponun sahibi iki yetim kız kardeşe acıyarak depoyu ücretsiz olarak kullanmamızı sağlamıştı. Spence ve ben Las Vegas'a taşınıp, o Nate ile tanışıp evlenene kadar, tüm kutsal anılarımızı rahatça saklayabileceğimiz kadar büyük bir evimiz olmadı.

Spence'in benden çok daha fazlası var. Annem öldüğünde o on sekiz yaşındaydı. Ben ise sadece beş yaşındaydım. Onun bu kadar çok şeyi hatırladığı ve bana hikayeleri anlatacak birinin olduğu için minnettar olmam gerekirdi, ama bazen annemle benden on üç yıl daha fazla vakit geçirdiği için ona kıızıyorum. İnsanlar benim annemin tıpatıp aynısı olduğumu söylese de, kendimi onun yüzünü takmış bir yabancı gibi hissediyorum. Bu yüzden tek bir parça bile atamıyorum. Sadece kağıt parçaları, ama sahip olduğum tek şey bu. Parçalara tutunuyorum... sahip olduğum tek şey bu. Ben parçalara tutunurken, ablamın ise bütün anıları var.

Dizlerimin üzerine çöküp sarı kutu kapağını tutup çekiyorum. Sonunda, plastiğin yerinden çıkarken çıkardığı tatmin edici sesler odada yankılanıyor. "Battaniyeymiş, hadi oradan," diye homurdanıyorum, kutu hazinelerini ortaya çıkarırken

—bir kutu dolusu kağıt parçaları ve fotoğraflar.

Bir listeyi kaldırıp zaferle havada sallıyorum. "Gördün mü?"

Ablamın yüzüne tatlı bir gülümseme yayılıyor. Tanrım, o çok güzel, özellikle de gülümsediğinde. Kıvrımlı vücutlu. Kalın, uzun siyah saçlar ve yumuşak kahverengi gözler. En güzel, doğal bronzluk. Hiçbir şekilde birbirimize benzemiyoruz. Spencer'ın babası Kübalı. Benimki mi? O yok. O adamı hiç tanımadım, o da beni tanımak istemedi. Aldatan piç. Annemin ona ihtiyacı olduğunda yanında değildi. Benim ona ihtiyacım olduğunda da yanında değildi. O, beni asla rahatsız etmesine izin vermeyeceğim bir hayalet.

Yanımin yanına zarıfçe yere çöktükten sonra Spencer bacaklarını büküp kağıtları ve fotoğrafları düzenlemeye başladı. “Annem bunların hepsini düzenleme fırsatı bulamamış olmalı. Şuna bir bak.” Bana, spagetti askılı, dalgalı, çiçek desenli bir elbise giymiş, simsiyah

güneş gözlüğü takmış kaslı bir adamın yanında duruyor. Satılık tabelasının önünde poz veriyorlar. Arkalarında ise mütevazı ama sevimli, küçük bir kır evi var.

“Annen ve baban mı?”

Spence yavaşça başını sallar, gözleri uzak bir anıya dalarken bakışları kayar. “Annem burada bana hamile. Bu evi benim için almışlar.”

Fotoğraftaki yakışıklı adamı inceliyorum. Koyu siyah saçları Florida güneşinde parlıyor ve Spencer’in ten renginden sadece birkaç ton daha koyu olan bronz teni, bembeyaz bir guayabera gömleğine gerilen geniş omuzlarına yayılıyor. Devasa kahverengi mokasenleri, ütülü haki pantolonun altından görünüyor ve dünyada kim olduğunu tam olarak bilen bir erkeğin tipik Miami görünümünü tamamlıyor. Yüzü, o oniks güneş gözlükleriyle kısmen gizlenmiş, bu da onu hem orada hem de bir şekilde ulaşılamaz gibi gösteriyor.

"O gittiğinde kaç yaşıydın?"

"İki." Gözleri kucağına düşüyor. "Başka birini buldu. Aşk onun için bir atlama oyunuydu. Bir kadından diğerine atlıyordum. Bu annemi mahvetti. Onu gerçekten seviyordum." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Efsaneye göre, hâlâ dışarıda kadınların peşinde koşup hayatlarını mahvediyormuş."

Kız kardeşimin dizine hafifçe vurdum. "Üzgünüm. Zavallı annem... zavallı sen."

"Hey, bu sayede daha güçlü olduk." Elini uzatıp fotoğrafın üstüne hafifçe vurdu. "Annem durumu çözdü ve beni o evde tek başına büyüttü. Sen doğduğunda da aynısını yaptı. İmkansızı mümkün kılmanın bir yolunu her zaman bulurdu. Ben de o mantrayla yaşamayı öğrendim. Bu yüzden, annem öldüğünde akli başında herkes senin velayetini almamın imkansız olduğunu söylese de, o bir kez başarmışsa... ben de başarabilirdim." Omzuyla şakacı bir şekilde omzuma dokunarak beni yana doğru itti. Dizlerimin üstünden bir kalçama düştüm, sonra onun gibi bacaklarımı çaprazladım. Beton bu şekilde daha az acı veriyordu.

"Pişman mısın?" diye soruyorum, pek içten olmayan bir sesle, on bir yaşında taşındığım malikaneden sadece bir taş atımı uzaklıktaki iki bin metre karelik garajın içinde etrafa bakınıyorum. Açıkçası, her şey yolunda gitti.

“Neden pişmanlık duyayım?” diye soruyor dalgın bir şekilde, kutuyu karıştırmaya devam ederken, sanki bambaşka bir hayata geri götüren bir fotoğrafın üzerinde duruyor.

“Beni yanında tutmak.”

Başını bana doğru çeviriyor, dudaklarını büzüyor ve bir kaşını kaldırıyor. “Bir kez.” Somurtkan yüzünü uzun süre koruyamıyor, dudaklarının köşesinde alaycı bir gülümseme belirliyor.

“Beni eğlendir. Beni ne zaman itfaiyeye bırakmayı düşündün?”

“Sen yedi yaşındayken, o kadar parasızdık ki, evimizin kirasını zar zor ödüyorduk ama Noel zamanı işten Sephora hediye kartı kazanmıştım. Sonunda kendime güzel makyaj malzemeleri alabilecektim.” İşaret parmağını ve orta parmağını birleştirir. “Sadece akşam yemeğini hazırlamak için seni *iki dakikalığına* yalnız bıraktım ve sen benim yepyeni Tom Ford göz farı paletimi duvarın üzerine sulu boya resimleri yapmak için kullandın. *Ooooh*, seni...” Havasını keserek hayal kırıklığını ifade eder ama bunu yumuşak bir kıkırdama ile birleştirir. “O zamanlar, bir makyaj paleti için altmış dolar ödemek saçmalıktı.”

“Hayatımızın bu kadar kasvetli olduğunu hatırlamıyorum. Kendimi hiç fakir hissetmedim. Her zaman iyiydim, Spence.”

Dudaklarını ıslatıp birbirine sürtüyor. “O zaman seni koruma konusunda sandığımdan daha iyi bir iş çıkarmışım.”

Bariz cevap, milyarder üvey babamın bizi kurtardığıdır. Ama hikaye bununla bitmiyor. Ablam benim dayanağımdı. Onun sayesinde hayatta kaldık. Beni ne kadar çok sevdiği sayesinde.

Spence, *konuyu değiştirelim demek* için evrensel bir işaret olan ıslak kulaklı bir köpek gibi başını salladı. “Ve şimdi bize bak. *Kendine bak, mega pop yıldızı*. Eski kira paramızla kıçını silebilirdin.”

“Evet... bana bak,” diye acı bir şekilde mırıldanıyorum.

Yüzündeki gülümseme bir anda silinir. “Bu ses tonu da ne?”

“Hiçbir şey,” diye mırıldanıyorum, tekrar kağıtlarla meşgul olmaya çalışıyorum, ama Spence, her zamanki gibi, konuyu kapatmaya izin vermiyor.

“Turne hazırlıkları nasıl gidiyor? Çok çalışıyor olmalısın.” Geçen yıl olmayan dört başlı kaslarımın sertliğini hissederek uyluklarıma hafifçe vurur.

"Haftada beş gün, günde altı saat prova yapıyorum, ama dans ettiğimde hâlâ uzun bacaklı bir devekuşu gibi görünüyorum."

Koreografiyi ne kadar basitleştirirlerse basitleştirsinler, ben yetişemiyorum. Ama kendimi savunmak gerekirse, yedi yıl önce bu işe başladığımda, ben bir şarkıcı-söz yazarı olduğumu söylemiştim. Dansçı değil. Muhteşem bir sahne sanatçısı değil. On milyonlarca hayranını mükemmel olduğuna, mutlu olduğuna inandıracak sarışın, Barbie ikonu değil.

"Domino Records ile sözleşme imzaladığından beri bu büyüklükte bir dünya turnesi yapmak hayalin miydi?"

Sessizce omuz silkiyorum.

"Fikrini değiştirebilirsin." Bu sefer alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Mağara adamı gibi tepkilerinden çok hoşlanıyorum ama, bana gerçekten neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Claire hamile." Sanki Spencer'ın anlaması gerekiyormuş gibi, bunu tam bir cümle gibi söylüyorum.

"Bunun farkındayım. O benim kızım."

Kıkırdıyorum. "Ailemiz çok karmaşık. Sen benim üvey kız kardeşimsin. Kocan benim üvey babam. Babamın diğer üvey kızı, kız kardeşim olmadan önce çocukluk arkadaşımdı. Oğulların teknik olarak benim yeğenlerim ama bana 'kızım' diyorlar ve aslında her an *Maury'nin* programına çıkabiliriz."

"Evet, ailemiz karmaşık bir matematik problemi gibi, ama konu bu değil. 'Claire hamile' derken ne demek istiyorsun? Yatak istirahatinde olduğu ve seninle tura çıkamadığı için üzülüyor musun?"

"*Hayır.*" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "O kadar bencil değilim. Onun adına mutluyum ve bu bebeğin sağlıklı bir şekilde doğmasını gerçekten istiyorum. Sadece... kendimi yalnız hissediyorum. Claire her turneye benimle birlikte gelirdi. Bu, onun katılmayacağı ilk turne olacak. Doğum tarihi, benim Avrupa turnesine başlamam planlanan tarihe denk geliyor."

"Peki ya ben? Bu yıl senin asistanın olabilirim."

Derin bir nefes alıp bacaklarımı uzattım. "Eli ve Remy'ye bakman gerekiyor."

"Onlar da gelebilir. Nate de," diye ısrar ediyor. "Ailene ihtiyacın olursa Charlie, biz buradayız."

“Dört yaşında ve altı yaşında iki çocuğun tur otobüsünde tıklıp kalması ya da dünyanın dört bir yanına sonsuz uçuşlar yapması hiç mantıklı değil. Ben sadece çocukların için en iyisini istiyorum.”

“Çocuklarım için en iyisi ne?” diye sordu Spencer, kızarmış marshmallow kadar yumuşak ve tatlı bir ses tonuyla.

“Sadelik. En çok sevdiğim insanlar için istediğim şey bu. Huzur... ve güzel, basit şeyler. Ev yapımı Pazar akşam yemekleri ve graham krakerleri ile lavanta köpük banyosu gibi kokan küçük bebekler gibi.” Çocuklar henüz yürümeye başladıkları zamanlardaki o değerli anları çok sevmiştim. O kadar da uzun zaman önce değildi ama anılar şimdiden solmaya başlamıştı.

“Sana bunu söylemek istemezdim ama bu aralar lavanta kokusundan çok ayak ve kirli çamaşır kokuyorlar. Buraya ziyarete geldiğini öğrendiklerinde çılgına dönecekler. Dex amca onları lazer tag oynamaya götürdü ama yakında dönecekler. Ne kadar kalabilirsin?”

“Sadece bu gece. Provalara dönmem gerek. Turneye üç aydan az bir süre kaldı.”

Spencer, kıvrıkcık saçlarının kalın bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bunun için Los Angeles’tan buraya kadar geldin mi?” Parmak eklemleriyle çöp kutusunun yan tarafına hafifçe vurdu. “Ne arıyorsun?”

“Daha fazla kağıt kalp,” diye itiraf ettim.

Bunlar annemin küçük aşk notları. Kanseri teşhisi konduğunda, zamanının dolduğundan korkarak bunları kaydetmeye başladı. Annem her zaman el işleriyle uğraşan, kaligrafi ve preslenmiş çiçekler gibi eski usul yaratıcılıkla dolu biriydi. Öbür dünyadan bana eşlik etmek için fotoğraflar ve mektuplar kullandı. Yıllarca, bir ömür boyu anneliği bir albüm koleksiyonuna sığdırmaya çalıştı. Fotoğrafları, en sevdiği şarkıların sözlerini çok seviyorum. Ama en sevdiğim kısımlar kağıt kalpler; cesaret verici aşk notları ya da sadece Cupid’in en sevdiği şekle kesilmiş çeşitli kağıtlara karalanmış tatlı duygular. Onları albümlerden koparıp, sonsuza kadar yaşatabileceğim küçük ateşböcekleri gibi bir hatıra kutusuna koydum. Yolumu aydınlatacak değerli ışık parçacıkları.

On sekiz yıl sonra, hepsini okumakla kalmadım, o mesajlar zihnime ve kalbime kazındı. Hafızamdan hareketle havada el yazısının kıvrımlarını çizebilirim. Kağıt buruşmuş, yıpranmış, amacının çok ötesinde kullanılmış. Yeni bir ilham kaynağına can atıyorum. Onun sesine daha çok ihtiyacım var, hayatımın haline geldiği bu hayal kırıklıkları ormanında yolumu bulmam için iz bırakacak kırıntılara ihtiyacım var. Keşke farklı bir şekilde yaşamış olsaydım diye çaresizce dilediğim bir hayat. Ama artık çok geç. Ben kendime ait değilim. Etiket, makineye, paraya... dünyaya aitim. Ama o küçük kağıt hayaletleri bana yapıyor. Bana değerli, sade bir zamanı hatırlatıyorlar — anneme ait olduğum zamanları.

"Tamam, tüm bunları seninle birlikte inceleyeceğim, ama kahveye ihtiyacımız olacak."

"Chai çayı?" diye yalvarıyorum.

Spencer bana sırtarak bakıyor. "Neden? Kafeinin büyümeni engellemesinden mi korkuyorsun? Çünkü hasar çoktan verildi."

"Çok komik," diyorum ciddi bir ifadeyle. "Kahveyi sevmediğimi biliyorsun. Ama son zamanlarda matcha'ya açık oldum."

"Onu halledebilirim."

"Teşekkürler kardeşim," diyorum şarkı söyler gibi.

Ayağa kalkmaya çalışır, ama ayağı uyuşmuş olmalı ki yüzünü buruşturur ve sendeler, dengede kalmak için küvetin kenarına tutunur. Yeterince sağlam değildir. Küveti devirir, kağıtlar her yere dağılır, epoksi zeminde kış olimpiyatlarında altın madalya kazanacak bir performans sergiler gibi kayar.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldanır.

İkimiz de ellerimizin ve dizlerimizin üzerine çöküp, etrafa saçılmış belgeleri, fotoğrafları, mektupları ve banka hesap özetlerini topluyoruz. Burada o kadar çok ıvır zıvır var ki, bu biraz heyecan verici. Bunca yıldan sonra, annemle ilgili keşfedilecek daha fazla an var. En uzağa kaymış turuncu bir mektup zarfını alıyorum ve onunla ayağa kalkıyorum; ismi gördükten sonra merakım uyandı. "Annemin adı Beth sanıyordum. İnsanların ona Bettany demesinden nefret ederdi."

"Öyleydi." Spencer bir yığın kağıdı küvete geri bırakıp, mektubu almak için elini uzattı. "Ona Bettany diyen tek kişiler anne babasıydı."

"Sanırım büyükannem ya da büyükbabam ona mektup yazmış."

Spence başını salladı. “Sanmıyorum. Araları bozuktu. Annem on yedi yaşında evden ayrılmıştı. Ben annesini ve babasını hiç tanımadım bile.” Parmaklarını zarfın kenarının altına sokup mektubu çıkardı ve okurken açtı. Yavaşça, neredeyse uğursuz bir şekilde, kız kardeşimin gözleri soldan sağa kayarken büyüdü, sanki açlıktan ölüyormuş gibi kelimeleri yutarcasına okudu. “*Oh,*” diye fısıldadı.

"Ne... Ne oldu?"

Dudakları aralanmış halde Spencer mektubu göğsüne bastırır ve gözleri benimkilere sabitlenir, gözlerini kırpmadan. Yüzünde nadiren gördüğüm bir ifadeyle doludur: *Korku*.

Artan endişem boğazımda bir düğüm oluşturur. “*Kimden geldi?*” diye daha ısrarcı bir şekilde tekrar sorarım.

Bir nedenden dolayı isteksizce dudaklarını ıslatır. “Bilmiyordum,” diye mırıldanır. “Yemin ederim bilmiyordum.”

Spencer’in bana abla gibi davranıp, kesinlikle benim keşfetmem gereken rahatsız edici bir gerçeği benden saklamaya çalışacağından endişelenerek bir adım öne atıyorum. Kobra gibi hızlı bir hareketle, mektubu elinden atamadan onu kapıyorum.

Sevgili Bettany,

Aylardır ne yapacağımı bulmaya çalışırken kendimi paramparça ediyorum. Parmaklarım ağrıyana kadar numarayı aradım ama telefonu açmıyorsun. Bu yüzden, en sevdiğin iletişim aracına, mektuplara başvuruyorum, çünkü belki bu sefer çaresizliğimi anlarsın.

Yeterince iyi bir mazeretim yok. Çirkin gerçek şu ki, hâlâ evliyken sana aşık oldum. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum — utanç verici, pervasız — ama seni gördüğüm ilk andan itibaren

, bunu durdurma gücümü kaybettim. Dürüst olmak gerekirse, direndim, ama seni sevmek nefes almak gibiydi.

Eğer benimle işin bitmediğine dair en ufak bir umut varsa, söz veriyorum, yarattığım bu enkazı düzelteceğim. Karımın yanına gidip ona ayrılacağımı, başka birine bu kadar aşık olduğum için bir korkak olduğumu, utançla dolu olduğumu söyleyeceğim. Orada başım eğik, sesim titreyerek durup, aşkın bana bir kasırga gibi çarptığını ve beni . Büyülendim, tükendim... takıntılıyım. Seninle ve bebeğimizle bir hayat düşüncesi, bunu ne kadar çok istediğim için beni dehşete düşürüyor. Seni geri kazanmak için her şeyi yaparım, çünkü seni ne kadar seviyorsam, karnındaki o bebeği on kat daha fazla seveceğim.

Lütfen onu benden alma. Tekrar bir aile olabiliriz. Parçaları bir araya getirebilirim. Sana, Spencer'a ve kızımıza sadakatimi kanıtlayacağım. Ölene kadar nefes aldığım her anı buna harcamam gerekse bile, sana kalbine nazik davranabileceğimi göstereceğim. Daha önce hiç böyle bir adam olmadım — bir yalancı, bir aldatıcı. Hayır. Yemin ederim ki bu, en saf, en çarpık haliyle aşk. Ama gerçek aşk.

Daha ne dememi istiyorsun? Ne yapmam gerekiyor? Ayı mı istiyorsun? Onu getirmek için gökyüzünde sürünerek ilerleyeceğim. Yıldızları mı? Hepsi senin olacak. Kalbimi mi? O zaten senin, her atışıyla.

Lütfen.

Lütfen.

Lütfen.

Senden bir daha haber alamayabileceğimi biliyorum. Bunu yazmak bile göğsümü acıtıyor. Sanki seni çoktan kaybetmişim gibi hissediyorum ve bu düşünce beni kederle boşaltıyor. Eğer bu gerçekten bittiyse, kararını saygıyla karşılayacağım. Bir şekilde unutmayı öğreneceğim. Ama yolda bir mektup daha açmanı istiyorum: bu mektup, kızımız için bir güven fonunu açıyor. Emekli maaşımın yarısı, onun ihtiyaç duyabileceği her şey için biriktirildi.

Bana söz ver, bir gün ona sadece ne yaptığımı değil, ona ne kadar derinden bağlı olduğumu da anlat. Harika oğullarım var, ama hep bir kızım olsun diye hayal kurmuşumdur. Hatta anneme ölüm döşeğinde, eğer bir kızım olursa, onun adını yaşatacağıma söz vermiştim. Hangi ismi seçersen seç, ona benim ona Charlotte adını vereceğimi fısıldar mısın? Her gece oğullarımı yatağa yatırırken, benim de bebeğim Charlie'yi yatırabilmeyi dilediğimi?

Sessizlikten çok korktuğum için saçmalıyorum. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum... sadece umudumu asla kaybetmeyeceğimi biliyorum.

Ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

-Liam

Mektubu tekrar okudum, sonra bir kez daha, sonunda kendi gözyaşlarımın perdesinden Spencer'ın sulanan gözlerine baktım.

"Beni mi istedi?" diye boğuk bir sesle sordum, titrek ellerimde mektup buruşurken dizlerim titremeye başladı.

Babam beni seviyordu. Beni istiyordu.

Ve o, babamı benden uzak tuttu.

1. bölüm

Charlie

I. Can. Save. This.

Üç Ay Sonra - New York

Zil sesi zayıf, bir duyuluyor bir duyulmuyor. Kulak mememi sertçe çekiştiriyorum, bu bizim işaretimiz, sahne ekibinin yalvarışımı görmesini umuyorum. *Bir terslik var.* Kimse yanıt vermezken, mikrofonu dudaklarımdan iki saniye uzaklaştırıyorum, sadece ağzımı hareket ettirmek, *ses kontrolü yapmak, geri besleme... geri besleme.* Bir satırı kaçırdım, ama onlara playback yapmadığımı onayladığımda kalabalık destek için coşkuyla bağırıyor. Övgüyü duymak enerji veriyor... bir milisaniye için. Ama mikrofon tekrar dudaklarıma yaklaştığı anda, çınlama bir kez daha geliyor, bu sefer daha *yüksek* ve daha da dikkat dağıtıcı.

Lanet olsun, biliyordum. Soğuk bir korku midemi kaplıyor, sadece birkaç saat önce, annemin el yazısı notlarının bulunduğu kutunun üç eyalet ötedeki bir otel giyinme odasında durduğunu fark ettiğimde hissettiğim duygunun bir tekrarı... ya da belki de şu anda bir çöp konteynerinin dibinde ezilmiş durumda.

Boğazım düğümleniyor, ama sadece kaybımdan dolayı değil. Artık durum bundan daha karmaşık. Üç ay önce, o kutuyu elimde tutmak için her şeyi verirdim — annemin sesi, sevgisi, benim yeterli olduğumu söyleyen küçük kağıt vaatleri. Ama üç ay önce, onun bir yalancı olduğunu bilmiyordum. Her “seni seviyorum”un, babamı benden uzak tutan aynı el tarafından yazıldığını bilmiyordum. Her

kalp şeklindeki cesaret verici notun, bana istenmediğime inandırarak ölen bir kadından geldiğini bilmiyordum.

Hâlâ o kağıt kalplere ihtiyacım var. İşte en acı verici yanı da bu. Bildiklerime rağmen, onlara çaresizce ihtiyacım var. O kutuya uzanıp, onun kutsal bilgelik sözlerini çıkarmak ve hiçbirinin önemi yokmuş gibi davranmak istiyorum — sevginin ihanetle bir arada var olabileceğini, daha doğmadan önce tüm kimliğini çalan birinden teselli bulabileceğini. Ama bildiklerimi unutamam. Ve şimdi, kırk bin kişinin önünde bir sahnede duruyorum, belki de hiç var olmamış bir anneye uzanıyorum.

Şimdi lanetlendim. Benim için dünyadaki en önemli şeyi çantama koymayı nasıl unutabildim? Evren, bu devasa dikkatsizliğimin bedelini ödettiriyor ve şüphesiz, şimdiye kadar yaptığım en büyük gösterinin başında yaşanan ekipman arızası, cezamın sadece başlangıcı.

Ya da belki de bunun kutuyla hiçbir ilgisi yoktur. Belki de ilk nefesimi almadan önce lanetlenmişim — bir ilişkinin ürünüydüm, varlığından haberdar olmadığım bir babanın istediği, tamamen kurgu olan bir köken hikayesiyle büyütülmüştüm. Hayatım boyunca kimsenin seçmediği kız olduğumu düşündüm. Meğer birinin uğruna savaştığı kızmışım, ama annem hayır demiş. Bu ne tür bir karma yaratır? Tüm kimliğin başkasının söylediği bir yalan üzerine inşa edilmişse, ne tür bir kozmik borç taşırsın?

Ya da belki de sekiz haneli bir gelir getiren bu lanet konsere odaklanmalıyım. *Belki de olabilecekler üzerine kafa yormayı bırakıp işimi yapmalıyım.*

Aptal, arızalı kulaklık, benim kurtuluşum olması gereken ten rengi plastik ve kablolardan oluşan bir parça. Parmaklarım, onu kulak kanalımdan çekip çıkarmak, emişin kesilmesiyle gelen o tatmin edici *patlama sesini* duymak için kıpır kıpır oluyor. Ama bu, bu kaosun içinde akıl sağlığımı koruyan son ipim; gürültü duvarının arkasındaki müziği duyabilmemin tek yolu. O olmasaydı, kendi düşüncelerim çılgınlıkların tsunamisinde boğulurdu; stadyumun her köşesinden bana çarpan yüz binlerce ses, çelik kirişlerden ve betondan sekerek, geriye titreşimden başka bir şey kalmayana kadar.

Işıklar göz kamaştırıcı, devasa, kızgın beyaz spot ışığı başımın üzerinde bir SWAT ekibi gibi dönüyor. Ter gözlerime akıyor, kalın göz kalemimi kaplıyor, yüzüme çift kat boya gibi yapışmış, kusursuz su geçirmez makyajımı alay konusu haline getirme tehdidinde bulunuyor. Acı dayanılmaz; Gözlerimi sıkıca kapatıp bir oktav atlayarak, kariyerime sonsuz rekabet denizinde bir şans veren o önemli notaları vurduğumda ancak rahatlayabiliyorum. Henüz yirmi üç yaşındayım ama her gün plak şirketime beni değiştirmeleri için yalvaran yaklaşık beş yüz uygun aday var; hepsi benden daha genç, daha güzel, daha sarışın, daha zayıf. Elimdeki tek koz, dört oktavlık ses aralığım, neredeyse kusursuz tonum ve acımasız çalışma ahlakım.

Bu performansı uykumda bile yapabilirim. Aslında, yaptım da. Evimdeki güvenlik kameraları, uykusuzluktan kaynaklanan birden fazla uyku dansı seansımı yakaladı; bu, turneye hayatlarının bir yılını adayan profesyonel dansçılarla ilk provalar konusunda çok gergin olmamın bir sonucuydu. Bana inanıyorlardı, ama benim tek gördüğüm, *Sesame Street*'i Broadway prodüksiyonu gibi gösteren beceriksiz, koordinasyonsuz hareketlerimdi. Bu yüzden durmaksızın çalıştım. Sabah, öğlen ve gece — ve görünüşe göre uyurken de. Günde en az altı saat, neredeyse dört ay süren cehennem gibi dans antrenmanından sonra, biraz daha iyi olduğumu söyleyebilirim. İdare edecek kadar. Hayal nedir anladığımdan beri hayalini kurduğum bu dünya turunu gerçekleştirecek kadar.

Ama ışıklar altında adımları ve kalabalığın coşkulu tezahüratlarını hayal ederken, içimdeki bu iç çekişmeyi hiç tahmin etmemiştim — bir an, hatırlayabildiğim kadarıyla hep arzuladığım onaylanma hissiyle zirvede uçarken, bir an sonra, bunu artık istediğimden bile şüphe etmeme neden olan acı verici yorgunluğa boğuluyordum. Las Vegas'taki dünya turumun ilk haftasını atlattım, babamın otelinde sahneye çıktım; ön sırada oturan babamın gururlu gülümsemesi hem bana güven verdi hem de boğdu beni. O konserler idare edilebilir, neredeyse güvenli hissettiriyordu; ailem başarısızlık hissini hafifletiyordu.

Ancak bu hafta farklı geliyor. Daha üçüncü gösteri. Bu yıl önümde otuz sekiz gösteri daha var ve şimdiden ivmemi kaybediyorum. Hala on yedi yaşındayken yazdığım aynı lanet şarkıları söylediğimin farkında mıyım, yoksa *herkes*

bunun ne kadar utanç verici olduğunu mu düşünüyor? Dünya büyüdü ama ben aynı yerde saydım. Yıllardır mırıldanmaya değer tek bir şey bile yazmadım.

Yorgunluktan mantıklı bir düşünce bile kuramadığımda, kas hafızam bacaklarımı yerlerine taşıyor. Adım, adım, çapraz adım, adım. Yok denecek kadar küçük kıcımları dışarı çıkarıyorum. Tanrım, bu harekete nefret ediyorum ama hayranlar her seferinde çıldırıyor. Yavaşça çömelip, en sağlam yedek dansçımın omzuna şehvetli bir şekilde yaslanıyorum. Jumbotron'a görüntü aktaran ikinci kamerayla göz teması kuruyorum. Zihnim sadece hareket etmeye devam et diye çılgılık atarken, dramatik etki yaratmak için bir an duruyorum. Beni eğitilmiş bir maymun gibi hissettiren bir başka kış çıkarma hareketi. İki adım geriye, hem ihtiyacım olan hem de nefret ettiğim kalabalıktan uzaklaşmak için.

Bunu defalarca prova ettim. Kolay olmalı. *Bu benim işim.*

İki saatlik setin daha üçüncü şarkısı ve vücudum zaten beni yüzüstü bırakıyor, kaslarım sanki kıyma makinesinden geçirilmiş gibi çılgılık atıyor. İçimdeki her şey çökmüş durumda—midem çorak bir krater, düşüncelerim kafatasımın duvarlarından serseri kurşunlar gibi sekip duruyor. Altımdaki sahne yok olup gitsin, ben de bağlanmamış bir şekilde siyah kirişlerin arasına süzülüp gideyim. Kalabalığın çılgınlıkları beynime delik açıyor, her biri fiziksel bir saldırı gibi, bu bozuk kulaklıktan gelen geri besleme ise sanki biri kulak zarıma buz kıracağı saplıyormuş gibi hissettiriyor.

Mikrofonu tekrar düşürüyorum, parmaklarım soğuk metali bırakırken titriyor. “Ses kontrolü,” diye bağıriyorum bu sefer, boğazım çaresizlikten yanıyor. Ama kimse tepki vermiyor—gölgelerde saklanan ses mühendisleri de, etrafımda mükemmel bir düzen içinde süzülen dansçılar da. Tiz bir uğultu her şeyi bastırıyor, kendi sesimi bile, ta ki tek duyabildiğim şey kafatasımı delip geçen o keskin elektronik çılgılık olana kadar. Ah, siktir et. Tırnağımı ten rengi plastiğin altına sokuyorum, o lanet şeyi çekip çıkarırken emişin acı verici bir *patlama* sesiyle koptuğunu hissediyorum. Kulaklık terli avucumdan fırlayıp cilalı siyah sahnenin üzerinde kayıyor, yedek dansçılarımın ayaklarının altında yaralı bir böcek gibi sıçrayarak ilerliyor. Senkronize dairelerinden kurtuluyorum, işaret parmağımı

devam etmenin evrensel işareti. Gözleri büyür ama ritmi hiç kaçırmazlar. Artık doğaçlama yapıyoruz.

Sahnenin kenarına doğru podyumda yürürken üç kez derin nefes alıyorum. "Bu gece herkes nasıl?" diye bağıryorum, mikrofonun sesini

"New York City! Şu kalabalığa bakın. Teşekkürler! Sizi seviyorum çocuklar. Bütün ülkedeki en iyi şehir."

Bu sözler ağızımda karton gibi tadı var. Bunu Vegas'ta da söyledim. Los Angeles, Atlanta, Houston ve Orlando'da da söyleyeceğim. Bir yanımda bu senaryodan nefret ediyor, her şeyin geçici bir rutin olduğu halde bu gecenin özelmış gibi davranmaktan nefret ediyor—ama Tanrım, bana bağırarak cevap verdiklerinde, yüzleri sadece kendileri için söylediğime inanarak aydınlandığında, o heyecana bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım oluyor. Bu sektör, bir zamanlar düşündüğüm gibi harika müzik yapmakla ilgili değil. Bu sektör, bir an evim gibi hissettiğim, bir an sonra ise giyotin gibi hissettiğim bir kaide üzerinde dengede dururken sevilme ve hayranlık uyandırmakla ilgili.

Duyusal aşırı yükümü dengelemek için kalabalığa odaklanmaya çalışıyorum. Ön sıradaki seyirciler o kadar yakın ki yüzlerini bir şekilde seçebiliyorum. Hepsi, stiletto şeklinde tasarlanmış sahnede yukarı aşağı yürüyen, ışıltılı botlarımla göz hizasında olmak için yarım yıllık kiralalarını ödediler. *Ne pahasına olursa olsun*. Onları hayal kırıklığına uğratamam.

Bu gece açık hava arenasında hava dondurucu soğuk. Çıplak taytlarım, -6 derecelik havada bile kağıt kadar ince çünkü uyluklarıma fazladan birkaç santim ekleyemedik. Üzerimde yaklaşık altmış prodüksiyon kamerası var... *bu kaç kilo ekliyor acaba?* Vücuduma yapışan, askısız, popomun yarısını açıkta bırakan leotardım beni sıcak tutmaya hiç yardımcı olmuyor, her döndüğümde deri püsküller neredeyse donmuş cildime küçük kırbaçlar gibi çarpıyor.

Gözlerimin altından damlayan soğuk teri siliyorum ve müziği yeniden bulmak için derin bir nefes alıyorum. Sanki Noel ışıklarını çözmeye çalışmak gibi, gürültülü tezahüratları melodiden ayırmaya çalışıyorum. *Odaklan, odaklan, odaklan*. Ama bulamıyorum.

Siktir, *siktir*. Şimdi panik yapıyorum.

"Çok mutluyum, millet." Sesim bana bile boş geliyor, yalan dilimde lastik gibi tadı var. "Burada olduğunuz için teşekkürler. Teşekkürler ki"—yutkunuyorum, yüzümü çatlatmış gibi gelen bir gülümseme zorluyorum—"hayallerimi gerçeğe dönüştürdünüz." *Hayaller mi?*

Kabuslar mı? İkisi de mi? “Bu gece coşacağız! En sevdiğiniz şarkıları çalacağız!” Kalabalık çığlıklar ve haykırışlarla patlarken, kalbim sanki kaçmaya çalışır gibi göğsümde çılgınca atıyor. *Nerede bu lan? Melodi nerede?*

Kırk bin çift göz, soğukkanlılık bekleyen kameralar, havaalanı pistini bastırarak kadar yüksek gürültü... Bu, akli başında herhangi birini çıldirtirdi. Ama Amerika'nın sevgilisi, bir neslin sesi Charlie Riley olarak geçirdiğim yedi yılın ardından... ben artık akli başında mıyım ki?

Omzumda büyük bir el hissediyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Baştan aşağı siyah giyinmiş, gece yarısı gökyüzünün karanlığıyla bütünleşen prodüksiyon müdürü Omar gözlerimi buluyor. Bana nazik bir gülümseme atarken, hızlıca yeni bir kulaklık takıyor. Derin bir nefes alıyor ve mimiklerle bana da aynısını yapmamı işaret ediyor.

“Anladım, anladım,” diye fısıldayarak bağıriyorum, mikrofonumu ayakkabılarımin üzerine doğrultmuş halde. Ona coşkuyla başparmağımi kaldırıyorum. Kulaklığımi tekrar taktığım anda, sessiz bir mutluluk kaplıyor beni. Melodiyi yakalıyorum, tam da nakarat kısmına yetiştiriyorum ve sanki bu an için doğmuşum gibi tüm gücümle söylüyorum.

*Gece yarısı öpücükleri, dillerimiz birbirine
dolanmış Gün batımında donmuşuz
Denizin gökyüzüyle buluştuğu
yerde Ve tek gördüğüm sen ve
ben*

Oh, hayır, lanet olsun.

Sözlerdeki “tek gördüğüm sensin” kısmı *aklıma geliyor*.

Kahretsin. Sorun yok. Biraz kafam karışmıştı. Şarkının adından nakarat kısmını yakalıyorum.

Geriye dönüp bakınca her şey mükemmeldi.

Kahretsin. Bir hata daha.

Sözler şöyle olmalıydı: “*Geriye dönüp bakınca her şey resim gibiydi.*”

Bu gece benim neyim var? “*Hindsight*” en popüler şarkım. İlk platin albümüm. Hayranlarımin her birinin kalbine kazınmış sözleri. Oh, bunu asla unutmayacaklar

. Ne kadar engellemeye çalışsam da, sosyal medyada yakında başlayacak alaylar zihnimde parıldamaya başlıyor.

Kendi şarkılarını yazmadığı belli. Sözleri bile hatırlayamıyor.

O kadar paraya rağmen Charlie en sevdiğim şarkıyı bile söylemedi. Ne kadar para israfı.

Neden ona bu kadar hayran olduğumu bilmiyorum. Canlı performansları da o kadar iyi değil.

Ve tam o anda kulaklarımdaki çınlama yeniden başlıyor. Bu sefer daha agresif; yüksek tizli bir ses kafatasımı delip geçiyor, metalik tiz sesiyle her şeyi boğuyor. Sağ dizim ıslak karton gibi bükülüyor, beni üç adım sola sendeltiyor, ayak bileğim dışa doğru dönüyor, diz boyu Barbie mavisini botlarımla zar zor tutunabiliyorum. Spot ışığı, sendelememi acımasız bir beyaz netlikle yakalıyor. Kırk bin yüz bir ağızdan nefesini tutar, toplu "ooooh" sesleri bir dalga gibi sahneye doğru yuvarlanır, telefonlarını daha yükseğe kaldırır; Charlie Riley'nin performansının muhteşem, paylaşılabılır bir felakete dönüştüğü o anı yakalamak için.

Sorun yok. Bunu kurtarabilirim. Biliyor musunuz? Tekrar yapacağız. Gruba baştan başlayacağımızı söyleyeceğim. *Bunu kurtarabilirim.*

Ama ciğerlerim duruyor, her nefesim göğsüme ulaşmayan minik hırıltılar halinde geliyor. Dizlerim titriyor ve bacaklarım makarna gibi yumuşak. Sahne önce beş derece sola, sonra sağa eğiliyor gibi görünüyor. Parmaklarım karıncalanıyor, uçları uyuşuyor. Çınlama daha da yükseliyor, bas hattını, stadyumun uğultusunu bastırıyor, ta ki tek duyduğum o gümüş ses iğnesi olana kadar. Mikrofon terden kaygan avucumdan kayıyor. Kahretsın! Koreografi... *şimdi ne geliyor?* Şarkı sözleri... *bu hangi şarkı?* Kalabalığın yüzleri tek bir açık ağızda bulanıklaşıyor, dişleri açık, beni bir bütün olarak yutmaya hazır. "Siktir!"

Kelime benden bir el bombası gibi patlıyor, neyse ki mikrofona değil, ama o dört harfli bombayı oluşturan dudaklarımı inceleyen yavaşlatılmış TikTok videolarını şimdiden hayal edebiliyorum. Ön sıra, soldan üçüncü koltukta — belki sekiz yaşında bir kız, benim tur tişörtümü giymiş, annesinin elini sıkıca tutuyor. Masum yüzü vicdanıma

vicdanıma çarpıyor. Amerika'nın sevgilisi çocukların önünde küfür etmez. Amerika'nın sevgilisi radyoda yayınlanacak versiyonları söyler, acı çekse de gülümser ve asla, ama asla mükemmel plastik kaplamasındaki çatlakları görmelerine izin vermez.

"Herkesten çok özür dilerim," diyorum, ağır mikrofonu kurumuş dudaklarıma doğru çekerek. "Bana biraz sabır gösterin... şey... bunu bir daha deneyeceğiz..."

Kafatasımı tırmalayan alarmdan kurtulmak için kulaklığı tekrar çıkarıyorum. Tam o anda, çınlamanın kulaklığımdan gelmediğini fark ediyorum. Kendi özdenetimimin sınırlarını aşan keskin, ısrarcı çığlıktan kaçamıyorum. *Nefes al, Charlie, nefes al.* Mürekkep lekeleri gibi birbirine karışan karanlık noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor ve beni tamamen kör ediyor. Gözlerimi kırıp onları uzaklaştıramıyorum.

Bu sefer dizlerim büküldüğünde, kendimi toparlayamıyorum. Kalçalarım ahşap zemine o kadar sert çarpıyor ki, acı omurgamdan yukarıya yankılanıyor. Kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım beni dinlemiyor. Dökülen gözyaşları ter damlalarıyla birleşiyor ve çaresiz bir kaosun acımasız kokteyli haline geliyor.

Hayır, hayır, hayır. Kalk lan. Bu lanet şeyi bitir.

Ve bir an için, bedenimi hareket etmeye zorladığımı sanıyorum, ama bu benim kendi başarım değil. Güçlü kollar beni kaldırıyor ve Omar'ın sabununun kokusunu tanıyorum. Daha önce sarılmıştık ve ona her şey için teşekkür etmiştim. Bana bunun efsanevi bir gösteri olacağına söz vermişti. Tarih kitaplarına geçecek bir gösteri. Sözleri sandal ağacı ve kehribar kokusuyla sarılmıştı ve sadece iki saat önce kendimi dünyanın zirvesinde hissediyordum.

Omar, podyumda benim bulunduğum yerden uzaklaşarak ilerliyor.

"Beni yere indir," diye yalvarıyorum, gözyaşları ve titreyen dişlerimle. "Gösteriyi bitirmeliyim."

"Charlie, yüzün bembeyaz ve kontrolsüz bir şekilde titriyorsun." Aşağıya bakıyor, gözlerime bakıyor. Çikolata rengi göz bebeklerinde panik ve korku görüyorum. "Bitti. Artık bitti."

"*Lütfen... lütfen?*" Ama doğruyu söylediğini biliyorum, çünkü ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama hiçbir uzvum çalışmıyor. Yanaklarımin yan tarafında buz gibi gecenin soğukunu hissedebiliyorum, bu yüzden onu sıcak göğsüne bastırıyorum ve acımasız gerçeğe teslim oluyorum.

Kağıt kalpleri düşünüyorum. Her gösteriden önce gözlerimi kapatıp, boyalı tahta kutunun içine elimi sokup rastgele bir tane çıkardığımı

. Onun sözlerinin üzerime bir lütuf, bir zırh, sanki o gitmiş olsa da hala beni izlediğinin, hala bana inandığının bir kanıtı gibi çöküverirdi.

Artık o kalplerin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Aşk mektupları mıydı, yoksa suçluluk duygusunun bir ifadesi miydi? Cesaretlendirme miydi, yoksa benden çaldığı hayatın telafisi miydi? On sekiz yıldır onun sesini içimde taşıyorum. Artık onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı bile bilmiyorum.

Zırhın üzerinde artık çatlaklar var. Ve bu gece, sonunda içinden düştüm.

Başarısız oldum.

Beni nihayet yıkmak yedi yıl, üç stüdyo albümü, bir platin plak, yüzden fazla konser ve bir stadyum dolusu seyirci gerektirdi. "Her şey yoluna girecek, Charlie," diyor Omar. "Neredeyse vardık. Sağlık görevlileri geldi."

Ama bir yalanı duyduğumda anlarım. O da herkesin yaptığı şeyi yapıyor: boş vaatlerle beni sakinleştirmeye çalışıyor. Bu konuda hiçbir şey yoluna girmeyecek. Frenlerim ve direksiyonum olmadan saatte yüz mil hızla yoldan çıkıyorum. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve kulakları sağır eden o uğultunun bu gecenin son melodisi olmasına izin veriyorum; perde inerken o korkunç notayı kusursuz bir tonda vuruyorum.

2. bölüm

Taio

*Trying to outrun a ghost that
lives inside my own bones.*

Buraya geleli üç yıl oldu.

Marionette'in pirinç kulpu parmaklarımın altında kıvrılıyor, antika paralar gibi soğuk ve pürüzsüz. Kapıcı boğazını temizliyor, kömür rengi paltoyu yakasına kadar iliklemiş, Şubat havasında aramızda nefesinin buharı asılı kalıyor. Buzlu camın arkasında, garsonların silüetleri masalar arasında süzülüyor, omuzlarının üzerinde yüksekte tuttukları gümüş tepsileri taşıyorlar. Biri dışarı çıktığında bir kadının kahkahası duyuluyor — keskin, alıştırılmış, kristalin kristale çarpması gibi.

Camdaki yansımamı kontrol ediyorum, kolları beş santim fazla uzun olan spor ceketimin yakalarını düzeltiyorum. Dört yıl önce, mükemmel bir uyum için terziye götürürdüm. Yeni ben ise umursamıyor bile. *Menüdeki fiyatlara bakmıyorum diye* haykıran kusursuz kıyafetlerden daha önemli şeyler var kafamda.

Eskiden bu kapılardan rahatça girerdim, sanki bu havalı restoran ikinci evimmiş gibi. Annem bu restorani çok severdi. Her zaman sıcak brie peyniri içeren özel bir şarküteri tabağıyla başlardık. Her doğum günü, yıl dönümü, mezuniyet veya kutlama yemeği burada, Marionette'de olurdu.

Burada hiç kaşımı çattığımı hatırlamıyorum. Anılarımı yad ederken bir araya gelen tüm anılar sıcak ve mutlu. Ama o

Artık bambaşka bir hayat yaşıyor olabilirim.

Buraya bir görev için geldim ve bu hiç de hoş bir şey değil. Titreyen yumruğumu sıkıp derin bir nefes alıyorum.

Bu bir iş gibi. Maskeni tak. Herhangi bir Cuma gecesi gibi davran.

Ama öyle değil. Ve yapamıyorum. Yine de devam ediyorum.

Önce sıcaklık, sonra koku geliyor — tereyağı, şarap ve fuayede duran devasa çiçek aranjmanından gelen çiçeksi bir koku. Ana yemek salonunun bir yerinde bir yaylı dörtlüsü çalıyor, notalar konuşmaların düşük mırıldanışlarının üzerinde süzülüyor. Her şey tam olarak hatırladığım gibi: krem rengi duvarlar, yumuşak ışık çizgileri saçan kristal avizeler, gümüşün porselene değdiğinde çıkardığı hafif tıkırtı.

Dört adım atmışım ki, baş garson karşımda beliriyor.

"İyi akşamlar, efendim." Gülümsemesi zarif ve profesyonel, ama gözleri çoktan tam bir inceleme yapmış: ayakkabılarım, saatim, paltomun kesimi. Anlaşılan kabul edildim, çünkü gülümsemesi bozulmadı. "Rezervasyonunuz var mı?"

"Barda biriyle buluşacağım."

Gülümsemesi neredeyse fark edilmeyecek kadar sertleşiyor. "Anlıyorum. Rezervasyondaki isim nedir?"

"Adı bende yok. Rezervasyonu o yaptı."

Şimdi gülümsemesi buz gibi. Maître d' ağırlığını kaydırıyor, sanki giremeyeceğim kadar havalı olmadığım bir kulübün kapı görevlisi gibi kendini benimle yemek salonu arasına yerleştiriyor. "Belki de misafirinizi tarif edebilir misiniz? Geldi mi diye kontrol etmekten memnuniyet duyarım."

Çeviri: Buraya ait olduğunuza inanmıyorum ve size bir blok ötedeki hamburgerciyi önermeme iki saniye kaldı.

Üç yıl önce, ona babamın adını verirdim ve onun telaşlanmasını izlerdim. James Wilkes, on ikinci masa, her zamanki gibi. O zamanlar "her zamanki gibi" köşe masası anlamına geliyordu ve tüm personel babamın viskisini sek içtiğini, annemin buzlu sevdiğini ve benim ise sadece viski sour içebilen utanmaz bir ahmak olduğumu biliyordu.

Şimdi ise, Manhattan'ın en seçkin ve özel kulüplerinden birine gizlice girmeyi planladığını söyleyerek yalan söylüyor olabilecek, güzel bir palto giymiş sıradan bir adamım.

"Taio."

Kadın sesi maître d'nin arkasından geliyor ve onun duruşu anında değişiyor — omuzları düşüyor, gülümsemesi ısınıyor, tam bir saygı gösterisi sergiliyor.

"Bayan Carrington." Neredeyse selam veriyor. "Özür dilerim, fark etmedim..."

"O benimle birlikte, Gregory."

Maître d'nin savunma pozisyonundaki boşluktan onun yaklaşmasını izliyorum. Anne Carrington, elli üç yaşında, asil bir lacivert elbise giymiş. Sarı saçları yukarıya toplanmış, ancak şakaklarında rötuş yapması gereken koyu renkli kökleri görebiliyorum. Hatırladığımdan daha zayıf. Yüz hatları daha keskin, elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar daha belirgin.

Üç yıllık stres bir insana bunu yapar. *Babamın çaldıklarını üç yıl boyunca çalgınca yeniden inşa etmek.*

"Elbette, elbette." Görünüşe göre artık ilk isimlerle hitap ettiğimiz Gregory, gösterişli bir hareketle kenara çekiliyor. "Bu taraftan, Bayan Carrington. Masanız hazır."

Anne bana önce ulaşır ve bir an için sadece birbirimize bakarız. Sonra beni hazırlıksız yakalayan bir şey yapar: beni kucaklar. Kısa, ama sıcak ve anne şefkatiyle dolu bir kucaklaşma.

"Çok zayıf görünüyorsun," diye kulağıma fısıldadı. İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk. Skandal patlak verdikten hemen sonra çok kilo vermiştim, ama Bayan Carrington ve kızlarını son gördüğüm zamana göre en az on kilo kas ağırlığım artmıştı. Ama bu, insanların "*senin için endişeleniyorum*" demek için söyledikleri bir şeydi.

"Sen mi söylüyorsun bunu?"

Gülüyor, eğlenmekten çok yorgunluktan kaynaklanan kısa bir nefes veriyor ve kolunu koluma takıyor. Gregory'nin peşinden yemek salonundan geçiyoruz, güçlü çiftlerin, iş yemeklerinin ve mütevazı davranmaya çalışan eski zenginlerin masalarının önünden. Gözlerimi ileriye dikiyorum. Kimseyi tanımak istemiyorum ve kesinlikle kimsenin beni tanımasını istemiyorum.

Masa köşeye sıkışmış, yarı özel bir yerde, buzla kaplı pencerelerden park manzarası görünüyor. Gregory uzanmadan önce Anne'in sandalyesini çekiyorum — eski içgüdüler, annemin

. Bana "küçük beyefendi" dediğinde yüzüm ışıltılı olurdu. Altı yaşındayken Cadılar Bayramı'nda üç parçalı takım elbise ve cep mendili giymiştim. Kaderimde, sonunda yaşadığımdan çok farklı bir hayat yaşamak vardı.

"Garsonunuz hemen yanınıza gelecek," diyor Gregory, önümüze deri ciltli içki menülerini koyarken. "Şarapla başlayalım mı? Belki geçen sefer beğendiğiniz Montrachet'i?"

"Şimdilik sadece su, teşekkürler." Anne menüye bakmıyor bile.

Gregory uzaklaşana kadar konuşmadan bekliyorum. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Neyi?"

"Beni maître d'den kurtarmak. Ben hallediyordum."

"Sen halledebilirdin mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Taio, güvenlik çağırmasına yaklaşık otuz saniye kalmıştı. Buraya spor ceketle giremezsin. Resmi bir takım elbise ceketine ihtiyacın var. Bugün ayaktakımıyla öğle yemeği yemeye gelmedim."

"Niyetim o değildi—" Duruyorum, çünkü dudakları aralanmış ve dişleri görünüyor. Geniş gülümsemesinden beni taklit ettiğini anlıyorum. O kadar tanıdık geliyor ki, göğsümde bir şey acı verici bir şekilde bükülüyor. Ne de olsa, bu restoranda sahip olduğum anıların yarısı Bayan Carrington, kocası ve iki kızını içeriyor; bunlardan biriyle hayatımın geri kalanını geçireceğimi sanmıştım.

Bir garson suyla birlikte gelir ve akşamın spesiyalleri hakkında ezberlenmiş bir konuşma yapar. Anne şampanya sipariş eder—portakal dilimli Cristal, onu tanıdığımdan beri her zaman tercih ettiği içki—ve ben itiraz edemeden benim için de bir tane daha sipariş eder.

Garson ayrılınca, "Bir şeyler yemelisin," diyor. "Ne istersen sipariş et. Ben ısmarlıyorum."

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. Gelmeden önce yedim."

Yalan. Dört saat önce kireç gibi bir protein içeceği yuttum ama hepsi o kadar. Sıcak Fransız ekmeği ve ballı tereyağının kokusu midemi bulandırıyor. Buradaki ribeye'lerin ne kadar sulu ve lezzetli olduğunu hatırlayınca ağızım sulanıyor, ama Bayan Carrington'ın parasıyla bu menüden hiçbir şey sipariş etmem mümkün değil. Ona borcumu ödeyeceğime söz verdim, ondan ve ailesinden daha fazlasını almayacağıma.

“Taio.” Sesi yumuşadı. “Lütfen.”

"Buraya yemek yemeye gelmedim, Bayan Carrington."

İçini çeker, ama ısrar etmez. Anne'de her zaman takdir ettiğim şeylerden biri de budur—ne zaman vazgeçmesi gerektiğini bilir. Kinini aile yadigarı gibi saklayan kocasının aksine. Bu öğle yemeğine hem Bay Carrington'ı hem de Bayan Carrington'ı davet etmiştim. Sadece biri geldi. Bayan Carrington bir mazeret bile sunma zahmetine girmede. İkimiz de gerçeği biliyoruz. Richard'a babamı hatırlatıyorum, bu yüzden ölene kadar, belki de öbür dünyada bile benden nefret edecek.

Bir an sessizce oturuyoruz, yaylı dörtlüsü aramızdaki boşluğu melankolik ve klasik bir müzikle dolduruyor. Masa örtüsünü, ketenin dokusunu, köşede bir ipliğin çözüldüğü küçük kusuru inceliyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor Anne sonunda. "Ve 'iyiyim' deme. Gerçek bir cevap istiyorum."

"Meşgul."

"Neyle?"

Zihnimde dürüstçe bir liste yapıyorum. *Eskortluk. Para için yabancılarla yatmak... çoğu senin yaşlarında. Hapishanedeki babamı ziyaret etmek. Annemi özlemek. Hayatımın hayal kırıklığına boğulmamaya çalışmak.*

"İş," diyorum. "Meşgul olmak."

Beni uzun bir süre keskin bakışlarla izliyor. Anne Carrington pek çok şey olabilir, ama kolay kandırılan biri değildir. Bana bir şey sakladığımı biliyor ve benim de onun bunu bildiğini bildiğimi biliyor.

Ama konuyu kapatıyor. "Baban nasıl?"

İşte bu. Hazırlandığım an. Masadaki hava, görünürde hiçbir şey değişmemiş olmasına rağmen on derece düşer.

"O... aynı. Derslere gidiyor. Çok okuyor." Ceketimin cebine uzanıyorum, parmaklarım sır gibi göğsüme bastırdığım zarfı okşuyor. "Aslında, bu yüzden görüşmek istedim."

Zarfı çıkarıp masanın üzerinden kaydırıyorum. Kalın — istediğim kadar kalın değil, ama yeterince kalın. Yüzlerce dolarlık

yüzlük banknotlar, lastik bantla düzgün bir şekilde bağlanmış. Omuzlarımı dikleştirip ekliyorum, “Babamın avukatlık masraflarını ödedikten sonra elimde kalan tek şey bu. Bu para haklı olarak sana ait.”

Anne zarfa bakıyor ama dokunmuyor. “Taio...”

“Fazla bir şey olmadığını biliyorum. Özellikle de onun elinden aldıklarına kıyasla.” Boğazımdaki düğümü aşarak sözleri zorla dışarı çıkarmak zorundayım. “Ama bu bir başlangıç. Daha fazlası da gelecek. Sadece biraz zamana ihtiyacım var.”

“Tatlım.” Masanın üzerinden uzanıp elini elime koydu. Cildi serindi, yüzükleri mum ışığını yansıtıyordu. “Bu parayı nereden buldun?”

“Önemli değil.”

“Benim için önemli.”

Elimi nazikçe geri çekip, tutunacak bir şey olsun diye su bardağımı kavradım. “Size hiç yalan söylemedim, Bayan Carrington. Beni tanıdığınız yirmi yıl boyunca hiç.” Gözlerine baktım. “Şimdi size yalan söylemeye başlamak istemiyorum. Lütfen paranın nereden geldiğini sormayın.”

Yüzünde bir şey parladı; belki endişe, belki de acıma. Her iki seçeneği de sevmiyorum.

“Güvende misin?” diye sordu

sessizce. “Evet.”

“Sana zarar verebilecek bir şey mi yapıyorsun? Ya da tutuklanmana neden olabilecek bir şey?”

Zarar görmek ne demek? “Hayır, hanımefendi. Yasadışı hiçbir şey yapmıyorum.”

Şey, *teknik* olarak yasadışı değil. Rina’nın tamamen yasal işinde meşru bir şekilde çalışıyorum. Kayıt dışı yaptıklarımız ise sınırda... şüpheli, ama babamın borcunun her kuruşunu ödeyip onu hapisten çıkardığımda, jigolo davranışım için kendimi gerektiği gibi azarlayacağım. O zamana kadar, bu iş devam edecek.

Anne, yalanımı bulmak için uzun bir süre gözlerime bakıyor. Yüzümü ifadesiz tutuyorum, nefesim düzenli. Bu konuda iyiyim artık — içimdeki her şey çığlık atarken sakinmiş gibi davranmak.

Sonunda başını sallar. “Tamam.”

Hepsi bu. Sorgulama yok, nutuk yok, ayrıntı isteme yok.

Sadece *tamam*. Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyorum.

Garson şampanyalarımızla geri döner; iki kristal kadeh, her birinin kenarında mükemmel bir spiral şeklinde kıvrılmış portakal kabuğu.

Anne teşekkürlerini mırıldanır, garsonun gitmesini bekler ve yavaşça bir yudum alır.

"Birkaç gün önce annenle konuştum," der.

Az önce yuttuğum şampanya midemde kalın bir çamur haline dönüşüyor. "Öyle mi?"

"Joy'a doğum gününü kutlamak için aramış. Neredeyse bir saat boyunca konuşmuşlar." Anne parmağıyla kadehin kenarını okşuyor. "Seni sordu."

"Öyle mi? Peki ne dedin?"

"Oğlunun nasıl olduğunu neden bana sorduğunu sordum." Anne dudaklarını sıkıştırır ve Bayan Carrington'a hiç yakışmayacak bir şekilde dirseğini masaya dayar. "Neden annenle konuşmuyorsun?"

Omuz silktim. "Onunla... konuşmuyorum. Sadece o aradığında ben meşgul oluyorum." Bu saçma mazeretime gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ettim. Meşgulüm. Telefonumun şarjı hiç bitmiyor. Operatörüm berbat. Saat farkı. Spor salonundaydım. Annem taşındıktan sonraki ilk üç ay boyunca bu bitmek bilmeyen bahaneler işe yaradı. Artık ne kadar yalancı olduğumu biliyor.

"Ona beni bu öğle yemeğine davet ettiğini söyledim." Bir an durur ve dramatik bir etki yaratmak için tek kaşını kaldırır. "En yakın arkadaşıma, onun tek ve sevgili oğlunu gördüğümde, onun aramasını sağlayacağıma söz verdim. Beni yalancı durumuna düşürme, Taio."

"Evet, hanımefendi. Onu arayacağım." *Ah, lanet olsun.* Bayan "İkinizin arkadaş kalabilmesine sevindim."

"Naomi, babanın neyin peşinde olduğunu bilmiyordu, Taio. Sen de bilmiyordun. İkinizi de suçlamıyoruz."

Dudaklarımın köşesi seğirdi, belki de bu karmaşık konuyu açmamam gerektiğine dair bir uyarıydı, ama farkına varmadan sözler ağızımdan çıkmıştı. "O zaman neden Bay Carrington burada değil?"

Şampanyasından abartılı bir yudum aldı. "Çünkü Richard, günahı günahkardan ayırmakta zorlanan bir ahmak. Kaybedilen şeyi görüyor, onu kimin çaldığını düşünmüyor."

"O yalnız değil. Sanırım çoğunluğun görüşü bu." Şampanyadan uzun bir yudum alıyorum, kabarcıkların boğazımı yakmasına izin veriyorum. "Annem benim de onunla gelmemi istedi. Hayatımın son

yeni bir başlangıç yapmamı istiyordu. Ama babamın bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk edemezdim.”

“Peki burada kalıp, onun yarattığı karmaşayı temizlemek daha mı iyi?” “O benim babam.”

Bu sözler kendi kulağıma bile acınası geliyor. Bir çocuğun argümanı. *O benim babam.* Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Sanki bu, yaptığım seçimleri, yaptığım şeyleri, dönüştüğüm kişiyi haklı çıkarıyormuş gibi.

Anne bir an sessiz kalır. Sonra: “Seni sevdiğimi biliyorsun, Taio. Sen altı yaşındayken, Alaina’nın peşinden köpek yavrusu gibi koşarken, babasını etkilemek için çabalarken tanışmıştık.” Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirir. “Alaina ile ciddi bir ilişkiye girmeye karar verdiğinizi Richard’a ve bana ilk söylediğinde çok gergindin. Yani, zamanın nasıl geçtiğine inanamıyordum. Bir göz açıp kapayıncaya kadar, benim evimde defalarca yatağını ıslatmaktan, ergenlik çağındaki kızımın çıkmaya başladın.”

“Yani, *o kadar* çok kez olduğunu sanmıyorum,” diye mırıldanıyorum, altı yaşındaki Taio için biraz utanarak.

“Babanın yaptığı şey akıl almazdı. Bizi, ona güvenen herkesi soydu. Richard onu asla affetmeyecek, bunu biliyorsun. Ama seni suçlamıyorum. Hiç suçlamadım.” Biraz öne doğru eğilir. “Ve onun hatalarını telafi etmeye çalışarak hayatını boşa harcamana izin vermek istemiyorum.”

Buna verecek bir cevabım yok, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. “Joy nasıl?”

Anne’in ifadesi değişir—hala yumuşaktır, ama altında daha ağır bir şey vardır. Endişe, belki. “O... on altı yaşında. Nasıl olduğunu bilirsin. Huysuz ve dramatik. Dünya tarihinde hiç kimsenin onun kadar acı çekmediğine inanıyor.”

“Ne hoş.” Gülümsüyorum.

“Gerçekten.” Anne şampanyasından bir yudum daha alır. “Gerçi, birkaç hafta önce oldukça hareketli bir gece geçirdi. Onu o konsere götürdüm—bilirsin, takıntılı olduğu pop yıldızı var ya? Charlie Riley?”

İsim bana belli belirsiz bir şey hatırlatıyor. Sarışın, sanırım. Genç. Marketlerdeki dergi kapaklarında sıkça görülen yüzlerden biri. “Ne oldu?”

“Şey, zavallı kız sahnede bayıldı. Konserin tam ortasında. Sanki robotun gücü kesilmiş gibi yere yığıldı. Tüm konseri iptal etmek zorunda kaldılar.”

“Vay canına.”

“En öndeki bariyerin hemen önündeki VIP biletler için bir servet ödedik. Charlie o kadar yakından üzerimize ter atabilirdi.” Anne başını salladı. “Joy umursamadığını söyledi ve zaten Charlie Riley’den ‘çok sıkıldığını’ iddia etti. Gençlerin nasıl olduğunu bilirsin. Ama onun yıkıldığını biliyorum. Aylardır para biriktiriyorduk.”

Suçluluk duygusu daha da derinleşiyor. Üç yıl önce, Anne VIP konser biletleri konusunda hiç tereddüt etmezdi. Üç yıl önce, banka hesabımı kontrol etmeden kendim alabilirdim.

“Bunun olması çok üzücü. Konseri izleyebileceğin başka bir şehir var mı?”

Anne, saç spreyi ile sabitlenmiş saçları, neredeyse şiddetle başını sallarken kıpırdamıyor. “Anladığım kadarıyla, bir sonraki duyuruya kadar tüm tur iptal edildi. Ne yazık. Stanford’dan kabul mektubunu aldıktan sonra başına gelebilecek en kötü şeydi bu.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Stanford mu? Başvurdu mu?” Joy ve ben her zaman çok iyi anlaşırdık. Onu küçük kardeşim gibi görürdüm çünkü o her zaman benim küçük kardeşim olacaktı. Stanford’a gitmek onun en büyük hayaliydi.

“Geçen ay erken kabul mektubunu aldı.”

“Bu harika. Aferin Joy! Ama neden daha heyecanlı görünmüyorsun?”

“Heyecanlandık.” Anne’in gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor. “Yaklaşık üç gün boyunca. Ta ki oturup rakamlara iyice bakana kadar.”

Bunun nereye varacağını zaten biliyorum. Uzaklardan gelen bir tren gibi hissediyorum — çarpışmadan önceki düşük gürültü.

“Eyalet dışı öğrenim ücreti,” diyor Anne sessizce. “Yatılı kalma ve yemek masrafları. Kitaplar, seyahat, yaşam masrafları. Sadece ilk yıl için neredeyse yüz bin dolarlık bir masrafla karşı karşıyayız. Kredi limitimiz doldu ve birikimlerimiz de bitti...” Cümleyi sessizliğin tamamlamasına izin veriyor.

Birikimlerimiz bitti. Çünkü babam onu çaldı.

“Emeklilikten çıktım,” diye devam ediyor. “Sana bunu söylemiş miydin? Haftada üç gün firmaya geri döndüm, kaybettiğimizi

. Ama bizim yaşıımızda ve Richard'ın sağılığıyla..." Durur, kendini toparlar. "Şu anda, harcayacak hiçbir şeyimiz yok. Joy, eyalet içindeki bir okulda burs olanaklarını araştırıyor. Her şey yoluna girecek."

Kendimi hasta hissediyorum. Fiziksel olarak, gerçekten hasta, sanki izin isteyip tuvalete gitmem gerekecekmiş gibi.

"Ne kadar vaktin var?" Sesim garip geliyor. Daha kalın ve keskin, sanki bir iş anlaşması yapmaya çalışıyormuşum gibi. "Eğer kabul edilirse, ilk ödeme ne zaman?"

"Sonbaharda. Teknik olarak Ağustos'ta, ama ondan önce depozito ödemesi var.

Nisan ayında yerini kaybedecek." "Kabul etmesini söyle."

Anne gözlerini kırptırdı. "Anlamadım?"

"Joy'a kabul etmesini söyle. Parayı ben bulurum." "Taio—"

"Ciddiyim. Yüz bin dolar, tüm yıl için... Ben hallederim." Çok hızlı konuşuyorum, nasıl tutacağımı bilmediğim sözler veriyorum, ama duramıyorum. "Sadece kabul etmesini söyle. Ben bir yolunu bulurum."

Anne, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Belki de kaçırmışımdır.

"Tatlım." Sesi nazik, dikkatli, sanki bir pencere pervazında duran biriyle konuşur gibi. "Bu çok nazik bir teklif, ama... ne dediğinin farkında mısın? Sonbahara kadar yüz bin dolar mı? Yapmaya çalıştığın onca şeyin üstüne bir de bu mu?"

"Bir yolunu bulurum."

"Nasıl? Lütfen bana, açıklamak istemediğin o gizemli işten olduğunu söyleme." Hâlâ aramızda duran zarfı işaret ediyor. "Bana sanki hiçbir şey değilmiş gibi beş bin dolar verdin. Bu hiçbir şey değil, Taio. Çoğu insan için bu, aylarca çalışmak demek. Ne yapıyorsun sen?"

"Sana söyledim, yapamam..."

"Sana endişelendiğim için soruyorum." Sesi biraz titriyor. "Bunu anlıyor musun? Kızgın değilim, seni yargılamıyorum, *endişeliyim*. Yorgun görünüyorsun. Burada oturmuş, sanki yoktan var edecekmiş gibi bana yüz bin dolar vaat ediyorsun ve ben..." Bir an parmaklarını dudaklarına bastırıyor.

“Bizim için kendini feda etmeni istemiyorum. İstediğim bu değil. Kimsenin istediği bu değil.”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kadehimdeki şampanya gazını kaybetmiş. Yaylı dörtlüsü o kadar yumuşak bir parçaya geçmiştir ki, neredeyse hüzünlüdür.

“Hayatını böyle mi geçireceksin?” diye soruyor Anne, sesinde yargılama yok, sadece hüznün var. “Babanın hatalarını düzeltmeye çalışarak mı? Çünkü sana şunu söylemeliyim tatlım, o insanlardan milyonlarca dolar aldı. On milyonlarca. Kendini ölümüne çalıştırsan bile bu borcu asla ödeyemezsin.”

“Herkes geri ödeyemeyeceğimi biliyorum.” Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. “Ama senden başlayacağım. En çok değer verdiğim insanlardan. Arkadaşlarımızdan.”

“Peki sonra ne olacak? Sağlığını, geleceğini, gerçek bir hayat yaşama şansını mahvettiğinde ve hala ödeyecek borçların kaldığında ne olacak?” Sağlığımı sürekli gündeme getirmesinden, Anne’in uyuşturucu işinde olduğumu düşündüğünü anlıyorum. Ona eskort olduğumu söylersem, bunun onun hayal ettiğinden daha mı iyi yoksa daha mı kötü olur acaba diye merak ediyorum.

“Bilmiyorum.” Masaya bakıyorum. “Sadece adım adım ilerlemeye çalışıyorum. Yapabileceğim tek şey bu.”

Anne uzun bir süre sessiz kalıyor. Tekrar konuştuğunda sesi farklı. Daha yumuşak. Gözlerimi kaçırmadan bana bakıyor, beni bir şeye hazırlıyor.

“Alaina nişanlandı.”

Bu sözler, göğsüme doğru gelen bir beyzbol topu gibi çarptı. Yüzümün donduğunu hissediyorum, söylediklerini sindirmeye çalışırken tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Nişanlandı. Alaina. *Benim Alaina'm*. Ama o benim değil, üç yıldır da değil.

“Tebrikler.” Sesim mekanik bir şekilde çıkıyor. “Bütün aileye. Bu... bu harika bir haber.”

"Taio."

"Adam kim?"

"Adı Bradley. Teknoloji sektöründe çalışıyor, uygulamalarla ilgili bir şey, tam olarak anlamıyorum. İyi biri. Dengeli." Anne tereddüt etti.

"Güvenilir."

Güvenilir. Benim aksime. Bir hırsızın oğlunun aksine.

"Bu iyi." Ağzımı zorla gülümsemeye benzetiyorum. "Bu gerçekten iyi. Mutlu olmayı hak ediyor. The Plaza, değil mi?"

The Plaza. Alaina'nın üçüncü randevumuzda bundan bahsettiğini hatırlıyorum

—çocukken oradan geçerken bir gün orada evleneceğine karar verdiğini. Bunu aklımın bir köşesine kaydetmiştim, genç ve aşık olduğunda ve o mihrapta yanında duran kişinin sen olacağına ikna olduğunda yaptığın gibi.

"Henüz o kadar ileri gitmedik," diye devam etti Anne sessizce. "Hala ortalık yatışsın diye bekliyoruz... Para falan."

"Bir otoparkta evlense bile, yine de herkesin gördüğü en muhteşem gelin olur," diyorum.

Anne masanın üzerinden uzanıp yine elimi tutar. Bu sefer çekilmiyorum.

"Seni incitmek için söylemedim," diyor. "Sana söyledim çünkü şunu düşünmeni istemiyorum... Yeterince para ödersen, babanın bozduğu şeyleri yeterince düzeltirsen, onun geri döneceğine dair bir umut beslemeni istemiyorum. O hayatına devam etti, Taio. Sen de etmelisin."

Sesime güvenemediğim için başımı sallıyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim? Kayıt dışı olarak, Alaina'nın annesi olarak değil, arkadaşın olarak?"

"Tabii."

Anne elimi sıktı. "Gerçek aşk, ateşten geçer. İşler zorlaştığında kaçmaz. Para bittiğinde ve itibar zedelendiğinde terk etmez." Gözleri şimdi parlıyordu, dökülmemiş gözyaşlarıyla. "Her koşulda yanında olacak birini hak ediyorsun. İşler zorlaştığında kaçan birini değil."

"Annem gibi."

Sözler aramızda havada asılı kalır. Anne cevap vermez. Cevap vermesi gerekmiyor.

Elimi yavaşça çekip şampanyama uzanıyorum, kendimi toparlamak için zaman kazanmaya çalışıyorum. İçecek artık ılık, köpükler çoktan dağılmış, ama yine de içiyorum çünkü kurumuş boğazımı yatıştırmam gerekiyor.

“Üç yıl önce,” dediğimi duyuyorum, “onun için bir yüzük almıştım.”

Anne'in gözleri önce büyür, sonra daralır, yüzünde şok ve okunması daha zor bir duygu, belki acıma ya da pişmanlık, karışır. Parmakları bardağını sıkıca kavrar. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Bu restoranda rezervasyon yaptırmıştım. Tam da bu restoranda. Seni ve Bay Carrington'ı buraya getirecek, iznini isteyecek, her şeyi usulüne uygun yapacaktım. Onun hak ettiği şekilde.” Etrafımızdaki odayı belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. “Tam buraya oturacak ve ona sonsuza kadar bakacağıma söz verecektim.”

“Taio...”

“Rezervasyonu yaptıktan dört gün sonra babam tutuklandı. Onun işlemleri yapılırken beklediğim polis karakolundan rezervasyonu iptal ettim.” Gülüyorum, ama gülüşümde mizah yok. “Dürüst olmak gerekirse, buraya dönene kadar bunu unutmuştum.”

Anne hiçbir şey söylemiyor. Sadece o hüzünlü, her şeyi bilen gözleriyle bana bakıyor ve ben de onun beni şu anki halimle mi yoksa o zamanki halimle mi gördüğünü merak ediyorum — çiçeklerle kapısına gelen, kızlarına prenses gibi davranan, her zaman layık olduğunu kanıtlamak için çaresizce çabalayan çocuk.

O çocuk artık bana bir yabancı gibi geliyor.

Garson elinde büyük akşam yemeği menüleri ile yaklaşıyor ve Anne başını hafifçe sallayarak onu geri çeviriyor. Ama bir saniye sonra onu tekrar çağırıyor.

“İki şampanya daha lütfen. Portakal kabuğu ile.” Bana bakıyor. “Düzgün bir kadeh kaldırma yapacağız.”

“Ben gitsem iyi olur...”

“Taio Wilkes, benimle bir tur daha içmeden bu restorandan çıkmıyorsun. Annen dahil, tanıdığımız herkesten kaçıyorsun. Bize nerede yaşadığını, nerede çalıştığını söylemiyorsun. Kimsenin sana yardım etmesine izin vermiyorsun. Sen bir hayaletsin. Madem birkaç yılda bir içki ikram ediyorsun, en azından iki tane yap.”

Tartışacak halim yok. Ve içimdeki bir parça—bir yere ait olmanın, bir ailenin parçası olmanın, beni seven insanlarla böyle masalarda oturmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayan o parça—buradan ayrılmak istemiyor.

Şampanya geliyor, taze ve soğuk, kabarcıklar narin akıntılar halinde yükseliyor. Anne kadehini kaldırıyor ve benim de aynısını yapmamı bekliyor.

“Neye kadeh kaldıralım?” diye soruyorum.

Başını eğip düşünür. Ne söylemek istediğimi zaten biliyorum. Kelimeler dilimin üzerinde bir çürük gibi duruyor.

“Olabilirdi” diyorum ve kadehimi, kayınvalidem olması gereken kadına doğru kaldırıyorum.

Anne uzun bir süre gözlerime bakar. Sonra kendi kadehini biraz daha yukarı kaldırır. “Olması gerekenlere,” der.

İçtik, sonra vedalaştık. Bayan Carrington’a sıkıca sarıldım ve tutabileceğimden emin olmadığım sözler verdim: *Evet, annemi arayacağım. Evet, bir şeye ihtiyacım olursa arayacağım. Evet, iki yıl daha geçmeden arayacağım.*

Eskiden bildiğim hayatın anılarının içinde boğulmamak için masadan adeta koşarak uzaklaşmam gerekiyor. Bazen hâlâ istediğim o hayatın.

Dışarı çıktığım anda soğuk bir duvar gibi üzerime çöküyor.

New York’ta şubat ayı, paltonuzdaki her boşluğu, açıkta kalan her santim cildi bulan ve dışarı çıkmaya cesaret ettiğiniz için sizi cezalandıran türden bir soğuktur. Kaldırımda durup eve en hızlı hangi yoldan gideceğimi hatırlamaya çalışırken nefesim yüzümün önünde buğulanıyor.

Şampanya midemde sıcak ama göğsümde yayılan buzu eritmeye yetmiyor. *Nişanlandı. O nişanlandı.* Bu kelimeler, yol kenarında ölü bir hayvanın üzerinde dolaşan akbabalar gibi kafamda dönüp duruyor.

Sonbahara kadar yüz bin dolar.

Gerçek aşk ateşi aşar.

Anneminki gibi.

Ellerimi ceplerime sokup, aklımda bir hedef olmadan yürümeye başlıyorum. Sadece hareket etmek için. Şehir etrafımda bulanıklaşıyor — farlar, vitrinler, rüzgara karşı yakalarını dikmiş, aceleyle geçen insanlar. Herkes bir yere gidiyor. Herkesin gitmesi gereken bir yer var.

Yaya geçidinde durup telefonumu çıkarıyorum.

Aniden çöken karanlıkta ekran çok parlak, güneş ufkun güney yarısına doğru hızla batarken saat beşi

acımasız New York kışında yeni gece yarısı haline getiriyor. Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum, başparmaklarım klavyenin üzerinde duruyor ve patronum Rina'ya bir mesaj yazıyorum.

ME

En kısa zamanda daha fazla iş lazım...

Mesajı göndermeden siliyorum çünkü o sorular soracaktır ve ben, hiç görmediğim bir konser ve asla gitmeyeceğim bir üniversite için neden yüz bin dolar ödeme sözü verdiğimi açıklamak için enerjim yok. Hepsi, asla geri kazanamayacağım bir kız için.

Telefonumu cebime koyup yürümeye devam ediyorum.

Rüzgâr şiddetleniyor, gözlerimi yaşartacak kadar keskin. Kendime, bu yüzden bu kadar çok göz kırptığımı söylüyorum. Bu yüzden görüşüm bulanık, boğazım tıkanmış gibi, göğsüm sanki biri üzerine oturmuş gibi ağrıyor.

Sadece

soğuk.

Sadece

rüzgâr.

Yabancılarla dolu bir şehirde sıradan bir gece daha, belirli bir hedefsizce yürüyorum, kendi kemiklerimin içinde yaşayan bir hayaleti geride bırakmaya çalışıyorum.

3. bölüm

Charlie

*I can't tell if this is a happy
or a sad song.*

Penthouse'daki yatak, önümde tertemiz beyaz bir çöl gibi uzanıyor; iki katına çıkarılmış kral boyutu, ağırlığımı zar zor hissedenden yatağın üzerine gergin bir şekilde gerilmiş, pürüzsüz Mısır pamuğundan çarşaflarla. Altı kişi, parmakları birbirine değmeden yıldız şeklinde uzanabilir; bu da, çok geniş bir okyanusta yalnız bir ada gibi burada otururken göğsümdeki boşluk hissini daha da artırıyor.

Yatağın ortasında bağdaş kurup oturuyorum, hâlâ iki gün önce giydiğim aşırı kabarık otel bornozuyla, telefonum önümdeki yorganın üzerinde pimi çekilmiş bir el bombası gibi duruyor. Ağır karartma perdeleri Manhattan silüetine sıkıca çekilmiş, en ince ışık şeridini bile dışarıda bırakıyor. O kumaş bariyerin ötesinde altmış katlık bir düşüş, dev aynalar gibi güneşi yansıtan cam duvarlı gökdelenler ve günlük işlerini yapan sekiz milyon insan var. Zenginliğin stratosferinde, buradan aşağıya doğru nefes kesici bir manzara uzanıyor, ama ben iki haftadır bu oteldeyim. Sıkışıp kaldım. Spot ışıkları altında çöküşümü izleyen şehre bakmaya gönlüm el vermiyor; kırk bin telefon kamerası, kamuoyu önünde dağılmamın her saniyesini kaydetmişti.

“...ve dürüst olmak gerekirse Charlie, tepkiler beklediğimizden daha iyi oldu.”

Sage'in sesi hoparlörden sakın ve ölçülü bir şekilde geliyor. Onu bunun için tutuyorum — her şey kaos içindeyken sakinliğini koruyan kişi olması için. On dokuz yaşından beri benim basın danışmanım ve ona bunu yapmak için pek çok neden vermeme rağmen, bana karşı bir kez bile sesini yükseltmedi.

“Her zamanki troller tabii ki ortalıkta,” diye devam ediyor, “ama genel hava endişe dolu. İnsanlar senin için endişeleniyor. Bu kötü bir şey değil. Seni insanlaştırıyor.”

“Harika.” Parmaklarım yorganın kenarından çıkan bir ipliği bulur ve başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırarak, sanki kusurun izlerini silmeye çalışır gibi kumaşa geri sokarım. “Halka açık bir şekilde çöküşümün markama iyi gelmesine sevindim.”

“Ben öyle demek istemedim...”

“Biliyorum.” Gözlerimi kapatıyorum. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

Marcus sözümü keser, sesi zımpara kağıdı kadar pürüzlüdür; eminim ki benim çöküşümden bu yana hasar kontrolü için maraton gibi telefon görüşmeleri yapmıştır. “Plak şirketi ensemden nefes alıyor, Charlie. Sormak istemem ama onlara hemen bir şey vermem gerekiyor. Bir zaman çizelgesi, bir açıklama, *bir şey... herhangi bir şey*. Ne yapmak istersin?”

“Marcus,” diye azarladı Sage. “Onu kontrol etmek için aradık, iş konuşmak için değil.”

“İş benim işim,” diye tersler, yorgunluk ruh halini bozmuştur. “Sen ona bak, ben de banka hesabına bakayım.”

“Herkesin paralarını iade etmek istiyorum,” diye araya girdim, tartışmaları daha da kızışmadan.

Hattın diğer ucunda sessizlik.

“İlk New York konserine gelen herkese,” diye açıklıyorum, ilk seferinde beni anladıklarını bilsem de. “Konser izlemek için para ödediler. Konser izleyemediler. Onlara paralarını iade etmek istiyorum.”

Marcus içini çekiyor; bu uzun, yorgun nefes, bu konuşmanın nasıl sonuçlanacağını bana tam olarak gösteriyor. “Charlie, bu turneyi iflasa sürükler. Sen iyileşirken zaten iki konseri daha iptal ettik.”

“Umurumda değil.”

“Umursamalısın,” diye homurdanıyor. “Milyonlarca dolardan bahsediyoruz. Aslında on milyonlarca. Bu stadyumların biletleri tamamen tükendi. Sadece mekan ücretleri bile...”

“O insanlar beni görmek için aylarca para biriktirdiler. Bazıları muhtemelen bunu karşılayamazdı bile.”

Kalabalığın içindeki yüzleri gözümde canlandırıyorum, sırf en üst katta yer bulabilmek için çift vardiya çalışanları. Ders kitapları yerine benim gösterimi tercih eden üniversite öğrencileri. Kızlarına doğum günü sürprizi olarak bilet alan ebeveynler. Peki neyle karşılaştılar? Koronun ortasında yere yığılan beni, şaşkın bir sessizlik içinde kalabalık stadyumu geride bırakarak.

“Ve seni gördüler,” diye ekliyor Marcus. “Sen gittikten sonra Vegas gösterisini canlı yayınladılar. Kalabalığın çoğu kaldı. Herkese bedava içki bileti verildi.”

“Bu yeterli değil. Bu nasıl adil olabilir? Onlar hak ediyorlar...”

“Charlie. Biletleri alırken riski biliyorlardı.” Sesi iş moduna geçti, beni bir insan değil de bir ürün gibi hissettiren o ses. “Her satın alma sözleşmesinde bir madde var. İade yok, istisna yok. Bu madde bizi tam da bu tür durumlardan koruyor.”

“Bu doğru gelmiyor.”

“Doğru gelmesi gerekmiyor. Turu ayakta tutması gerekiyor.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sözler beynimle dudaklarım arasında bir yerde kayboldu. Boğazımda sıcak ve sıkıcı bir his oluştu ve avuç içlerime tırnaklarımı batırdım, ta ki yarım ay şeklinde izler kalana kadar.

“İptal et,” diyorum sessizce. “Ben bittim.”

“Neyi iptal edeceksin?” diye sorar Marcus, ses tonu sertleşir.

“Turneyi. Tüm konserleri. Ertelemek istemiyorum. İptal etmek istiyorum.” Derin bir nefes alıyorum. “Biraz zamana ihtiyacım var, Marcus. Ruh sağlığıma odaklanmak için. Son zamanlarda bana ne olduğunu anlamak için. Öylece...”

“Charlie,” diyor, sesi artık daha yumuşak, ki bu bir şekilde daha da kötü. “Bu sabah plak şirketiyle konuştum. Uzun bir görüşme oldu.”

Bekliyorum.

“Şu anda seni gündemde tutan tek şey bu turne. Albüm satışları düştü. Dinlenme sayıları sabit. Plak şirketi

bu turneye büyük yatırım yaptı çünkü bunun zirveye dönüş yolu olduğuna inanıyorlar.” Bir an durur. “Eğer çekilirsen, işleri biter.”

“Biter mi?”

“Sana yatırım yapmaktan vazgeçerler. Seni tanıtmaktan vazgeçerler. Biter, nokta.” Bir duraklama daha. “Seni bırakırlar, Charlie.” Sesi boğulur ve nefes aldığını duyarım. “Bak, bunu söylemekten bile nefret ediyorum. Ben... o kişi olmak istemiyorum.” Durur. Tekrar başlar. “Plak şirketi seni... değiştirilebilir biri olarak görüyor. Tanrım, kulağa korkunç geliyor. Ama eskiden popüler olan birini yeniden canlandırmaktansa, TikTok'ta kimsenin tanımadığı birini yaratmanın daha kolay olduğunu düşünüyorlar. Özellikle de... zorluk çeken birini. Yemin ederim ki ben senin tarafındayım. O odada senin için savaştım. Ama sana her zaman dürüst olacağıma söz vermiştim, değil mi? Bu beni öldürse bile? Gerçek bu. Eğer bu turdan çekilirsen, hepsinden çekilmiş olursun.”

Avucumu yorganın üzerine düz bir şekilde bastırıyorum, kumaşın dokusuna, serinliğine kendimi bırakıyorum. Belki ağlamam gerekirdi, ama gözyaşı kanallarım resmen greve gitmiş — muhtemelen ben uyurken sendikalaşmışlardır. Aferin onlara.

“Tamam,” dediğimi duyuyorum. Garip — “tamam” aklımdaki cevap değildi. Beynimle ses tellerim arasında bir yerde, “*siktir et*” “*tamam*”a dönüştü. “*Tamam*,” diyorum, sadece nasıl ses çıkardığını duymak için. “Bir yolunu bulurum. Onlara gelecek hafta Boston için hazır olacağımı söyle.”

“Emin misin?” Sage’in tatlı sesi sessizliği yumuşatıyor. “Boston’ı iptal etmek turneyi bozmaz. Sana birkaç hafta daha zaman kazandırabiliriz...”

“Eminim.” Elimin tersiyle kuru yanaklarımı sildim. “İyiyim. Gerçekten. Hazır olacağım. Sadece önceden fazladan bir prova yapalım, tamam mı? Herkesin orada olmasını istiyorum—dansçılar, şarkıcılar, tüm ekip. Ayaklarım kanayana kadar çalışacağız.”

Bunu şaka olarak söylemişim, ama o yapay elmaslarla süslenmiş botların içinde kan lekeleri bırakmam ilk kez olmayacaktı.

Veda ediyoruz. Sage bana sosyal medyadan uzak durmamı söylüyor ve basınla ilgileneceğine söz veriyor. Marcus, plak şirketine gidip geri dönüşümü o kadar sert bir şekilde dayatacağını ve tüm başarımla boğulacaklarını garanti ediyor. Sonra hat kesiliyor ve ben

aniden bir kafes gibi hissettiren bu şehirdeki devasa odadaki devasa yatakta yine yalnız kalıyorum.

Sahneye geri dönme düşüncesi, midemi bir Eagle Scout'u bile etkileyecek kadar düşümler, ama başka seçeneğim var mı? Dedikleri gibi, gösteri devam etmeli. Sanatçının elinde hiçbir şey kalmamış olsa bile.

Claire'i aramayı düşünüyorum.

Telefonum hemen orada, ona ulaşmak için sadece birkaç dokunuş yeterli ve cevap vereceğini biliyorum. Her zaman cevap verir, şu anda bile, doktorlarının etrafındaki herkesi tedirgin eden ses tonlarıyla "yüksek riskli" olarak nitelendirdikleri hamileliği nedeniyle sıkı yatak istirahati yapması gerektiği halde bile.

Ama tam da bu yüzden arayamıyorum.

Claire yatakta çünkü içinde bir insan büyüyor. Hayat yaratıyor, onu besliyor, her nefesiyle koruyor. Sessizliğinin bir amacı var. Dinlenmesinin bir anlamı var.

Ben yataktayım çünkü kendimi düzeltmek istesem de, neyin bozulduğunu anlamıyorum. Mektup değildi. Hayır, o sır çirkin yüzünü göstermeden çok önce ben bozulmuştum. Ama o gerçek, tabutun son çivisi olmuş olabilir.

Ama bitiremeyeceğimi bildiğim bir konuşmaya başlamak istemiyorum. Bu yüzden Claire'i aramıyorum. Bunun yerine, telefonumu alıp Grayson'la olan mesajlaşmamı açıyorum.

Son mesaj iki hafta önce, çöküşün hemen ardından gelmişti. Ondan tek satırlık bir mesaj: *Olanları duydum. Çok kötü.*

Çok kötü. İki kelime. Ardından bir şey yok, durum sorusu yok, "iyi misin" ya da "bir şeye ihtiyacın var mı" gibi *sorular* yok. Sadece "*çok kötü*", sanki ona canlı performans sırasında epik bir çöküş yaşamışım gibi değil de, park cezası almışım gibi.

Ekрана bakıyorum, parmaklarım havada, ne söylemek istediğimi bulmaya çalışıyorum. Ondan ne istediğimi. Aslında ondan en başından beri ne istediğimi.

Üç ay önce, ondan hoşlandığımı sanıyordum. Los Angeles'ta gitmek istemediğim bir partide tanışmıştık — herkesin çaba göstermiyormuş gibi görünmek için çok çaba gösterdiği bir sektör etkinliği. Gülüşünü sevmiştim. Boğuk bir havlamaydı, muhtemelen binlerce bong

. Ama o kadar doğal geliyordu ki. Hiç de çekici değildi ama ben bunu sevdim çünkü gerçek geliyordu.

Üç kez çıktık. Bekleme listesi olan yerlerde akşam yemekleri, halka kapalı plajlarda yürüyüşler, paparazzi fotoğraflarında mükemmel görünen o gösterişli romantizm. Sohbetler kısa ve boştu. En seksi küçük siyah elbisemi giydiğimde bile gözleri benden çok telefonundaydı. O bir Prens Değil, ama ben yirmi üç yaşındayım. Yerleşmek için şu andan daha iyi bir zaman yok.

Neredeyse bacaklarımı açıp ona en kutsal sırrımı sunacaktım. Tanrıya şükür o gece evinde onu şaşırttım ve başka bir kadınla yatakta yakaladım. O, onun rotasyonundaki en az üç kadından biriydi. Bu beni gerçeğe uyandırdı.

Ona bu konuda hiç kızmadım. Ne anlamı vardı ki? Resmi bir ilişkimiz yoktu. Hiçbir söz vermemiştik. Ve dürüst olmak gerekirse, bir yanımda rahatlamıştı, çünkü ya bunu yapsaydım? Ya beklediğim her şey, annemin bana beklememi söylediği her şey... *buysa*? Sürekli kafası dumanlı, kendini beğenmiş, "bu berbat" cümlesini empati sanan bir aptal.

Hayır. Başka bir yerde çimler daha yeşil olmalı. Disney ve Hallmark, hikaye fikirlerini bir tür gerçek deneyimden alıyor olmalı, değil mi?

Grayson ve ben tamamen ayrılmalıydık ama sonra fotoğraflar ortaya çıktı. *Grayson ve Charlie, Amerika'nın en gözde yeni çifti.* Abartılı bir ünlü dedikodusu saçmalığıydı ama birdenbire bilet satışlarım patladı. Yıllardır beni hatırlamayan insanlar albümlerimi satın alıyor, şarkılarımı dinliyor, her hareketimi takip ediyordu. Bu onun kariyerine de yardımcı oldu; ona daha yumuşak bir imaj kazandırdı, herkesin şüphelendiği gibi bir Hollywood pisliği yerine, ideal erkek arkadaş adayı gibi görünmesini sağladı... çünkü o öyle.

Şeytanla bir anlaşma yaptım. Ya da en azından Sage yaptı. Bizim o çok sevgi dolu ilişkimiz, yumruğum kadar kalın bir evrak yığnında planlanmış durumda. Dikkatlice sahnelenen ve yönetilen, dünya turnemin sonuna kadar sürecek bir PR ilişkisi. Etkinliklerde birlikte görünecek, ara sıra Instagram hikayeleri paylaşacak, mükemmel ve güzel bir şeye inanmaya çaresizce ihtiyaç duyan bir dünyaya Barbie ve

Ken fantezisini satacaktık.

Bu akıllıca bir iş hamlesiydi ve sahte bir aşkın, gerçek bir yalnızlıktan daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm.

Şimdi o kadar emin değilim.

BEN

Selam. Basın turu nasıl gidiyor?

Neredeyse anında üç nokta belirlediğini görüyorum. En azından işine geldiğinde cevap veriyor.

GRAYSON

Çılgın gibi meşgulüm. Bütün gün arka arkaya röportajlar. Dün gece geç saatlerde bir programa çıktım. İzledin mi?

BEN

Hayır, üzgünüm. Uyuyordum. Nasıl gitti?

GRAYSON

Harikaydı. Onları avucumun içine aldım. Sunucu aslında seni sordu. Endişeli erkek arkadaş rolünü oynadım. Rica ederim.

BEN

Teşekkürler.

GRAYSON

Rica ederim. Hey, gitmem lazım, araba geldi. Sonra konuşur muyuz?

BEN

Tabii.

Nasıl olduğumu sormuyor. Çöküşten, iptal edilen gösterilerden, bir otel odasında tek başıma boğulmamak için

boğulmamak için çabaladığımdan bahsetmiyor. Sadece "sonra konuşuruz" diyor, ki ikimiz de biliyoruz ki bu, *kameralar izlemedikçe asla konuşmayacağımız* anlamına geliyor.

Telefonu bir kenara bırakıp tavana bakıyorum.

Belki de bu yüzden kendimi bu kadar boş hissediyorum. Yeni anılar yaratmak yerine, eski aşk anılarımla yaşıyorum — annemin kağıt kalpleri, Grayson'ın nasıl olabileceğine dair fantezilerim. Tam anlamıyla bir yetişkinim ve hiç gerçekten sevilmedim. Romantik anlamda değil. Gerçek, şimdiki ve *bana ait* hissettiren bir şekilde değil.

Hiç sevicek miyim diye merak etmeye başlıyorum.

Telefonum tekrar çaldığında, neredeyse cevap vermeyecektim. Ama sonra ekrandaki ismi gördüm — *Babam* — ve göğsümdeki bir şey biraz gevşedi.

"Merhaba tatlım." Nate'in sesi sıcak, tanıdık, sıcak bir kucaklamanın işitsel karşılığı gibi. "Nasıl gidiyor?"

"İyiyim." Yalan otomatik olarak ağzımdan çıkıyor. "Sadece dinleniyorum."

"Mmm." İkna olmuş gibi gelmiyor. "Spencer bu sabah beni aradı. Uçakla gelmek istedi, ama ben sana sorana kadar beklemesini söyledim. Seni bunaltmak istemedim."

"Teşekkür ederim." İçten söylüyorum. Ablamı çok seviyorum, ama şu anda başımda durup endişeli gözlerle beni izlediğini düşünmek, yorganın altına girip bir daha hiç çıkmamak istememe neden oluyor.

"Bu sabah FaceTime'dan aradı. Çocuklar sana bir kart hazırladı," diye devam ediyor babam. "Eli, sanırım sahnede seni çizmiş, ama daha çok sarı bir ahtapota benziyor. Remy, köşeye mavi karalamalar yapmış, çünkü senin en sevdiğin rengin olduğunu biliyor. Saçma sapan sanat dedi, ama sanırım soyut sanat demek istedi."

Yanlış. En sevdiğim renk turuncu. Ama gülüyorum — gerçek bir kahkaha, günlerdir ilk kez. "Onlara bunu bana gösterdiğini ve çok beğendiğimi söyle."

"Daha iyisini yapacağım. Seni gördüğümde yanımda getireceğim."

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Dünyada en sevdiğim insanlardan biriyle konuşmanın verdiği geçici rahatlama kaybolur ve ağır bir somurtkanlık geri döner.

Sessizliğin akmasına izin veriyor, benden bir şey söylememi bekliyor, ama ben söylemeyince devam ediyor. "Bu arada, iyi haberlerim var."

"Öyle mi?" Tanrım, umarım borsa konusunu açmaz. Bir milyarderin daha da zengin olması kimin umurunda ki?

Sesinde gülümseme duyabiliyorum. "Kutunu bulduk, Charlie."

Bu haber beni fiziksel bir güçle vurmuş gibi nefesim kesildi. Daha dik oturdum, kalbim hoş bir şekilde hızla atıyordu. "Ne?"

"Onu Vegas'taki giyinme odasında bırakmışsın. Turnenin ilk gecesi. Yeniden valizine koymayı unutmuş olmalısın."

Oh. Tabii ya. O konserden sonra o kadar yorgundum ki, ayakta durmakta zorlanıyordum.

Sadece telefonumu almıştım, başka hiçbir şey almamıştım.

"Kim buldu?" diye soruyorum, pek umursamıyorum ama. Bulunmuş. Önemli olan tek şey bu.

"Sanırım temizlik görevlileri. Soyunma odasını derinlemesine temizlerken bulmuşlar. Ne olduğunu bilmiyorlardı ama asistanımı aramak akıllılık etmişler. Şu anda sana gönderiliyor. Bu gece eline ulaşır. Sana sürpriz yapmak istemiştım ama..."

"Sürpriz yapma konusunda berbatsın." Yanaklarım ağrıyana kadar gülümsüyorum. On bir yaşımdan beri Nate'in kızıyım. Gerçek doğum günümde babamdan hiç hediye almadım. Her zaman birkaç gün erken, sabırsızlıktan patlayacak gibi olduğunda. Bana dünyayı vermek için çok heyecanlıydı.

"Evet, şey. Seni neşelendirmek istedim, evlat. Beni endişelendiriyorsun."

"Baba..." Sesim çatlıyor. Tuzlu gözyaşları yeniden doldu. Ama yanaklarımdan akan iri damlalar, saf ve ezici bir rahatlamadan kaynaklanıyor. "Onun gittiğini sanmıştım. Onu sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım."

"Charlie, annen senin kalbinde. Sadece notlara karalanmış bir şey değil. Onu asla kaybetmeyeceksin."

Onun anladığını biliyorum. Belki de bu yüzden bu kadar çabuk bağlandık. Nate de hayatındaki en önemli kişiyi kaybetmenin travmasını yaşıyor. Kalbinin soğumasının ne demek olduğunu anlıyor. Ama geri dönmek için bir neden buldu: kız kardeşim Spencer.

Benim nedenim nerede? Beni kurtarmaya kim gelecek?

Bu soruları sorduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Seviliyorum, peki neden bunu hissetmiyorum? Başarıyım, ama neden başarı bana güç vermiyor? Babamla konuşuyorum, ama nasıl oluyor da... bu unvan şimdi biraz farklı geliyor

? Suçluluk duygusu midemde bir bıçak gibi bükölüyor çünkü Nate, dua edebileceğim en iyi baba. Beni seçti. Beni büyüttü. Koşulsuz ve tereddütsüz sevdi.

Üç ay öncesine kadar tanıdığım tek baba oydu, ta ki beni isteyen tek babanın o olmadığını öğrenene kadar. Beni seven tek babanın.

Artık Nate, "Baba" unvanını, anneme hayatımın bir parçası olmasına izin vermesi için yalvaran Liam adında bir adamla paylaşıyor. Ve annem reddetti.

O kutunun içindekileri düşünüyorum. Tüm o küçük aşk notları, tüm o cesaret ve sıcaklık. Çocukluğum boyunca gözlerimin içine bakıp nereden geldiğim konusunda yalan söyleyen bir kadın tarafından yazılmış.

"Charlie? Hâlâ orada mısın?"

"Evet." Yüzümü silip kendimi toparlıyorum. "Üzgünüm. Ben sadece... teşekkür ederim baba. Çok teşekkür ederim."

"Kuryeyle gönderiyorum, birkaç saat içinde ulaşır. Seni kontrol edip kendim getirmek istedim ama hâlâ Singapur'da büyükbabanla birlikteyim; bu gayrimenkul anlaşması beklenenden uzun sürüyor."

"Önemli değil. Anlıyorum."

"Haftaya döneceğim. Belki bir sonraki gösterine yetişirim? Orada olmamı ister misin?"

"Tabii ki isterim," diye nefes veriyorum. "Çadırlarda, tam yanımda." "Tamamdır tatlım. Orada olacağım."

Birkaç dakika daha konuşuyoruz; anlaşma hakkında, çocuklar hakkında, Spencer'in bir gerçek suç dizisine olan yeni takıntısı hakkında ve Claire'in bebeğin cinsiyetini öğrenmemiz için bizi bu kadar uzun süre bekletmesinden duyduğumuz ortak rahatsızlık hakkında. Telefonu kapattığımızda, kendimi neredeyse yeniden insan gibi hissediyorum. *Neredeyse.*

Resepsiyonu arıyorum.

"Merhaba, ben penthouse'daki Charlie Riley. Bu akşam bana bir paket getirecek bir kurye bekliyorum. Son derece önemli. Lütfen geldiklerinde doğrudan yukarı gönderir misiniz? Resepsiyonda kalmasını ya da kaybolmasını istemiyorum."

"Elbette, Bayan Riley. Vardiyam bir saat sonra bitiyor ama ekibime bir not bırakacağım. Hemen yukarı göndereceğiz. Size

"Hayır, teşekkür ederim. Ama nezaketiniz için teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ederim. Ama teklifiniz için teşekkür ederim."

"Tamam, fikrinizi değiştirirseniz lütfen bize haber verin. Burada yemek istediğiniz bir şey yoksa, istediğiniz her şeyi getirmeleri için birini göndeririz."

Ona bir kez daha teşekkür ettikten sonra telefonu kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Kutu geliyor. Annemin sesi geliyor. Ve belki, sadece belki, bu iki gerçeği aynı anda nasıl barındırabileceğimi bulabilirim. Sevgiyi ve yalanı. Rahatlığı ve ihaneti.

Belki de seçim yapmak zorunda değilim.

Bacaklarımı uzatmam gerektiği için oturma odasına doğru ilerliyorum. Köşede duran kuyruksuz piyano, tavandaki yumuşak ışıkların altında parlak siyah rengiyle göz kamaştırıyor. Bir Steinway – elbette öyle; babamın otelleri hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz – ve haftalardır ona bakıp duruyorum, oturmak için cesaret toplamaya çalışıyorum.

Çöküşten beri çalmadım. Şarkı da söylemedim, sadece kafamın içinde, sözler tekrar tekrar çalan bir şarkı gibi sonsuz bir döngü içinde.

Ama parmaklarım kaşınıyor. Ve bu odadaki sessizlik göğsümde dayanılmaz bir yük haline geliyor.

Bu yüzden yanına gidiyorum. Oturuyorum. Kapağı kaldırıp ellerimi tuşların üzerine koyuyorum, parmak uçlarımda altında serin fildişini hissediyorum.

Ve çalmaya başlıyorum.

Kendi şarkılarımdan birini çalmak istemiyorum. Bunun yerine, yıllardır sevdiğim bir cover şarkıyı söylüyorum. Rihanna ve Mikky Ekko'nun seslendirdiği "Stay". Bunun mutlu mu yoksa hüzünlü bir şarkı mı olduğunu bilemiyorum. Tek bildiğim, tutunmak, birine ihtiyaç duymak ve kendinden daha büyük bir şey tarafından kurtarılmak istemekle ilgili, ham ve acıtan bir şey olduğu. Bu, sanatçının göğsüne uzanıp orada olduğunu bilmediğin bir şeyi çıkardığını hissettiren türden bir şarkı.

Sesim, provalar, performanslar, ağlamalar ve susuzluktan dolayı boğuk ve kaba çıkıyor. Ama parmaklarım titremiyor. Bu şarkıyı ezbere biliyorlar. Sanki zihnim nedenini unutmuş olsa bile bedenim nasıl yapılacağını hatırlıyormuş gibi, benden neredeyse ayrı bir akıcılıkla tuşların üzerinde hareket ediyorlar.

İkinci kıtada gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor. Yanaklarımdan süzülüp ellerime, tuşlara damlıyorlar ama ben durmuyorum. Çalmaya, şarkı söylemeye, başkasının kalp kırıklığını dökmeye devam ediyorum çünkü kendiminkine nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Mesele bu, değil mi? Bu şarkı gerçek bir şeyden yazıldı. Ham duygu, yaşanmış deneyim, iz bırakan türden bir acı. Şarkıyı yazan sanatçı, birini o kadar çok istemenin, seni içten içe boşaltan bir his olduğunu biliyordu. Kırık olan olmak. Kurtarılmaya ihtiyaç duymak.

Ben bunu hiç hissetmedim.

Hayatım boyunca korunaklı bir ortamda büyüdüm; önce annemin hastalığı, sonra Spencer'ın şiddetli koruması, babamın parası, ardından da beni hem güvende tutan hem de boğan pop yıldızlığı balonu. Hiç aşık olmadım. Kalbim hiç kırılmadı. Bu tür şarkıları doğuran, yıkıcı, ruhun derinliklerine işleyen duyguları hiç yaşamadım.

Ben bir oyuncak bebek gibiyim. Dışarıdan mükemmel, içten boş. Başkalarının duygularını kusursuzca canlandırabilirim, ama hiç gerçekten yaşamadım.

Şarkı biter ve ben ellerim tuşların üzerinde, son notalar hâlâ havada asılı kalmış halde otururum.

Şarkı söylemeyi seviyorum. Her zaman sevmişimdir. Ama özel odalarda çalmak bana asla yetmedi. Görülmek istedim. Sahneye çıkıp kalabalığın coşkusunu hissetmek, önemli olduğumu, sesimin bir anlamı olduğunu, görünmez olmadığımı bilmek istedim.

Tam olarak istediğimi elde ettim.

Ve hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Ama sessizliğe dayanamıyorum, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve baştan başlıyorum. Tekrar çalıyorum, tekrar. Ve bir kez daha.

Müzik, zihnimdeki gürültülü boşluğu bastırana kadar.

4. bölüm

Taio

The grace of a panther and the entitlement of a trust-fund baby.

Yalnız yaşamak çoğunlukla cehennem gibidir, ama saat dörtte, dün giydiğin eşofmanı hâlâ üzerindeyken bir Hungry-Man ısıtmanın, duvarlar dışında çöküşüne tanık olan kimsenin olmaması belli bir özgürlük hissi verir.

Şey, neredeyse hiç tanık yok.

Black Cat mutfak tezgahında oturuyor — oraya çıkmaması gerektiğini bildiği bir yer, çünkü yemek hazırladığım yerde tüylü kıcı hoş karşılanmıyor. Onu azarlamak isterdim ama hiçbir şey işe yaramıyor. Yüzüne su püskürtülmesini seviyor. Bir kuruşu sallamak onu sadece kızdırıyor. Ve "Kötü Kedi"yi bir iltifat olarak görüyor. Mikrodalgada ısıtmadan önce donmuş yemeğimin havasını almak için Salisbury biftekimin üzerindeki plastik filmi soyarken, onun parlak sarı-yeşil gözlerinin bana sabitlendiğini hissediyorum. Başımı kaldırıp ona baktığımda, Michelin yıldızlı bir restorandaki yemek eleştirmeni kadar yoğun bir şekilde bana baktığını görüyorum. Ellerimin her hareketini takip ediyor, bıyıkları sadece hayal kırıklığı olarak tanımlayabileceğim bir şekilde seğiriyor.

"Beni yargılama," diyorum ona. "Sen konserveyi kutudan yiyorsun." Yavaşça gözlerini kırpmıyor. Kararını vermiş.

Black Cat'i dört ay önce, sanki biri onu paslı bir kaşıkla öldürüyormuş gibi binamın arkasındaki sokakta miyavlayarak buldum. Eskiden sıska, tüyleri birbirine yapışmış, son derece vahşi bir kedi idi; karnını okşatmaktansa gözlerini oyup çıkaracak türden bir kedi.

yangın merdivenine bir kase ton balığı bırakma hatasına düştüm, sabaha kadar oradan ayrılacak olan bu vahşı yaratığa iyilik yaptığımı düşünerek.

Ama o gitmedi. Bana taşındı.

Ona isim vermek istemiyorum çünkü isim vermek, onun benim olduğunu kabul etmek anlamına gelir ve ben hâlâ onun geçici olarak benim evimde kalmayı seçen özgür bir ruh olduğu yanılsamasına tutunuyorum. Her an, gidecek yerleri olan bir vahşı hayvan olduğunu hatırlayıp geldiği kentsel ormana kaybolabilir.

Her an olabilir.

"Kara Kedi" ismi, ilgisizliğimin bir ifadesi olacaktı. O benim evcil hayvanım değil, sadece geçici bir sokak kedisi. Ama bu isim, ayakkabıya yapışan sakız gibi yapıştı. Artık bunu söylediğimde, kulakları radar çanağı gibi dönüyor ve sanki telaffuzumu düzeltir gibi şüpheli bir şekilde cıvı cıvı bir miyavlama sesi çıkarıyor. Duygusal mesafeyi korumak buraya kadarmış.

Mikrodalga çalışmaya başlıyor ve ben beklemek için kıcımlı kanepeye sürüklüyorum — Forrest ile NFL playoff yarışmacıları ve DC Universe'ün Marvel'dan üstün olup olmadığı konusunda tartışırken bütün pizzaları silip süpürdüğümüz o kanepeye. Kayıtlara geçsin, öyle. O yanılıyor. Buradaki edebiyat eleştirmeni benim. DC'nin unutulmaz güzellikteki, düşünceli kahramanlarında büyüleyici bir şey var.

O olmadan daire çok büyük geliyor, ki bu saçma çünkü Brooklyn standartlarına göre bile bir ayakkabı kutusu kadar küçük. Ama iki yıl boyunca en iyi arkadaşınla 65 metre kareyi paylaşmışsan, onun yokluğu bir krater bırakıyor.

Ona kin beslediğimden değil. Forrest aşkı bulunduğunda bu işi bıraktı. Gerçek aşk, bir erkeği bir kadınla evcilik oynamak için bir brownstone'a taşınan bir aptala dönüştüren ve eski bir eskort olmasına rağmen bir şekilde kadının babasının rızasını almayı başaran türden bir aşk. Dört yaşındaki çocuğuna, sanki en büyük övgüymüş gibi "Baba" diyen bu güzel, geleneksel aile yaşam tarzını kurdu. Onun adına mutluyum. Her şeye layık.

Sadece o piçi özlüyorum. Artık hiç ortalıkta yok.

Mikrodalga, acınası bir çınlama sesiyle gurme ziyafetimin hazır olduğunu duyuruyor. Üzüntü dolu plastik tepsimi çıkarıp, kiralık ilanında cömertçe "yemek alanı" olarak adlandırılan yere doğru beş

adımı atarak, kiralık ilanında cömertçe "yemek alanı" olarak adlandırılan yere gidiyorum. Burası, her yerinden sarkmış kanepemin önünde, Stephen King'in bir kitabıyla desteklenmiş, bir ayağı sallanan bir sehpa için zar zor yeterli bir alan.

O Stephen King romanı, diğer en iyi arkadaşım Saylor'dan gelmişti; o, benim "kitap okuduğumu" keşfettiğinde bana iyilik yaptığını sanmıştı. Bunun eğlence yerine mobilya tamiri olarak daha işime yarayacağını hiç bilmiyordu. Bugünlerde benim gerçek tercihimden gayet haberdar: romantik romanlar, yatağımın yanında dengesiz kuleler halinde yığılmış. Babamın yerel haberlerde suçlu olarak gösterilmesinden ve ardından Alaina'nın dolabının boşaltıldığını fark etmemden sonra bu romanları yutarcasına okumaya başladım. Kurgusal karakterlerin benim asla yaşayamayacağım sonlara ulaşmasını izlemek, bir nevi terapi haline geldi.

Black Cat, tek bir akıcı hareketle tezgahdan kanepeye atlar, bir panterin zarafetiyle ve bir zengin çocuğun hak iddia edişiyile yanıma iner. Salisbury bifteklerime bakıyor.

"Hayır."

Daha da sert bir şekilde bakıyor.

"Senin kendi yemeğin var."

Bir pençesini uyluklarıma koyar. Nazikçe. Neredeyse kibarca. Ne cüret!

"Peki." Gizemli etin bir köşesini koparıp ona uzatıyorum. Kokluyor, geri çekiliyor ve bana açıkça şunu ifade eden bir bakış atıyor: *Senden daha iyisini beklerdim.*

"Evet, neyse. Hoş geldin kulübe." Ben sadece müşterilerim ödediğinde iyi yemek yerim. Elimdeki her kuruş, görünüşe göre var olmayan ilk çocuğumun cezasını birkaç yıl kısaltmasını isteyen babamın avukat ekibine gidiyor.

Tam bir sessizlik içinde yiyorum, kendi çiğneme sesimden rahatsız oluyorum, üç gün önce Anne Carrington'a verdiğim söz yüzünden stres yapmamaya çalışıyorum. Sonbahara kadar yüz bin dolar mı? Ne halt yediğimi sanıyordum ki? Sanki hiçbir şey değilmiş gibi, sanki o kadar para bir yerlerde çorap çekmecemde duruyormuş gibi söyledim. Sanki babamın borçlarında boğuluyor ve ufukta bir can simidi görünmüyor gibi.

Joy, Stanford'a gitmeyi hak ediyor. Hayatı boyunca o kabul mektubu için çalıştı ve babamın tersine Robin Hood'u oynamaya karar vermesi yüzünden bundan vazgeçmek zorunda kalmamalı — ona güvenen insanlardan çalıp hepsini kendine saklayan bir adam yüzünden.

Ama yüz bin dolar.

Çatalımı masaya bıraktım, iştahım kaçmıştı. Bunun sebebi sadece o gri renkli, kim olduğu belli olmayan etin kenarlarının yanmış, ortasının ise hâlâ biraz donmuş olması değildi.

Derin bir nefes vererek, kendimi imkansız sözümün baskısı dışında başka bir şey düşünmeye zorluyorum. Ne yazık ki, hain beynim bir tür işkenceyi hemen başka bir işkenceyle değiştiriyor.

Telefonum tam orada, sehpa da duruyor ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Bunun kendine zarar veren ve anlamsız bir şey olduğunu, beni sadece daha kötü hissettireceğini biliyorum. Ama parmaklarım çoktan hareket etmeye başladı, arama çubuğuna onun adını yazıyor, bir daha asla bakmayacağıma yemin ettiğim profili açıyor.

Alaina Carrington.

Profil resmi yenilenmiş. Bir plajda, belki Turks ve Caicos'ta ya da zenginlerin kendilerini daha zengin hissetmek için gittikleri diğer yerlerden birinde, beyaz bir yazlık elbise giymiş ve kamera dışında bir şeye gülüyor. Mutlu görünüyor. Onu hiç bu kadar mutlu ettiğimi sanmıyorum, içten ve ısıltılı bir mutluluk.

Aşağı kaydırıyorum.

İşte orada. Bradley. Nişanlısı. Ve tatil fotoğraflarında da görüldüğü gibi, bu adam sadece zengin değil. Scrooge McDuck kadar zengin.

Tam da beklediğim gibi: bakımlı, güçlü çeneli, muhtemelen bir Ivy League okulunda lakros oynamış ve yazları fiil olarak kullanan türden bir adam. Her fotoğrafta kolu Alaina'nın omzunda, sahiplenici ama rahat, sanki Alaina her zaman ona aitmiş gibi.

"Hayatımın aşkıyla üç yıl önce bugün tanıştım," diyor fotoğrafın açıklaması.

Onu karım yapmak için sabırsızlanıyorum.

Üç yıl önce.

Bu hesap bana pek doğru gelmiyor. Üç yıl önce, Alaina ve ben hâlâ birlikteydik. Üç yıl önce,

Marionette'de, ailesinin onayıyla ona evlenme teklif etmeyi planlıyordum. Üç yıl önce, geleceğimin nasıl olacağını tam olarak bildiğimi sanıyordum.

Beni terk etmeden önce mi yoksa sonra mı onunla tanıştı? Zaman çizelgelerimiz çakışmış mıydı? Ben yüzük seçip, konuşma provaları yaparken ve bir geleceğimiz olduğuna inanırken, o çoktan Bay Lacrosse'a aşık mı olmuştu?

Daha aşağı kaydırıyorum. Nişan fotoğrafları. Daha fazla tatil fotoğrafı. Şüpheli bir şekilde bizim eski mekanlarımıza benzeyen restoranlarda çekilmiş fotoğrafları. Eskiden onu götürdüğüm bir çatı barında çekilmiş bir fotoğrafları var — *bizim barımız*, ilk gerçek randevumuzu yaşadığımız ve artık arkadaşlık bölgesinde oyalanmak istemediğimi açıkça belirttiğim yer. Ona "seni seviyorum" dediğim aynı noktada, o adam onun yanağına öpücük konduruyor. Fotoğrafa daha yakından bakıyorum... Etrafını bizim hayaletimiz sararken nasıl olur da kameraya öyle gülüp geçebilir?

Göğüs kafesim bir mengeneye sıkışmış gibi, nefes alamayacak kadar sıkıyor.

Telefonumu masaya çarpıyorum. Kendini yok etmenin bir ritmi var: önce arama, sonra kaydırma, sonra da onu dijital hayatımdan neden sildiğimi, o elmasın neden bir yabancının mücevher kutusunda durduğunu ve neden bozuk dosyaları siler gibi yirmi yıllık anıları cerrahi bir şekilde ortadan kaldırmaya çalıştığımı hatırladığımda göğsümde hissettiğim ezici ağırlık.

Ama bazı geceler, mazoşizm galip gelir.

Daha da dibe batmadan uygulamayı kapatıyorum.

Hiçbiri önemli değil. O hayatına devam etmiş. Anne bana hayatıma devam etmemi söyledi. Herkes bana hayatıma devam etmemi söylüyor, sanki bu, *bir düğmeye basıp altı yaşımdan beri sevdiğim birini sevmekten vazgeçebileceğim* kadar basitmiş gibi

—sanki bir düğmeye basıp altı yaşımdan beri sevdiğim birini sevmekten vazgeçebilirmişim gibi.

Black Cat dirseğime kafa atıyor, bu onun duygusal destek verme şekli. Kulaklarının arkasını kaşıyorum ve o, soğuk algınlığı olan bir motorbot gibi mırlıyor — boğuk ve gırgırlı. Muhtemelen o boğuk mırlama için veterinerine gitmesi gerekiyor, ama "sahibi" alanına adımla yazarak evrak doldurmak konusunda henüz hazır değilim. Aramızda bir anlaşma var: ben ton balığı sağlıyorum, o yargılamayı yapıyor, ama bunu resmileştirmek kaderi kışkırtmak gibi geliyor. Bir şeye "benim" demeye başladığın an, genellikle evrenin onu elinden almaya karar verdiği andır.

"Neye ihtiyacımız var biliyor musun?"
diye soruyorum ona. Cevap vermiyor. O
bir kedi.

"Biraz rahatlamamız lazım."

Kanepeden kalkıp, zulamı sakladığım mutfak dolabını karıştırıyorum — geçen ay en sevdiğim eczaneden aldığım küçük bir kutu jelibon. Fazla kullanmam ama bu gece kesinlikle kimyasal yardıma ihtiyacım var.

Sadece bir tane alıyorum, çünkü mutfak zemininde varoluşsal bir kriz geçirerek kendimi bulmak istemiyorum. Sonra beni mutfağa kadar takip eden ve şimdi mama kabının yanında bekleyiş içinde oturan Kara Kedi'ye bakıyorum.

"Oh, sen de mi istiyorsun?"

Dişlerini göstererek miyavlıyor. Talepkar küçük gremlin.

Dolaptan kedi nanasını çıkarıp, menüde balık yoksa ancak tolere ettiği, dokunulmamış kuru mamasının üzerine az miktarda serpiştiriyorum. Kedi nanesi yemeğine değdiği anda, sanki ona kediler için beş yıldızlı bir yemek vermişim gibi saldırıyor.

"Sadece biraz. Bunu idareli kullanmalısın," diyorum ona, kabı kaldırırken. "Şu andan itibaren bütçemiz kısıtlı."

Beni görmezden geliyor, uyuşturucu katılmış akşam yemeğine dalmış, mali endişelerimi fark edecek kadar meşgul değil.

Artık tamamen soğumuş ve daha da iştah kesici hale gelmiş Hungry-Man tepsime geri dönüyorum. Ama yaklaşık yarım saat sonra, karton kıvamındaki Salisbury bifteği ve ıslak çimento kıvamındaki patates püresi bana gurme yemek gibi görünecek. Brownie, nedense, sertleşmiş. Esrarın zorlaması olmasa bile o tatlıyı seviyorum.

Annem dehşete kapılırdı.

Eskiden en iyi katsu köriyi yapardı — pirinç üzerine çıtır domuz pirzolası, saatlerce pişirdiği sosla kaplanmış. Daire baharat ve ev kokardı, derslerden döndüğümde onu mutfakta, iş kıyafetinin üzerine bağladığı önlüğüyle mırıldanırken bulurdum.

Üç yıldır onun yemeklerini yemedim. Kendisiyle ailemizin enkazı arasına bir okyanus koymanın hayatta kalmanın tek yolu olduğuna karar verdiğinden beri.

Onu suçlamamaya çalışıyorum. Elinden geldiğince kalmaya çalıştı, tutuklanma, duruşma ve kamuoyu önünde aşağılanmayı göğüsledi. Ama herkesin bir kırılma noktası vardır ve gazeteciler sizin suç ortaklığınız hakkında sorular sorarken kocanızın federal hapisaneye mahkum edilmesini izlemek, en sağlam evliliği bile sarsar.

Bana onunla gelmem için yalvardı. Yeni bir başlangıç yapalım, dedi. Geçmiş geçmişte bırakalım. Ama babamı terk edemezdim. Her şeye rağmen. Ne yaptığını bilsem bile.

O gitti, ben kaldım ve şimdi kedim yanımda kedi nanesi ile kafayı bulurken, ben tek başıma Hungry-Man akşam yemeklerini yiyorum.

Hayalimdeki hayat.

Yemeğimin son lokmalarını zorla yutuyorum, plastik tepsiyi çöpe atıyorum ve kanepenin minderlerine gömülüyorum. Kitabım bıraktığım yerde beni bekliyor. Şu anda okuduğum kitabın 73. sayfasında gülümsüyorum; kitapta, batmakta olan bir kitapçıya sahip standart huysuz adam ve yan daireye taşınan, hiç durmadan neşeli çiçekçi yer alıyor. En iyi haliyle, tamamen formüle edilmiş bir kaçış. Gerçek hayatımın öngörülemez karmaşasından mutlak bir kurtuluş.

Üç bölüm okudum, tam da çiçekçinin yanırlıkla gelen bir teslimat kamyonu ile kitapçının vitrinini mahvettiği kısma gelmiştim ki, telefonum çaldı.

Sonra tekrar titriyor.

Bildirimlerin patlamasını artık görmezden gelemeyecek hale gelene kadar kitabıma geri dönüyorum.

İnleyerek telefonu elime aldım. Telefon ekranım, Off the Books adlı ajans grup sohbetinden gelen bildirimlerle aydınlanmıştı; bu, kimseyi kandıramayan, esprili bir hile yapma girişimi olan üzücü bir denememizdi.

Grup Sohbeti: Off the Books

RİNA

Acil istek. Bu gece müsait olan var mı? 2 bin dolar nakit. Müşteri, bir tutku partisi düzenleyen boşanmış bir kadın. Güzel görünebilen ve vibratörlerden vibratörlerden korkmuyormuş gibi davranabilecek birini arıyor.

SAYLOR

Vibratörler korkutucu mu olmalı? CAM

"The Detonator" adında bir tane var. İnan bana. Korkutucu.

SAYLOR

Merakım artıyor.

FORREST

Neden hâlâ bu grup sohbetindeyim ki? CAM

Detonator, iki uçludur. DP için mükemmeldir. Titreşimi o kadar güçlü ki, bir Sybian'ın gücüne en yakın deneyim budur.

RİNA

Konudan sapmayalım mı? Bu gece kim müsait? Müşteriye hemen bir cevap vermem gerekiyor.

THEO

Ne kadar?

RİNA

2 bin, Theo. Tanrı aşkına, bir oku şunu.

THEO

Hayır, The Detonator için demek istedim. FORREST

CİDDEN. Grup sohbetinden nasıl çıkabilirim? Çıktım ama mesajlar gelmeye devam ediyor.

Forrest'in kız arkadaşı Sora omzunun üzerinden bakarken, telefonuna bu mesajlar geldiğinde gözleri fal taşı gibi açılmış halini hayal ederek gülmeye başladım. Sora iyi bir kız. Muhtemelen onun utancına gülüyordur.

SAYLOR

Üzgünüm Rina. Ben çıkıyorum. Anneme kaliteli zaman geçireceğime söz verdim. CAM

Ben çıkıyorum. Tam anlamıyla işe gidiyorum.

FORREST

Mesajlar durmayacağına göre... Ben çıkıyorum. ÇÜNKÜ BEN BİR İLİŞKİ İÇİNDEYİM VE ARTIK BU SAÇMALIKLARI YAPMAYACAĞIM.

SAYLOR

Forrest, Sora'ya hangisinin iyi bir Kore barbekü restoranı olduğunu sorabilir misin? Canım çok çekti.

RİNA

Theo? Taio? THEO

Game of Thrones'u izliyorum ve karnım sıcak çorbayla dolu. Ben kaçıyorum.

RİNA

Noel ikramiyelerinizi verdiğim için çok pişmanım. Saylor, lütfen? SAYLOR

Üzgünüm patron.

Önceliklerim var. CAM

Annesinin oğlu.

SAYLOR

Bununla gurur duyuyorum dostum. Ve ben annenin oğluyum, adresini biliyorum ve seni pestil gibi d vebilirim.

CAM

...

Pardon, otomatik düzeltme yaptı. "Asil, sevgi dolu oğul" demek istedim. SAYLOR

Aferin

sana.

 NA

D KKAT. İki saat sonra Elusive Hotel'de spor ceket giymiş birini istiyorum.

Tamam, bu kadar yeter. Grup sohbetine cevap vermek yerine Rina'yı doğrudan arıyorum.

 lk çaldığında telefonu a ıyor. "Lütfen evet diyorsun de." "Koşullu olarak evet diyorum."

"Oh,   k rler olsun." Telefonun diğer ucunda derin bir nefes alıyor. "Beni kurtarıyorsun, Taio. Bu müşteri en iyi m   terilerimden birinin tavsiyesi."

"Ama iki bin için değil. En az dört bin. Ve bütün gece benimle kalabilir."

Bir an sessiz kalıyor. "Bunu duymamış gibi davranacağım çünkü sana vereceğim i , benim *son derece meşru, yasalara uyan* içimden geliyor ve sadece bir partiye eşlik etmek. Senin kirli, kayıt dışı i lerinden habersiz kalmayı çok isterim. Ama meraktan soruyorum, neden birdenbire bu kadar açgözlü oldun?"

Derin bir nefes alıyorum. "Bundan sonra, herhangi bir i  olduğunda beni doğrudan aramanı istiyorum. Hepsini. Gruba gitmeden önce. Her şeyde ilk reddetme hakkını istiyorum."

Hattın diğer ucunda sessizlik. Sonra, "Bu büyük bir istek." "Biliyorum."

“Diğerleri bundan
hoşlanmayacak.” “Bilmeleri
gerekmiyor.”

Yine sessizlik. Neredeyse hesap yaptığını duyabiliyorum—benim değerimi olası bir dramla karşılaştırıyor, güvenilirliğimi ayrıcalıklı muamelenin getireceği sıkıntıyla karşılaştırıyor.

“Neler oluyor, Taio?” Sesi artık daha yumuşak. “Başın belada mı?”

“Hayır. Öyle bir şey yok.”

“O zaman ne? Daha önce hiç bu kadar aç olmamıştın.”

Anne Carrington ve onun hüzünlü gülümsemesi aklıma geliyor. Joy’un Stanford mektubu. Aptal gibi söz verdiğim yüz bin dolar.

“Sadece acilen biraz para kazanmam lazım,” diyorum. “Bu... aile meselesi. Açıkçası açıklayamıyorum.”

“Baban mı?” diye soruyor Rina, yenilgiye uğramış bir sesle.

O, Columbia Hukuk Fakültesi'nde bir zamanlar kadrolu profesörlük yapmış, inanılmaz bir hukuk zekasına sahip biridir. Ve her ne kadar *The Devil Wears Prada* filmindeki Meryl Streep gibi davranmayı sevse de, son derece şefkatlidir ve pezevenkten çok bir anne gibidir. Babamın davası hakkında yardım istemek için ona başvurduğumda tanıştık. Yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulmak için haftalarca davayı inceleyip durdu. Ne yazık ki, mahkemeye gitmenin faydasız olacağını söyledi. Dava apaçık ortadaydı. Babam suçu işlemişti ve kesinlikle cezasını çekecekti. O, bir itiraf anlaşması önerdi.

Babamın mevcut avukatları buna karşı çıktı. Mahkemeye gittik. Kaybettik, ama onlar çalışmayı bırakmadılar. Temyiz üstüne temyiz, ve yeterince çaresiz kaldıklarında beni oyaladıkları anlaşılmaya başlıyor. Ama herkes umuda

—hatta boş bir umuda bile—. “Tam olarak değil,” diye cevap veriyorum sonunda.

Rina bir an sessiz kalıyor. “Aptalca bir şey yapmıyorsun, değil mi? Kumar? Uyuşturucu?”

“Hayır. Söz veriyorum. Yasadışı bir şey değil.” “İhtiyacın olursa ben buradayım, biliyorsun...”

“Biliyorum, Rina. Teşekkürler. Ben iyiyim. Sadece... Birine söz verdim. Ve bu sözü tutmam gerekiyor.”

İçini çeker. Bu, bunun pişman olacağını bildiğini gösteren türden bir iç çekiş. “Peki. İlk reddetme hakkı bende. Ama lütfen dikkatli ol, yoksa

seni hadım ederim, o yüzden her şeyi tertemiz tutmalısın.”

“Anlaştık.” Ama sanki tehdidi gerçekleştireceymiş gibi, açık avucumla aletimi koruyorum.

“Detayları şimdi sana mesaj atıyorum.”

Elusive Hotel. Spor ceket giy. “Okumayı biliyorum. Anladım,” diyorum fazla hevesli bir şekilde, rekor hızda bir duş almak için çoktan banyoya doğru yönelmişim.

Rina yine de devam etti. “Müşterinin adı Margaret. Kırk iki yaşında, yeni boşanmış ve notlarıma göre ‘çılgınlık yaşamak istiyor’. Çekici ol. İltifat et. Ve lütfen partide alacağı hiçbir şeyle dalga geçme.”

“Asla yapmam.”

“Kesinlikle yaparsın. Bir kadının ayakkabı koleksiyonunu yirmi dakika boyunca yerden yere vurduğunu gördüm.”

“Özel bir ortamda. Onun yüzüne karşı değil. Ve onlar Crocs’tu, Rina. *Süslü Crocs’lar.* Seçimlerimin arkasındayım.”

İstemese de gülümsüyor. “Git. Hazırlan. İki saatten az vaktin var. Ah, söylemeyi unuttum, o biraz utangaç ve partiye getireceği şeyi seçerken yardımına ihtiyacı var.”

Utangaç olmasına rağmen bu partiyi mi düzenliyor?

Hmm. Tamam. “Katkı mı?” diye soruyorum Rina’ya.

“Evet. Anladığım kadarıyla, bu herkesin bir oyuncak getirip farklı bir oyuncakla ayrıldığı partilerden biri.”

“Bu ne tür bir çılgın White Elephant partisi?”

“Bilmiyorum ki. Ama yüz dolarlık bütçeyle istediğin herhangi bir şeyi al. Oraya vardığında sana parasını geri ödeyecek. Resepsiyonda seni bekleyen bir anahtar olacak. Doğruca çatı katına çık.”

“Getireceğimiz oyuncaklar hiç kullanılmamış, değil mi? Yeni gibi ve hala kutularında mı?”

“Tanrım, umarım öyledir.”

Bununla birlikte telefonu kapattı ve cevaplayabileceği ya da cevaplayamayacağı diğer sorularımı etkili bir şekilde atlattı.

Kedi nanesi katılmış akşam yemeğini bitirmiş ve şimdi mutfak zemininin ortasında sırt üstü uzanmış, patilerini havaya kaldırmış, keyifle titreyen Black Cat’e bakıyorum.

“İçimizden biri güzel bir gece geçiriyor,” diyorum ona.

O cevap vermez. Daha yüksek bir bilinç düzeyine yükselmiştir. Gözleri yarı kapalıdır, mırlaması arızalı bir motor gibi tüm vücudunda yankılanmaktadır. Onu kıskanıyorum. Varoluşsal bir korku yok. Başının üzerinde asılı duran yüz bin dolarlık vaatler yok. Parasını kaybettikten sonra onu terk eden kediden dolayı acı çekmiyor. *Shawshank Redemption* filmini canlandırır gibi mezarını kazmamız gerekebilecek hapisteki bir babası yok. Sadece kedi nanesi, mama ve var olmanın basit zevki.

Güzel olmalı.

Dünyanın en hızlı düşünü alırken, yediğim şeyin etkisi göstermeye başlıyor — sadece kenarlarda hafif bir sıcaklık, çok yoğun değil. Sıcak su kafamı boşaltmama yardımcı oluyor ve havluyla kurulandığımda, bunun harika bir fikir olduğuna kendimi neredeyse ikna etmiş durumdayım. Sözlerimi tutacağım ve toplumdaki eski itibarımı geri kazanacağım on iki adımlı kurtuluş planının ilk adımı.

Dolabımı, giyilebilir bir şey bulmak için didik didik arıyorum, bu da olması gerekenden daha uzun sürüyor çünkü güven fonum olduğu günlerden beri gardırobum önemli ölçüde bozulmuş durumda. Babamın skandalından sonra hayatta kalmak için sahip olduğum tüm markalı eşyaları sattım. Anne'nin akşam yemeğinde bahsettiği spor ceket, şu anda sahip olduğum en güzel şey; Brooklyn'deki bir konsinye dükkanından ikinci el aldığım lacivert bir ceket. Kaliteli, ama yeni değil. Onu koyu renkli bir kot pantolon ve siyah düğmeli bir gömlekle eşleştiriyorum, aynaya bakıyorum ve elitlerin tutku partisine davet edilebilecek birine benzediğime karar veriyorum.

Seks dükkanı dairemde on beş dakikalık yürüme mesafesinde — “Sinfully Seductive” adında, içeri hiç girmeden yaklaşık dört yüz kez önünden geçtiğim bir yer. Vitrindeki neon tabela yanıp sönüyor, “*Zevkli Yetişkin Ürünleri ve Gizli Paketleme*” vaat ediyor; bu da en azından dev bir dildoyu şeffaf bir çantada Beşinci Cadde’de taşımak zorunda kalmayacağımı gösteriyor.

İçerisi şaşırtıcı derecede estetik. Temiz raflar, yumuşak ışıklandırma, saçımda yeşil çizgiler olan ve ben girdiğimde zar zor başını kaldıran sıkılmış görünümlü bir çalışan. Beklediğim o sefil arka oda havasından çok uzak.

"Bir şey arıyor musunuz?" Yeşil Saçlı kız, telefonundan gözünü ayırmadan soruyor.

"Bir hediyeye ihtiyacım var. Bir parti için." "Bekarlığa veda partisi mi?"

"Passion partisi."

Sonunda bana bakıyor, bir kaşını kaldırmış. "Tutku partisi. Şık. Bütçeniz ne kadar?" "Yüz dolar."

"Tamam, orta seviye. Pratik bir şey mi istiyorsunuz, yoksa gülünecek bir şey mi?"

Rina'nın talimatlarını düşünüyorum. Çekici ol. Hiçbir şeyle dalga geçme.

"Pratik olsun," diye karar veriyorum. "Şey... Bilmiyorum. Şık bir şey? Arkadaşlarım The Detonator adında bir şeyin çok popüler olduğunu söylediler."

Yeşil Saçlı kadın gülerek burnunu çeker. "Şık mı istiyorsun, yoksa The Detonator mu? İki farklı şeyler." Beni arka taraftaki bir vitrine götürür ve bir şarap listesi sunan bir sommelier gibi seçenekleri gösterir. "Bütçe dostu ürünler alt rafta. Orta sınıf ürünler göz hizasında. Üst rafta ise The Big D'yi bulacaksın — The Detonator'a taktığımız takma ad."

"Ona bir takma ad mı verdiniz?"

Gözlerini kocaman açarak başını sallar. "O kadar popüler. İnan bana, partinin kahramanı olacaksın."

Kutuya bakıyorum. Gerçekten de ürkütücü. Sadece fallik kalınlığı ve uzunluğu bile yetişkin bir erkeği dayanılmaz derecede önemsiz hissettirmeye yetiyor. İçten dışa sizi yok etmekle tehdit eden iki başlı bir hidra gibi olduğunu söylemeye gerek bile yok.

"Sadece siyah mı var?" diye soruyorum. "Daha az agresif görünen, mesela pembe gibi bir renk var mı?"

"Arkada yirmi dört ayar altın sınırlı üretim bir modelimiz var." Boynundaki anahtarlığa asılı anahtarı uzanır. "Kilidini açmam gerekecek."

“Ne kadar?”

“Goldie için mi? İki bin.”

Önümdeki kutuyu kapıyorum. “Siyah olsun o zaman.” O sırtıyor. “Akıllıca bir seçim. Hediye paketi yapayım mı?”

“Tanrım, hayır. En sade poşetinizden lütfen.”

Hesabı kesip oyuncağı, parlak altın renkli kumaş saplı kahverengi bir kağıt torbaya koydu. “Adınızı ve numaranızı kaydetmemi ister misiniz? Sadakat programımız ve çok geniş bir ürün yelpazemiz var.” Dirseklerini tezgaha dayadı, öne doğru eğildi ve sesini fısıltıya indirdi, ki bu gereksizdi çünkü baş başaydık. “Taint ürünlerimiz var. En üst kalite.”

Yavaş ve ağır göz kırpışlarım ona yeterli cevap olmadığından, keskin bir “Hayır, teşekkürler” eklemek zorunda kalıyorum, sonra çantamı tezgahattan alıp dışarı çıkıyorum.

“Ne zaman isterseniz gelin.” Ben kapıya ulaşmadan o çoktan telefonuna dönmüştü. “Fikrinizi değiştirirseniz sadakat programımız cömert ödüller sunuyor,” diye seslendi, ben de mağazadan çıkıp şubat ayının başındaki dondurucu havaya adım attım.

Sokağa çıkınca telefonuma bakıyorum. Rina’nın otel adını içeren önceki mesajı ekranda parlıyor:

Rina: FOCUS. İki saat içinde Elusive Hotel'de spor ceket giymiş, sıcakkanlı birine ihtiyacım var.

Elusive, şehrin diğer ucunda. Cimrilik yapıp yürüyerek gitmek için zaman yok. Metroda yol bulmak da içimden gelmiyor. Bir taksi çağırıyorum ve zihnimde, bu müşteriyle bir gece kalmayı teklif edip ücretimi belirlerken, bu saçma sapan pahalı taksi ücretini de dahil edeceğimi not ediyorum.

Rina’nın ayarladığı ücretin yarısını alacağım, yani bin dolar. Gece kalmak için üç bin dolar daha istersem, bir geceden dört bin dolar kazanmış olacağım. Fena değil. Bu, Joy’un okul ücretinin yüzde dördü. Sözümü tutmaya yüzde dört daha yaklaşmış olacağım.

Taksi beni Elusive Hotel’in önüne bırakıyor. Burası, parayı o kadar yüksek sesle haykıran şık bir cam ve çelik kule ki,

kapıcı beni içeri almadan önce vergi beyannamemi görmek istememesine şaşıyorum.

Lobi tamamen mermer zeminler ve modern sanat eserleriyle dolu; gösterişleriyle insanı korkutmaktan başka bir amacı olmayan türden soyut heykeller. Tavanın altında devasa bir avize asılı, kristalleri donmuş yağmur damlaları gibi sarkıyor. Her şey çok beyaz, çok temiz, benim gibi insanlara buraya ait olmadığımız hissini verecek şekilde tasarlanmış.

Resepsiyon, parıldayan mermer ve pirinç detaylarıyla bir pist gibi uzanıyor, ancak masada sadece bir kişi var — bilgisayar ekranında ne varsa ona o kadar dalmış ve tedirgin olmuş genç bir kadın ki, gözlerini kaldırıp beni fark etmesi için iki kez boğazımı temizlemem gerekiyor.

"Oh, özür dilerim, efendim." Başını sallıyor, ama saç spreyi ile sabitlenmiş düzgün at kuyruğu kıpırdamıyor bile. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözleri benimle ekran arasında gidip geliyor, açıkça uğraştığı acil duruma geri dönmek istiyor.

"Penthouse'da beni bekliyorlar."

Ağzını açar, şaşkınlıkla kaşlarını çatır. Henüz soru bana bana bir geniş farkındalık yüzündeki yüzüne. "Ah, evet—penthouse'a bir paket mi teslim ediyorsun?"
"Şey... sanırım?" Ben misafir olduğumu sanıyordum, ama belki de

Margaret otelin personeline karşı gizli kalmak için elinden geleni yapıyor olabilir. Bir sürü arkadaşını saygın bir otele davet ettiği için fena bir fikir değil; umarım bu durum bir seks partisine dönüşmez.

Bir bildirim sesinin cıvı cıvı tınısı, dikkatini bir kez daha ekranına çekiyor. Hayal kırıklığından küçük bir kükreme çıkarıyor ve bir elini masa telefonunun ahizesine koyuyor. Diğer eliyle siyah bir anahtar kartı alıyor ve onu aramızdaki tezgahın üzerine koyuyor. "Koridorun sonundaki asansör çatı katına çıkıyor. Küçük bir antre var, oradan çift kapının yanındaki zili çalın. Gözünüzden kaçmaz."

Ahize zaten kulağıyla omuzu arasına sıkışmış durumda, sanki telefona kızgınmış gibi numarayı çeviriyor. Bir kez daha başını kaldırıp bana aceleyle bir gülümseme atıyor. "Başka bir şey var mı?" diye soruyor.

"Hayır. Teşekkürler." Görevim bittiği için anahtarı alıp asansör bölmesine doğru yöneliyorum ve "P Katı"na çıkan tek asansörü buluyorum.

Asansörün her tarafı aynalı, yani kendimi sonsuz bir döngü içinde yukarı çıkarken izleyebiliyorum — spor ceketli Taioların oluşturduğu sonsuz bir koridor, hepsi devasa siyah vibratörlerin bulunduğu kahverengi kağıt torbaları sıkıca tutuyor, hepsi de hayatlarının nasıl bu noktaya geldiğini merak ediyor.

Yenilebilir madde rahatlatıcı bir uğultuya dönüşmüş, beni aptallaştırmadan gerginliğimi azaltıyor. Keşke evde, kitabımla rahatça oturuyor olsaydım. Gerçekten yenilebilir bir paket servise para harcıyor olsaydım. Keşke başka biri olsaydım, başka bir şey yapıyor olsaydım, çünkü eskortluğun, piyangoyu kazanmaktan başka, babamın beni soktuğu çukurdan çıkmanın en hızlı yolu olduğunu bilsem de, bu boktan durumdan çok yoruldum. İçimde fiziksel olmanın çok ötesine geçen bir yorgunluk var.

Ama kendimi acıya kaptıracak vaktim yok. Asansör yolculuğu kısa sürüyor, çelik kutu en üst kata fırlıyor. Kapılar özel bir antreye açılıyor ve işte o anda duyuyorum.

Piyano müziği. Yumuşak ve melankolik, duman gibi penthouse kapısından içeri süzülüyor. Ve onun altında, boğuk ve ham bir ses, belli belirsiz tanıdık bir şarkıyı söylüyor. Ancak bu yorum çok yürek burkan. O Rihanna şarkısı, hüzünlü olan, birinin yağmur altında duygusal bir çöküntü yaşadığı her filmde çalan şarkı. Üçüncü perdede ayrılıkla biten her melankolik romantik filmin çalma listesinde yer alan şarkı.

Ama bu versiyon farklı. Sadeleştirilmiş. Samimi. Mümkünse daha da yürek burkan. Sanki şarkıyı söyleyen kişi her kelimeyi içtenlikle söylüyor gibi.

Bir an orada donakalmış, dinliyorum. Ses, yüksek bir notada sanatsal bir şekilde çatlıyor — yetenek eksikliğinden değil, duygudan. Melodinin altında yatan gerçek ve acı verici bir şeyden. *Margaret'in şarkı söyleme yeteneği var. Vay canına. Bu harika. Bu gece yatakta birlikte olabileceğim kadınla aramızdaki buzları kırmak için harika bir başlangıç. Ona söyleyeceğim ilk şeyin bu olacağına karar veriyorum. Merhaba Margaret, ben Taio. Tanıştığımıza memnun oldum. Sesin inanılmaz güzel. Ne zamandır piyano çalıyorsun?*

Penthouse'un kapısına yaklaşıyorum, zili hatırlamadan önce parmak eklemlerimle ahşaba üç kez sertçe vuruyorum. Mavi ışıklı düğmenin üzerine elimi uzatıyorum ama piyano durduğunda elimi indiriyorum. Vuruşlarımı duymuş.

Ayak sesleri yaklaşıyor.

Kapı açılıyor ve hazırladığım gülümseme yüzümden kayboluyor.

Margaret'i bekliyorum. Kırk iki yaşında. Yakın zamanda boşanmış. Kendine güvenini yeniden kazanmak isteyen.

Bunun yerine, son zamanlarda milyonlarca magazin dergisinin kapağında gördüğüme yemin edebileceğim bir yüze bakıyorum. Donakalmış, sessizce duruyorum, beynim Windows 95'in kapanma sesini çıkarırken, o sakızın sandığımdan daha güçlü olup olmadığını ve ünlülerin, sanki onları kazara bir pop kültür seansıya çağırmışım gibi ortaya çıktığı, THC kaynaklı bir halüsinasyona girip girmediğimizi merak ediyorum.

Ama beynim neden *Charlie Riley*'i hayal etsin ki?

Ve hazır bu konuyu açmışken, bu kolayca tanınabilir bir Charlie Riley değil. "Glam" olmaktan olabildiğince uzak.

O da sessizce kapının eşiğinde duruyor, dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan bol bir Tweety Bird tişörtü giymiş, sarı saçları "zahmetsiz şıklık"tan çok "vazgeçmişlik" hissi veren dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Gözlerinin çevresi kızarmış. Makyajı yok. Yorgun ve genç görünüyor, reklam panolarında gördüğüm o şık ikonla hiç alakası yok.

İnsan gibi görünüyor.

Elimdeki kahverengi kağıt torbaya da bakıyor ve yüzü rahatlamayla değişiyor. Sürpriz bir şekilde, gözleri dolmaya başlıyor.

"Sen bir meleksin," diye fısıldıyor ve o sıradan kağıt torbayı iyice incelemek için bir adım geri çekiliyor. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Ağzımı açıyorum ama boğuk bir ses dışında hiçbir şey çıkmıyor. Charlie Riley, tutku partisi için ona The Detonator'ı getirdiğim için sanki kurtarıcısıymışım gibi bana bakıyor. Yüz milyonlarca dolarlık serveti olan bir kadının, kalbinin arzuladığı her türlü pille çalışan aleti gizlice temin edebilecek bir ekibi olması gerekmez mi?

Şu anda ne oluyor lan?

"Şey, pardon, ben sadece... Margaret bir takma ad mı?"

"Ha?" Kafasını şaşkın bir köpek yavrusu gibi yana eğdi. Sonra elini uzattı. "Hayır, ben Charlie. Tanıştığımıza memnun oldum...?"

"Taio Wilkes," diye cevap veriyorum. *Tuhaf*. Normalde takma ad veririm ama gerçek ağzımdan kaçtı.

Elini sıkamak için küçük elini avucumun içine alıyorum, ama avuç içlerimiz birbirine değdiği anda geri çekiliyor. "Ne?" diyorum, reddettiği elini inceleyerek, aniden ortaya çıkan sızıntı yapan yaraların izlerini arıyorum.

"Elleriniz buz gibi," diyor.

"Ah, doğru. Dışarı çok soğuk." Omzumun üzerinden başımı sallayarak belirsiz bir şekilde "dışarı"yı işaret ettim.

"Paltonuz yok mu?"

Yaka kısmına dokunuyorum. "Kıyafet kuralları. Buna uygun bir kışlık ceketim yok."

Sağ elimi uyluklarıma kuvvetlice sürtüyorum, ince kumaştan yapılmış pantolonumun içinden sertleşmiş parmaklarımı ısıtan sürtünmeyi hissediyorum. Sonra çantayı beceriksizce diğer elime alıyorum, bu işlemi tekrar ederken The Detonator'ın ağırlığı hafifçe sallanıyor, kan dolaşımının geri gelmesiyle solgun parmak eklemlerimin yavaş yavaş pembeye dönmesini izliyorum.

"Peki, teşekkürler." Çantaya uzanıyor, ama ben geri çekiliyorum. Bir açıklama yapana kadar bunu açmasına izin vermem. Bu açıklamanın ne olacağını henüz bilmiyorum, ama bu tuhaf karşılaşmanın yapboz parçaları yerine oturur oturmaz bir şeyler bulacağım.

Gözlerini devirdi. Kısa bir an oldu, ama kızgınlığını fark ettim. "Beni tanıdın ve şimdi bahşiş istiyorsun, değil mi?"

"Ne?" diye soruyorum, gerçekten şaşkın bir şekilde.

Gülümsemesi tatlı ve sıcak bir hal alır. "*Sorun değil*. Anlıyorum, gerçekten. Ve sen bunu hak ediyorsun, kutumu elden teslim etmek için dışarıda donuyorsun. Hadi, içeri gel." Beni penthouse'a davet eder ve koridorda kaybolur.

Lüks mekana giriyorum, oturma odasının köşesini kaplayan parlak siyah kuyruklu piyanoyu gördüğümde neredeyse kendi ayaklarımın üstüne takılıp düşüyordum

. Eh, bu şarkı söylemeyi açıklıyor... sanırım. Beynim hâlâ dial-up internet gibi takılıyor. Charlie'nin radyo hitlerini duymuştum — hepsi dijital hayatlarının sonuna kadar işlenmiş, Disney Channel soundtrack'ini coverlayan, otomatik ses düzeltmeli Alvin ve Sincaplar gibi ses çıkarıyorlardı. *Böyle şarkı* söyleyebileceğini bilmiyordum.

Parke zemine gelen yumuşak gümbürtüler, Charlie'nin geri döndüğünü haber veriyor; sonra koridorda sola dönüp tekrar gözümün önüne geliyor, sol elinde kalın bir deste nakit parayla.

"İyi misin?" diye soruyor, şimdi bana kaşlarını çatarak, başını bir kez daha eğerek. "Biraz solgun görünüyorsun. Çıkmadan önce su, soda ya da başka bir şey ister misin?"

Gidelim mi? Artık bunun bir tür karışıklık olduğuna tamamen ikna oldum. Ama o "yiyilebilir şey" tam da bu anda etkisini biraz daha artırdı ve tek söyleyebildiğim şey şu oldu: "Sen pop yıldızı *Charlie Riley'sin*."

Gözlerini kırıyor. "Evet. Bunu zaten belirlemiştik. Ve sen de babamın gönderdiği kurye Taio'sun." Elindeki yirmi dolarlık banknot destesini uzatıyor ve şaşkınlığımı fark ediyor. "Sorun değil. Bugün cömert hissediyorum. Şaka yapmıyorum," elimdeki çantayı işaret ediyor, "bu sahip olduğum en değerli şey. Onu kaybettiğimi sanmıştım. Geri getirdiğin için teşekkürler. Takas mı?" Elindeki parayı sallayarak, onu almamı ve karşılığında çantayı vermemi istiyor...

Kurye mi? Ne oluyor be?

Oh, dur.

Rol mü yapıyoruz?

Birçok ünlü, sahte isimlerle eskort tutar. Belki de tüm bu tutku partisi bir tür tuzaktı ve Charlie Riley beni buraya, bir oyuncakla birlikte, *bütün gece... oynayabilmemiz* için mi istedi?

"Parayı istemiyor musun?" Ağırlığını diğer ayağına verip kollarını kavuşturdu ve aniden bana şüpheyle baktı. Odada gizlenmiş güvenlik görevlileri var mı diye etrafa baktım, bu mega yıldızın burada tek başına olmasına biraz şaşırmıştım. Ama tabii ki... Charlie beni düşündüğüm şey için tutmuşsa, bunun için eşlik edilmesini istemezdi.

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Tamam, gösteri zamanı.

"Oh, parayı istiyorum," diye cevap veriyorum, sesimi bal gibi tatlı bir bariton tonuna indirerek. "Ama önce onu hak etmek istiyorum. Ee, Charlie... ya da *Margaret* demeli miyim, bu gece ne yapmak istersin? Seçim senin

seçim ama eğer tutku partisi sadece bir bahaneyse, yine de akşam yemeği yiyip seni biraz daha yakından tanımak isterim, sonra da... tatlıya geçebiliriz. Eğer istediğin buysa?"

Göz kapakları ağırlaşmış gibi bana göz kırpmıyor. Dudakları yarım ay şeklinde gevşiyor, neredeyse kaşlarını çatıyor. "Bunların hepsinin kelimeler olduğunu biliyorum, ama hiçbirisi mantıklı gelmedi. Ben sadece paketimi istiyorum."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "*Paketini mi?*"

"Evet." Kasıgımın olduğu belirsiz bir yönü işaret etti. "İmza mı gerekiyor?"

Çantayı yere koyup spor ceketimin düğmelerini açtım, böylece kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlayabilecektim. "Rina ile imzaladığın anlaşma, benim tam gizliliğimi zaten satın aldı. Bana güvenebilirsin, söz veriyorum. Statün olduğunu biliyorum, ama burada tuhaf işler dönmüyor. Rina çok meşru, profesyonel bir iş yürütüyor. Bana gelince? Şey, işten çıktıktan sonra asıl eğlence başlıyor diyelim."

Gözlerini kısarak baktı. "Rina patronun mu?"

"Evet. Bu gece mesajlaştığın kişi o."

Charlie başını salladı. "Hayır, o benim babam. Sizi işe alan o."

Bu oldukça berbat bir durum. "Baban beni... senin için mi işe aldı?" diye sordum, netleştirmek için.

"Ya o ya da ablam. Genelde idari işleri o halleder. O kadar uzun süre babamın asistanlığını yaptı ki, bence evlendikten sonra bile bu alışkanlık devam etti."

Dur. Bir adım geri çekilip düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Anlıyorum, işimde tuhaf durumlarla karşılaşmıştım ama bu... bu bambaşka bir seviye.

"Yani, baban ve ablan evli ve beni birlikte tuttular... senin için... bu gece için?" Çantanın durduğu yere bakıyorum. "Ve sana bu paketi getirmemi istediler?"

"Yargılama," diye itiraz ediyor, kollarını benim gibi kavuşturarak. "O benim üvey babam."

"Bu durumu daha iyi hale getirmiyor. Sadece daha az yasadışı," diye mırıldanarak itiraz ediyorum.

Charlie avuç içlerini şakaklarına dayayıp homurdanıyor. "Tamam, yardım etmeyi reddetmek gibi bir niyetim yok ama

Lütfen paketimi alıp gidebilir miyim? Çok meşgulüm ve hayatımın felaketine geri dönmem gerekiyor.” Başparmağını omzunun üzerinden piyanoya doğru uzatır.

“Seni dışarıdan duydum,” diye patladım. “Oh,” diye yanıtladı sadece.

"Gerçekten harika sesin vardı. Dürüst olacağım, daha önce müziğini dinlemişim ama böyle şarkı söyleyebileceğini hiç tahmin etmezdim. O kadar..."

“Erkeksi, boğuk, duygulu, iç karartıcı, eşlik etmesi zor mu?” Charlie bir kaşını kaldırarak sözümü keser. “En azından plak şirketim öyle diyor.”

“Şey, hayır... Hiçbiri değil. Aklıma 'melek gibi' kelimesi geldi.”

Önce dudakları gülümser, sonra isteksiz yanakları yarım küreler halinde şişer. Sanki benim övgülerime gülümsemek istemiyormuş gibi. “Plak şirketim markamı genç tutmayı seviyor. Biraz auto-tune ve stüdyoda sincap gibi şarkı söylemem gerekiyor, ama...” Omuzlarını silker. “Sanırım bu sayede genç kitleye hitap edebiliyorum. Nadiren istediğim gibi... yapabildiğim gibi şarkı söyleyebiliyorum.”

“Bu duyduğum en saçma şey. Neden senin gibi bir sesi gizlemek istesinler ki?”

“Ana akım müzik söz konusu olduğunda, iyi ses çıkarmaktan çok iyi görünmek önemlidir. Çoğu zaman şarkıcıdan çok aktris gibiyim. Showbiz işte.” Bana göz kırpar ve elini uzatarak çantayı tekrar ister.

“Başlamak için gerçekten sabırsızlanıyorsun,” diyorum, inanamayan bir alaycı tonla. Bu gerçekten oluyor. Artık geri dönüş yok. “Tamam, peki, sanırım akşam yemeğini atlıyoruz.”

“Ha?”

“Sonra yiyebiliriz. Sadece şunu çok net bir şekilde belirtmeliyim ki, beni şirketim için Rina aracılığıyla işe aldın. Eğer birlikte geçirdiğimiz zamandan hoşlanıyorsan ve kendi isteğimle kalmamı istiyorsan, bu kayıt dışı kalır. Sadece nakit. Yarısı peşin, geri kalanı işimiz bittiğinde. Prezervatif kullanımı tartışmaya açık değil. Rıza dışı rol yapma hariç her şey masada. Hafif şaplak atmak sorun değil, ama acı vermekten hoşlanmam. Bu benim tarzım değil.” Ona sıcak bir gülümseme gösteriyorum. “Fiziksel görünüşüm seni yanıltmasın. Ben kavgacıdan çok sevgi dolu biriyim. Umarım

sorun olmaz umarım.” Spor ceketimi çıkarıp kanepenin arkasına asıyorum. Gümleğimin düğmelerini açarken, Charlie’nin kocaman mavi gözlerinin birden açıldığını görüyorum; sanki zihninde bir balon patlar gibi her şeyi aniden fark etmiş gibi.

“Çantada ne var?” diye sordu Charlie sessizce, yüzünde bir sırıtış belirliyordu.

Yüzündeki ifadeyi okuyunca, Detonator’ı ortaya çıkarmak birdenbire bana biraz rahatsızlık verir. “Şey... sence bu çantada tam olarak ne var?”

"On saniye öncesine kadar küçük, üzerine minik kalpler çizilmiş ahşap bir kutu olduğunu sanıyordum." Sesi alçaldı. "Değerli bir şey, ama sadece benim için. İçinde annemin notları var. Şans tılsımı diyebilirsin. Annem ben küçükken öldü. Son gösterimdeki soyunma odasında kaybetmişim. Otelin sahibi olan babam, çalışanlarının onu bulduğunu ve gece postasıyla gönderdiğini az önce bana haber verdi. Ama sen kurye değilsin, değil mi?"

Kahretsin.

Lanet olsun.

Hayatım mahvoldu.

"Ben..." Sesim boğuk çıkıyor. "Hayır."

Elini uzatarak ilerliyor, hala odadaki devasa mor fil gibi duran çantayı istiyor. İçinde ne olduğunu asla öğrenmemesi için kararlı bir şekilde eğilip onu almak istiyorum, ama dayanıksız sap beni yüzüstü bırakıyor ve kağıt çantayı ikiye yırtıyor. Detonatör yere düşüyor, Charlie’nin manikürlü ayak parmaklarının uçları tarafından durduruluyor.

Kutuyu almak için eğiliyor, elinde çevirirken haklı olarak dehşete kapılmış bakışları giderek artıyor. Kaosun yüzüne yansıması yaklaşık üç saniye sürüyor ve gözleri şokla ve aynı zamanda merakla dolu bir bakışla benimkilere kilitleniyor.

Oh, beni şimdi öldürün. Lütfen.

"Taio, sen bir...?"

"Eskort mu?" O söylemeye çekindiği için cümlesini ben tamamlıyorum. "Evet."

Gözlerini sıkıca kapatır ve başını eğiyor. "Babamın *babamın* seni tuttuğunu mu düşündün? Cidden mi?"

Ellerimi kaldırıyorum. “Yargılamıyorum. Ciddi, müdahaleci bir aile terapisi önerecektim, ama asla yargılamam.”

O ayağa kalkar, ben de sanki o cılız bedeniyle bana saldırıp ciddi bir zarar verebilecekmiş gibi, teslimiyet göstergesi olarak avuçlarımı daha da yukarı kaldırırım. Geri doğru büyük bir adım atar, ciddi ciddi kaçmayı düşünürüm.

Kutuyu sanki bir silahmış gibi tehditkar bir şekilde bana doğrultur. “Taio gerçek adın mı?”

"Aslında, evet."

Gözlerini kısar. “Tamam, Taio. Açıklamaya başla.”

5. bölüm

Taio

*This is not the start of some
fairytale story.*

Charlie Riley, iki uçlu bir vibratörü sanki dolu bir silahmış gibi bana doğrultuyor ve dürüst olmak gerekirse? Daha kötü Salı geceleri de yaşamıştım.

"Açıklamaya başla," diye tekrarlıyor ve sesindeki yorgunluğun altında sertlik var. "Hemen. Lütfen," diye ekliyor, talebine nezaket katmak için zaman ayırıyor.

"Tamam. Şey, bilmiyorum. Patronum... Rina bu geceki bir iş hakkında bana mesaj attı. Margaret adında, yeni boşanmış bir kadın, Elusive Hotel'in çatı katında bir tutku partisi düzenliyor. Ben onun partneri olacaktım. Ama buraya geldim ve..." Bileğim tembel bir hareketle dönüyor, böylece Charlie'ye doğru işaret ediyorum ama onu suçlayarak işaret etmiyorum.

Kaşları yine hafifçe kalkıyor, yumuşak, yuvarlak bir kavis çiziyor. Çıldırmaması gerekirdi. Ben onun dairesinde yabancı bir erkeğim, o halde neden yüzünde bu kadar bariz bir merak var? "Margaret mi?"

"Rina öyle demişti. Margaret. Kırk iki yaşında. Şey arıyor..." Boğazımı temizliyorum. "...çılgınlık yaşamak."

Onun öfkesine kendimi hazırlıyorum, zihnimde "*Yemin ederim sapık değilim*" konuşmamı prova ederken, kapıya kaç adım kaldığını hesaplıyorum. Bunun yerine, Charlie, bir oduncu bourbon gargara yapıyormuş gibi gelen bir kahkaha atıyor—derin, kaba ve garip bir şekilde tatmin edici. Sanki James Earl Jones'un sesiyle havlayan bir chihuahua izlemek gibi.

Dürüst olmak gerekirse? Şu anda analiz etmeye hazır olmadığım bir şekilde son derece seksi.

“Ve sen... Margaret’in... ben olduğumu mu sandın?” diye sordu, kahkahaları arasında. “Ben de senin bir teslimatçı olduğunu sandım. Ne tesadüf ama!”

"Hey, dur bakalım. *Teslimatçı*," diye düzeltiyorum, hayali isim rozetime dokunarak. Kahkahası bulaşıcı — asla yapmayacağına yemin ettiğin ama birdenbire kendini banyo aynasında hararetle pratik yaparken bulduğun bir TikTok dans çılgınlığı gibi. "Vibratör tutarken yabancılara karşı dikkatli olunması gerektiği konusunda nutuk atan adam olmak istemem ama çoğu kadın çoktan bana biber gazı sıkıp beni gelecek Salı gününe gönderirdi. Hani, ‘prezervatif şart’ diye başlayan girişten sonra. Oldukça rahat görünüyorsun, bunu daha önce yaptın mı?”

Sanki kalp krizi geçirecekmiş gibi elini kalbinin üzerine koyuyor. “Daha önce hiç eskort çağırdım mı diye mi soruyorsun?”

“Müşterilerimin yarısı ünlüler. Hepsi zengin. Çoğu, kahvaltıdan önce küçük ülkeleri alıp satabilir. O kadar zengin olduğunda, arkadaşlık için para ödemek oda servisi sipariş etmek gibidir — sadece daha fazla orgazm ve daha az kulüp sandviçi ile.”

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. “Hangi ünlüler? Çayını dök .”

Şaşkın bir boğa gibi burun deliklerimden kahkaha atıyorum. Hâlâ Tweety Bird pijamalarını giyerken ve Tweety Bird pijamaları giymiş, sanki pijama partisindeymişiz gibi ünlülerin dedikodularını öğrenmek istiyor. “Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama sıkı bir gizlilik anlaşılmam var. İstisna yok. Annenle ya da en yakın arkadaşınla yatmış olsam bile, bunu asla öğrenemezsin.”

Omuzları gevşer ve gözlerindeki hüznün geri döner. “Aslında yapamazsın. Annem öldü ve benim en iyi arkadaşım yok. Kız kardeşlerim olabilir belki. Ama ikisi de mutlu bir evlilikleri var.”

Enseni kaşıyorum. “Evet... mutlu evlilikler tam olarak hedef kitlem değil.”

Dudakları, neredeyse görünmeyecek kadar hafif bir gülümsemeye bürünür. “Doğru.”

Bir an sessizce orada duruyoruz. O, o saçma Tweety Bird pijama gömleğiyle, yaprak üfleyiciyle kafese kapatılmış gibi görünen saçlarıyla, bir vibratörü sıkıca tutmuş, sanki bir ticari uçağa uygun kapıyı işaret edecekmiş gibi konuşurken onu sallıyor.

Sonra ben, gömleğimin düğmelerini dikkatlice iliklemeye çalışıyorum, ikinci el spor ceketim gözümün ucunda, ellerim hâlâ bir çizgi film karakteri tarafından soyuluyormuşum gibi havada. Hayatım bir GPS olsaydı, şu anda “yeniden hesaplanıyor” derdi.

Sonra kadının ifadesi değişiyor. Yorgunluk hâlâ orada, ama altına başka bir şey sızıyor: şüphe. Hesaplama. Hiçbir şeyi görüldüğü gibi kabul edemeyecek kadar çok kez yanmış birinin bakışı.

"Sana ne kadar ödediler?" diye soruyor sessizce.

"Ne?"

"Hadi ama, *Taio*, eğer bu gerçekten adınsa. Bu hikayenin hiçbir kısmı inandırıcı değil. Ama ben iyi bir insanım ve biliyor musun? Sen de benim kadar kurbandsın. Eminim ki beni burada yakalaman için sana altın bir tek boynuzlu at teklif etmişlerdir" —dönerek— "böyle. Britney, Christina ve Shaylin gibi pop kraliçelerinin sırasındaki bir sonraki büyük çöküş gibi görünüyorsun. Peki, sana bir haberim var dostum—sarhoş değilim. Uyuşturucu kullanmıyorum. Yavru köpekleri dövmüyorum. Burada bir hikaye yok. Sadece yorgundum, tamam mı? Patronlarına bunu söyle. Yaptığım en sorumsuz şey, damarlarımda kum kalacak kadar su içmeyi ihmal etmektir. Hepsi bu. Özel haber yok, hikaye yok. Yakında turneye dönüşümü duyuracağız."

Öfkeli bir ses tonuyla göğsümü işaret ediyor. "Ve sakın bu hikayeyi, kapıyı yarı çıplak açmışım gibi çarpıtmaya kalkma." Uzun tişörtünü kaldırıp bana pembe bir spandex şort gösteriyor. "Altım giyili ve savunmam olarak, üç saniyelik bir konuşma yapacağımızı sanmıştım. Saçıma gelince..." Charlie'nin gözleri sola, sonra sağa kayıyor. "Aslında bunun için bir mazeretim yok. Şekerleme yaptıktan sonra saçlarım genelde böyle oluyor."

Şimdi o bahsettiğine göre, yerçekimine meydan okuyan ve sanki bir yıldırım çarpmasını yakalamaya çalışır gibi ortada dik duran bir saç teli var. İki küçük adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp, dağınık saçlarını düzeltiyorum. İrkilmiyor, uzaklaşmıyor, ama nefesini çekip, ben bir adım geri çekilene kadar nefesini tuttuğunu fark ediyorum. "İşte oldu. Her şey yolunda. Peki, sence kimin için çalışıyorum?" diye soruyorum, mizahımı bastırmaya çalışarak.

"*New York Post*? TMZ? Belki de CelebNow?"

“Hmm.” Düşünür gibi başımı sallıyorum. “Ve sen de benim iki hafta önceki konserinle ilgili bir tür ifşa haberi hazırladığımı mı düşünüyorsun?”

Gözlerini benden ayırır, parmaklarını parke zeminde oynatırken birden ayak parmakları büyüleyici hale gelir. “Başlığı ne olacak peki— ‘Pop Prensesi Charlie Riley: Stadyum Turlarından Seks Oyuncaklarına’? Üçüncü sınıf öğretmenimin, benim her zaman ‘dikkat çekme eğilimim’ olduğu yönündeki alıntısıyla ve hiç de hoş olmayan fotoğraflarla tamamlanmış olarak.” Vibratörü, sanki bir suç mahallindeki delili atıyormuş gibi sehpaye fırlatıyor. Alet canlanıyor, on bin beygir gücündeki bir motorlu testerenin öfkesiyle vızıldıyor. *Tanrım*, bu bir seks oyuncağı değil, bir elektrikli alet.

“Şunu kapatacağım.” Muhtemelen tuvalete acil bir durum için yengeç gibi yürüyormuşum gibi görünmeme neden olan garip bir yan adım atıyorum. Kutu, insan tırnaklarından nefret eden sadistler tarafından tasarlanmış o imkansız plastik aletlerden biri. Karanlıkta tek elle sütyen kopçasını açmaya çalışan bir adam gibi onunla boğuştuğundan sonra, nihayet mekanik canavarı çıkarıyorum. Üç yanlışı düğmeye bastıktan sonra —her biri bu şeyi neredeyse havaya uçurana kadar hızlandırıyor— sonunda kapatma düğmesini buluyorum, ki bu komik bir şekilde somurtkan bir yüz. Lanet şeyi kışkırtmamaya çalışarak onu dikkatlice sehpaye geri koyuyorum.

"Vibratör kullanmayı bilmiyor olmanı çok çekici buluyorum." Yüzündeki sırıtış geri dönüyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Büyüleyici mi? Belki de bunun nedeni, dediğim gibi... ben bir muhabir değilim, Charlie. Ben bir eskortum."

"Oh, lütfen. On altı yaşımdan beri bu sirkteyim. Siz akbabalar kılık değiştirme konusunda yaratıcı olmaya başladınız. Seksi eskort açısı mı?" Tek eliyle alaycı bir şekilde alkış tutuyor. "Şef öpücüğü. Gerçekten ilham verici. *Neredeyse* cazip geldi."

"Bu bir numara değil..." Birden duruyorum. "Bekle. Cazip geldi mi dedin?"

"Neredeyse cazip geldi," diye açıklıyor, bana dilini çıkarıyor ve bu hareket göğsümde küçük bir kelebek uçuruyor. *Oh, iğrenç, Taio—kes şunu.* Flört etmeyi bırak. Bu bir masalın başlangıcı değil. Bu, oyalanıp, çaresizce ihtiyacın olan dört bin doları kaçırmam.

"Charlie, sana söz veriyorum," diye vurguluyorum. "Ben muhabir değilim, yemin ederim. Bu sonuca varman çok kötü çünkü bu

"Daha önce de başıma gelmişti, ama sana temin ederim ki bu o değil. Senin şu... tuhaf kıyafetinden ve arkandaki paket servis kutularının oluşturduğu mezarlığından kimseye bahsetmeyeceğim." Omzunun üzerinden açık mutfağı işaret ettim. "Ama belki pencereyi biraz aralayıp temiz hava alabilirsin... karar senin. Ama bu gece ya dolandırıldım ya da yanlış otele geldim. Her halükarda bunu çözmem gerekiyor, sohbet etmek çok hoştu ama gitmem gerek."

Gözlerini devirdi. "Beni amirine rapor etmek için mi?"

İçimde küçük bir rahatsızlık dalgası yayılır. *Neden bana inanmıyor?* Ona döndüm, ayak parmaklarımız birbirine değiyordu, bir ağacın çimleri seyrettiği gibi onun üzerinde duruyordum. İçgüdülerimi görmezden gelerek, iki elini de avuçlarımın içine aldım, küçük yumruklarını sıkı bir kundak gibi sarmaladım. "Adım Taio Wilkes. Babam James Wilkes—beyaz yakalı bir suçtan dolayı Otisville'de on iki yıl hapis cezası çekiyor. Bu kamuya açık bir bilgi, araştırabilirsin. Gerçekten bir eskortum... bu yüzden. Çünkü onu dışarı çıkarmaya ve ailemi yeniden bir araya getirmeye çalışıyorum. Artık en derin, en karanlık sırrımı bildiğine göre, bunu saklamamı istiyorum. Tıpkı benim seninkini saklayacağım gibi." Yumruklarını bırakıp elimi uzattım. "Anlaştık mı?"

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Gerçekten."

O anda uygun görünenden daha coşkulu bir şekilde elimi sıkıyor. "Kimseye söylemeyeceğim." Bunu, görevini kabul eden bir asker gibi söylüyor.

Elimi onunkinden çekerim, spor ceketimi kanepenin arkasından alırım ve çıkışa doğru yönelirim. Elim kapı kolundayken, son bir kez daha ona bakmadan edemem. Bu Charlie Riley versiyonu — dağınık saçlı, çizgi film tişörtlü, vibratör sallayan Charlie — reklam panolarına yapıştırılmış, photoshoplu pop prensesinden sonsuz derecede daha iyi. O gerçek. İnsan. Yetenekli. Ve sonsuz derecede ilginç, çünkü ona sormak istediğim yüzlerce soru daha var. Ama zamanım doldu ve onu bir daha asla göremeyeceğim, bu çok yazık.

Piyanoyu işaret ediyorum. "Bilgin olsun, konsere gidip seni böyle çalarken dinlemek için iyi para verirdim. Turunun geri kalanında bol şans. Harika iş çıkaracaksın. Unutma, bol bol su iç."

Cevap vermiyor. Sadece o büyük, hüznü gözleriyle bana bakıyor.

Kendimi zorla oradan uzaklaştırıyorum.

Asansör aşağı iniyor ve her katta az önce ne olduğunu merak ediyorum.

Rina'yı aramam gerekirdi. Artık resmen geç kaldım. Affedilmek için yalvarmalı, karışıklığı açıklamalı, mesleki itibarımdan geriye kalanları kurtarmalıydım. Bunun yerine, Charlie Riley'nin derin, gür kahkahasını hâlâ düşünerek, gerçeğe dönmek istemediğim için burada duruyorum.

Asansör lobiye varır. Telefonumu çıkarırım, sonuçlarına katlanmaya hazırım...

Ve o anda onu görüyorum.

Konsiyerj masasında terk edilmiş duran küçük bir tahta kutu.

Yürümek duruyorum.

Masada kimse yok. Lobi neredeyse boş. Ve orada, sanki biri onu bırakıp gitmiş gibi, Charlie'nin tarif ettiği kutuya tıpatıp benzeyen bir kutu duruyor. Üzerine küçük turuncu kalpler elle boyanmış. Eski, renkleri zamanla solmuş. İki elimle tutabileceğim kadar küçük.

Annemden gelen notlar. Annem ben küçükken ölmüştü.

Tembel bir kurye boş masayı görüp oraya bırakmış. Beklememiş. Umursamamış. Bu küçük boyalı kutunun birinin tüm dünyası olabileceğini anlamamış.

Telefonum, kot pantolonuma sıkışmış öfkeli bir eşek arısı gibi cebimde titriyor. Ah, lanet olsun. Arayan Rina. Dijital infaz mangası geldi, silahları dolu, ben daha makul bir bahane uydurmadan beni azarlamaya hazır.

"Selam, Rina."

"Neredesin sen?" Oh, çok kızgın. "Margaret geç kaldığın için çok sinirli. İyi misin?"

"Ne oldu bilmiyorum. Elusive'deyim. O penthouse'da kalmıyor." Kutuyu elime alıyorum. Beklediğimden daha hafif.

"Neden Elusive'dasın? Orası Midtown. Senin... *Oh lanet* olsun—" Bir duraklama. Kaydırma. "Oh, lanet olsun. Otomatik düzeltme. Evet, işte burada. Üzgünüm, Taio. Normalde böyle hatalar yapmam. Eloise'de olman gerekiyordu. Şehrin diğer tarafında." Derin bir nefes verdi. "Tamam, bu benim hatam. Ama Taio, acele edersen

Acele edersen hala yetişebilirsin. Seni şık bir şekilde geç kalmış olarak kabul ettiririz ve tüm bunları kurtarabiliriz...”

“Margaret’e özürlerimi ilet. Bu gece gelemeyeceğim.” Kilidi açılmış kutuyu açıp merakımı giderme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Ama artık onunla tanıştığımı ve bunun ne olduğunu ve onun için ne anlama geldiğini bildiğime göre, bu yanlış geliyor.

“Ne? *Senin için* fiyatı ikiye katlaması için onu ikna ettim bile. Anlıyor musun? Bana ön alım hakkı için yalvardın ve şimdi sen...”

“Biliyoru
m.”

Sessizlik

.

“Rina, yarın seni arayıp azarlamamı kabul edeceğim, söz veriyorum. Ama ciddiyim. Bir iş çıktı. Gitmem gerek.”

Telefonu kapattım. Telefonumu kapattım. Topuklarımın üzerinde döndüm. Farkına bile varmadan, asansörlere doğru yürümeye başlamıştım.

Ben bir aptalım. Tamamen, delice bir aptalım.

Ama çoktan çatı katı asansöründeyim, kutuyu bir bebek gibi kollarımda tutuyorum. Bu otelin en seçkin konuğuna ulaşmak için anahtar kartımı okutuyorum. Zavallı bir adamın Beyaz Atlı Prensi gibi içeri girdiğimde, hiç istemediği bir kahraman gibi bu tılsımı elden teslim ettiğimde yüzündeki şaşkınlığı hayal ediyorum.

Rakamlar yükseliyor.

Bu delilik. Beynim, okuduğum çok fazla romantik kitap tarafından ele geçirilmiş. Büyük romantik jestlerin, yatak odası bakışlarının ve sonsuza dek mutlu yaşamaların ülkesinde erkekliğimi tamamen kaybetmeden önce, en az bir Brandon Sanderson fantastik canavarıyla detoks yapmaya sessizce yemin ediyorum.

Asansör kapıları açılıyor.

Ve işte orada.

Charlie. Fuayede duruyor, sanki parmak arası terliklerle 5 km koşmuş gibi yüzü kızarmış ve nefesi kesilmiş. Hala, hayal edebileceğiniz en devasa Tweety Bird'ün resmedildiği o saçma sapan tişörtü giyiyor. Ve *lanet olsun*, bir elinde The Detonator'ı tutuyor sanki UPS kuryesini yakalamak için acele ederken dalgınlıkla aldığı bir televizyon kumandasıymış gibi.

"Kutum," diye nefes nefese söylüyor.

"Biri onu resepsiyona bırakmış." Hemen ona uzattım.

Nostaljiye kapılan kadın, boş eliyle solmuş kalp resimlerinin üzerinde parmaklarını gezdiriyor. "Çok naziksin. Sanırım sonunda kurye oldun."

Başımı sallıyorum. "Ve bahşişlere tamamen açığım. Büyük bahşişlere. Az önce kaçırdığım geceyi telafi etmeme yardımcı olacak dört bin dolar gibi."

Kutuyu dikkatlice kolunun altına sıkıştırarak, The Detonator ile göğsümü işaret etti, alt kolu tehditkar bir şekilde sallanıyordu. "Hey, bu senin seçimin dostum. Yanından geçip gidebilirdin."

Hayır, yapamazdım. Gözlerinde o yaşlar varken yapamazdım.

Vibratörle göz teması kuruyorum ve hemen pişman oluyorum. "Görüyorum ki ikiniz kaynaşmışsınız. Ben yokken geçen beş dakika içinde o şeyi iyi bir şekilde kullandın mı?"

Çenesi çizgi filmlerdeki örs gibi düşer ve vibratörü elinde sıcak patates gibi tutar, sonra istemeden tekrar çalıştırır. Onu gömleğinin göğsüne vurur, çaresizce sıkıca tutar ve Tweety'nin dev kafasını kullanarak titreşimi bastırmaya çalışır. "Hayır. Yapmadım. Sen unutmuştun. Düşündüm ki ben..."

Kaşımı kaldırıyorum, ağzımın köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Peşimden mi geliyordun?" diye alay ediyorum, hâlâ Tweety'nin yüzüne sıkıca tutturulmuş vibratörü işaret ederek. Kalbim beklenmedik bir şekilde hafifçe çarpıyor.

O sesin nereden geldiğini bilmiyormuş gibi davranarak, sadece o garip titreşimleri dinleyip birbirimize bakıyoruz.

"Eh, buradayım. Ne istiyordun?"

Omuzlarını silker. "Doğrusu, bilmiyorum. Ben sadece şey... boş ver." Sanki bunu yapmak ona çok utanç vericiymiş gibi vibratörü uzatır. "Umarım güzel bir randevun olur... ya da partin... ya da nereye gidiyorsan." Havadaki büyük, siyah, iki penisli seks oyuncağını sallıyor. "Ve bu gece bu şey yüzünden kimse ölmez umarım."

Tanrım, onu en sevdiğim kitap gibi okuyabiliyorum.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "İş iptal oldu. Müşteri çok kızgın. Beni görmek istemiyor. Ve şimdi, bu gece kendimi çok boş buluyorum." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

Kafasını sallıyor, saçları arkasındaki aplikten gelen kehribar rengi ışığı yakalıyor ve tüm kafasını parlatıyor. "Başka bir

gizemli bir şey daha lazım," diyor, parmaklarıyla kutunun yıpranmış kenarlarını okşayarak. "Teminat. Gerçekten utanç verici bir şey. Çünkü sana bir tane daha büyük bir sır vereceğim."

Asansör kapısı tiz, sabırsız bir ses çıkararak beni öldürmeye çalışır; çelik çeneleri omzuma kapanır. Dirseklerimi lastik kenara dayarım, baskıdan yüzümü buruştururum. Charlie yumuşak halının üzerinde geriye doğru adım atar, yörüngesinde kalmam için bana yer açar.

"Tamam. Şey..." Tamamen onun alanına giriyorum, kapılar nihayet arkamda kapanıyor. "Bu akşam kedimle kafayı buldum. Yani, iş teklifi gelene kadar bu akşamki planlarım buydu."

Bana bakıyor, o imkansız derecede uzun kirpiklerinin altındaki parlak mavi gözleri genişliyor. "Evet, bu kesinlikle utanç verici, ama daha derin bir şeye ihtiyacım var. Çok daha savunmasız bir şeye." Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Sanki kötü bir sünnet geçirdin mi, ya da yunuslu falan saçma bir dövmen var mı bilmem gerekiyor gibi."

Kollarımı indirdim, omuzlarımı salladım ve uzun bir inilti çıkardım. "Uhhh, peki. Tamam, işte büyük bir hikaye. Ailem servetini kaybettiğinde, hayatımda sevdiğim tek kadın beni terk etti. Bunu kabullenmem üç yılımı aldı, ama bu gece, işler sarpa sarmadan önce beni aldatıyor olabileceğini öğrendim galiba. Yani beni sadece para yüzünden terk etmemiş olma ihtimali var. Sadece benimle olmak istememiş olması çok olası. Bu biraz... kafamı karıştırıyor. Herkese bunu aştığımı söylüyorum, ama ağladım. Bebek gibi hıçkıra hıçkıra değil, ama tek bir parlak, erkeksi gözyaşı döktüm."

Gözlerinde acıma dolu bir bakış var, başını yavaşça eğiyor, sanki üç bacaklı bir köpek yavrusuna bakan biri gibi.

"Bu yeterli mi?" diye soruyorum.

O başını sallıyor. "Evet. Özür dilerim."

"Peki ya sen? Hangi sırrı paylaşmak istiyordun?" "Senin peşinden geldim," diye itiraf ediyor.

Başımı eğip, karnımı işaret ederek başımı sallıyorum. "Yani, anlıyorum."

Kıkırdıyor. "Seni kendini beğenmiş herif. Demek istediğim, sana sorularım olduğu için peşine düştüm. Müşterin sana ne ödeyecekse, ben de aynısını öderim. Hatta daha fazlasını öderim."

“Tam olarak ne için?” diye soruyorum. Bu kızın bir erkek arkadaşı olduğuna yemin edebilirim. Bundan eminim. Adam, yirmi beş yaşındaki Brad Pitt’in ikizi gibi görünüyor. “Seksle ilgili soruların mı var?”

Başını o kadar hafifçe salladı ki, neredeyse fark edilmedi. “Sayılır.” “Yani beni bu gece için mi tutmak istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Hiç böyle bir şey yapmadım. Bunun yasadışı olduğunu sanırdım ama ben sadece...”

Bir adım daha yaklaştım, vücut ısılarımızın birbirine karışacak kadar yaklaştım. “İlgilendin mi?” Üst dişlerimle alt dudağımı ısırdım, *bu “istediğini söyle” anlamına gelen* evrensel bir semboldür.

“Tamamen kafayı yemiş gibi konuşuyorum, değil mi? Seni tanımıyorum bile. Sen tamamen tesadüfi bir kazaydın.”

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, bunu tatlı bir gülümsemeyle tamamlıyorum. “Bazen iyi şeyler tesadüflerden doğar.”

“Kimseye söylemez misin?”

Başımı sallıyorum. “Kimseye. Bu ikimize de zarar verir.”

“Peki ya hoşuma gitmezse, durur muyuz?”

“Elbette,” diyorum nazikçe. “Kesinlikle. Her şey seninle ilgili. Fiyatları konuşuruz, sonra bana ne istediğini söylersin.”

Bakışları bir an için başka yere kayar, sonra yavaşça geri dönüp benimkilerle buluşur. “Peki ya ne istediğimi bilmezsem?”

Yüzündeki acı dolu ifadeyi okumaya çalışıyorum; bu ifade aynı anda hem evet hem de hayır diyor gibi. Bu belirsizliği sevmiyorum. Bir adım geri çekilip ona alan açıyorum. “Charlie, sana ya da kimseye baskı yapmak istemiyorum. Kalmamı istiyorsan kalırım. Gitmemi tercih edersen, bir hayalet gibi olurum. Karar senin.”

“Kalmanı istiyorum, sadece ne istediğimi bilmiyorum çünkü...” Gözlerini sıkıca kapatıyor. “Bunu daha önce hiç yapmadım.”

“Neyi?” Detonator’a tekrar bakıyorum. “Bir eskortla birlikte olmak mı?”

“Seks yapmak, Taio. Hiç bir eskortla... ya da kimseyle seks yapmadım.

Ben bakireyim.”

Tamamen. Lanet olsun. Dur.

Charlie Riley—pop yıldızı, magazin dergilerinin gözdesi, krizde olan kadın—bana o büyük, yorgun gözleriyle bakıyor ve bir karar veriyor. “Ve kalmanı istiyorum.”

6. bölüm

Charlie

*I seem to have this pesky virginity
I can't get rid of. Would you mind?*

Az önce tamamen yabancı bir adama bakire olduğumu söyledim ve temelde bunu benim için halletmesini istedim. Sanki Target'a arızalı bir waffle makinesini iade ediyormuşum gibi. *Affedersiniz bayım, görünüşe göre kurtulamadığım bu sinir bozucu bakirelik meselem var. Bir zahmet halleder misiniz?*

Sorun yok. Her şey yolunda. Gerçek hayatta gördüğüm en seksi erkeğin önünde, bol bir çizgi film pijama tişörtü giyip, bir Toyota'yı çalıştırmaya yetecek kadar güçlü bir vibratörü sıkıca tutarken kesinlikle tam bir sinir krizi geçirmiyorum. Tamamen normal, sıradan bir akşam. Burada görülecek bir şey yok. Sadece sıradan bir kız-erkek tanışma hikayesi. Ancak sevimli bir kafede tanışmak yerine, sanki turşu kavanozunu açmakta zorlanıyormuşum ve onun kalın, kaslı kolları sihirli bir çözümmüş gibi, profesyonel bir seks uzmanına bakireliğimi rahatça sunuyorum.

Yemin ederim, on beş dakika önce *bu kadar seksi değildi*.

Yani, daha önce de çekici olduğunu fark etmişim — belirsiz, nesnel bir şekilde, güzel bir tabloyu ya da iyi tasarlanmış bir lambayı fark ettiğiniz gibi. Ama şimdi ona gerçekten baktığımda, beynim bu gece ilk kez görsel bilgileri tam olarak işlemeye karar verdiğinde, "çekici" kelimesinin bunu tam olarak ifade etmediğini anlıyorum.

O muhteşem. Sanki yağmurda dururken 9 voltluk bir pili yalamışım gibi beynimde kısa devre yapan türden bir muhteşemlik. Yüz hatları manken gibi ve keskin çenesi muhtemelen peyniri kolaylıkla kesebilir. Dudakları, dilini günlerce lekeleyen o kirazlı buzlu şekerlerden birini emmiş gibi görünüyor ve gözleri o kadar koyu ama ışıltılı ki, sanki minik galaksilere bakmak gibi. Ve aman Tanrım, bu adam ne kadar uzun. Boynum ciddi şekilde incinmeden onu öpmek için NASA'nın yardımına ihtiyacım olurdu. 1,60 boyundaki ben, sadece burnuna dokunmak için bir merdiven, bir trambolin ve muhtemelen roket yardımı gerektirirdim.

Yirmi üç yılını, gerçek aşkı beklemek konusunda annemin tavsiyesine uyarak geçirdim. Kendimi özel biri için sakladım. Beni, gerçek beni görecek ve her seferinde beni seçecek biri için.

Ve şimdi tüm bunları bir kenara atmak üzereyim. Neden mi? Emin değilim, ama son zamanlarda bekaretim sanki "Artık Büyü de Bırak Bu Saçmalığı" kulübünün kapı görevlisi gibi geliyor ve nihayet içeri girebilmek için o piçi kapı dışarı etmek istiyorum. Çocuk muamelesi görmekten bıktım. Bir eskort tutmak, çocukça davranışların tam tersi... en azından mantığım öyle diyor. Sadık beynim, bunu mantıklı hale getirmek için fazla mesai yapıyor, çünkü mantıklı değil. Ama öte yandan, en son ne zaman bir erkeği gerçekten istediğimi hatırladığımı... hiç.

Bu ya dibe vurmak ya da bir şeyin başlangıcı. Hangisi olduğunu gerçekten bilemiyorum.

Taio, müzeden çıkıp gelmiş bir heykel gibi girişte duruyor, sessiz, kategori beş zihinsel kasırgamın geçmesini sabırla bekliyor. Duvar saatinin tik takları, sosyal bir felakete doğru geri sayan bir saatli bomba gibi geliyor. Garip sessizlik o kadar uzadığında, ev bitkisinin gerçek zamanlı olarak büyüdüğünü görebildiğime yemin edebilirim, sonunda soruyor, "Nerede olmamı istersin?"

"Şey..." Gözlerim kanepeler ile aniden kilometrelerce uzakta gibi görünen yatak odama giden koridor arasında gidip geliyor. Yüzümdeki paniği, sanki "*Tehlikede olan bakire*" yazan yanıp sönen bir neon tabela gibi okuyor.

"Oturup konuşmak istedim, Charlie. Hangi mobilyanın üzerine eğilmemi istediğini sormuyorum."

Alnıma o kadar sert bir şekilde vuruyorum ki, muhtemelen çizgi filmlerdeki gibi kırmızı bir iz bırakıyorum. "Ah, doğru. Peki, önce ne yapmalıyım..." Koridora doğru belirsiz bir hareket yapıyorum, kolum ölmek üzere olan bir balık gibi sallanıyor. "Duş mu almalıyım? Daha seksi bir şey mi giymeliyim? Bu Tweety Bird tişörtünü ritüel bir kurban olarak yakmalı mıyım?"

"Seni rahat hissettiren ne varsa," diyor, hafif bir gülümsemeyle kanepeye doğru çekilirken, uzun bacakları daracık oturma odama zarifçe sığışıyor. "Ve tişörtü beğendim. Sylvester'a karşı her zaman Tweety'yi tercih ederim. Sana yakışmış. Tam bir 'komşu kızı' havası var."

"'Komşu kızı' tipini mi seviyorsun?" diye soruyorum, sesim titriyor. Bir yanımda, onun beni gerçekten çekici bulduğuna inanmak istiyor; profesyonel görünüşünün altında gerçek bir şey olduğuna inanmak istiyor. Ama diğer bir yanımda, bunun sadece işi olduğunu fısıldıyor. Taio, kiminle yatacağını gerçekten seçebiliyor mu? Yoksa sadece karşısındaki kişiye gülümsüyor ve başını sallıyor mu? Ben ilk deneyimimi beceriksizce yaşarken, o saatine bakıp saatlik ücretini hesapladığını hayal ediyorum.

"Senden hoşlanıyorum."

Ona dudak büküyorum. "Oh, lütfen. Bunu henüz bilemezsin."

Bana göz kırpmıyor. "Biliyorum ve biliyorum da. Yani, cebimde yüzük falan yok ama sen komiksin, hoşsun ve çok ferahlatıcı bir şekilde ayakların yere basıyor. Burada olduğum için mutluyum."

"Tamam," diyorum tedirgin bir sesle, sanki övgüleriyle beni canlı canlı yiyip bitirecekmiş gibi. "Ben gidiyorum..." Cümlemi bitiremiyorum, çoktan gitmişim bile; sanki tişörtüm yanıyormuş gibi ana banyoya doğru koşuyorum. Ki mecazi anlamda, gerçekten de yanıyor olmalı. Baştan çıkarma tarihine bakarsak, çizgi film kanaryası kılığına girmiş kimseyi yatağa atmayı başaran kimse olmamıştır.

Arkamdan banyo kapısını çarpıp aynada yansıyan görüntümü görüyorum.

Oh. Oh hayır.

Düşündüğümde de kötü. Tişört, banyo ışıkları altında daha da agresif bir sarı renkte görünüyor. Saçlarım bir şekilde hem yağlı hem de kuru, her türlü ihtimali kapsayacak şekilde en kötüsünü yapıyor. Yüzüm yorgunluğun topografik bir haritası gibi: koyu halkalar, lekeli cilt, haftalardır güneş ışığı görmemiş birinin genel solgunluğu.

İlk kez seks yapmak üzere olan bir kadının yüzü bu mu? Muhtemelen düzenli olarak süper modellerle yatan bir erkeğe sunduğum vücut bu mu?

Acil müdahale. Acil müdahaleye ihtiyacım var.

Saçımdan at kuyruğu lastiğini çekip çıkarıyorum, birkaç tel saç da beraberinde geldiği için yüzümü buruşturuyorum. Parmaklarımla tarıyorum. Daha sert tarıyorum. Tamam, bu... biraz daha iyi. Harika değil, sadece daha iyi. Bununla yetinebilirim. Şimdi sıra makyajda. Bir cerrahın neşter arar gibi çılgın bir enerjiyle makyaj çantamı karıştırıyorum. Fondöten—vakit yok. Kapatıcı—bulamıyorum. Maskara—evet, bu işe yarar, maskara herkesi daha uyanık ve canlı gösterir, uykusuz bir gremlin gibi görünmesini engeller—

Fırçayı tüpün içinden çekip gözüme saplıyorum.

"*Siktir!*" Kendimi bile şaşırtan bir şiddetle bağıyorum.

Acı. Anında, yakıcı bir acı. Gözüm *Titanic*'in su alması hızından daha hızlı doluyor ve her göz kırpışım, viski kaplı zımpara kağıdı gibi hissettiriyor. Maskara, sanatsal açıdan tartışmalı bir siyah nehir gibi yayılıyor ve göz altımı, ancak üç espresso martini içtikten sonra bir rakunun gotik makyaj yapma girişimi olarak tanımlanabilecek bir şeye dönüştürüyor.

Parmağımla düzeltmeye çalışıyorum. Bu da bir şekilde maskarayı diğer gözüme bulaştırıyor. Artık iki siyah lekem var. Boks maçını kaybetmiş üzgün bir panda gibi görünüyorum.

Bir mendil alıp bu pisliği silmeye çalışıyorum, ama maskara su geçirmez — tabii ki su geçirmez, turne için sadece endüstriyel güçte olanları kullanıyorum — ve tek yaptığım bu felaketi daha geniş bir alana yaymak.

Duruyorum. Ellerim lavaboya dayalı. Aynadaki felakete bakıyorum. Bir palyaço gibi görünüyorum. Bu gece kesinlikle kimseyi baştan çıkarmayacak, üzgün, bitkin, cinsel açıdan tatminsiz bir palyaço. Boğazımda histerik bir kahkaha yükseliyor. Ya da belki de bir hıçkırık. Son zamanlarda ikisini ayırt etmek zor.

Kafamın içinde annemin sesini duyuyorum. *Ne yapıyorsun Charlie? Ona gitmesini söyle. Bu tam bir delilik. Bu sen değilsin. Yalnız olduğunu biliyorum ama çözüm bu değil.*

"Charlie?" Banyo kapısından gelen Taio'nun yumuşak sesi, annemin uyarılarını uzaklaştırıyor. Ardından nazikçe kapıyı çalıyor. "İçeride iyi misin?"

Hayır. Kesinlikle iyi değilim. İyi olmanın tam tersiyim. Ben, rakun suratımın resmini içeren, "iyi olmamak" kelimesinin sözlükteki tanımıyım.

"İyiyim," diyorum. "Sadece... teknik bir sorun var." Bir duraksama. Sonra soruyor, "Girebilir miyim?"

Hayır demeliydim. Yüzümü düzeltmeli, giymek için ipek bir şey bulmalı, rol yaptığım kendine güvenen, seksi kadın gibi görünmeliydim. Bunun yerine kendimi "Evet" derken buluyorum.

Kapı açılır. Taio bana bir bakış atar ve yüzündeki ifade karmaşık bir hal alır. Yüzünde bir şey parıldar, anında yumuşaklığa dönüşen bir hayal kırıklığı. Artık karanlık gözlerinde sadece acıma var. Gülmüyor. Alay etmiyor. Sanki yaralı bir hayvana yaklaşır gibi bana doğru yürüyor.

"Gel," diyor sessizce. "Bana bırak."

İtiraz edemeden, elleri belime dolanıyor ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni banyo tezgahına kaldırıyor. Mermer, çıplak bacaklarımda soğuk. Şimdi dizlerimin arasında duruyor, kokusunu alabileceğim kadar yakın—sıcak ve temiz bir koku, sabun ve ten kokusu, altında zengin, baharatlı bir iz bırakıyor. Sarhoş edici. Alaycı. Yine de, garip bir nedenden dolayı çok tanıdık.

Arkamdan bir havlu uzanır, ılık su altında ıslatır ve sıkar. Sonra bir eliyle çenemi kavrar, yüzümü ışığa doğru kaldırır.

"Gözlerini kapat," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. O, nazikçe—o kadar nazik ki, sanki bir kelebeğin kanatlarını temizliyormuş gibi—yaptığım pisliği silerken, cildime değen sıcak, nemli bezin hissini alıyorum. Diğer eli çenemde kalıyor, beni sabit tutuyor. O, bezle elmacık kemiğimin kıvrımlarını takip ederken, banyo etrafımızda küçülüyor gibi görünüyor, havada söylenmemiş bir şeyin yoğunluğu artıyor.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha samimi bir an. Neredeyse hiç tanımadığım bir adam, bir çatı katı

banyoda yüzümdeki maskarayı temizliyor, bana kırık bir şey gibi değil, değerli bir şey gibi davranıyor.

Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

"Neden bu gece?" diye soruyor, hala gözlerimin altındaki lekeleri silerek.

"Normalde maskara sürerim. Ben sadece..."

"Hayır. Seks, Charlie," diye açıklıyor hafifçe gülerek. "Neden birdenbire bu gece seks yapmak istedin? Kaç yıldır bekliyordun?" "Yirmi üç." Hemen başka bir şey söylemiyorum.

Soru, onun sandığından daha büyük geliyor. "Gözlerini açabilirsin."

Açıyorum. Çok yakın... O kadar yakın ki, koyu renkli göz bebeklerindeki altın rengi benekleri, kaşlarının arasındaki hafif çizgiyi görebiliyorum. Sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi bana bakıyor. Sanki cevabım önemliymiş gibi.

"Sanırım bunu çok büyüttüm."

Dizimi o kadar nazıkçe okşuyor ki, kendimi bu baskıya can atarken buluyorum. Göbek deliğimin altında yeni bir tür arzu kabarıyor. Kesinlikle farklı bir şey. Karşı cinse karşı hissettiğim olağan endişe ve gerginliğimden çok daha güçlü.

"Bu ne demek?"

"Seks fikri. Onun bu kadar büyük, korkutucu, çirkin, kıllı bir kabus canavarı haline gelmesine izin verdim. Dürüst olmak gerekirse, cazibesini pek anlamıyorum. Birine o kadar yakınlaşmak, en garip, en rahatsız edici şey olmalı. Neden herkesin buna bu kadar takıntılı olduğunu hiç anlamadım."

Sanki dünyanın düz olduğunu söylemişim gibi bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Bence bir kez denediğinde, herkesin neden bundan hoşlandığını anlayacaksın."

"Fiziksel olanı değil, Taio," diye fısıldayarak sızlanıyorum; sesim sönük bir balon hayvan gibi çıkıyor. "Kendi ayakta alkışlarımı kendim düzenledim, çok teşekkürler. Mesele şu ki... ruhun çıplaklığı. Birine, seni görmesine izin verecek kadar güvenmek... *seni gerçekten görmesine*. Annemin bana yazdığı her şeyin yaşanmış deneyim olduğunu sanıyordum. Sanki o aşkı daha derin bir düzeyde anlamış ve benim de bunu deneyimlememi istemiş gibi. Annemi çok uzun zamandır bu kadar yüceltmiştim. Her gün uyanıyorum ve internet benden nefret ettiğinde ya da herkesin hiç düşünmeden yuttuğu o kadar saçma sapan bir magazin haberine konu olduğumda

, kendime etkilemem gereken tek kişinin o olduğunu hatırlatıyorum. Annem benimle gurur duyuyorsa, ben iyiyim demektir. Ama sonra o mektubu buldum.” Başımı eğip yavaşça sallıyorum.

Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. “Kendi ayakta alkışlanmanı düzenleme konusuna geri dönelim, çünkü *bu* konuda daha fazlasını duymak için can atıyorum, ama bu arada... ne mektubu?”

“Bir mektup buldum,” dediğimi duyuyorum. “Üç ay önce. Biyolojik babamdan.”

Taio’nun elleri durur, ama geri çekilmez. Sadece bekler.

“Onu hiç tanımadım. Annem bana beni istemediğini söylemişti. Onu hamile bırakıp ortadan kaybolan sıradan bir adam olduğunu. Hayatım boyunca hikaye buydu. İstenmeyen. Terk edilmiş. Ve lanet olsun, ondan nefret ediyordum. Onun bencil, korkak bir pislik olduğunu düşünüyordum...” Yutkunuyorum. “Sonra bu mektubu buldum ve meğer ona yalvarmış. Hayatımın bir parçası olmasına izin vermesi için yalvarmış. Karısını terk etmek, beni büyütmek, bir aile olmak istemiş. Ama annem hayır demiş. Beni ondan uzak tutmuş.”

Kelimeler artık daha hızlı akıyor, barajdaki bir çatlaktan su gibi, sonra kırık bir setten, sonra şehirleri boğabilecek İncil’deki bir tufan gibi dökülüyor. Bunun saçma olduğunu anlıyorum — süt almak için balo elbisesi giymek kadar saçma — ama bir eskortun tüm o muhteşem anlamı bu değil mi? Bir geceliğine, o benim. Tamamen benim. Kendi kişisel duygusal tehlikeli madde ekibim, yargılamadan radyoaktif duygularımın içinden geçmek üzere sözleşmeli. Tüm bu güzel gizlilikle birbirimize bağlıyız, geceleyin gemiler gibi birbirinin yanından geçen iki yabancı, tek farkı bir geminin diğer gemiye kendi sorunlarını çözmesi için müstehcen miktarda para ödüyor olması.

Bu durumun tehlikesi, elektrik akımı gibi içimi sarsıyor.

“Üzgünüm. İster inan ister inanma, bir ebeveyne her şeyini emanet ettiğin halde onun tarafından aldatılmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi anlıyorum.”

“Baban mı?” diye soruyorum.

O, isteksizce tek omzunu silkiyor. “Benden bu kadar. Peki, annen hakkında şimdi ne hissediyorsun?”

“Bana yalan söyledi. Bana yalan söylemeye devam edeceğini *bilerek* mezara girdi. Bana bıraktığı onca kağıt kalp, gerçek aşkı beklemem, kendime inanmam,

, risk almamla ilgili tüm o tavsiyeler... hepsi ikiyüzlü saçmalıklardı. Farklı bir hayatım olabilirdi. Basit. Beyaz çitler. Pazar akşam yemekleri. Dünya turu planlarına göre hamileliği ayarlamak zorunda kalmadan bir bebek sahibi olmak. Çocuğumun okulundaki kermese ev yapımı kekler hazırlamak. Belki de bu şeyler yeterli olurdu. Belki annem ölmeseydi ve babam benden uzak tutulmasaydı, tüm bunlara—ellerimi havada sallıyorum, kim bilir neyi işaret ederek—içimdeki boşluğu doldurmak için ihtiyacım olmazdı. Her lanet gün uyanıyorum ve internetteki yabancılar bana kendim hakkında nasıl hissetmem gerektiğini söylesin diye bekliyorum ve ben sadece...

Şimdi hayal kırıklığıyla homurdanıyorum, Taio'dan çok kendime konuşuyorum. “Kendimden bıktım. Ve suçlayacak kimsem yok, sadece kendim var. Bu kariyeri ben seçtim. Görünüşe göre ruhumu ona sattım. Ve şimdi ondan nefret mi ediyorum? Sahneye çıkmaktan nefret ediyorum, yıldız olmaktan nefret ediyorum. Sadece yerde olmak istiyorum, çıplak ayaklarımla çimlerde. Herkes gibi hayatı ve aşkı yaşamak istiyorum. Belki de bu yüzden hayatımı kurtaracak lanet bir şarkı bile yazamıyorum. İronik bir şekilde, dünya her şeye sahip olduğumu düşünürken, aslında şarkı söyleyecek hiçbir şeyim yok. Bu yüzden sahnede çöktüm. Bir saniye daha sahneye çıkamazdım. O performansı bitirmek fiziksel olarak imkansız geliyordu. Ama gelecek haftadan itibaren, imkansızı otuz dört kez daha yapmak zorundayım.”

Taio havluyu masaya bıraktı. Eli tezgâhın üzerinde benim elimi buldu, elim sıcak ve sabitti.

“Yani seksin seni daha insan hissettireceğini mi düşünüyorsun?” diye soruyor dikkatlice. “Geri kalanımız gibi?”

“Aklımı mı kaçırdım?”

Taio başını sallar. “Hiç de öyle düşünmüyorum. Bence yalnızsın ve biriyle bağ kurmak istiyorsun.” Yanağımı avuçlar, eli o kadar büyük ki tüm yüzümü bir basketbol topu gibi avuçlayabilir. Çoğunlukla pürüzsüz ve sıcak, ama beklemediğim yerlerde nasırlı. Bir şeyleri inşa edebilecek ya da kırabilecek türden bir el. “Ayrıca annene kızgın olmanın da sorun olmadığını düşünüyorum. Bu onu sevmediğin anlamına gelmez.”

Ona hafifçe başımı salladım. “Bunu söylediğin için teşekkürler.”

Aramızda sessizlik hakim, gerginlik puding kadar yoğun. Banyo birdenbire, birinin sallamayı unuttuğu bir kar küresi gibi geliyor

—sonsuz dek tekrarlanan bir anda donmuş iki minik figür gibi geliyor. İlk adımları ben atmazsam, hiçbir şeyin değişmeyeceğini anlıyorum.

Gömleğimin eteğine uzanıyorum. Ellerim titriyor, ama artık kararımı verdim. Bunu yapacağım. Yıllardır ilk kez bir şeyin kontrolünü elime alıyorum—

Taio'nun elleri benimkilerin üzerine geliyor, beni durduruyor. "Charlie." "Ne?"

Bana o koyu renkli gözleriyle bakıyor ve ifadesinde adını koyamadığım bir şey var. Reddetme değil. Acıma da değil. İkisi de daha nazik bir şey.

"Acele etmeyelim," diyor. "Bunu yapmayalım."

Bu sözler bir tokat gibi yüzüme çarptı. Yüzüm kızardı; utanç, mahcubiyet, kelimenin tam anlamıyla seks için para ödemeye çalıştığın biri tarafından reddedilmenin getirdiği o özel aşağılanma hissi.

"Ben sandım ki... Sen demiştin ki... Para mı sorun? Çünkü ne istersen öderim."

"Ne dediğimi biliyorum." Elleri hâlâ ellerimin üzerinde, sıcak ve sabit, başparmağı sanki ürkek bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi parmak eklemlerimde dalgın bir sekiz rakamı çiziyor. "Ama o, senin aslında ne istediğini bilmeden önceydi. Sanırım sana ihtiyacın olanı verebilirim. Benimle gel."

Beni tezgahtan indiriyor ve ben de ne olacağını tam olarak bilmeden, ama direnemeyecek kadar bitkin bir halde, titrek bacaklarla onu takip ederek banyodan çıkıyorum.

Beni çatı katından, buraya geldiğimden beri neredeyse hiç kullanmadığım çepeçevre terasa götürüyor. Dış mekan çok genişti — çoğu şehir dairesinden daha büyüktü — tam donanımlı bir bar, başımın üstüne asılmış ışık zincirleri ve yedi haneli bir gelir gerektiren bir Manhattan manzarası vardı. Hava, kızarmış tenime buzlu su sıçraması gibi çarptı, Manhattan'ın gece yarısı soğuğu ince gömleğimin altından sızıp kollarımda tüylerimi diken diken etti. Hava berbat derecede soğuktu, sadece teras ısıtıcıları sayesinde dayanılabilirdi.

Taio, burası kendi eviymiş gibi doğruca bara doğru yürüyor, barın arkasına geçip şişeleri eleştirel bir gözle inceliyor.

"Sen de barmenlik mi yapıyorsun?" diye soruyorum, açık havadaki bar taburelerinden birine yerleşirken.

"Her işi yaparım." Bir shaker ve birkaç şişe alır, ustaca bir rahatlıkla içkileri doldurmaya başlar. "New York'ta kirayı ödemek için uğraşırken birçok beceri öğreniyorsun. Kulüplerde güvenlik görevlisi, garson, barmenlik yaptım, biraz para biriktirmek için her şeyi yaptım..."

"Eskort mu oldun?"

Başını sallıyor. "Evet. Bu iş, hepsinin toplamından daha iyi para kazandırıyor."

Onun çalışmasını izliyorum; şişeleri çeviriyor, buzlar tıkırdıyor, sıvı hassas bir akışla havaya fışkırıyor. Biraz gösteriş yapıyor ve her şeye rağmen kendimi gülümserken buluyorum.

"O ne?" diye soruyorum, o parlak pembe bir içkiyi barın

"Eğlenceli bir şey. Biraz eğlenceye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Bir yudum alıyorum. Tatlı ve ekşi ve boğazımdan tehlikeli derecede

"Bu gerçekten çok iyi."

"Bu barın stoğu çok zengin. Kim vermutu el altında bulundurur ki?" O sırtıyor, şimdiden kendine daha koyu bir içki hazırlıyor.

Gözlerim terasın üzerinde dolaşıyor, daha önce görmezden geldiğim detayları inceliyorum. Yastık yığınlarıyla dolu açık hava oturma grubu. Ateş çukuru. Ve köşede, mikrofonu hâlâ takılı duran bir karaoke makinesi. "Benden önce bu süitte bir bekarlığa veda partisi rezervasyonu vardı. VIP misafire yer açmak için erken kovuldular." Pembe içkime bakıyorum. "Ben. Birinin bekarlığa veda partisini mahveden VIP misafir benim."

"Eminim güzel bir yere yükseltilmişlerdir."

"Muhtemelen. Ama yine de." İç çekiyorum. "Bu hikayeden nefret ediyorum. Ne isterse alan şımarık zengin velet. Hayatım boyunca o kişi olmamaya çalıştım. Nate beni evlat edindiğinden beri minnettar olmaya çok uğraştım. Sahip olduklarımı hak etmeye. Bir yük ya da hayal kırıklığı olmamaya ya da..."

"Charlie," Taio, kaba olmayan bir şekilde sözümü keser. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Sahneye çıkmanın asıl sorunu, kendin hakkında ne düşündüğünden çok, başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü daha çok önemsemen mi?"

Soru içime işliyor. Ağzımı açıp konuyu saptırmak, şaka yapmak, biri gerçeğe çok yaklaştığında her zaman yaptığım şeyi yapmak istiyorum.

Ama ağızımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Taio karaoke makinesini işaret ediyor. "Neden istediğin gibi bir şarkı söylemiyorsun? Plak şirketinin sana söylediği gibi değil."

"Ne?"

"Gerçek sesinle. Buraya ilk geldiğimde kapının arkasından duyduğum sesle." Elinde içkisiyle barın etrafından dolaşıp açık havadaki koltuk takımına oturur. "Tek kişilik bir seyirci için şarkı söyle. Plak şirketi yok. Hayranlar yok. Yargılama yok. Sadece sen, ben ve istediğin herhangi bir şarkı."

"Bu..." Başımı salladım. "Rahatsız edici." "Bir yabancıyla seks yapmaktan daha mı rahatsız edici?"

"Evet. Kesinlikle evet."

Bana sabırlı ve sakin bir şekilde bakıyor, sanki bütün gece vakti varmış gibi.

Sanırım, gerçekten de öyle.

"Peki," diye mırıldanıyorum. Cesaret toplamak için içkimin kalanını bir dikişte içip, jöle gibi titreyen bacaklarımla karaoke makinesine doğru yürüyorum. Şarkı seçeneklerini gözden geçirirken ekran karanlıkta mavi bir ışık yayıyor. Pop hitleri. Klasik rock. Broadway standartları. Hiçbiri doğru gelmiyor.

Sonra onu görüyorum.

"Hallelujah."

Elim seçimin üzerinde duruyor. Bu şarkıyı on bir yaşımdan beri söylememiştim. Babamın hayır galalarından birinde, grup son anda iptal olmuştu ve ben onların yerine çıkmıştım. O sahnede durduğumu hatırlıyorum, o kadar küçüktüm ki mikrofon standını en aşağıya indirmek zorunda kalmışlardı, şık giysiler giymiş yetişkinlerle dolu bir salona, zar zor anladığım sözleri söylüyordum.

Bu, annemin en sevdiği şarkılardan biriydi. Bana o öğretmişti. O akşam yemeğini hazırlarken mutfakta birlikte söylerdik; o yüksek notaları tutturmaya çalışırken benim beş yaşındaki sevinç çılgınlıklarımla onun sesi, zengin bir armoni oluştururdu.

Müziğin bana nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Etiketlerden önce. Markalardan önce. Paketlenip satılacak bir ürün haline gelmeden önce

satılacak bir ürün haline gelmeden önce. Her notanın yatırım getirisi sağlaması gerekmeden önce. Müzik eskiden sihir gibi gelirdi.

"Bu," diyorum sessizce.

"Öyle mi?"

"Ekranı ihtiyacım yok. Sözlerini ezbere biliyorum." Fikrimi değiştirmeden seçiyorum.

"O zaman bu olsun." Taio minderlere daha da gömülür ve bana tüm dikkatini verir.

Açılış notaları terası doldurur — yumuşak, akıldan çıkmayan, kendi kalp atışlarım kadar tanıdık.

Gözlerimi kapatıyorum. Nefes alıyorum. Ve şarkı söylüyorum.

Pop prensesi versiyonunu değil. Kırık bir insan gibi söylüyorum, çünkü öyleyim. Acı veriyormuş gibi söylüyorum, çünkü öyle. Gerçek ben. Yıllardır içime attığım hüznün, çünkü takım elbiseli biri gerçek beni nasıl pazarlayacağını bilmiyordu.

İlk kıtayı titrek, uzun süredir kullanılmadığından paslanmış bir sesle söylüyorum. Ama nakarat kısmına gelindiğinde bir şeyler değişiyor. Göğsümdeki sıkışma gevşiyor. Kelimeler artık kelime olmaktan çıkıp başka bir şeye dönüşüyor: dua, itiraf, kurtuluş. Kırk bin yabancı için şarkı söylemiyorum. Yarın bana sırtını dönebilecek kameralar, eleştirmenler ya da hayranlar için sahneye çıkmıyorum. Kapıma tesadüfen gelip, kasten kalan kanepedeki bir adam için şarkı söylüyorum.

Kendim için şarkı söylüyorum. Ses aralığımı test ediyorum, oktavlar arasında dans ediyorum, yüksek notalara ulaşmak için zıplıyorum ve düşük baritonların göğsümün derinliklerine yerleşmesine izin veriyorum.

Arkamı dönüp aşağıda parıldayan şehri görüyorum, karanlıkta mırıldanan sekiz milyon hayat. Yıldızlar yukarıda parlıyor, ışık kirliliğine rağmen soluk ama ısrarcı. Ve her şeyimi bu şarkıya döküyorum — kederi, öfkeyi, yalnızlığı, içimde bir yerlerde hala tanınmaya değer bir insan olduğu umudunu.

Son hallelujah'a geldiğimde titriyorum. Gözyaşları yine yüzümden akıyor, ama bu seferki farklı. Bir şekilde daha temiz. Umut dolu bir rahatlama.

Son notanın gece havasında kaybolmasına izin veriyorum. Ardından gelen sessizlik korkutucu. Gözlerimi açmaya korkarak arkamı dönüyorum. Sıkıntı, acıma ya da daha kötüsü, hiçbir şey görmemekten korkuyorum.

"Charlie," diyor emir verircesine, ben de bakıyorum.

Taio, sanki az önce gökyüzünü yarmışım gibi bana bakıyor.

Dudakları aralanmış. Gözleri parlıyor. Sanki... sarsılmış gibi. Büyülenmiş gibi. Sanki beni ilk kez görüyor gibi, gerçekten görüyor gibi.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Hayatım boyunca bir kez bile. Ben de bakmalarını istemedim. Çok fazla baskı gibi geliyordu.

"İlk kıtada sesim biraz bozuktu..."

"Dur," diyor. "Lanet olası bir meleğin sesi. Bundan asla şüphe etme. Bir daha söyler misin? Lütfen?"

"Tekrar mı?" Sesim kısık çıkıyor.

Yavaşça ve sıcak bir gülümsemeyle gülümsüyor ve göğsümde bir şey açılıyor. "Bütün gece şarkı söylemeni dinleyebilirim."

Ben de söyledim.

"Hallelujah"ı tekrar söyledim, çünkü bu duygudan henüz vazgeçmeye hazır değildim. Ve bu sefer, melodi beni sarmalarken, yeni bir şey ortaya çıkmaya başladı. Parçalar. Cümleler. Daha önce hiç duymadığım bir şarkının hayaleti.

Kağıt kalpler ve donmuş zaman...

Bu yabancı, sırlarını benimle paylaştı...

Sözler, derinlerden, davetsizce, beklenmedik bir şekilde —sanki içimde var olduğunu bilmediğim bir kıyıya vuran eserler gibi. Tamamlanmış olarak geliyorlar: melodi, armoni, köprü ve hepsi. Ağzım "Hallelujah"ın tanıdık sözlerini söylemeye devam ederken ben bunları bir kenara koyuyorum, ama zihnim çoktan yeni bir yöne doğru dönüyor, bu ani hediye, onlar için performans sergilemeyi bırakıp sadece onun için şarkı söylemeye başladığım anda ortaya çıkan bu kırılğan yaratım ipliğinin peşinden gidiyor. Sanki kendi kariyerimde yıllarca uyurgezerlik yaptıktan sonra uyanmış gibi hissediyorum.

Taio bana ilham veriyor. Sadece burada bulunarak. Sadece dinleyerek. Sadece, karşılığında bir şey almadan bile zaman ayırmaya değermişim gibi bana bakarak.

Şarkıyı bitiriyorum ve ardından gelen sessizlik bir şekilde kutsal geliyor. Sanki aramızda bu kırılğan, güzel şeyi inşa etmişiz ve ani bir hareket onu paramparça edebilirmiş gibi.

Mikrofonu bıraktım. Titrek adımlarla ona doğru yürüdüm.

Taio ayağa kalkıyor, yolun yarısında benimle buluşuyor. Sonra kolları beni sarıyor, umutsuzca ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir kucaklamaya çekiyor. Sıcak bir yaz gününde dondurmanın eridiği gibi eriyorum, tüm keskin kenarlar yumuşuyor. Göğsünün sıcaklığı ince gömleğimin içinden yayılıyor, gecenin soğuğuna karşı bir fırın gibi. Yanağıma vuran kalp atışlarının düzenli ritmi bir metronom gibi, şimdiye kadar eşlik ettiği hiçbir şarkıdan daha güvenilir. Çenesi hafifçe başımın üstüne yaslanıyor ve kendimi, koruyucu kanatların altına sığınmış küçük bir kuş gibi güvende hissediyorum. En son ne zaman böyle kucaklanmıştım? Halkla ilişkiler uzmanlarının hızlı, formalite icabı kucaklamaları ya da fotoğraf çekimleri için hesaplanmış sarılmalar değil, işte *böyle* — birbirlerinin varlığında rahatlık bulan iki bedenin bu samimi bağı.

Şimdi anlıyorum. Bu gece Taio ile seks yapmayacağım belli. Bu yüzden paradan bahsetmedi. İşkence görmüş bir kahraman gibi, beni kendimden kurtarmaya çalışıyor gibi görünüyor. Ama büyük bir adım attık. Çünkü bu sarılma? Seksdan daha büyük.

Bu samimiyet.

Balkonun kenarında duruyoruz, birbirimize sarılmış, şehir altımızda yıldızlarla kaplı bir battaniye gibi uzanıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve kağıt kalpler, donmuş zaman ve henüz adını koyamadığım bir şarkının başlangıcını düşünüyorum. Hazır değilim. Sadece burada, kollarında sarılmış kalmak istiyorum.

Ve sonra onu görüyorum.

Verandanın ötesindeki karanlığın içinden, parlak ve kısa bir ışık parlaması.

Sonra bir tane daha.

Vücudum kaskatı kesiliyor. Taio bu değişikliği hemen hissediyor. "Ne?"

Geri çekildim, Taio'yu neredeyse iterek, bakışlarım gölgeleri, çatıları ve caddenin karşısındaki binaların pencerelerini taradı.

Bir ışık parlaması daha. Ve bir tane daha.

Kamera ışıkları. Hiç şüphe yok. Tam olarak nereden geldiğini belirleyemediğim bir yerden geliyor, her şeyi yakalıyor — Tweety Bird tişörtümle,

yabancı bir adamın kollarına sarılmış halim, yanaklarımda hâlâ kurumamış gözyaşlarım.

"Charlie?" diye sorar Taio, artık endişeli bir sesle. "Ne oldu?" Hemen cevap veremem. Boğazım düğümlenmiştir.

Nasıl? Lanet olsun, nasıl? Paparazziler beni bulmuş.

"Az önce fotoğrafımız çekildi," diye nefes veriyorum.

"Tamam. Üzgünüm ama sık sık fotoğrafın çekilmiyor mu?" diye soruyor masumca.

"Anlamıyorsun... Yarın bu fotoğraflar internetin her yerine yayılacak." Utançtan başımı eğiyorum. "Ve benim bir erkek arkadaşım var."

7. bölüm

Taio

*This wasn't part of the plan.
I wasn't part of the plan.*

"Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyor Cam, maskesini on beşinci kez düzelterek, "sen 'erkekler gecesi' dediğinde, aklıma bir bar geldi. Belki bir biftek restoranı. İlham gelirse bir striptiz kulübü bile olabilir. Ama..." Etrafımızdaki açık alanı işaret ediyor. "Bu her ne haltsa."

"Striptiz kulübü hâlâ açık, Cam. İstedğin zaman çıkabilirsin." Forrest, peçeteye çizdiği taktik haritadan gözlerini ayırmadan kalemle arenanın girişini işaret ediyor. Gerçek bir taktik harita. Oklar, konumlar ve sanırım düşmanın görüş hatları da var. "Plan güven yaratır. Güven uyum yaratır. Uyum savaşları kazanır."

"Biz savaşta değiliz. Biz, Jersey'de paintball oynayan, eski peynir ve lastik yanığı kokan bir spor salonu dolabında giyinmek zorunda kalan yetişkin erkekleriz."

Forrest şakağına dokunur, gözleri hâlâ etkileyici olmayan haritasına yapışmış halde. "Savaş alanı bir zihin durumudur," diye mırıldanır.

Cam bana dönüyor. "Yirmi dakikadır bu halde. Endişelenmeye başladım."

"Hawk?" diye soruyorum. Forrest gerçekten benimle göz teması kuruyor. "Sora seni yeterince dışarı çıkarıyor mu? Bilirsin... temiz

hava almak için mesela?"

"Hawk, savaş alanında kullanılan havalı bir takma ad mı?" diye sorar Cam, birden

merakla sorar. "Hepimize takma ad mı veriliyor?"

Saylor yanımızda belirir, şişirilebilir bariyer yığınının arkasına çömelir, çoktan tam taktik moduna geçmiştir. "Adı Forrest *Hawkins*, seni sabırsız köpek yavrusu. Kimse havalı operasyon takma adları almıyor. Kan yemini etmiyoruz. Açıkçası, burada bulunman isteğe bağlı, özellikle de bu kadar sızlanıyorken."

"Sert konuştun, Say," diye ekler Forrest.

"İki gün önce ona ana kuzusu demişti," diye mırıldanıyorum.

"Doğru." Forrest bakışlarını Cam'e çeviriyor. "Üzgünüm. Haklıydın."

"En azından sonra bir bara gidip içki içebilir miyiz?" diye sordu Cam.

"Gideceğiz." Forrest beni, Saylor'ı ve sonra kendini işaret eder. "Senin davet edilip edilmeyeceğine henüz karar verilmedi. Önce hedeflerini vurabilecek misin bir bakalım. Ben telsizlerimizi test edeceğim." Birkaç adım uzaklaşır.

Saylor, iyi bir takım oyuncusu olarak, Forrest'ın abartılı liderliğini tam olarak destekleyerek telsizini eline alır.

"Bravo Takımı, burası Alfa Lideri." Forrest'ın sesi, bize ihtiyacımız olduğunu ısrarla söylediği ucuz telsizlerden cızırtılı bir şekilde geliyor. Sırtı bize dönük ama on adım uzakta duruyor. Alacakaranlık gökyüzünün önünde onu kristal netliğinde görebiliyoruz. "Konumunuz nedir?"

"Buradayız, Hawk. Arkanı dön, tam karşımızda duruyoruz," diye sızlanıyorum, ses tonum birdenbire Cam'inkiyle aynı oluyor çünkü bugün paintball oynamak dışında başka herhangi bir şey yapmak istiyorum. Dikkatim çok dağınık, Charlie'nin iki gün önce öngördüğü gibi, giderek daha tehditkar hale gelen manşetler beni endişelendiriyor.

"Telsiz protokolü..." Forrest başlıyor. Cam'in yüksek sesli homurtusu sözünü kesiyor.

"Yemin ederim ki, bir kez daha 'telsiz protokolü' dersen, diğer takıma geçeceğim."

"Harika. Yap hadi. Bana gerçekten ilginç bir hedef verir," diye şikayet ediyor Say.

Buna dikkat etmem gerek. Forrest, gereksiz yere yoğun el işaretleri ve askeri teçhizatla ilgili gereksiz bilgilerle içindeki G.I. Joe'yu ortaya çıkarırken, ben de neon renkli boya mermileriyle yabancılara saldırmanın ilkel sanatına tamamen kendimi kaptırmalıyım

askeri teçhizat hakkında gereksiz bilgilerle tamamlayarak içindeki G.I. Joe'yu ortaya çıkardığında. Bu bizim kutsal ritüelimiz. Paintball oynarken, artık gerçek sorunları ve sorumlulukları olan yetişkin erkekler değiliz. Bizi *Call of Duty'deki* bir sahneyi canlandırıyor muyuz gibi gösteren plastik zırhlarımızı giyiyor ve birkaç saatliğine tüm boktan yükümüzün çözümünün rakip takımı yok etmek olduğunu varsayıyoruz.

Forrest, ev hayatının mutluluğu için dairemizi ve eskort işini terk ettikten sonra bile bu ritüel devam etti. Biz birbirimizin en iyi, en kötü ve en saçma hallerini görmüş arkadaşlarız. Bunun bir kaçış olması gerekiyordu, ama o balkonda olanların suçluluğu beni zincirliyor ve tuzağa düşürüyor. Ona dokunmamalıydım. Onu, teleobjektifleri ve tıklama tuzağı manşetleriyle bekleyen kurtlar için hediye paketi gibi sunmamalıydım.

Charlie, kendini bant ve dualarla zar zor ayakta tutuyordu. Ben ise onun dünyasını en kötü şekilde ateşe verdim.

"Taio." Forrest'ın sesi düşüncelerimin döngüsünü kesiyor ve birdenbire kendimi onun botlarına bakarken buluyorum. "Bizimle misin?"

Ayağa kalkıyorum, sonra kendi doğum günü partisine katılmaya zorlanan bir kedinin yenilenen coşkusuyla takım çemberine katılıyorum. Paintball silahım, fazla pişmiş bir makarna gibi parmaklarımdan sarkıyor. "Evet. Üzgünüm. Plan nedir?"

"Cam sol kanadı alacak. Saylor sağ kanadı alacak. Sen benimle ortada olacaksın. Otuz saniye sonra saldırıya geçeceğiz."

Cam gözlerini kırptırır. "Bu kelimelerin hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Forrest, sanki insan boyunda bir sallanan kafalı oyuncak gibi, başını da hareketle birlikte çevirerek gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Sadece sola git ve vurulmamaya çalış."

"Hangi sol?"

"Tek bir sol var, Cam," diye homurdanır Say.

"Sağ da var. Ve orta da. Açıkçası, köşedeki barda olmayı tercih ederim, orası güneyde."

Forrest, öfkesini kontrol etmeye çalışarak burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Sadece Say'i takip et. O ne yaparsa sen de aynısını yap."

Saylor coşkuyla başını salladı. "Tam önümde, dostum. *İnsan kalkanı gibi.*"

"Peki. Ama burada itirazım olduğunu belirtmek istiyorum."

"Kaydedildi. Şimdi hareket edin."

Hareket ediyoruz. Daha doğrusu, Forrest ve Saylor bu işi fazlasıyla ciddiye alan adamların akıcı hassasiyetiyle hareket ediyorlar. Cam belirsiz bir şekilde sola doğru dolaşıyor, sanki zaman yolculuğu yapmış ve bu garip yeni dünyada yönünü bulmaya çalışan bir adam gibi görünüyor. Ben ise beyni üç mil uzakta, Tweety tişörtü ve kalp kırıklığı gibi bir sesin anılarına takılmış biri gibi hareket ediyorum.

Bir paintball topu kulağımın yanından vızıldayarak geçiyor. Sonra bir tane daha. Düşman takım bizi fark etti. Kolayca. Muhtemelen Cam şişme bir adam gibi ortalıkta dolaştığı için.

"Yere yat, yerimiz belli oldu," diyor Saylor, bir saniye geç kalmış olarak.

Omzuma bir darbe alıyorum. Darbe acıtıyor — yarın morluk bırakacak keskin bir ağrı.

Bir darbe daha. Bu sefer göğsüme. Daha çok hayal kırıklığından dolayı kükrediyorum. Maçın başlamasından on saniye sonra ben oturuyor muyum? Ne oluyor lan?

"Taio vuruldu!" diye bağılıyor Saylor. "Hawk, uçümüz kaldık. Hadi şunu..." Birden duruyor ve solumdan uzakta bir acı çığlığı duyuyorum. "Kahretsin. Sadece ikimiz kaldık," diyor Say telsizden. "Cam az önce vuruldu."

"Beni bırakın dostlar," diyor Cam telsizden alaycı bir tavırla. "Görevi tamamlayın."

"Evet, öyle yapacaktık dostum. Ty... sen iyi misin?"

"Evet, kaybedenler kulübesine gidiyorum," diye yenilgiyi kabul ederek cevap veriyorum.

Ellerimi kaldırıp ölü bölgeye doğru ağır adımlarla yürüdüm. Cam, yaklaşık iki dakika sonra bana katıldı; bir bariyerin arkasına sıkışmış ve açıkça umursamayan rakiplerine "*Teslim oluyorum, teslim oluyorum*" diye bağıırken defalarca vurulmuştu.

Cam, boynunu sanki paintball topu değil de keskin nişancı tarafından vurulmuş gibi tutarak yanımdaki bankın üzerine yığılır. "Bu bir savaş suçu," der, sesi dondurma verilmeyen bir çocuk gibi tuhaf bir tonda. "Mavi maskeli o ahmak teslim olduğumu gördü ve yine de bana ateş etti. *Boynuma!* Bu lanet olasıca yasadışı." Yakasını dramatik bir şekilde aşağı çekiyor. "Şu iğrençliğe bak. Zaten kötü, değil mi?" Yara izi gerçekten etkileyici

—merkezi mor, kızıl kırmızı ve sanki mors alfabesiyle iletişim kurmaya çalışır gibi nabız gibi atıyor.

"Hayır dostum. Hiç belli olmuyor bile," diye yalan söylüyorum, sırf sızlanmasını kesmesi için.

Zaten telefonumla, midemde büyüyen bir düğümle manşetleri kaydırıyorum. Bu sabah baktığımdan beri haberler daha da kötüleşmiş. *Çok daha kötü.*

ALDATAN CHARLIE: Pop Prensesi Gizli Buluşmada Yakalandı

Grayson Hayes, Kız Arkadaşının Balkon İhanetiyle "Şaşkına Döndü"

Gizemli Adamın Kimliği Belirlendi mi? İnternet Dedektifleri Charlie Riley'nin Gizli Sevgilisini Arıyor

Son haber tansiyonumu yükseltir, ama tıkladığımda sadece spekülasyon olduğunu görürüm. Biri gizemli adamın yedek dansçı olabileceğini düşünüyor. Bir başkası ise onun bodyguardı olduğuna ikna olmuş. Üçüncü bir teori ise hiç duymadığım bir erkek grubunun üyesini içeriyor.

Kimse beni teşhis etmedi. Sarılma sırasında başımı eğmişim — çenemi Charlie'nin başının üstüne dayamıştım, yüzüm kameralardan gizlenmişti. Fotoğraflarda sadece sırtım, omuzlarım ve herhangi biri olabilecek birinin karanlık silueti görünüyor.

Güvendeyim.

Charlie öyle değil.

#CheaterCharlie trend oluyor. #FakeBarbie ve #GraysonDeservesBetter de öyle. Yorum bölümü, hiç tanımadıkları bir kadın hakkında en acımasız şeyi söylemek için yarışan yabancılarla dolu bir çöplük gibi.

Oyun, tiz bir elektronik çığlıkla sona eriyor. Forrest ve Saylor, uniformaları çamurla kaplı ama boya lekesi olmayan bir halde bize doğru ağır adımlarla geri dönüyorlar. Yüzlerinde zafer dolu gülümsemeler var. Neredeyse başlangıçtan itibaren yarı yarıya güçsüz kalmalarına rağmen bir şekilde galibiyeti elde etmişler. Forrest'ın yüzünde, küçük bir ülkeyi fethetmiş bir generalin kendini beğenmiş memnuniyeti var, Saylor ise askeri bir hassasiyetle başarısız stratejimizi şimdiden analiz ediyor.

"Siz ikiniz görev yerlerinizi bu kadar çabuk terk etmeseydiniz, onları tamamen alt edebilirdik," diyor Saylor, maskesini çıkarırken.

Cam boynundaki şişliği ovuşturuyor. "Sizlerin çok ciddiye aldığı aptal bir oyun," diye mırıldanıyor.

"Tamam, ahmak. Git de büyük çocuk pantolonunu giy. Şimdi seni bir bira içmeye götüreceğiz." Forrest, Cam'in saçlarını bir çocuk gibi karıştırır. Cam onu itip uzaklaştırır ve hepimiz soyunma odasına yöneliriz. Oda dardır ve lastik ve eski ter kokar. Cam, bütün öğleden sonra mızızlandığı en sevdiği bar için şimdiden lobi yapmaktadır. Saylor, deneyimli bir verimlilikle ekipmanlarını çıkarırken, onu yarım kulakla dinlemektedir.

Yine telefonumla uğraşıyorum ve bu sefer yüzüm bir şeyleri ele vermiş olmalı.

"Dostum." Saylor karşımdaki bankta oturur. "Neden bu kadar kafan karışık? Bütün gün başka bir yerdeydin."

Hemen cevap vermiyorum. Grayson Hayes'in resmi açıklamasını okuyorum — onu yaralı bir aziz gibi göstermek için özenle hazırlanmış bir basın manipölasyonu. Açıklaması bir PR ustalık dersi gibi: "Charlie ve ben bu zor dönemde biraz mesafe istiyoruz. Bu kişisel zorlukları kamuoyunun gözünden uzak bir şekilde aşmaya çalışırken anlayışınız için teşekkür ederiz."

Ama bu belirsizlik, Charlie için sosyal bir ölüm fermanı da olabilir. Yorumlar, görünüşe göre terk edilmiş sevgilisine yönelik destek seli gibi. *Zavallı Grayson. Daha iyisini hak ediyor. O, sahip olduğu şeyin değerini hiç bilmedi.*

Forrest homurdanarak yanımdaki bankta oturur ve bot bağcıklarını çeker. Saylor ile bakıştıklarını fark ederim — kaşların tüm konuşmayı yaptığı o sessiz erkekler arası iletişim.

"İkinizi görebiliyorum," diye mırıldanıyorum. "İncelik sizin güçlü yanınız değil."

Forrest elini omzuma koyar. "Sora kendini el yazmasına kapatmış durumda ve Koda'yı da gelecek haftaya kadar geri alamayacağım. Senin yaşadığın varoluşsal kriz ne olursa olsun, programım tamamen boş."

Cevap vermek yerine, telefonumu ters çevirip havaya kaldırıyorum. Forrest gözlerini kısarak bakıyor. "Şarkıcı mı?"

"Evet."

"Başlıkları oku."

Forrest makaleyi gözden geçirir, sonra telefonu Saylor'a uzatır.

"Tamam, bu arada, Marvel yeniden yapımlarını mahveden o pisliği aldatmış. Hollywood'da aldatmak pek de haber değeri taşıyor bir şey değil dostum. Bu çiftte bahis falan mı oynadın?" diye sorar Say.

"Aldatmıyor," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. "Çünkü sahte bir ilişki içindeler."

Forrest kaşlarını o kadar yukarı kaldırır ki neredeyse saç çizgisine kaybolurlar, ifadesi şaşkınlıktan endişeye döner, sanki bir arkadaşının uzaylılar tarafından kaçırılıp incelendiğini iddia etmesini izleyen biri gibi. "Peki bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Fotoğraflardaki adam benim. Buna ben neden oldum." "Bir daha söyle?" diye sorar Forrest.

Konuşmamızı dinleyen Cam boynunu ovmayı bırakıp arkasını döner. Saylor, telefonumdaki resme odaklanınca ağzı açık kalır. "Olamaz dostum. Bu adam olmak için çok uzunsun. Sen olduğunundan emin misin?"

"Çünkü neredeyse ikiye katlanmış durumdayım. Charlie omzuma bile zar zor geliyor." Ekranımdaki bulanık resme dokunuyorum. "Ama evet, bu benim. *Oradaydım*, biliyorum. Biz... Onların söylediği gibi değildi. Kız üzgündü, ben ona sarıldım, hepsi bu."

"Charlie Riley'nin çatı katında ne işin vardı?" diye sordu Cam suçlayıcı bir tonla.

"Neden? Kıskanıyor musun?"

"Uh, evet. Buna seve seve atlarım. O nasıl?" diye soruyor.

Cam'in boynuna sarılmamak için, görünmez bir stres topunu sıkıyormuş gibi yumruğumu sıkma zorunda kalıyorum. Zihinsel not: Rina'dan grup sohbetine yeni üye ekleme konusunda veto hakkı talep etmeliyim. Kimi işe alacağını kontrol edemem, ama bu katılım ödülünün insan vücut bulmuş hali benden yaklaşık on üç posta kodu uzaklıkta kalmalı.

"Bu nasıl oldu?" diyor Forrest. "Rina ünlü müşterileri sevmez. Dedikodular için çok fazla risk var."

"Charlie bir iş değildi," diye açıklıyorum. "O bir..." O tam olarak neydi? Yanlış yer, yanlış zaman mı? Yoksa tam da olmam gereken yerde, tam da doğru kişiyle mi? Hiçbir enkaz bırakmayan, sadece sonsuz sayıda cevapsız soru bırakan bir kafa kafaya çarpışmayı nasıl sınıflandırırsın? "Yanlış oteldeydim. Hem de otomatik düzeltme yüzünden."

Tanıştık ve... konuştuk. Terasta şarkı söyledi, belki de kameraları çeken şey buydu.”

Cam, Saylor’ın ölümcül tutuşundan telefonumu alır ve görüntüyü inceler. “Bu konuşmaya benzemiyor.”

“Karmaşık bir durum,” diye homurdandım.

“Sanki iç çamaşırlarınızla konuşuyormuşsunuz gibi mi?”

“Ben tamamen giyinikim ve o da giyinik. Pijama gömleği ve...” Eh, onu bir muz gibi soymak istediğim daracık pembe spandeks olduğunu yüksek sesle söylemeyeceğim. “Şort.”

“Geçer. Her zaman geçer. Bu fotoğrafta seni tanımak imkansız dostum. Bir şeyin yok,” diyor Say, kararlılığıyla.

"Ben kendim için endişelenmiyordum," diye itiraf ediyorum. "Bunu pek iyi karşıladığını sanmıyorum."

"Onunla konuştun mu?" diye soruyor Hawk.

Başımı sallıyorum. "Kameraların patladığını gördükten sonra, beni servis asansöründen gizlice çıkardı ve ben de olay yerinden kaçtım. Çok korkmuştum. Onu daha fazla strese sokmak istemedim. Tam da ihtiyacı olan şeyi yaptım. Ortadan kayboldum. Ona nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum. Şu anda sosyal medyasını kontrol etmediğinden eminim. Hala otelde olduğunu sanmıyorum. Yani, belki uğrayabilirim?"

"İkinizin birlikte görülmesinin işleri daha da kötüleştirmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Haklısın."

Hawk dostça ve destekleyici bir tavırla sırtıma hafifçe vurdu. "Onun ekibinde insanlar var. Onlar halleder. İşleri bu. Charlie Riley’nin etrafında koca bir koruma ordusu var. O iyi olacak. Kendini suçlama."

"Biliyorum." Ama onlar benim tanıdığım kızı tanımıyorlar. O kadar kırık, umutsuz ve çok yalnız. Kendi zihninde boğulmasını engelleyemiyorlarsa bir ordunun ne faydası var? Kim ona bir insan gibi davranıyor, kim bir ürün gibi davranıyor? Annesinin bıraktığı o kağıt kalpler yeterli olacak mı? Endişelenmeden edemiyorum çünkü iyi ya da kötü, bizim bir anımız vardı. Bizi bir şekilde birbirimize bağlayan ve bana tüm bu lanet soruları bırakan bir kırılma paylaştım.

"Tamam, bira vakti." Cam eşyalarını topladıktan sonra dolabı kapattı. Yara izi her zamankinden daha kötü ve aynada kendini gördüğünde bir yavru kuş gibi çığlık atacağını biliyorum.

"Bu sefer pas geçeceğim," diyorum ve Cam telefonumu geri verene kadar elimi uzatıyorum. Telefonumu, her an patlayacak bir bomba gibi dikkatlice cebime koyuyorum. "Black Cat muhtemelen beni öldürmeyi planlıyordur."

"O şeye hâlâ isim vermedin mi?" diye sorar Hawk.

"Adı Black Cat."

"O bir tanım, isim değil. Bir evcil hayvanın gerçek bir ismi olmalı," diye ekliyor Saylor.

"O benim evcil hayvanım değil. Birlikte yaşıyoruz, bağ kurmuyoruz. Her an vahşi doğanın çağrısı onu Brooklyn sokaklarına geri götürebilir." Ama buna ben bile inanmıyorum. Black Cat biraz şişmanlıyor, yeni bir ilişkiye başlamanın verdiği mutlulukla alınan birkaç kilo gibi, bu da bana bu serserinin bir tür ciddi bir ilişki içinde olduğumuzu düşündüğünü hissettiriyor. Yanılıyor. Artık öyle şeyler yapmıyorum.

"Ona ısıtılmalı battaniye almadın mı?" diye soruyor Say. "Hatırlıyorum çünkü benim Amazon Prime hesabımı kullanmıştın."

Saylor, saçmalığımı ortaya çıkardığı için ona kızgın bir bakış attım. "Kuzeydoğu'da Şubat ayındayız. Ben bekârim, canavar değilim."

Otoparkta vedalaşıyoruz; Forrest ve Saylor, buradaki genç kanla bir bira içmeyi isteksizce kabul ediyorlar.

Tam zamanında gelen, ucuz Uber'imın arka koltuğuna tırmanıyorum. Beni zar zor sığdıracak minicik bir Corolla. Arka koltuğa sığabilmek için bacaklarımı solmuş bir örümcek gibi bükme zorundayım. Bir şekilde yerime yerleşince, kendi internet araştırmalarımı geri dönüyorum, ekranı aşağı kaydırıyorum ve "Charlie Riley" aramamla ilgili yeni makaleler bulmayı umuyorum. Sürpriz bir şekilde, beş dakika önce yayınlanmış yeni bir makale var. Ayrıntıları öğrenmek için CelebNow makalesine atılıyorum.

*Başlık: Charlie Riley Boston Konserini İptal Etti: "Kişisel Nedenler"
Gerekçe Gösterildi*

Makalenin ilk birkaç satırı, tüm turnenin iptal edildiğini ve Charlie'nin dikkat çekmek için kaçınılmaz sonu uzattığını iddia ediyor. Göğsüm sıkışıyor. Yine, bu doğru değil. Bana bu lanet şeyi bitirmek, hayranlarının karşısına çıkmak ve sahneye çıkma tutkusunu yeniden alevlendirmek istediğini söylemişti. Bu planın bir parçası değildi. *Ben* planın bir parçası değildim. Peki şimdi? Beni tanıdığı için durumu daha da kötüleştirdi.

Onun numarasını almalıydım. O anın ötesini düşünmeliydim. Ama her şey çok hızlı gelişti — erkek arkadaş bombası, sahte ilişki açıklaması, garip vedalaşma, bu şekilde daha temiz olacağına kendimi ikna ettiğim asansör yolculuğu. Gecenin karanlığında geçen gemiler. Asla uzun sürmesi gerekmeyen bir çarpışma.

Öyleyse neden kendimi sorumlu hissediyorum?

Ve neden o veda bir başlangıç gibi geldi?

Eve geldiğimde Black Cat kapının yanında duruyor, huysuzluğu her tarafa yayılıyor.

"Selam." Anahtarlarımı tezgahın üzerine atıyorum. "Beni özledin mi?"

Miyavlıyor — bu sesin kabaca çevirisi şöyle: *Akşam yemeğim gecikti. Avukatımdan haber alacaksın.*

"Otomatik yemlik var. Sen, kelimenin tam anlamıyla Brooklyn'deki en az ihmal edilen yaratıksın." Ama kuru mama yetmez. Paslanmaz çelik tabağında servis edilen ıslak mamayı istiyor, bu küçük züppe canavar.

Bir miyavlama daha.

"Peki," diye homurdanıyorum, kimin kime ait olduğunu tam olarak bilerek. Benim bir kedim yok, benim tüylü bir efendim var.

Tuna balığını kasesine koyuyorum ve sanki kendisine kişisel bir haksızlık yapılmış gibi saldırmalarını izliyorum. Black Cat, yemek yerken memnuniyetini gösteren sesler çıkararak takdirini dile getiriyor olsa da, daire çok sessiz geliyor. Çok küçük. *Çok yalnız.*

Telefonuma tekrar bakıyorum ve #CheaterCharlie'nin hâlâ trendde olduğunu ve yükselişte olduğunu görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Yorumları okuyorum, onu savunan, trollerden birine sarılmanın suç olmadığını söyleyerek aceleci kararlar vermemelerini isteyen görünmez kahramanları arıyorum. Ama görünmez kahramanlar, nefret ve olumsuzluk çığının altında gömülü kalmış. Bütün bunlar bir sarılma yüzünden... Charlie'nin spot ışıklarından nefret etmesine şaşmamalı. Spot ışıkları asla iyiliği öne çıkarmaz. Sadece dengesiz olanı.

Bir şekilde onunla iletişime geçmeliyim. Yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım, ya da en azından Charlie'ye gizliliğini koruyacağıma dair söz vermeliyim. Yapmalıyım...

Tık, tık.

Donakaldım. Kimse kapıyı çalmıyor. Binada zil var ve arkadaşlarım gelmeden önce bira olup olmadığını kontrol etmek için mesaj atarlardı.

Bir kapı çalma sesi daha. Keskin. Sabırsız.

Kim bu lan?

Adımlarımı sessiz tutmaya çalışarak kapıya doğru ilerlerim ve gözetleme deliğinden bakarım.

Bir kadın. Uzun boylu, köşeli yüzlü, kızıl kahverengi saçları sıkı ve alçak bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Kesimli bir blazer. İpek bluz. Önemli biri olduğunu gösteren, abartısız bir zarafet. Duruşu bile otorite yayıyor — kollarını kavuşturmuş, çenesini kaldırmış, saatlik ücret alan ve boşa harcadığı her saniyeden derin bir şekilde rahatsızlık duyan birinin ifadesi. Siktir — avukat havası var. Belki de Charlie adına bana susma emri tebliğ etmeye gelmiştir. Eskort tutmak onun itibarı için iyi görünmez, ama ben sakın bir şekilde hiçbir şey olmadığını ve para alışverişi olmadığını açıklayacağım...

Kapıyı yavaşça açıyorum. "Evet?"

Gözleri üzerimde dolaşüyor, boya lekeli kot pantolonumu, buruşuk gömleğimi ve şu anda yüzümdeki o hayalet gibi ifadeyi inceliyor. Değerlendirme iki saniye sürüyor. Geçemiyorum. "Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldanıyor. "Taio Wilkes." Adımı bir soru değil, bir ifade gibi söylüyor.

Yine de cevap veriyorum. "O benim."

"Ben Sage Hilston, Charlie Riley'nin halkla ilişkiler ekibinin başıyım." Gözleri kısılır, sesi buz gibidir, pürüzsüz ipekle sarılmıştır. "Konuşmamız gerek. Ya da daha doğrusu, senin dinlemen gerek."

8. bölüm

Taio

*You should work on your
negotiation skills.*

Beynim her sinir ucuma acil durum uyarıları gönderiyor — kapıyı çarp, adını değiştir, ülkeden kaç — ama ben sertçe yutkunup, bir vergi müfettişini davet eden bir adamın tüm coşkusuyla Sage'i daireme davet ediyorum.

Sanki bir suç mahalline giriyormuş gibi eşiği geçiyor, gelecekteki kanıtlar için her ayrıntıyı dikkatle değerlendirip katalogluyor. Gözleri daracık oturma odasını tarıyor, şüpheli lekeleri olan ikinci el kanepede, Stephen King'in bir kitabıyla desteklenmiş sehpa, saklamayı unuttuğum pembe çiçekli, köşeleri kıvrılmış aşk romanımda ve genel olarak "kimseyi etkilemeyi bırakmış bir adam" havasında duruyor.

Mutfak tezgahındaki yerinden, Black Cat, Sage'i görünce sırtını kamburlaştırıyor ve şüphesiz kedi küfürleriyle dolu bir tıslama sesi çıkarıyor.

Mutfak tezgahını işaret ediyorum. "Black Cat ile tanış. Tıslamasını kişisel algılama, bu onun sosyal olma şekli."

Sage kaşlarını kaldırıyor. "Kedine gerçekten... Black Cat adını mı verdin? Biraz tembelce." Oldukça düzenli, daha kötü de olabilirdi denilebilecek daireme hiç de incelikli olmayan bir bakış atıyor.

“Tembellik değil. Kuantum fiziği. Ona gerçek bir isim verene kadar, hem benim kedim hem de değilmiş gibi bir durumda var.” Omuz silkiyorum. “Bilirsin... Schrödinger’in kedisi gibi.”

“Schrödinger’in kedisinin temsil ettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum.” Sözleri yargılayıcı bir tonla dökölüyor.

“Haklısın.” Yüzümde gergin bir gülümseme beliriyor. “Bir şey içmek ister misin? Seni uyarmalıyım,” diyorum ve aramıza mobilya koymak için bir bahane bulduğuma şükrederek mutfağa doğru çekiliyorum, “seeneklerim şunlarla sınırlı...”

Buzdolabını açıyorum ve çorak bir gıda ölüyle karşı karşıya kalıyorum — yarısı boş bir Tampico şişesi ve kıyametin son kurtulanları gibi birbirine sokulmuş üç bira. Tek bir dilim Amerikan peyniri, Forrest taşındığından beri açmaya korktuğum Tupperware kabından kaçmaya çalışır gibi kenarlarından kıvrılıyor. İç ekiyorum.

“Besleyici bir şey istiyorsan portakal suyum var, yoksa bira mı tercih edersin?”

Sage, buzdolabındaki üzücü içeriğe bakıyor. Yüzündeki ifade, tek bir kasını bile kıpırdatmadan bir şekilde tiksintiyi yansıtmayı başarıyor. “Tampico’ya portakal suyu mu diyorsun? Hem de besleyici mi?”

"C vitamini var."

"Mısır şurubu ve hayal kırıklığı var." Düzeltir. "Su lütfen."

"Mükemmel seçim." Dolaptan bir bardak alıyorum — üzerinde çentik olmayan tek bardak. "Musluk suyu mu, yoksa musluk suyu mu istersin?"

Gülümsemesi dudaklarını sıkı tutuyor. “Beni şaşırt.”

Bardağı doldurup ona uzatıyorum. Sanki ona biyolojik tehlike içeren bir numune sunuyormuşum gibi kabul ediyor, iki parmağıyla bardağı ipek bluzundan olabildiğince uzak tutuyor.

Oturma odasına geçiyoruz. Ben, ortası yenilmiş bir iç çekiş gibi çökmüş kanepeme öküyorum; Sage ise karşımdaki koltuğun en ucuna tünemiş, dizlerini birbirine sıkıca bastırmış, duruşu kusursuz. Dört haneli rakamdan daha ucuz bir mobilyaya hiç dokunmamış bir kadın gibi görünüyor.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye soruyorum. “Ayrıca, beni nasıl buldun, sapık?”

Sage cevap vermez. Bunun yerine gözlerini kısar ve ben de onun tavrının “bu durumu isteksizce tolere etmekten

" durumundan "seni sözlü olarak parçalamak üzere" durumuna geçmesini izliyorum. "Önce senden bahsedelim," diyor.

"Tamam, benim hakkımda tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

Gözleri büyür. "Oh, senin hakkında her şeyi zaten biliyorum, Taio," der, neredeyse tıslar gibi.

"Bu ne anlama geliyor lan?" Ben de ona aynı şekilde kaşlarını çatarak bakıyorum.

"Yani Charlie'nin seni korumak için uydurduğu, sebebi belli olmayan bu sevimli, tesadüfi 'ilk görüşte aşk' hikayesi mi? Ben. Buna. İnanmıyorum. O yüzden biraz araştırma yaptım. Ve sen ile ailenin gömmek istediği her türlü kirli çamaşırı gün yüzüne çıkardım. Eskiden New York'un prensiymişsin, ailenin serveti on milyonlarca dolarmış, sonra da puf." Sage ellerini çırpı. "Meğer servetin çalınmış, baban bir suçlu, annen evlendiği soyadını bırakıp ülkeden taşınmış ve seni burada yaşamaya terk etmiş..." Etrafımdaki hüzünlü dairemi işaret ediyor. "Böyle."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum.

"Oh, anladım. Senin ve annenin hiçbir şeyden haberdar olmadığını söyleyen tüm haberlere inanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Taio—berbat bir durumdu ve üzgünüm. Ama eskortluk yaparak tüm o avukatlık ücretlerini ödemen imkansız. Kendini iflastan kurtaracak kadar paran olamaz. Görünüşe göre tüm sorunların şantajla çözülebilir... oh, bilmiyorum—muhtemelen dokuz haneli bir servete sahip bir pop yıldızına mı?"

"Şantaj mı?" diye itiraz ediyorum. "Ne diyorsun sen?"

Sage kollarını açar ve öne doğru eğilir, işaret parmağını kafama doğru uzatır. "Kim olduğunu zaten biliyorum, Taio. Şimdi ne istediğini bilmem gerekiyor. Ne *planladığını*."

Her kelime bir yumruk gibi geliyor. Çenemin gerildiğini hissediyorum ama o henüz bitirmemiş.

"Açık konuşayım—Charlie Riley benim kızım değil, ama öyle de sayılır. Çünkü sen kızımıza zarar vermeye kalkışırsan seni paramparça edecek bir anne ayısıyım. O masum. Sadece bu patlamak üzere olan skandaldan değil, Charlie *masum*. Muhtemelen sektördeki kokain çekmeyen ya da ketamin enjekte etmeyen tek yirmili yaşlarındaki genç kızdır. Parti yapmaz ya da rastgele ilişkiye girmez. Mesleğine, mirasına, ailesine ve sevdiği tüm insanlara derinden değer verir. En güzel, en narin çiçeğin yapraklarını tek tek koparıyorsun

çiçeğin yapraklarını tek tek koparıyorsun." Sage, aniden duygularına kapılarak başını sağa sola sallayarak bakışlarını indirdi. "O yeterince acı çekti. Başka birini seç. Başka herhangi birini. Daha dirençli birini. O, senin aptal oyunlarını oynamaya ve aptal ödülleri kazanmaya hazır değil."

"Bitti mi?" Düzensiz nefesimi kontrol etmeye çalışırken burun deliklerim genişliyor.

"Henüz değil," diye devam eder Sage, sesi daha da iğrenç bir tona düşer. "Eğer onun itibarının peşine düşersen, biz de seninkinin peşine düşeriz. Ve bu konuda biz çok daha iyiyiz, seni temin ederim. Seni yok edeceğim. Tehdit etmiyorum. Uyarmıyorum. *Yok edeceğim*. İtibarından bir parmak ucu kadar bile geriye kalmayacak. Seni şantaj, taciz, izinsiz giriş, ne gerekiyorsa yapıp babanın yanındaki hücreye tıkacağız."

Farkına bile varmadan ayağa kalkmışım. "Defol."

Sage gözlerini kırptırdı. Onu ilk kez şaşkın görünürken gördüm. "Anlamadım?"

"Beni duydun." Kapıyı işaret ettim. "Bitti. Ne kadar mütevazı olursa olsun, burası benim evim. Kendi evime girip, sahte tehditlerinle ve bariz yalanlarıyla beni bu şekilde aşağılamayacaksın. Charlie'ye söyle, ne kadar anlaşılmaz derecede hoş olmayan arkadaşları olsa da, anlaşmamız hâlâ geçerli. Sırları bende güvende. Şimdi, defol."

"Ne sırları?" diye soruyor Sage, sesindeki keskinlik birdenbire kaybolmuş.

"Eğer sana söylersem, artık sır olmazlar, değil mi?"

Ayağa kalkar, sonra derin bir nefes verir. Benim önerdiğim gibi ön kapıya doğru gitmek yerine, kanepeye yerleşir ve rahatına bakar. "Sana ne istediğini sordum ve cevap vermen için sana fırsat vermedim. Özür dilerim. Hepimiz için çok stresli birkaç gün oldu. Özellikle Charlie için."

Sonunda konuşma izni aldığımda, aklımdaki soru barajı aşan bir nehir gibi dışarı fışkırdı. "O nasıl?"

"Onun için mi endişeleniyorsun?"

"Şey, bunu ben neden oldum, değil mi? Yani, sadece bir kucaklaşma oldu. Charlie ve ben... Kim olduğumu ve ne iş yaptığımı öğrenseler bile,

Charlie'nin beni asla işe almadığını dürüstçe söyleyebilirim. Kamuoyuna açıklama yapmam gerekirse, yaparım.” Ya da en azından onun beni işe almasına *izin* vermedim, ama bu ayrıntıyı medyadan uzak tutabiliriz.

Sage kıpırdamadı. Beni uzun bir süre inceledi, yüzündeki ifade okunamazdı. “Bunu yapar mısın? Bunun sonuçları olur. Bu kadar dikkat çekmenin, kolluk kuvvetlerinin sırf sana ibret olsun diye müşteri geçmişini araştırmasına neden olacağını biliyorsun. Charlie’ye yakın olan herkes aşırı bir incelemeye tabi tutulur. Bu yüzden yalnız kalmayı tercih ediyor.”

Omuz silkerim. “Zaten dibe vurmuş durumdayım. Bir adım daha aşağı inmenin ne önemi var ki? Eğer ona yardımı olacaksa, yaparım.”

Sage’in yüzünde bir değişiklik oldu. Saldırgan tavrı biraz yumuşadı. Bana sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı—ortadan kaldırılması gereken bir tehdit olarak değil, gerçek bir insan olarak. “Yataktan çıkmıyor,” diye itiraf etti Sage. “Hâlâ New York’ta, hâlâ o çatı katında, ayrılmaya korkuyor. Dün otelin önünde pankartlı küçük bir kalabalık vardı. İnternet kamuoyuna bir özür talep ediyor. Onun diz çökmesini, aldatan biri olduğunu itiraf etmesini, onun hakkında karar verdikleri her korkunç şeyi doğrulamasını istiyorlar.” Bir an durur. “Ama onlar gerçeği bilmiyorlar.”

“Gerçek bile gerçek değil,” diyorum, kendimi tekrar kanepeye bırakarak. “Grayson’la ilişkisi de sahte. Bir PR hilesi. Sanırım senin uydurduğun bir şey.”

Sage bunu inkar etmiyor. “Bu sektör böyle işliyor. Hikaye her şeydir. Gerçek, satabileceğimiz her şeydir.”

“Peki şu anda ona yardımcı olacak hiçbir şeyi satamıyor musun?”

“Dün aklıma bir fikir gelmişti, ama kalbinde şantaj ve gasp olan iğrenç bir eskortla karşı karşıya kalacağımı düşünmüştüm. Senin böyle bir...”

Gözlerimi kısarım. “Ne gibi?”

“Aptal,” der.

Gözlerimi devirdim. “Hakaretler devam ediyor,” dişlerimi sıkarak söyledim.

“Hayır, iyi anlamda söyledim. Gerçek bir pislik olabilirdin, ama bunun yerine yardım etmek mi istiyorsun? Ben...”

"Belki de herkesi düşman olarak görmeyi bırakmalısın?" diye atladım içe ri. "Taio... şöhret söz konusu olduğunda? Herkes *düşmandır*. Öyleyse, gerçekten yardım etmek mi istiyorsun? Çünkü bahsettiğim o fikir..."

"Tamam, can kulağıyla dinliyorum. Anlat bakalım."

Çantasına uzanıp bir yığın kağıt çıkarır ve kahve masasının üzerinden bana doğru kaydırır.

"Bu ne?"

"Bir iş sözleşmesi." En üstteki sayfaya dokunur. "Beş hafta önce yürürlüğe girmiş. Charlie Riley'nin kişisel koruması olarak işe alındığın yazıyor."

Kağıtları alıp, resmi görünümlü antetli kağıdı ve yoğun hukuki metni gözden geçirdim. "Öyle miydin?"

"Öyle. O gece penthouse'da onunla yalnız kalmanın sebebi bu. Kameraların sizi sarılırken yakalamasının sebebi de bu —seni onu korumak, ona yakın olmak için tutuyorlar. Şefkatli bir an mıydı? Belki. Ama tamamen mesleki bir durumdu. Zor bir akşamın ardından müşterisini teselli eden bir koruma."

Akıllıca. Bunu kabul etmeliyim. Kimsenin skandal bir şeye inanmasını gerektirmeden her şeyi açıklıyor.

"Bu gerçekten işe yarayabilir," diyorum yavaşça.

"İşe yarayacak. Ama sadece sen bunu inandırıcı kılarsan." Sage öne doğru eğilir. "Bu haberi yayınlayıp sonra ortadan kaybolursan, insanlar bunun bir örtbas olduğunu ve bu haberi uydurduğumuzu düşünecekler..."

"Ki öyle de yaptınız."

"...ki yaptık, evet. Ama bunun doğal görünmesi gerekiyor. Yani senin bu rolü gerçekten oynaman gerekiyor."

"Korumayı mı oynayayım?"

"En azından Charlie'nin ABD turnesinin geri kalanı boyunca. Onun yanından ayrılmayacaksın. Her halka açık etkinlikte, her konserde, her havaalanına varışta ve otelden ayrılıştta. Tam olarak bizim söylediğimiz gibi olduğunu gösteren yüzlerce fotoğrafa ihtiyacımız var: onun koruması. Dikkatli. Profesyonel. Koruyucu."

Ona bakıyorum. "Charlie Riley ile turneye çıkmamı istiyorsun."

“Charlie Riley ile turneye çıktığın *görölsün* istiyorum. Arada fark var.” Telefonunu çıkardı. “Grayson bunu doğrulayan bir açıklama yayınlayacak. Kendi basın turuyla meşgulken Charlie’yi güvende tutman için seni bizzat kendisinin işe aldığını söyleyecek. Ne kadar düşünceli, değil mi? Ne kadar sadık bir erkek arkadaş.” Sage, Grayson’ın bu fikrine tiksiniş gibi gözlerini devirdi ve bu, onu biraz daha sevmemi sağladı. “Bu onu iyi gösterir, senin orada olmanı açıklar ve Charlie’ye çarmıha gerilmeden sahneye geri dönmesi için ihtiyaç duyduğu bahaneyi sağlar.”

“Peki sonra ne olacak? Tur bittikten sonra?”

“Zamanı geldiğinde, herkesin gözü önünde bir ayrılık sahneliyoruz. Seni kötü gösterecek hiçbir şey yok, sadece neden artık ortalarda olmadığının bir açıklaması. Sen hayatına geri dönüyorsun, Charlie turnenin Avrupa ayağına devam ediyor ve tüm bu karmaşa bir dipnot haline geliyor.”

“Ne kadar süreden bahsediyoruz?”

“Dört ay. Belki biraz daha fazla.”

Dört ay boyunca olmadığım biri gibi davranmak, Charlie Riley’i ülkenin dört bir yanında takip etmek, ait olmadığım bir dünyada yaşamak mı? Eh...

Ama yine de, dört ay boyunca onun yanında olmak...

“Nasıl çalışacağım?” diye soruyorum. “Gerçek işim. Kiramı ödeyen işim.”

Sage’in parmakları telefon ekranının üzerinde duruyor. “E-posta adresin ne?”

“Neden?”

“Çünkü finans departmanımızla iletişime geçip banka bilgilerini alacağım ve bir para yatırımı ayarlayacağım.” Bana bakıyor, son derece ciddi bir ifadeyle. “Dört ay boyunca özverili hizmet. Charlie’nin yanında, yirmi dört saat, yedi gün. Fiyatını söyle.”

Fiyatımı mı belirleyeyim?

On yedi yaşındaki Joy Carrington’ı düşünüyorum, elinde kullanmaya gücü yetmeyecek bir Stanford kabul mektubu tutuyor. Marionette’de Anne’e verdiğim sözü düşünüyorum—pervasız, çaresiz, bir şekilde bir yolunu bulacağıma ikna olmuş bir şekilde. Haftalardır beynimde delik açan rakamı düşünüyorum.

Birinci sınıfın öğrenim ücreti, konaklama ve yemek masrafları. Tam tutarı. "Yüz bin," diyorum.

Sage'in irkilmesini bekliyorum. Müzakereye hazırlanmasını. Yüzüme gülüp, aklımı kaçırdığımı söylemesini.

Gözünü bile kırpmıyor. Telefonuna bir şeyler yazıyor, gönder düğmesine basıyor ve sanki bozuk para istemişim gibi bana bakıyor.

"Anlaştık. Bir saat içinde evrakları alacaksın." Ayağa kalkar, blazerini düzeltir. "Eşyalarını topla. Dört aylık yolculuk için neye ihtiyacın varsa. Yarın akşam saat 10'da JFK özel pistine gel."

"Yarın gece mi?"

"Miami'ye giden geç saatteki uçağa bineceğiz. Charlie'nin bir sonraki konseri dört gün sonra. Birkaç konseri kaçırdı ama turne devam ediyor." Sage eline dokunulmamış su bardağını alıp mutfak lavabosuna götürüyor, çünkü görünüşe göre kriz anında bile terbiyeli davranıyor. "Yarın saat dokuz buçukta seni almaya bir araba gelecek. Geç kalma."

Kapıya doğru ilerlerken onu durduruyorum. "Sage."

Arkasını dönüyor.

"Dürüstçe cevap ver. Ne kadar yükseğe çıkmaya razıydın?"

İlk kez yüzünde bir gülümseme benzeri bir şey beliriyor. Küçük, neredeyse görünmez bir gülümseme, ama tüm ifadesini değiştiriyor.

"İki yüz elli bin," diyor. "Müzakere becerilerini geliştirmelisin."

Kapı arkasında tıkırdayarak kapandı.

Black Cat'e bakıyorum. Hâlâ tezgâhın üzerinde, o yargılayıcı sarı gözleriyle beni izliyor.

"Hayır," diyorum ona. "Sen gelmiyorsun." Miyavlaması sefil ve acınası.

"Forrest'ın yanında kalabilir misin? Koda hayvanları sever. Boneler giyip çay partilerine katılmak zorunda kalacaksın, ama evleri kocaman ve sıcak, üstelik günlerce yetecek kadar ton balığı var."

Bakışlar öldürebilseydi... Black Cat benim cinayetimden yargılanırdı.

"Peki," diye homurdanıyorum. "Ama davranışlarına çok dikkat etsen iyi olur davran."

Telefonumu çıkarıp Saylor'ın Prime hesabına giriş yapıyorum, özel uçaklar için gece kedi kumu çözümlerini araştırıyorum.

Evet, bu hiç de saçma gelmiyor.

Sorun yok. Sadece beş dakikadır tanıdığım bir kız için, bir yılın üçte birini hayatımı tamamen bir kenara bırakıyorum.

Ne ters gidebilir ki?

9. bölüm

Charlie

*Or just don't sleep with your
staff... Your call.*

SUV'nin camları kapkara renkte, dışardaki çılgınlık ile aramızda bir kalkan görevi görüyor. Parmak uçlarımı soğuk cama bastırıyorum, camın ötesinde hareket eden bedenlerin hafif titreşimlerini hissediyorum. Muhtemelen net görememem en iyisi. Bir zamanlar o kamera flaşlarını arzuldım — her ışık patlaması, bağımlılık yapan bir şeyin etkisi gibiydi. *Tık. Tık. Tık.* Küçük dopamin patlamaları, bana önemli olduğumu, doğru bir şey yaptığımı söylüyordu.

Tanrım, o onay için nasıl da yaşıyordum. Her flaş bir teyit gibiydi: Evet, sen değerlisin. Evet, yeteneklisin. Evet, önemlisin.

Şimdi oraya çıkma düşüncesi midemi sıkıştırıyor. Ne zaman değişti? Ne zaman o flaşlar küçük hançerler gibi hissettirmeye başladı? Artık beni yakalamıyorlar — benim versiyonlarımı yakalıyorlar. Parçalanıp, incelenip, yargılanan versiyonlarımı. Buradaki bir kırıksıklık. Şuradaki bir leke. Çok zayıf. Çok şişman. Çok fazla. Yeterli değil.

Elimi pencereden çekip, bunun yerine karanlık camdaki kendi yansımamı inceliyorum. Kameralar sadece belgelemiyor; çelişiyorlar. Özenle inşa ettiğim benliğimi alıp, onu çarpıtıyor, bozuklaştırıyorlar, ta ki ertesi gün manşetlerde kendimi zar zor tanıyana kadar.

Ama kameraları suçlamak, bıçaklamadan bıçağı suçlamak gibidir. Onlar sadece araçlardır — kendi iradeleri olmayan soğuk, mekanik nesnelerdir. Onlara yönlendirileni gösterirler. Nişan aldıkları şeyi yakalarlar. Onları kullanan insanların uzantılarıdır.

Ve insanlar...

Asıl sorun insanlar.

Şoför boğazını temizlerken, dikiz aynasından gözlerim onunla buluşur. “Şu ana kadar on ikisini saydım,” der. “Ve daha fazlası geliyor.”

Derin bir nefes alıyorum, göğüs kafesim dar bluzumun kumaşını gerginleştiriyor. Hazır olsam da olmasam da, o kameralar bekliyor. Şaşırmamalıyım. Onlara haber veren biziz.

Gördüklerim yeterince kötü: araca baskı yapan bir insan duvarı, cehennemden çıkmış bir rave partisi gibi yanıp sönen kamera flaşları, kurşun geçirmez camın arkasından tam olarak anlayamadığım çığlıklar atan yüzler. Bu benim hayatım. Yuvarlanan bir panik odasında sıkışıp kalmış, yabancıların kâr için en kötü anlarımı yakalamaya çalışmasını izliyorum.

"Charlie." Sage'in sesi sakın, ölçülü, tonu ağır bir battaniyeye benziyor. "Daha kötüsünü de gördük. Her şey yolunda."

Bakışlarımı pencereden ayırıyorum. Sage, geniş arka koltukta karşımda oturuyor, tableti çapraz bacaklarının üzerinde dengede duruyor ve her zamanki gibi kendinden emin görünüyor. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Ben stres yüzünden oda servisinden makarna yiyip yastığıma ağlarken, o sanki bir yönetim kurulu toplantısından çıkmış gibi görünüyor.

Endişeli ifademi görünce, "Sadece nefes al" diye ekliyor.

"Nefes alıyorum."

"Hiperventilasyon yapıyorsun."

Haklı. Göğsüm sanki biri üzerine oturmuş gibi hissediyorum ve ellerimi uyluklarıma ne kadar bastırırsam bastırayım titremeleri durmuyor. Giydiğim siyah tayt, avuç içlerimden akan terle çoktan ıslanmış durumda.

"Taio burada mı dedin?" diye soruyorum.

"Evet. İki araba önde, kedisini uçağa bindirdi bile."

Başımı yana eğiyorum, bu sevimli ayrıntı beni panik atak eşiğindeki durumumdan uzaklaştırıyor. "Aaa, turneye kedi mi getiriyor?"

"Evet, bunu çekici ve tatlı bulalım, son derece rahatsız edici ve iğrenç değil," diyor Sage. "Özel jetler kedi tuvaleti gibi kokmamalı."

"Kedi tuvaleti mi?" Kendi kendime gülümsüyorum. "Kedi kumunu kastediyorsun herhalde." "Kedi kışını kastediyorum," diye homurdanıyor.

"Hayvanları çok seviyorum," diye düşünürüm. "Biliyor muydun, on altı yaşına kadar Claire'le hep bir sürü kobayımız vardı? Her seferinde en az dört tane olurdu ve onlarsız seyahate çıkmazdık. Bir keresinde, babamın yeni yenilettirdiği en sevdiği jete yanlışlıkla iki tanesini kaçırmıştık." Bu anı hatırlayınca kahkahalarla gülüyorum. "Yerde bir sürü kobay pisliği vardı. Babam deliye dönmüştü."

Nate, kobaylar konusunda çok anlayışlıydı ama ben yıldız olma hayallerimin peşinden gitmek için evden ayrıldığımda ve Claire üniversiteye gitmek için taşındığında, onları bir çiftliğe götürdü. Mecazi bir mezbahaya değil, gerçek bir çiftliğe. Sıcaklığı kontrol edilen küçük bir ahırda yaşıyorlar. Çok mutlular. Her saniye çoğalıyorlar.

"Charlie... Bence Taio çok iyi bir adam. Ama bu hikayenin, ikinizin bir ilişki kurmasıyla sonlanacak bir versiyonu yok..."

"Sage," diye sızlanıyorum. "Dur. Yargılayıcı davranıyorsun. Bana neden eskort olduğunu anlattı ve..."

"Eskort olması sorun değil." Boğazını temizledi. "Yani, benim için tek sorun bu değil. Charlie, Taio'nun babasının yaptığı şey..."

"Onun babasının yaptığı şey. Onun yaptığı değil."

"Ebeveynlerinin seçimlerinin sonuçlarıyla yaşamak ne demek olduğunu herkesten daha iyi bilirsin."

Üzücü bir anı aklıma geldi. "Biyolojik babamın mektubundan sana bahsetmedim ki, bunu uyarıcı TED konuşmalarından birinde bana karşı kullanasın, Sage. Bu adil değil."

Tabletini bir kenara koydu ve beni kucaklayarak başımın üstüne defalarca öptü. "Tatlım, ben öyle bir şey yapmıyorum. Seni çok seven biri olarak seni uyarıyorum, Taio asla senin için spot ışığında olmak isteyecek bir adam olmayacak, tamam mı? Bunun bir işten başka bir şey olduğunu göremeyecek kadar çok yükü var

. Orada olmayan bir şeye aşık olmanı istemiyorum.”

Sözlerinin beni derinden incitmediğini göstermeye çalışıyorum. Yalnız kaldığım uzun zamanlarda zihnimde pek çok hayali mutlu son yaratmıştım. Son zamanlarda, hepsinin başrolünde Taio var. Sage’in bana zihnimde değil, gerçek dünyada yaşamam gerektiğini hatırlatmasından hoşlanmıyorum. Kaçamadığım canavarlar ve onlarla savaşmak için uydurduğum kahramanlarla dolu bir dünyada değil. “Aşık değilim, Sage. O benim için bir yabancı sayılır. Ondan hoşlanmıyorum bile.”

Bana kirpiklerini kırıştırıyor, alaycı sırıtışı bana inanmadığını gösteriyor. “Peki, güzel. Bu turneyi güçlü, kendinden emin, enerjik ve *çocuksuz bir şekilde* bitirmemizi istiyorum.”

“Ne kadar feminist bir yaklaşım,” diyorum ciddi bir ifadeyle.

“Doğum kontrol hapi kullanacağım.” “Ya da sadece ekibinle yatma.” Omuz silkiyor. “Sen bilirsin.” “Söz veremem,” diyorum sırf ona inat etmek için.

Sage iç çekmiyor ama çekmek istediğini anlayabiliyorum. “Tamam, şimdi sinyali vereceğim. Taio önce dışarı çıkıp arabamıza yaklaşacak. Kapını açacak, sana yardım edecek ve seni ve beni küçük paparazzi kalabalığının içinden geçerek pist alanına kadar eşlik edecek. Her şey iki dakikadan az sürer.”

“Kapüşonumu takmalı mıyım?” Kaplumbağanın kabuğuna çekilmesi gibi, sweatshirt’ümün içine daha da gömülüyorum.

“Hayır, fotoğrafının çekilmesini istiyoruz. Seni ve işini yapan korumana ait net görüntüler istiyoruz. Seni korurken. Profesyonel davranırken.” Tabletinde bir şeye dokunuyor. “Resmi açıklamayı yayınlamadan önce ikinizin birlikte daha doğal görüntülere ihtiyacımız var. Bu ne kadar normal görünürse, aldatma hikayesi o kadar saçma hale gelir. Bütün bu trollerin güvenilirliğini sarsıyoruz.”

“Onlara daha fazla fotoğraf vererek mi?”

“Onlara yayınlamalarını istediğimiz fotoğrafları vererek. Senin ilişkinin daha suçlayıcı kanıtlarını bulduklarını düşünerek sabırsızlanacaklar ve tek ihtiyacımız olan, birinin sağduyusunu kullanıp şunu sorması: ‘Bir dakika... o adam sadece Charlie’nin koruması gibi mi görünüyor?’ Taio’nun fiziğine şükürler olsun. Danny DeVito tipiyle anlaşsaydın, bu asla işe yaramazdı.”

Bunun mantıklı olduğunu düşünerek başımı sallıyorum. Entelektüel olarak mantıklı. Sage bu konuda çok zeki; hikayeler uydurmakta, felaketleri fırsatlara dönüştürmekte, sistemi bize karşı değil bizim lehimize çalıştırmakta çok başarılı. Ama şu anda tek düşünebildiğim şey, yaklaşık doksan saniye sonra Taio'yu tekrar göreceğim.

Taio.

Doğrusu, dört gece önce penthouse'umdan ayrıldığından beri onu düşünmekten vazgeçmedim. Sabahın üçüne kadar banyomun zemininde bağdaş kurup, yarısı çiğnenmiş bir kalemle oda servisi fişlerinin arkasına şarkı sözleri yazdım. Saçlarım o kadar uzun süredir aynı dağınık topuzda ki, artık kuru şampuanın bile gideremediği bir biyolojik tehlike haline geldi. O gece Taio gittikten sonra tam iki gün boyunca, çatı katının kapılarını kilitledim, Sage'in giderek panikleyen mesajlarını görmezden geldim ve sadece jelibonlar ve LaCroix ile hayatta kaldım. Herkesin düşündüğü gibi bir sinir krizi geçirdiğim için değil — şey, belki biraz — ama bir dönüm noktası yaşadığım için. İçimde ham ve güçlü bir şey çatladı. Parmaklarım, piyano tuşlarında o kadar derine gömülmüş melodiler buldu ki, bunları ortaya çıkarmak için 1,93 metre boyunda, yarı Japon bir eskort adonisinin kazı makinesi gibi çalışması gerekti. Tanrım, o çok ilginç. Bir kez olsun, hayatımı *ilginç* buluyorum. Bir yıldan fazla bir süredir ilk kez gerçek bir şarkı yazdım ve sanki bir damarı delmişim gibi içimden fışkırdı.

Plak şirketim bundan nefret edecek. Milyonlarca dolar yatırım yaptıkları Charlie Riley'ye hiç benzemiyor. Bunun yerine, sanki... benmişim gibi geliyor.

*Kağıt kalpler ve donmuş zaman Bu
yabancı, sırlarını benim sırlarım yaptı
Ve ben de ona iyilik yaptım
Sadece daha sonra onu
sahiplenebilmek için Kılık
değiştirmiş kahraman
Benim olamayacak bir ödül.*

O geceyi kafamda, tekrar tekrar izlemekten kendimi alamadığım bir film gibi oynatıp duruyorum. Sıcak bir bezle yüzümdeki maskarayı silme şekli. Annemden, mektuptan ve içimde yaşadığım tüm yalanlardan bahsettiğimde beni dinleme şekli

Bana şarkı söylememi istediği ve sonra sanki ona çok değerli bir şey vermişim gibi bana baktığı an.

Sonra o kucaklaşma geldi. Her şeyi mahveden, ama aynı zamanda tüm yılın en güzel anı olabilecek o aptalca, mükemmel kucaklaşma.

Kollarında kendimi güvende hissettim. Aylardır ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Sonra flaşlar patlamaya başladı ve tüm dünyam çöktü. Onu kaçak malmış gibi servis asansöründen gizlice dışarı çıkarırken, onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm.

"Charlie."

Gözlerimi kırıyorum. Sage, duymak istemediğim bir şey söylemek üzereyken takındığı o anlamlı bakışla bana bakıyor.

"Az önce nereye gittin?" "Hiçbir yere."

Ben iyiyim. Seni duydum."

"Tamam, yolda. Kapıyı çalmasını bekleyelim."

"Sage." Sesim istediğimden daha kısık çıkıyor. "Onu bunu yapmaya nasıl ikna ettin? Neredeyse hiç tanımadığı bir pop yıldızının sahte koruması rolünü oynamak için dört ay boyunca tüm hayatını altüst etmesine nasıl ikna ettin?"

Sage bir an sessiz kalır. Cevap verdiğinde sesi her zamankinden daha yumuşaktır. "Onu ikna etmeme gerek kalmadı."

"Sen... Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, onu tehdit ederek ikna etmeye hazır bir şekilde dairesine gittim, ama ben konuşmamı bitiremeden o zaten yardım etmeyi teklif etti. Kamuoyuna açıklama yapmayı teklif etti. Suçu üstlenmeyi. Senin için işleri kolaylaştırmak için ne gerekiyorsa yapmayı." Sanki hâlâ olanları sindiriyormuş gibi başını hafifçe salladı. "O doğuştan bir koruma. Seni korumak için kendini feda etmeye hazır."

Göğsümde hafif bir sıcaklık yayılıyor, hemen ardından boğazıma tırmanan bir şüphe geliyor. "Peki ona ne kadar ödüyorsun?"

Yüzündeki ifade değişmiyor. "Ne önemi var?" "Evet."

Önemi var."

"Neden?"

Çünkü bunun gerçek olup olmadığını bilmem gerekiyor. Çünkü hayatımdaki herkes benden bir şey istiyor ve onun ne istediğini bilmem gerekiyor, ama bunu öğrenmekten de çok korkuyorum. Çünkü eğer bunu sadece

yapıyorsa, o gece balkonda olanlar bir bağ değil, bir işlemdi demektir. Ya değilse? Bu daha da korkutucu olabilir. Tanrım, bir kişinin daha umduğumdan daha az çıkmasına dayanabileceğimi sanmıyorum, ama birinin beklentilerimi tam olarak karşılayabileceğini de bilmiyorum.

"Öyle işte."

Sage uzun bir süre beni inceledi. Sonra aramızdaki mesafeyi aşarak dizimi sıktı. "O seni önemsiyor, Charlie. Hepimiz önemsiyoruz. Sadece buna odaklan."

Bu bir cevap değil. Ama nedense, bu yeterli.

Tık, tık. İki sert vuruş Taio'nun geldiğini haber veriyor.

Midem ters dönüyor. Sonra takla atıyor. Sonra da çılgına dönüyor, sanki uyuşturucu almış bir jimnastikçi gibi.

"Charlie." Sage bileğimi kavradı. "Nefes al. Gülümse. Her şey yoluna girecek."

Kapı kolu tıklıyor.

Işık içeriye doluyor, sert bir ışık, beraberinde bir ses duvarı geliyor — bağırışlar, tıklamalar, bu anı bekleyen kalabalığın uğultusu. Bu saldırı karşısında gözlerimi kırpiyorum, bir an donup kalıyorum, vücudum beynimin hareket etmesini isteyen çaresiz emirlerine uymayı reddediyor. Zaten bana bağırıyorlar, kimisi hakaretler, kimisi yalvarışlar. "Charlie, çok güzelsin, lütfen bu tarafa bak" ve "Dünya sana aldatan fahişe diyor. Ne söyleyeceksin?" gibi sözler karışık bir şekilde geliyor. Beni yerden yere vurmadan önce yağ çekiyorlar. Rutin bu. Ama bu sefer...

Taio burada.

Geniş, uzun boylu vücudu kapı girişini dolduruyor, arkasındaki kaosu bir insan kalkanı gibi engelliyor. Eli bana doğru uzanıyor, avuç içi yukarıda, kaya gibi sağlam. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyor. Profesyonel bir gülümseme değil. Alıştırılmış, kameraya hazır bir gülümseme değil. Sıcak ve hafifçe eğri, beni gördüğüne gerçekten mutlu olmuş gibi gerçek bir gülümseme.

"Selam, Tweety Bird. Seni görmek güzel," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Hazır mısın?"

Az önce bana takma ad mı taktı? Oh, bayılmanın sırası değil. Bu kameraların önünde değil.

Elini tutuyorum, dokunuşumuzdaki sıcaklığı ve sinir sistemimin kısa devre yapmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Parmakları benimkileri sarar, sıcak ve sağlamdır, ve ben onun beni SUV'den çıkarıp fırtınanın içine çekmesine izin veririm.

Gürültü kulakları sağır ediyor. Her yönden flaşlar patlıyor, birkaç metre ötesini görmeyi imkansız kılan bir stroboskop ışığı saldırısı. İnsanlar adımı haykırıyor—bazıları destek için, bazıları suçlama için, hepsi de aç. Bana uzanan eller hissediyorum, ceketime, koluma, saçıma dokunuyorlar ve bir top gibi kıvrılıp ortadan kaybolma dürtüsüyle mücadele etmek zorundayım.

Ama Taio kaybolmama izin vermiyor. Elini belimin üstüne sıkıca koyuyor, beni ileriye doğru yönlendiriyor, vücudu en gürültücü kalabalığı engelleyecek şekilde eğiliyor. Biri çok yaklaşıncı, adımını bozmadan onu nazikçe başka yöne yönlendiriyor. Yüzüme bir kamera dayandığında, aramıza girip aramızda mesafe yaratıyor. Engellerin etrafında su gibi hareket ediyor, hiç durmuyor, hiç tereddüt etmiyor, beni sürekli pistin yönüne doğru ilerletiyor. Bunu sanki daha önce çalışmış gibi yapıyor.

"Harika gidiyorsun," diye kulağıma fısıldıyor. "Neredeyse vardık."

Sesine odaklanıyorum. Omurgama bastırıldığı elinin baskısına. Kalabalığın uğultusu azalmaya başlayıp özel jetin şık beyaz silueti görünene kadar bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum.

Merdivenler, kurtuluşa giden bir merdiven gibi önümüzde açılıyor. Taio beni yukarıya yönlendiriyor, Sage hemen arkamda, sonra kabin kapısından geçiyoruz ve sanki biri sessiz düğmesine basmış gibi gürültü kesiliyor.

Sessizlik. Güzel, kutsal bir sessizlik.

En yakın yüzeye, iki tane benim sığabileceği lüks krem rengi deri koltuğa yaslanıyorum ve nefesimi tutduğumu bile bilmediğim bir nefes veriyorum. Ellerim yine titriyor. Kalbim çarpıyor. Ama buradayım. Başardım. Başardık.

"Çok yoğundu," diyor Taio, yanımdan geçip kabine girerken. "Her zaman böyle mi?"

"O, diğerlerine kıyasla hafif kalır," diyorum ona.

O, alçak sesle ıslık çalar. "Buna nasıl alışabiliyorsun?"

"Alışmıyorum." Titreyen ellerimi kaldırıyorum. "Başarana kadar numara yap, değil mi?"

Boynumu uzatıp onu baştan aşağı inceliyorum. Sanki fitness influencer'lığı yapan bir hırsız gibi giyinmiş; her şeyi siyah. Bir şekilde hem profesyonel hem de parkur kaçışına hazır gibi görünen siyah pantolon, ona midye gibi yapışan siyah tişört ve omuzlarıyla boşa bir mücadele veren siyah spor ceket; fermuar, geniş göğsünün üzerinde zar zor kapanıyor.

Yakından bakınca farklı görünüyor. Kötü anlamda değil, sadece hayranlık uyandıran yepyeni bir tuval gibi. Çenesi hatırladığımdan daha güçlü. Gözleri daha sıcak bir kahverengi. Dudakları elma kırmızısı. Sol kaşının yanında daha önce fark etmediğim küçük bir yara izi var ve kendimi bunun nasıl oluştuğunu merak ederken buluyorum.

"Herkes hoş geldiniz." Uçuş görevlisi—lacivert üniformalı, zarif bir sarışın—kabinin içini işaret ediyor. "Lütfen rahatınıza bakın. Kısa bir süre sonra kalkış yapacağız."

Uçak müstehcen. Özel jet standartlarına göre bile saçma sapan bir şey; uçan bir saray. Ana kabin, lüks bir oturma odası gibi önümüzde uzanıyor; her yer krem rengi deri, cilalı ahşap ve herkesi parfüm reklamındaymış gibi gösteren ortam aydınlatmasıyla dolu. Bir duvar boyunca, adını telaffuz edemediğim şişelerle dolu tam donanımlı bir bar var. Altı kişinin oturabileceği bir köşe kanepesi. Yatağa dönüşebilen ayrı koltuklar.

Sage yanımdan geçip kabinin arkasına doğru ilerliyor, çoktan telefonuna sarılmış, diğer uçta ne yazık ki bulunan kişiye emirler yağdırıyor. Asistanı — Derek adında, belki üç kez karşılaşmış olduğum, gergin görünümlü bir adam — bir tablet ve kontrol edilemeyen bir panik ifadesiyle onun peşinden koşturuyor. Bence ortada özel bir sorun yok, sadece biraz tuhaf davranıyor. Uçuş ekibi mutfağa girip, uçuş ekiplerinin yaptığı gibi bir şeyler kurcalıyor.

Ve sonra sadece ben ve Taio kalıyoruz, bu absürt lüksün ortasında durmuş, bundan sonra ne olacağını bilmeyen iki insan gibi birbirimize bakıyoruz.

"Ee," diyor.

"Ee," diye

tekrarlıyor

m. "Güzel

uçak."

"Bu babamın. Yani, uçaklarından biri."

"Uçaklardan biri mi, yoksa babalardan biri mi?"

Gölüyorum — içten bir kahkaha, kendimi bile şaşırtıyorum.
"Uçaklardan biri. Benim tek babam var. Ah, dur. Aslında, sanırım artık iki tane. Hiç tanışmadığım biyolojik babamı da sayabilir miyim?"

"Kesinlikle."

Dirseklerimi tutuyorum, sanki bir cin çıkacakmış gibi ovuşturuyorum. "Seni tanıdıktan birkaç dakika sonra sana tüm bunları anlattığıma inanamıyorum. Biraz abartılıym, değil mi?"

"Benim için fazla değilsin." Sanki sıradan bir cümleymiş gibi omuz silkiyor, ama ifadesinde belirgin bir şey var, sanki satır aralarını okumamı istiyor gibi. "Ne olursa olsun, bana anlattığına sevindim. Anlamama yardımcı oldu."

"Neyi anlamama?"

"Seni. Neden o kadar..." Kelimeyi arıyor. "O gece o kadar... Serbest miydin? Sanki uzaklara sürükleniyormuşsun ve tutunacak bir şey arıyormuşsun gibi. Sanki gerçekten bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok doğru. Çok isabetli.

"Öyleydin," itiraf ediyorum. "Öyleyim. Ama kime güvenebilirim ki? Şarkının adı boşuna 'No New Friends' değil."

"Zirvede yalnız mı?" diye soruyor Taio.

"Ve ortada. Ve en altta da," diye cevap veriyorum. "Her yerde yalnızdım."

Elini uzatıyor. "Taziye high five'ı mı?"

Yüzüm, ekşi bir koku almışım gibi buruşur. "Az önce bana high five mi teklif ettin?" diye sorarım, yüzümden sadece birkaç santim uzaklıktaki kocaman avucuna bakarak.

"Şey, sana sarılmak isterdim ama geçen sefer bu başımıza bir sürü bela açmıştı."

"Burada kamera yok ki..."

Ama motorlar çalışmaya başlayınca uçak hafifçe sarsılır ve sözüm yarıda kalır. Bu hareket, kışımı koltuğa oturtmam ve kendimi bir tavuk gibi emniyet kemeriyle bağlamam için bir uyarıdır. Taio karşımdaki koltuğa oturur, bana bakar, uzun bacakları

koridora doğru uzanıyor, vücudu haftalardır benimkinde olmayan bir rahatlıkla gevşemiş durumda.

"Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel," diyor. O çarpık gülümseme geri dönüyor, karnımda karmaşık şeyler hissettiren gülümseme. O muhteşem yüzüne odaklanmak istiyorum, ama uçak hareket etmeye başladığında, içimdeki her şeyin bağlanmamış bir şekilde, lav lambası gibi etrafta süzöldüğünü hissediyorum.

Nefesim sığlaşmaya başlıyor, elimde değil. Kontrol edemiyorum. Sage, asistanına emirler yağdırmakla meşgul olmalı, çünkü benimle kalkışları asla kaçırmaz. Bu süreçte ellerimi tutan her zaman ya Claire, ya Spence ya da Sage olur. Uçarken hep gergin olmuşumdur ve hep de öyle olacağım.

"Sage'i çağırabilir misin?" diye sızlanıyorum, jet motorları gerçekten uğuldamaya başladığında koltuğumdan kalkmaya korkuyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Taio, yüzü endişeyle doluyor. "Birdenbire solgunlaştın."

"Uçmayı sevmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Sadece kalkış ve iniş. Havadayken sorun yok." Soğukkanlı mantığımla şiddetli endişemi yatıştırmaya çalışırken, sözlerim kısa ve kesik kesik çıkıyor. "Sage, şimdi, lütfen?"

Uçak birden ileri doğru sarsılır, yavaş yürüyüşünü tam gaz bir sprintle değiştirir.

"Vakit yok," diye mırıldanır Taio ve hızla koltuklarını değiştirerek yanıma geçer. Kolumu bükülmüş kraker gibi koluna dolayarak elimi sıkıca tutar. O kadar sıkı ki, baskı neredeyse acı verici.

"Ah, canım yandı."

"Hadi ama, sert kız. Sen de sık. Bundan daha dayanıklı olduğunu biliyorum." Ama elini biraz gevşetir. "Ne kadar güçlü olduğunu göster bana."

"Zihin oyunlarıyla ilgilenmiyorum, Taio. Ne yaptığını biliyorum."

O sırtıyor. "Bak ne diyeceğim, o minik tavşan pençenle bana 'ah' dedirtebilirsen, ben... bilmiyorum, ne istiyorsun?"

"Bir öpücük," diye refleks gibi cevap veriyorum.

Kaşını kaldırır. "Bunu da hazırlamıştın, değil mi?"

"Taio..." Uçağın ön kısmı havalanmaya başlarken sızlanıyorum. "Midem bulanıyor."

"Şşş, şşş," diye fısıldadı. "Sadece sık. Elinden geldiğince sık."

Öyle yapıyorum. Ön kolum ağrıyana ve damarlarım şişene kadar, elini ezmeye çalışır gibi sıkıyorum. Aslında çok yorucu ve bugünden itibaren yaz Olimpiyatları'na bilek güreşinin dahil edilmesini tam olarak destekleyeceğim. Yorgunluktan derin nefesler almak zorundayım ve tek odak noktam Taio'yu koltuğunda kıvrandırmak oluyor. O öpücüğü istiyorum. Ama o neredeyse hiç kıpırdamıyor. Diğer elimi de çekip, onun elinin alt kısmını kavrayarak, baskıyı iki katına çıkarmaya çalışıyorum.

Tüm gücümle bastırıyorum ve sonra küçük parmağı bükülüyor, her iki taraftan gelen baskı altında eğiliyor. "Oof," diye homurdanıyor ve elini sallıyor.

"Bu sayılır," diyorum, baskıyı bırakarak. "Oof sayılır."

Bana gülümsüyor, mükemmel, göz kamaştırıcı dişleri bana ayakta alkış tutuyor. "Harika iş çıkardın, Tweety. Çok şiddetliydi."

Ona kızgın bir bakış attım. "Beni yatıştırmaya çalışıyorsun. Acıtmadı, değil mi?" "Tıpkı battaniyelerin üzerine düşen tombul bir köpek yavrusu gibi. Hepsi yumuşacık."

"Sen en kötüsün," diye homurdanıyorum, başımı sallayarak.

"Belki, ama artık normal nefes alıyorsun ve çoktan dengemizi bulduk." Pencereyi işaret ediyor. Perdeleri açıp, bulutların hemen üzerinde dans ettiğimizi görüyorum.

Onun dikkatimi başka yöne çekme oyununu anlayarak gülümsüyor ve minnetle başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Bu çok hoştu ve Sage'in bana her zaman yaptığı savaşı konușmasından çok daha az stresliydi."

"Evet, o biraz korkutucu."

Hafifçe gülüyorum. "Sana bunu söylemek istemezdim ama, o senin kedini pek sevmiyor."

"Daha da endişe verici olan, benden hoşlanmaması."

"Oh, seviyor," diye onu temin ettim. "Bu, Sage'in nazik hali." "Tanrım, onun düşmanları için endişeleniyorum."

Ciddiyetle başımı salladım. "Ben de. O listeye girmemeye çalış."

Bana göz kırptı. "Anlaşıldı. Şimdi, senin için sorun yoksa, hayatımdaki diğer bayana bakmam gerekiyor—o da şımarık, kilolu bir siyah kedi, onu taşıma çantasına koyduğumdan beri bana kötü kötü bakıyor."

Artık Taio'nun hayatındaki kadın ben miyim? Hmm. Kulağa hoş geliyor. Tabii, ölümcül sıkışık güven egzersizi dışında, bana çok yaklaşmak istemiyor gibi görünüyor. Yani, onun önünde soyunmaya çalıştım, vibratörü sıcak patates gibi elden ele attık, ve şimdi birdenbire bana beşlik çıkıyor.

"Kedini görebilir miyim?"

Taio'nun gülümsemesi kayboldu. "Tabii ki. Tabii ona 'kedim' demediğin sürece. O bir yolcu. Onu dört ay boyunca dairemde bırakamazdım. Ve daha kalıcı bir çözüm bulmak için yeterince vaktim yoktu."

"Üzgünüm, seni hiçbir uyarıda bulunmadan hayatından kopardık, değil mi?"

Taio ayağa kalkar, başını eğerek baş üstü bagaj raflarından kaçınmak zorunda kalır. "Sorun değil. Her şey yolunda gitti. Gidip Kara Kedi'yi getireyim."

"Adı ne?" diye soruyorum.

Nedenini bilmiyorum ama Taio gözlerini devirdi ve uçağın arka tarafındaki bagaj bölmesine doğru koridordan ilerledi. Kedisinin taşıma çantası muhtemelen güvenlik için oraya sabitlenmişti.

Sonunda yalnız kaldığımda derin bir nefes alıyorum, kalan gerginliğimin taze cilalanmış bir arabanın üzerine düşen yağmur damlaları gibi üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Uçuşun ortasında olduğunda kendimi her zaman daha iyi hissederim. Burada, gökyüzünde, her şey sakin. Güvendeyim. Dokunulmazım. Huzurluyum.

"Hey," diyor Taio ve kalp atışlarım yeniden hızlanıyor.

Dış koltuğa yaslanarak olabildiğince yaklaşıyor.

"Tanrım," diyorum, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Beni korkuttun."

"Üzgünüm, unutmuşum. Sana bunu borçluyum." Dudakları yanağıma değiyor, çok yumuşak, ama orada kalıyor. Nabzım hızlanıyor, içimden merakın elektrik akımları geçiyor, sanki Frankenstein canlanıyormuş gibi. O uzaklaştığı anda, dudaklarının yerini elimle dolduruyorum, o sıcaklığı orada tutmaya çalışıyorum. "Anlaşma anlaşmadır. Hemen dönerim."

Bununla birlikte, yine ortadan kaybolur ve beni eskisinden çok daha fazla kafam karışık bir halde bırakır.

Beni mi istiyor?

Beni istemiyor mu?

Yanağıma bir öpücük
kondurdu. Ama yine de bir
öpücük...

Yanağıma tekrar dokunuyorum, gülümsemem büyüyor.
Evet, yine de bir öpücük.

10. bölüm

Taio

A dick-piphany?

Şubat ayında Miami, haftalarca New York'un donmuş cehennem manzarasıyla mücadele ettikten sonra bir erkeğe cennetten gelen bir yumruk gibi çarpar. Hava etrafınızı sarar — yoğun, nemli ve yapışkan, burun delikleriniz ise tuzlu su, hindistancevizi güneş kremi ve eski paralı portföylerin yeni paralı Lamborghini'lerle karıştığı, karıştırılması imkansız misk kokusuyla dolar. Milyonerleri bile güvensiz hissettiren türden bir zenginlikle çevriliyim.

Kaldığımız özel tatil köyü, sanki bir Bond kötü adamının emlak portföyünden çıkmış gibi görünüyor. Biscayne Körfezi'nin kenarında yer alan, geniş bir Akdeniz tarzı kompleks; her yeri terrakotta çatılar, beyaz sıva duvarlar ve doğrudan okyanusa dökülüyormuş gibi görünen sonsuzluk havuzları. Palmiye ağaçları, nöbet tutan askerler gibi ezilmiş kabuklarla kaplı araba yolunu süslüyor. Egzotik bitkiler, her yüzeyde pembe ve morun şiddetli tonlarıyla patlıyor. Ana evde yedi yatak odası, bir ev sineması, bir şarap mahzeni ve Brooklyn'deki tüm dairemnden daha büyük bir mutfak var.

Ben misafir evinde kalıyorum, ki bu da başlı başına bir saçmalık. İki yatak odası, körfeze bakan tavandan tabana pencereler, yağmur duşlu ve yerden ısıtılmalı bir banyo. Black Cat, kral boy yatağın tamamını kendi kişisel bölgesi ilan etmiş ve ne zaman paylaşmaya çalışsam bana açıkça küçümsemeye bakıyor.

Miami'de kalışımızın üçüncü günü ve Charlie'yi neredeyse hiç görmedim.

Yakın olmamızdan değil, kelimenin tam anlamıyla aynı mülkteyiz. Ama o, tur hazırlıklarına tamamen kapılmış durumda: şafaktan akşam yemeğine kadar süren provalar, ses koçluğu, kostüm provaları, prodüksiyon toplantıları, on binlerce kişiye gösteri sunmanın bitmek bilmeyen işleyişi. Benim işim, tabiri caizse, esas olarak onu arabadan kapıya ve tekrar arabaya kadar eşlik etmekten ibaret. Kapıyı açmak. Yanında yürümek. Göz korkutucu görünmek. Tekrarlamak.

Bu pek de zorlu bir iş sayılmaz.

Zor olan şey, Charlie'yi kendi ortamında izlemek ve sanki başka bir gezegenden gelen bir yaratığı gözlemliyormuşum gibi hissetmek. Ailemin eski serveti bile —country kulübü üyelikleri, Hamptons'daki yazlık evler, kapıların bizim için her zaman açılacağına dair rahat varsayım—buna kıyasla eski moda geliyor. Wilkes serveti, zirvede olduğunda, bize burada güzel bir tatil satın alabilirdi. Charlie'nin dünyası, benim tam olarak kavrayamadığım bir ölçekte işliyor. Özel jetler — çoğul. İsimleri olan malikaneler. Sizin farkında olmadığınız ihtiyaçlarınızı önceden tahmin etmek için var olan personel.

Kendimi sürekli hesap yaparken yakalıyorum. Duvarlardaki sanat eserleri. Garajdaki arabalar. Sage'in dün Miami trafiğinden kaçınmak için helikopter sipariş ettiği o rahat tavır. Her hesaplama bir hatırlatma: babamın imparatorluğunun çökmesiyle sona eren geçmiş hayatım bile, Charlie Riley gibi bir kızı etkilemek için asla yeterli olmazdı.

Onu etkilemeye çalıştığımdan değil. Ben onun çalışanıyım. Sahte korumasıyım. Ünlülerin itibarını korumak için sahnelenen karmaşık tiyatro oyununda bir figüranım.

Ama yine de. Bir erkek bazı şeyleri fark eder. Özellikle de kendini yeterince erkek hissetmediğinde.

Konukevi havuzunun kenarındaki şezlongda uzanmış, ayaklarımın dibinde kıvrılmış Kara Kedi ile kitap okuyormuş gibi yaparken – tabii ki güneşleniyordum – zihnim dünkü provaya geri süzüldü. Kiraladığımız spor salonunun arka köşesinde durmuş, bir mobilya parçası gibi görünmeye çalışıyordum ki, su molası sırasında iki yedek dansçının konuşmasına kulak misafiri oldum.

"Umutsuz vaka," dedi ağaç gövdesi gibi kolları olan adam mırıldanarak. "Kız, iskelede çırpınan bir balık gibi görünüyordu."

Hançer gibi keskin bir at kuyruğu olan başka bir dansçı kıkırdadı. "Biliyorum. Böyle hareket edersen nasıl stadyumları doldurursun ki?"

"nk kimse dansa dikkat etmiyor, bebeğim. Yüzüne, sesine ve acıklı hikayesine dikkat ediyorlar."

"Yine de utanç verici. Orada ben olsaydım mahvolurdum."

Beni izlediklerini fark ettiler ve hemen susup, birdenbire su şişelerine ilgi göstermeye başladılar. Hiçbir şey söylemedim. Ne diyebilirdim ki? Dans konusunda haksız değillerdi. Charlie'nin hareketleri teknik olarak doğruydu ama sert ve mekanikti, sanki müziği hissetmek yerine bir matematik problemini zyormuş gibi.

Ama onun hakkında sanki gerçek bir insan değilmiş gibi, sadece eleştirilecek bir rnmş gibi konuşmalarını duymak... göğsümde sıcak ve koruyucu bir duygu uyandırdı.

O çok çaba gösteriyor. Bunu göremiyorlar mı? Onlar da kendilerini ona uyguladıkları standartlara tabi tutarlar mıydı?

Kitabı bir kenara atıyorum. Zaten tek bir kelime bile anlamamışım. Bakışlarım ana eve yöneliyor; karnımdaki gurultuyu artık görmezden gelemeyince vücudum da onu takip ediyor.

Charlie'yi görüyorum, kalın eşofmanıyla mutfakta dans ediyor, sırtı bana dönük. Birinin geldiğinden haberi yok. Kulaklıkları takılı, bu yüzden cam sürgülü kapılardan içeri szldğm duymuyor. Yaratıcı sürecini bozmak istemediğim için sessizce hareket ediyorum. Kulaklıklarından müzik geliyor; ritmi hızlı, neşeli bir pop şarkısı. Arkasını dönüyor ama gözleri kapalı, sanki diğer duyularını keskinleştirmek için görme yetisini görmezden gelmeye çalışıyormuş gibi. şarkı sözlerini mırıldanıyor, vücudu bütün gün çalıştığı koreografiyi deniyor.

Kararlı görünüyor. Odaklanmış. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, biraz da yürümeyi öğrenen bir bebek zürafa gibi.

Kolları ritmi yarım vuruş geç yakalıyor. Kalçaları hareketlere tam olarak uyum sağlayamıyor. Bir sallanma var, ama daha çok titremeye dönüşüyor. Ama Tanrım, abalıyor. Tüm konsantrasyonunu vücudunu uyumlu hale getirmek için, doğal olarak gelmeyen zarafeti zorlamak için harcıyor.

Kapı çerçevesine yaslanıp sessizce izliyorum. Şarkı doruğa ulaşıyor. Charlie, bir tür dönüp donma kombinasyonu deniyor ama sonunda hafifçe sendeleyip mutfak adasına tutunuyor. Müzik sönüyor. Bir an orada duruyor, nefes nefese, pencerede kendi yansımasına bakıyor.

Sonra yumruğunu mermer tezgaha vuruyor. "Siktir!"

AirPod'larını çıkarır, arkasını döner ve beni görünce donakalır.

Alkışlamaya başlıyorum. Yavaşça. Bilerek. O sadece bana bakarken, içten bir başparmak hareketi ekliyorum.

"Sakin yapma. Berbat," der düz bir sesle. "Öyle değil..."

"*Ben berbatım.* Berbat bir dansçıyım. Herkes bunu biliyor. Yedek dansçılar benden nefret ediyor."

Tereddüt ettim, bu da görünüşe göre yeterli bir cevap oldu.

"Aman Tanrım." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Öyle, değil mi? Ne dediler?"

"Tekrarlamaya değer bir şey yok."

"Taio."

"Bir balıkla ilgili bir şey. Ve bir iskele. Pek zekice değildi."

Gülüyor, ama gülüşü boş. "Bir balık. Harika. Tam da aradığım hava bu. Seksi balık enerjisi."

Kapı çerçevesinden ayrılıp mutfağa geçiyorum, ona alan açıyorum ama varlığımı hissettiriyorum. "Düşündüğün kadar kötü değilsin. Sadece kafanın içinde çok fazla takılıyorsun."

"Senin için söylemesi kolay. Yarın gece yirmi bin kişinin önünde dans etmek zorunda olan sen değilsin."

"Hayır, ama üç gün boyunca provalarını izleyen benim. Hareketleri biliyorsun. Vücudun hareketleri biliyor. Sadece düşünmeyi bırakıp hissetmeye başlaman gerekiyor."

Charlie burun kıvırdı. "Müziği hissetmek mi? Cidden mi? Tavsiyen bu mu? Bu ne, 2003 yapımı bir dans filmi mi? Çünkü *Step Up*'ı izlemek evrenden sihirli bir şekilde bilgelik verecekse, git biraz patlamış mısır yap dostum. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var."

“Ciddiyim. Her hareketi mükemmel bir şekilde yapmaya o kadar odaklanmışsın ki, yaptığın şeyin tadını çıkarmayı unutuyorsun.”

“Müzik, Disney Channel’ın orijinal filmlerinin soundtrack’i gibi çalarken bundan zevk almak zor.” Mutfak tezgahına atlar, bacakları sallanır. “Sorun da bu, Taio. Şarkılar çocukça. Koreografi çocukça. Tüm imajım çocukça. Yirmi üç yaşındayım ve hâlâ on altı yaşındayken yazdığım şarkıları söylüyorum.”

“Ne olmuş yani?”

“Yani asla ciddiye alınmayacağım. Peter Pan gibiyim—asla büyümeyeceğim. Kariyerim bitti sayılır çünkü herkes benden sıkıldı. Kimse yetişkin bir kadının ilk öpücükler ve yaz aşklarından bahseden şarkıları dinlemek istemiyor.”

Bunu bir an düşünürüm. Tamamen haksız sayılmaz; pop dünyası, yetişkin sanatçılığa geçiş yapamayan çocuk yıldızlarla doludur. Ama aynı zamanda felaket senaryoları kuruyor, ki bu onun varsayılan ayarı gibi görünüyor.

“O şarkılar bir zamanlar senin için bir anlam ifade ediyordu,” diyorum. “Onları yazdığında mı?”

“Ortak yazdık. Bu, plak şirketimin notlarımı alıp beni sansürlediği anlamına geliyor. Prodüktörlerim, dağınık düşüncelerimi alıp onları benim tanımadığım bir şeye dönüştürüyorlar.”

“Ama onları söylemeyi sen seçtin. Onlarla, kariyerini onların üzerine kuracak kadar bağ kurdun.”

Bir an sessiz kalıyor. “Sanırım. Gençken, bana gerçek geliyorlardı. Sanki gerçek bir şeyi yakalamışlardı... şimdi modası geçmiş gibi gelen, ama o anda destansı gelen şeyler.”

“O zaman o yere geri dön. Yarın sahneye çıktığında, şarkıların yeterince ‘olgun’ olup olmadığını düşünme. Onları ilk kez söyleyen ve her kelimesine inanan kızı düşün. Her şarkının amacına hizmet etmesine izin ver. Eğer o amaç gençlik neşesi ise, ne olmuş yani? Büyümek için bolca vaktin var, Tweety. Acele etmene gerek yok.”

“Tweety çünkü boyum kısa mı?” diye sorar Charlie, uzun saçlarını başının üstüne atıp, kalın bir saç lastiğiyle bir araya toplayarak.

“Tweety çünkü sen benim küçük şarkı kuşumsun. Elusive’daki performansın nefes kesiciydi. Asla unutmayacağım,” diyorum, içten bir övgüyle.

“Benim olmayan bir şarkının performansı,” diye karşılık veriyor. Ona doğru bir adım daha atıyorum. “Onu kendine ait hale getirdin.”

Charlie, tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle beni inceliyor. Sonra gülümsüyor — gerçek bir gülümseme, küçük ama samimi. “Ne yapacağım biliyor musun, Taio Wilkes?”

“Ne?” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, önümde duran, boyu 1,5 metreden biraz fazla olan bu küçük ateş topundan etkilenmeyi bekliyorum.

“Bana söylediğin her şeye inanacağım, o yüzden bana yalan söylemesen iyi olur... asla.”

Küçük parmağımı kaldırıyorum. “Söz veriyorum.”

Gülüyor ve göğsümdeki bir şey gevşiyor. “Tamam, peki. Öyleyse tavsiyen: düşünmeyi bırak, hissetmeye başla. Şarkıların kendileri gibi olmasına izin ver.” Başını eğiyor. “Ama dans kısmı... o hâlâ bir sorun. Sen bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun. *Sadece rahatla. Sadece müziği hisset.* Sanki bunu yıllardır denemişmişim gibi. O kadar kolay değil. Yani, *sen* dans edebilir misin?”

“Sayılır.”

“Dinliyorum...” Charlie ısrar ediyor.

Söylemek üzere olduğum şeyi söylememeliyim. Bunu biliyorum. Yine de... “Yapmak zorunda kaldığım *bir* dans biliyorum.”

Charlie'nin kaşları havaya kalktı. “Öyle mi?”

“Bir bekarlığa veda partisi. Birkaç yıl önce. Müşteri özellikle bir... gösteri talep etmişti. Tam bir ‘*Magic Mike*’ tarzı bir şeydi.”

Charlie'nin yüzü değişir. Gözleri fal taşı gibi açılır. Ağzı açık kalır. Sanki Noel'in erken geldiğini öğrenmiş bir çocuk gibi görünür.

“*Magic Mike*’ın tüm dans rutinini mi öğrendin?”

“Biraz uğraştım.” Oh, hayır. Bana aç bir çakal gibi, ziyafete hazırmış gibi bakması hoşuma gitmiyor.

“Taio.” Charlie tezgâhtan atlar. “Dans et.” “Kesinlikle olmaz.”

“*Yap şunu.*”

"Charlie, bu uygunsuz. Son hareketim pantolonumu yırtıp atmak."

"Uh-huh." Kollarını kavuşturdu. "Dansı. Yap." "Hayır."

"Yap yoksa kovulursun."

Ona bakıyorum. "Beni kovamazsın. Beni Sage işe aldı."

"Ben Sage'den üstüm. Ben yetenekliyim. Yetenekli olan, istediğini alır." Saçlarını salladı, ki bu çok saçma çünkü vücudunda tek bir diva kemiği bile yok. Ama şimdi sırtıyor, benim rahatsızlığımdan açıkça keyif alıyor. "Hadi, bana hareketlerini göster. Yoksa önce ATM'ye mi gitmem gerekiyor?"

"Çok komik," diye sızlanıyorum.

"Taio," diyor Charlie, son derece ciddi bir şekilde. "Charlie," diyorum, aynı derecede ciddi bir şekilde.

Mutfağın iki ucundan birbirimize bakıyoruz. Bu konuyu bırakmayacak. Bunu gözlerinde ve çenesindeki o inatçı ifadeyle görebiliyorum; beni işkence etmek için yeni bir yol bulmuş olmanın zorlukla bastırdığı sevincini.

Bunu pişman olacağım.

"Peki. Bir sandalye getir."

Charlie

Bazen Noel, ışıklar ve süslemelerle donatılmış çam ağaçları anlamına gelir. Sabahın erken saatlerinde, şöminenin başında hediyelerimizi açarken atıştırabileceğimiz sıcak tarçınlı çörekler... Ve bazen Noel, cehennemden daha ateşli, tırmıkla kaz avlayabilecek kadar uzun boylu, seksi gri eşofmanıyla vücut hareketleri yapan bir eskort anlamına gelir.

Peki o zaman, salonumu süsleyin ve çanları çalın, çünkü Noel tam önümde.

Taio, yemek odasındaki sandalyelerden birini mutfağın ortasına sürükler ve sırtı bana dönük olacak şekilde yerleştirir. Siyah tişörtü

, sanki koala kucaklama yarışmasını kazanmaya çalışıyormuş gibi göğsüne ve omuzlarına yapıyor.

"Bunun temelde bir karşılıklı anlaşma olduğunu kayıtlara geçirmek istiyorum," diyor. "Not edildi. Şimdi dans et, maymun, dans et." Ellerimi

zil gibi.

Bana "*bunu unutmayacağım*" diyen bir bakış atıyor, sonra telefonunu çıkarıp sanırım müzik kütüphanesini kaydırıyor. Bir an sonra Lah Pat ve Flo Milli'nin "Rodeo (Remix)" şarkısının giriş notaları geliyor. Bu şarkıyı özellikle hatırlıyorum çünkü TikTok'taki herkes, hayatım pahasına bile çözemediğim o trend dansı yapıyordu. Koreografıyı öğrendim ve sosyal medya yöneticime gösterdim, o da nazikçe bunu yağmurlu bir gün için saklayabilir miyiz diye sordu.

Telefonumu alırken bu anıyı kafamdan silip atıyorum. "Bekle, bunu dahili hoparlörlerden çalabilirim."

Taio gözlerini devirdi. "Tabii ki bu yerde dahili hoparlörler vardır. Muhtemelen tavandan şampanya fışkırtan bir düğme ve sana üzüm yedirmesi için minik bir Fransız adamı çağıran başka bir düğme de vardır." Giriş müziği, tezgahın üzerindeki şık meyve kasesini titreştirecek kadar güçlü bas sesiyle gizli hoparlörlerden patladığında, o tertemiz mutfak dünyanın en pahalı striptiz kulübüne dönüştüren Taio, telefonunu kapattı.

"Otur." Sesi emredici, sert ve hayvani bir yanını gösteriyor, bana göstermeye kararlı olmadığı bir yanını. Her neyse, itaat ediyorum.

Taio sandalyenin arkasına geçer, ellerini sandalyenin arkasına geçirir ve bir an için başı eğik, ritmin başlamasını bekleyerek öylece durur.

Sonra harekete geçiyor.

Keşke ikimizi de rahatlatacak bir şaka yapabilseydim. Ya da belki de gerçek şaşkınlığımı ifade edecek kelimeleri bulabilseydim. Ama hayır, tek yapabildiğim ağzımı açık bırakıp hayretle bakmak.

Hareketleri akıcı. Bunu tarif edecek tek kelime bu. Her hareketi bir sonrakine su gibi akıyor, kalçaları ağzımı kurutacak şekilde sallanıyor. Bir avcı gibi etrafımda dönüyor, bir eli sandalyenin arkasına uzanıyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor,

gözleri benimkilerle buluşuyor ve midemi altüst eden bir yoğunlukla bakışlarını üzerimde tutuyor.

Bu, beni açıkça arkadaşlık bölgesine park etmiş isteksiz bir koruma değil. Bu tamamen başka bir şey. *Seksi*. Tamamen başka biri. Gerçekten tanımak istediğim biri.

Sandalyenin üzerine bacaklarını genişçe açarak oturuyor, bana dokunmamaya dikkat ediyor, ve sonra benim büyük dehşet ve aynı anda sevinçle, kalçalarıyla sadece müstehcen olarak tanımlanabilecek bir hareket yapıyor. Elleri göğsünden, karın kaslarından, uyluklarından aşağıya doğru kayıyor. Başını geriye atıyor. Dudaklarını ısıyor. Seksin vücut bulmuş hali gibi görünüyor, ve ben bir *kriz* yaşıyorum.

Sandalyenin iki yanındaki kenarlarını sıkıca tutuyorum, kısmen destek almak için, kısmen de ellerimle ona uzanmak dışında bir şey yapmak istediğim için.

Taio'nun sesi bir oktav düşüyor. "Sola kay, Charlie." Boynunda ince bir ter tabakası parlıyor, her nefes alışında omuzları inip kalkarken kalçaları havada sekiz rakamı çiziyor. Sweatpant'ının ince kumaşı altında uyluk kasları geriliyor ve yemin ederim ki ondan bir fırın gibi yayılan ısıyı hissedebiliyorum, bu da benim bacaklarımın titremesine neden oluyor.

"Böyle mi?" diye cızırtılı bir sesle soruyorum, iki santim kayıyorum.

"Aferin kızım." Muhtemelen beni utandırdığı için memnun olarak sırtlıyor. Yanaklarımda ısıyı hissedebiliyorum ve kırmızıya boyandıklarını *biliyorum*.

Topuğunun birini koltuğun boş kısmına koyuyor, sonra ağırlığını kaydırıyor, kalçalarını döndürüyor, beni daha da kızdırıyor, ama asla temas etmiyor. Ve eminim ki o da böyle kalmasını tercih ederdi, ama en kötü anda burnumda bir gıdıklanma hissediyorum.

Bunu içimde tutmaya çalışıyorum, bu hapşırığı hapşırıkların olduğu o derinliklere geri göndermek için insanüstü bir güç topluyorum. Bunun yerine, basınç sessizce patlıyor, içimde bir patlamaya neden oluyor ve tam da Taio'nun ittiği anda başım öne eğiliyor, bu da onun yarı sertleşmiş penisinin yüzüme çarpmasına neden oluyor. Ve nazik bir dokunuş demek istemiyorum. Sevimli bir kaza. Hayır, sevimli değil, çünkü Taio'nun sikinin yanağımlı okşaması, yüzünüzün bir filin hortumu tarafından okşanması gibi bir şey.

Korku içinde yüzü donmuş bir şekilde geriye sendeliyor.

"Aman Tanrım." O kadar hızlı geri çekiliyor ki, bir kenara atılmış sandalyeye takılıp neredeyse düşüyor. "Kahretsin, çok üzgünüm, istememiştim..."

koreografi, sadece... ne kadar kısa olduğunu unutmuşum..."

Gölmekten cevap veremiyorum. Tüm vücudum sarsılıyor, gözyaşları akıyor, nefes alamayacak kadar gülüyorum. Sandalyeden düşüyorum, bir elim sözde saldırıya uğrayan burnuma bastırılmış, tamamen kendimden geçiyorum.

"Charlie. Charlie, iyi misin?"

"Sen..." Nefes almaya çalışırken hırıltılı bir ses çıkarırım. "Sen az önce..."

"Biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Bunu yüksek sesle söylememize gerek yok." Acı içinde inliyor.

Şimdi ben de ağlıyorum, histerik kahkahalardan dolayı yanaklarımdaki dikişler acı verirken, kaburgalarımı tutmaya çalışıyorum. "Gerçekten kendini kaptırdın dostum. Yani, şimdi sana bahşiş vermem gerektiğini hissediyorum..."

"*Lütfen* konuşmayı kes."

"Bu hayatımın en harika anı."

Taio, benim düştüğüm yemek sandalyesine çöküyor, başını ellerinin arasına alıyor ve tüm hayatındaki seçimlerini ciddi ciddi yeniden gözden geçiren bir adam gibi görünüyor.

Sonunda kendimi toparlayıp, elimin tersiyle gözlerimi sildim. Taio hâlâ orada oturuyordu, yüzünde utanç dolu bir ifadeyle. "Hey. Sanırım şimdi anladım." Elimi onun uyluğuna dayadım ve ayağa kalkıyorum. Yüzünü iki elimle tutarak, bakışlarını yukarı doğru çeviriyorum. "Eksik olan kısım mı? Eğlenceli olmalı, değil mi? Ya da en azından komik."

"Evet," diyor diyor, yüz kontrollü erkeksi mizacı geri dönüyor. "Yaptıklarının tadını çıkarmaya hakkın var, Charlie."

"Teşekkürler. Ne büyük bir aydınlanma. Hepsi sapıkça bir burun dokunuşundan." "Lütfen buna 'sapıkça bir burun dokunuşu' deme."

"Yüzün kasıkla çarpışması mı?" "O daha kötü."

"Bir penis-epifanisi mi?" diye önerdim.

"Şimdi okyanusa gireceğim."

Yine gülüyorum, bu sefer daha hafif bir şekilde, ve onun karşısındaki mutfak adasının kenarına oturuyorum. "Cidden ama. Bu gerçekten çok iyiydi. Doğuştan atletiksin. Keşke ben de öyle olsaydım."

Bir an sessiz kalıyoruz. Şarkı bitmiş, yerine adını koyamadığım bir şeyle dolu bir sessizlik çökmüş.

"Senin için ne istediğimi biliyor musun?" diye sorar Taio, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde.

Şaka yapma isteği duyuyorum ama yüzünde samimiyet okunuyor.
“Ne?”

"Kendinle gurur duymanı istiyorum. Kendini sevmen normal, Tweety. Elinde bolca cephanen var. Tek yapman gereken, öz farkındalığın tetiğini çekmek. Elbette internet her fırsatta sana saldırıyor. Parlak şeylere taş atmayı severiz. Sahip olamadıklarımızı kıskanırız. Benzersiz olanı dışlarız. Ama onların mükemmel küçük pop yıldızı kalıbına uymayı umursamayı bıraktığın an, unutulmaz olduğun andır."

Unutulmaz. Bu kelime, bir söz ya da lanet gibi zihnimde yankılanıyor. Henüz karar veremedim.

"Peki," diyorum, aramızdaki samimi sessizliğe daha fazla dayanamayınca, "şimdi ne durumdayız?"

Taio'nun ifadesi daha temkinli bir hal alır. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bana kucak dansı yaparken üzerime biraz ter damladı. Sanki bir tür eşiği aşmışız gibi geliyor."

"Ben senin korumandım. Eskisi gibi."

"Emin misin? Çünkü az önce de penisiyle burnuma dokundun."

Boğazına bir şey takılır. "Lütfen bu ifadeyi artık kullanmayalım mı?"

"Asla. Anılarımda yer alacak."

"Charlie."

"Tamam, tamam." Teslim olarak ellerimi kaldırıyorum. "Korum ve pop yıldızı. Çok profesyonel. Yüzüme sürtündüğün kısım hariç."

"Bundan sonra terapiye ihtiyacım olacak."

"Hoş geldin kulübe." Kızaran yanaklarına bakıp kıkırdıyorum. Böylesine iri bir adamın ufak bir utanç yüzünden diz çökmesi bir bakıma sevimli.

Ayağa kalkıyor ve aramızda, attığı adımlardan daha geniş hissettiren bir mesafe yaratıyor. O, etrafında tuğla tuğla bir kale inşa ederken odanın sıcaklığı düşüyor gibi geliyor—hiçbir çalışan el kitabının asla hoş görmeyeceği sınırları aşmış olmamıza rağmen, bodyguard modu yeniden devreye giriyor.

“Dinle,” diyor, “yarın akşamla ilgili. Gösteri. Düşündüm de.”

"Tehlikeli bir faaliyet."

"Belki de kurallara
uymamalısın." Gözlerimi
kırpıyorum. "Kurallara
uymamak mı?"

"Bir şarkı. Sadece bir tane. Koreografiyi yapmayacağın bir şarkı. Sadece... orada durup şarkı söyleyeceğin bir şarkı. Müzik yeterli olsun." Omuzlarını silker. "Gösteride kendine ait bir an yarat. İşaretlere uymayı veya bir balık gibi görünmeyi dert etmeden gerçekten keyif alabileceğin bir an."

"Rihtımdaki bir balık gibi mi?"

"Bunu söyleyecektim."

"Ama bunu düşünüyordun."

"Orada eğlenmeyi hak ettiğini düşünüyordum. Ve eğer dans etmek senin için eğlenceli değilse, o zaman belki de dans etme. Bir şarkı için. O balkonda benim için yaptığın gibi performans sergilemene izin ver. O kadar canlı ve mutlu görünüyordun ki."

Bunu kafamda bir tur attım. Fena bir fikir değil. Gösteri sıkı bir koreografiye sahip, her an saniyesine kadar planlanmış, ama yine de *benim* değil mi? Bir değişiklik yapabilirim. Kendi gösterimi yönetmeye başlamamın zamanı gelmedi mi?

"Kendi başının çaresine bak," diye tekrar ettim. "Hoşuma gitti."

"Sadece Sage'e bunu benim önerdiğimi söyleme. Zaten benim kötü bir etki yarattığımı düşünüyor."

"Öyle değil misin?"

Cevap vermez. Bunun yerine, devasa paslanmaz çelik buzdolabına doğru yürür ve sıvılaşmış çim gibi görünen yeşil bir smoothie karışımı içeren bir şişeyi çıkarır.

"Duş almaya gidiyorum," diyor ve misafir evinin kapısına doğru yöneliyor. "Belki son on beş dakikanın utancını yıkayabilirim."

"Bu bir davet mi?"

Durur. Dönüp bana bakar, yüzünde yarı öfke, yarı başka bir şey olan bir ifadeyle. Merak gibi daha sıcak bir şey.

"Uslu dur, Charlie."

"Neden?"

Israr ediyorum. Bunun farkındayım. Ama bunu ondan duymak istiyorum. Aramızda bir şey olduğunu, aynı odada olduğumuz her an hissettiğim bu çekimi, bu elektriği kabul etmesini istiyorum.

Ama Taio pes etmiyor. Sadece başını sallıyor, o temkinli ifade yine yüzüne yerleşiyor. “Boş ver. Önünde yoğun bir gün var.”

Alt dudağımı büzüyorum. “Bana sonsuza kadar direnemezsin, Taio. Ben tam bir yedi numarayım! Neşeli bir kişiliğe sahip yedi numaraları geri çeviremezsin.”

“Bugün bir şeye ihtiyacın olursa hemen bana mesaj at.” Sonra gider, kapı arkasından yumuşakça kapanır.

Bir an boş mutfakta oturuyorum, mermer ve çelikle çevrili, zihnimde hâlâ “Rodeo (Remix)”ün hayali ritmi çınlıyor.

Kapı tekrar açılır. Taio’nun başı görünür.

İki elini de havaya kaldırır, on parmağını da iyice açar. “Ve bilgine, sen tam bir onluksun.”

Sonra yine gider.

Yüzüme dokunuyorum, yanaklarımdaki sıcaklığı, bastıramadığım gülümsemeyi hissediyorum.

On numara. Beni on numara buluyor.

Ve yine de uzaklaştı. Bu da demek oluyor ki ya dünyadaki en disiplinli adam ya da bu konuda benden çok daha fazla mücadele ediyor.

Her halükarda, ben mahvoldum.

Ama belki, *sadece belki*, o da öyle.

11. bölüm

Charlie

All I know is I want him to stay.

Kağıt kalp, avucumda minik bir origami el bombası gibi duruyor.

FTX Arena'daki giyinme odamda, üç bölmeli bir aynanın önünde oturuyorum; etrafım, çevre aktivistlerini çileden çıkaracak kadar yoğun saç spreyi kokusuyla çevrili. Üzerimde pırıl pırıl bir tayt var ve tasarımcının rahatlığı hiç umursamadığı apaçık ortada. Saçlarım kabartıldı, spreylenip vernikle sabitlendi. Güzel görünebilir ama dokunduğunda sert ve sertleşmiş. Makyajım nükleer bir patlamaya bile dayanabilir. Dışarıdan bakıldığında, sahneye çıkmaya hazırım.

Ancak içimden bir yerlerde parçalanıyorum.

Kağıt kalbi dikkatlice açıyorum, yıllarca elden geçmesi nedeniyle kıvrımları yumuşamış. Annemin el yazısı bana bakıyor — dalgalı ve kadınsı, artık öğretilmeyen türden bir el yazısı.

Kaybolduğunu hissettiğinde şunu hatırla: Yıldızlar en karanlık gecede en parlak şekilde parlar.

Kelimelerin içime işlemesini bekliyorum. Göğsüme yerleşip, haftalardır orada büyüyen boşluğu doldurmasını bekliyorum. Her zaman yaptıkları şeyi yapmalarını bekliyorum: bana tutunmamı sağlamak, yol göstermek, beni seven birinin tam da böyle anlar için bir yol haritası bıraktığını hatırlatmak.

Hiçbir şey.

Kelimeler orada hareketsiz duruyor. Güzel ama anlamsız. Annemin el yazısıyla süslenmiş fal kurabiyesi bilgeliği.

Kalbi katlayıp kutudan bir tane daha alıyorum. Ahşap sandık hatırladığımdan daha küçük — ya da belki de onu bir can simidi gibi sımsıkı tutan bir çift çocuk elini hayal ediyorum. Önemli olan her şeye cevap veren bir tılsım. Bu sefer kenarları yumuşaklaşmış pembe bir kalp çıkarıyorum.

Sandığından daha cesursun, görüldüğünden daha güçlüsün ve düşündüğünden daha akıllısın.

Bunu ilk okuduğumda, içime işledi. Sonra bunun kelimenin tam anlamıyla Winnie the Pooh'dan alıntı olduğunu öğrendim. Annem, sonsuz bilgeliğini aktarmak için çizgi film karakteri bir ayıyı intihal etmişti.

Başka bir kalp. Sarı.

Kimse izlemiyormuş gibi dans et.

Acı verici derecede klişe. Biraz *Footloose'u* anımsatıyor. Ve yirmi bin kadar insanın, leotard giymiş bir Napoleon Dynamite gibi dans etmemi izleyeceğini düşünürsek, son derece ironik.

"Onları yıpratacaksın."

Başımı kaldırıyorum. Taio kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, midemi karmaşık hislere boğan o sessiz yoğunlukla beni izliyor. Her zamanki gibi baştan aşağı siyah giyinmiş — bir şekilde onun alaycı vücuduna özel olarak dikilmiş gibi görünen bodyguard üniforması. O kadar kasın ne anlamı var ki, onları giysilerin içinde saklamakta ısrar ediyorsa?

"Ne zamandır orada duruyorsun?"

"Sanki sana borcu varmış gibi o kutuyu sallamanı izleyecek kadar uzun süredir." Kapı çerçevesinden ayrılıp odaya giriyor ve birkaç metre ötedeki kanepenin koluna yerleşiyor. Yanımda olacak kadar yakın, bana alan tanıyacak kadar uzak. "Ne oldu?"

"Gösteri öncesi ritüeli." Bir tanesini havaya kaldırıyorum. "Her gösteriden önce şans getirmesi için bunu yaparım... tabii New York hariç, ama

nasıl bittiğini biliyoruz.”

“Neden bu kadar çok?” diye sordu Taio, kutunun yanında büyüyen kağıt yığınının bakarak. “Bunlar işe yaramıyor mu?”

Hıçkırığa benzeyen bir kahkaha attım. “Bu gece hiçbir şey işe yaramıyor.” Kutudan bir kalp daha çıkardım—bu sefer mavi olanı.

Daha iyi olman gereken tek kişi, dünkü halin.

“Peki ya dünkü halim de bir felaketsa?” diye mırıldanıyorum, kağıdı hafifçe buruşturup sonra tekrar düzleştiriyorum. Eski alışkanlıklar. Beni hayal kırıklığına uğratsalar bile, onları gerçekten parçalamaya kıyamıyorum.

Taio, bir kalp daha, sonra bir tane daha çekmemi izliyor, hareketlerim giderek daha çılgınca hale geliyor. Kutuyu sallıyorum. En dibine kadar arıyorum. Her şeyi bir şekilde yoluna koyacak tek bir kağıt parçasını arıyorum.

Kalbini dinle. Kendine inan. Her şeyin bir sebebi vardır.

“Charlie.” Sesi, kafamdaki düşüncelerin döngüsünü kesiyor.

Donup kalıyorum, bir avuç kalbi göğsüme sıkıca bastırıyorum, sanki yeterince sıkı tutarsam beni kurtaracaklarmış gibi.

“Neden bu kadar gerginsin?” Başını eğiyor, gerçekten merak ediyor. “Bunu yıllardır yapıyorsun. Yüzlerce gösteri yaptın. Bu gece ne farklı?”

Soru içimin derinliklerine işliyor. Kalpleri yere bırakıp, uyluklarımın üzerine düzeltip yerleştiriyorum.

“Hatırlayamıyorum,” diyorum
sessizce. “Sözlerin mi, yoksa
işaretlerin mi?”

Aynadaki yansıma bakıyorum—parıltı, yapay elmaslar, mükemmel dalgalar. Benim kalıcı kimliğim haline geleceğini bilmediğim kostüm, sanki çıkaramadığım ışıltılı bir dış iskelet gibi. “Bunun neyini sevdiğimi hatırlayamıyorum.” Sözler boş geliyor, yüzümü

“Eskiden müziği severdim. Gerçekten severdim. Bas sesinin ayak tabanlarımdan yukarı çıkıp göğüs kafesimin arkasına yerleşmesini. Mükemmel bir nakaratın beni ağlatmasını. Senkronize bir hayranlıkla birlikte nefes alan tüm kalabalığın yarattığı elektriği.” Başımı sallıyorum ve ışığın saçlarıma vurup, sahte bir reklam gibi hissettiren anlık bir hale yaratmasını izliyorum. “Şimdi tek düşünebildiğim şey, neyin ters gidebileceği. Neyin zaten ters gittiği. Ne yaparsam yapayım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, birinin hayal kırıklığıyla ayrılacağı. Birinin varlığımdan dolayı benden nefret ettiği. Hepsini kazanamam, Taio...”

“Elbette kazanamazsın,” diyor.

Başımı kaldırıyorum, gözleri bana kilitlenmiş, yüzünde bir beklenti ifadesi var, sanki benim esprinin sonuna gelmemi bekliyormuş gibi.

Taio'nun yanında olduğu gibi, çirkin dürüstlük yine üstün geliyor. “Ama yine de istiyorum. Herkesin sevdiği kız olmak istiyorum. Herkesin onayladığı. Diğer insanların bana, benim onlara davrandığım gibi davranmasını istiyorum — saygı ve nezaketle, konfeti ve saçmalıklarla dolu, ışıltılı, ruhsuz bir maskot gibi değil. Bu gerçekten çok mu fazla bir şey?”

“Eğer sadece herkesin seni sevmesini sağlamak için yaşarsan, seni seven insanları asla bulamazsın. Ama insanlar seni sevmek için seni tanımalı, Charlie.”

Beni suskun bırakıyor, tavsiyesi sanki son gizli emirmiş gibi kemiklerime işliyor. *Anahtar bu mu? İnsanları hayatıma sokmak mı? Kim kalacak görmek mi?*

Taio bir an sessiz kalır. Sonra yaklaşır ve karşımdaki kanepeye oturur. Yanındaki yastığı okşayarak beni yanına davet eder. Otururum ve eli belimin alt kısmına dokunur. Avucunun sıcaklığı kostümümün ince kumaşından sızar ve bu gece kağıt kalplerin yapamadığı şekilde beni yere çiviler.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Sesi alçaktır, sadece bana yöneliktir. "Bence o kadar uzun süre başkaları için rol yaptın ki, bu rolün senin için de olduğunu unuttun."

"Benim için mi?"

“Evet.” Eli omurgamda yavaş daireler çizerek, farkında olmadığım gerginliğimi yatıştırıyor. “Bu gece kalabalıkta yirmi bin kişi var, ama sen onlara ait olduğundan çok kendine aitsin. Plak şirketine, markaya, internete ya da bunların hiçbirine ait olduğundan daha çok.” Saçımın bir tutamını nazikçe çekiştiriyor. “Kendin için performans sergilemeye izin ver. Sadece kalabalık için değil. Orada, sadece sana ait bir an bul, bunu neden sevdiğini hatırlamaya doğru atılmış küçük bir adım.”

Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor, iki saatlik profesyonel makyaj çalışmasını mahvetmek üzere. “Nasıl?” diye fısıldıyorum. “Nasıl yapacağım ki...”

Kapı birden açılır.

Sage, tableti göğsüne sıkıca bastırmış, yüzünde dikkatlice nötr bir ifadeyle içeri girdi. O bakışı tanıyorum; kötü haber vereceği anlamına geliyor. Marcus, her zamanki “kar marjlarını hesaplayan” ifadesiyle hemen arkasından içeri girdi.

“Charlie.” Marcus’un gözleri Taio’ya kayar, sonra tekrar bana döner. “Konuşabilir miyiz? *Baş başa.*”

Taio’nun eli sırtımda donar. Gerginleştğini, koruma içgüdülerinin devreye girdiğini hissederim, ama itiraz etmez. Sadece omzumu bir kez sıkar ve ayağa kalkar.

"Hemen dışarıda olacağım," diyor sessizce, sanki bir söz veriyormuş gibi. Kapı arkasından kapanıyor.

Marcus karşımda bir sandalye çekiyor, dizlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakın. Sage, kusursuz giyimli bir gölge gibi onun arkasında duruyor.

“Neler oluyor?” diye soruyorum, her ne kadar zaten hissedebilsem de. Kötü bir şeyin geleceğini haber veren o mide bulandırıcı his.

Marcus nefes alır. İnsanların, duymak istemeyeceğinizi bildikleri bir şey söylemeden önce aldıkları türden bir nefes.

"Konuştuk... ben, Sage, plak şirketi, turne yapımcıları... ve bu geceki konserin... değiştirilmesinin en iyisi olacağına karar verdik. Senin ve herkesin işini kolaylaştırmak için."

Göğümdeki gürültülü çarpıntıya rağmen sesim sakindi. “Nasıl değiştirildi?”

“Bu gece dudak senkronizasyonu yapmanı istiyoruz.”

Bu öneri ilk başta kafamda bir anlam ifade etmiyor, sanki anlamsız bir şekilde havada asılı kalıyor, sanki benim anlamadığım bir dilde konuşuyormuş gibi.

“Pardon, ne dedin?”

“Mikrofonun kapalı olacak. Her zamanki arka plan müziği olacak ve ana vokal stüdyo kayıtlarından çalınacak. Tek yapman gereken ağzını hareket ettirmek ve işaretlere uymak. Seyirciler farkı anlamayacak.”

Sage’e bakıyorum. Gözlerime bakmıyor.

“Şaka yapıyorsun.”

“Dört konseri kaçırdın, Charlie. New York’ta sahnede bayıldın. Plak şirketi başka bir olaydan korkuyor ve açıkçası ben de öyle.” Marcus öne eğilir, ses tonu muhtemelen babacan bir havaya bürünür. “Bu seni korumak için. Orada bir şey olursa... donup kalırsan, paniklersen, sesin kısılırsa... kimse fark etmez. Sadece atlatabilirsin. Biterene kadar numara yap.”

“Rol yap,” diye robot gibi

tekrarlıyorum. “Evet.”

“Kendi konserimde rol yapmamı mı istiyorsun?”

“Konserinden sağ çıkmanı istiyorum.” Çenesi gerilir. “Charlie, burada neyin söz konusu olduğunu anlıyor musun? Sadece turne sigortası yeterli değil. Eğer bir kez daha halkın önünde çökersen, davalar, iptal edilen konserler, sponsorların çekilmesiyle karşı karşıya kalırız. Kariyerin şu anda bir darbe daha kaldıramaz. Ne skandal varken, ne de basın köpekbalıkları gibi etrafında dolaşırken. Bu gecenin sorunsuz geçmesi gerekiyor. Senin iyi olman gerekiyor.”

“Peki ya iyi olmazsam, sen de... iyi olduğum bir kaydımı mı çalacaksın?”

Gözlerini yakalamaya çalışıyorum, böylece bunu yapamayacağımı söylediğinde gözlerime bakmak zorunda kalacak. Bunun yerine Marcus başını eğiyor. “Esasen, evet.”

“Sage?” diye soruyorum çaresizce. “Sage, bana bak

lütfen?” Bakmıyor. Uzun bir süre bakmıyor.

Sonra isteksizce başını çeviriyor ve dudaklarımın kalbi kırık bir ifadeye büründüğünü izliyor.

“Bence,” diye dikkatlice cevaplıyor, “bu geceyi atlatman için en iyi şansını verecek ne varsa onu yapmalıyız. Ve bu bir güvenlik ağına sahip olmak anlamına geliyorsa...”

"Bir güvenlik ağı. Doğru." Ani bir hareketle ayağa kalkıyorum, bacaklarım önümdeki sehpa çarpıyor. Acıyı, uzak bir anı haline gelene kadar ovuşturuyorum.

"Charlie..." diye başlıyor Marcus.

"Hayır, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Şimdi odada volta atıyorum, topuklarım felakete doğru geri sayan bir metronom gibi yere vuruyor. "Ben bir yüküm. Ben saatli bir bombayım. Beni sessize almak daha iyi. Beni otomatik pilota al. Ben eğitilmiş bir maymun gibi gülüp el sallarken, makine işini yapsın."

Sage alaycı bir şekilde kıkırdar. "Biz öyle demiyoruz..."

"Aynen öyle diyorsunuz." Sözler, istemediğim kadar yüksek sesle ağzımdan fırlıyor. İkisi de irkiliyor. "Bana güvenmediğinizi söylüyorsunuz. On altı yaşımdan beri yaptığım tek şeyi yapamayacağıma inanmıyorsunuz. Sözde iyi olduğum tek şeyi."

Marcus ayağa kalkar, ellerini sanki ürkek bir ata yaklaşır gibi kaldırır. "Sana güveniyoruz, gerçekten. Ama seni korumak da bizim sorumluluğumuz..."

"Kendimden mi?"

"Baskıdan. Beklentilerden. Seni en iyi halinle görmek için iyi para ödeyen, biletleri tükenen arenadan." Bir an durur. "Ve başarısız olmanı bekleyen, böylece seni paramparça edebilecek milyonlarca insandan."

İçimdeki mücadele ruhu tükeniyor. Çünkü o haksız değil, değil mi? Hepsi bekliyor. Hashtag'ler hâlâ trendde. #CheaterCharlie. #FakeBarbie. İnternet benim bir sahtekar olduğuma karar verdi ve şimdi kendi takımım da onların haklı olduğunu kanıtlamamı istiyor.

"Peki," dediğimi duyuyorum. Bu kelime küllü bir tada sahip. "Ne gerekiyorsa yapacağım. Mikrofonumu kapatın."

Marcus rahatlamış bir şekilde yerine oturur. "Teşekkürler, Charlie. Bu doğru karar. Göreceksin. Bu gece sahneye çık ve eğlenmeye çalış."

Cevap vermiyorum. Sadece dönüp aynadaki yansımama bakıyorum

—yalan söylemeyi arzulanan markası haline getirmeye başlayan, ısıltılı, mükemmel, içi boş bir pop yıldızının yansımasına.

Taio'nun sözleri kafamda yankılanıyor: *Onlara ait olduğundan çok kendine aitsin.*

Ama şu anda, kimseye aitmişim gibi hissetmiyorum. Kendime bile.

Duman boğulacak kadar yoğun.

Sahnenin altındaki platformda durmuş, işaretimi bekliyorum; etrafım sis, karanlık ve üstümdeki kalabalığın boğuk uğultusuyla çevrili. Bas sesleri zeminden yankılanıyor, topuklarımdan kemiklerime kadar titreşiyor. Binlerce insan şimdiden heyecanla adımı haykırıyor.

Sinirlerim diken diken oluyor, durup yere yatıp yuvarlanmak istiyorum. Ama donakalmış durumdayım, her yerimi aynı anda delen sinir enerjisinin iğnelenmelerini görmezden geliyorum.

Podyum yükselmeye başlıyor. Önce yavaşça, sonra hızlanarak. Duman, artık başrolünü oynamadığım bir gösterinin perdesi açılır gibi etrafımda dağılıyor.

Işık patlıyor.

Kalabalık coşkuyla alkışlıyor.

Ve şık giyimli Charlie Riley, sanki sahne ona aitmiş gibi sahneye çıkıyor

Sonraki doksan dakika bir bulanıklık içinde geçiyor.

İşaretlerimi tutturuyorum. Ağzımı hareket ettiriyorum. Koreografiyi mekanik bir hassasiyetle uyguluyorum; bedenim eğitildiği gibi hareket ederken zihnim ise tüm bunların üzerinde bir yerde süzülüyor, güvenli bir mesafeden izliyor.

"*Summer Nights*" — zıpla, gülümse, sallan, yirmi üç yaşında bu gençlik aşkı şarkısını söylemenin utanç verici olmadığını varsay.

"*Electric Heart*" — stroboskop ışıkları, saçımı savurma, çalıştığım ama kesinlikle mükemmelleştiremediğim karmaşık ayak hareketleri dizisi. Dudaklarım

hareket ediyor. Kalanını kayıt dolduruyor.

“Dancing in the Dark” — bu şarkıda canlı performanslarda yapmayı her zaman sevdiğim bir ton değişimi var. Şimdi ise ben burada güçsüz, sessiz, sahte bir şekilde dururken, önceden kaydedilmiş sesimin bunu mükemmel bir şekilde yapmasını izliyorum.

Kalabalık bilmiyor. En kötüsü de bu. Şarkıya eşlik ediyorlar, telefonlarının flaşlarını tutuyorlar, sanki onlara gerçek bir şey veriyormuşum gibi adımı haykırıyorlar. Ve ben burada sahtekarlık yapıyorum, her gülümseme bir yalan, her jest bir performansın performansı.

Şarkılar arasında şakalaşıyorum. Mikrofon konuşmak için çalışıyor, ama şarkı söylemek için değil. Bu yüzden onlara Miami’yi sevdiğimi söylüyorum. Onlara tüm turne boyunca en iyi seyirci olduklarını söylüyorum. Partie hazır olup olmadıklarını soruyorum, bana gürültüyle cevap veriyorlar ve ben hiçbir şey hissetmiyorum. *Hiçbir şey.*

“Midnight Confessions” geliyor ve geçiyor. Vokal geçişleri yok. Oktav gösterisi yok. Sadece ben, başka bir versiyonumun söylediği sözleri mırıldanıyorum, başkasının koreografisini yaptığı dans adımlarını atıyorum, başkasının icat ettiği bir insan oluyorum.

İskeledeki balık. Eğitilmiş maymun. Mükemmel küçük kutusundaki mükemmel küçük pop yıldızı.

Son şarkıya geldiğimizde — zaferle bitirmem gereken güçlü balad *“Unbreakable”* — artık gücüm kalmamıştır. Yüzüm gülümsemekten ağrıyor. Ayaklarım bu topuklu ayakkabılarda çığlık atıyor. Ve göğsümün derinliklerinde, eskiden müziğin yaşadığı yerde, sadece bir uğultu var.

Son nota çınılıyor. Işıklar sönüyor. Kalabalık coşuyor.

Karanlıkta duruyorum, nefes nefese, gösteri bittiğinde gelmesi gereken rahatlamayı bekliyorum.

Ama o rahatlama gelmiyor.

Onun yerine, sadece boşluk var. Bir gösteri bitti. Bir sahtekarlık devam etti. Herkesin benden olmasını istediği her şey olduğum bir gece daha.

Kalabalık hâlâ bağılıyor. *Bis, bis!* Daha fazlasını istiyorlar. Elbette istiyorlar—her zaman daha fazlasını isterler. Daha fazla şarkı, daha fazla gösteri, kapişmaya hazır daha fazla parçam.

Genellikle bu noktada el sallarım, öpücükler gönderirim ve salon ışıkları yanarken sahnenin solundan çıkarım.

Ama bu gece, bir şey kırılıyor.

Belki de beni hayal kırıklığına uğratan kağıt kalplerdir. Belki de son parça özgünlüğümü de elimden alan dudak senkronizasyonudur. Belki de o soyunma odasına geri dönüp, rahatlamış gülümsemeleriyle, "gördün mü, o kadar da kötü değildi" gibi basmakalıp sözleriyle Marcus ve Sage'in karşısına çıkma düşüncesidir.

Ya da belki de kafamdaki Taio'nun sesidir: *Onlara ait olduğundan çok kendine aitsin. Kendin için performans sergilemeye izin ver.*

Dönüp, aslında sadece bir sahne dekoru olan grand piyanoya doğru yürüyorum. Grubum klavyede çalışıyor; bu piyano tamamen estetik amaçlı... bu geceye kadar.

Kalabalık sessizleşiyor. Şaşkın. Bu senaryoda yoktu.

Koltuğa oturuyorum. Deri, çıplak uyluklarıma serin bir his veriyor. Parmaklarım otomatik olarak tuşları buluyor, kas hafızası devreye giriyor.

"Charlie." Omar'ın sesi kulaklığımda cızırtılı bir şekilde duyuluyor. "Charlie, ne yapıyorsun? Gösteri bitti. Başardın. Şimdi sahneden sol taraftan çık."

Onu görmezden geliyorum.

Onun yerine, ses yönetmeninin kulaklığı ve miksaj masasıyla durduğu sahnenin sağ tarafına bakıyorum. Göz teması kuruyorum ve onu yanıma çağırıyorum.

Sanki onu ısıracakmışım gibi temkinli bir şekilde yaklaşıyor. "Çalışan bir mikrofona ihtiyacım var," diyorum.

"Ne?"

"Sesi kapatılmamış bir mikrofon." Elimi uzatıyorum. "Aç şunu." "Öyle yapamam... Marcus dedi ki..."

"Gözlerini benden ayırma." Sesim sabit. Kararlı. Bu sakinliğin nereden geldiğini bilmiyorum, ama sorgulamıyorum. "Şu anda kararları ben veriyorum. Marcus değil. Sage değil. Ben. Mikrofonu aç."

Tereddüt ediyor. Gözlerinde içsel bir mücadele görünüyor: Marcus'a itaatsizlik etme korkusu ile bana itaatsizlik etme korkusu arasında, tam burada, tam şu anda, tüm bu tanıkların önünde.

"Aç. Onu."

Kemerindeki bir düğmeye basıyor. Bir kez başını sallıyor. "Tamam. Yayındasın."

Mikrofon açıldığı anda göğsümde bir değişiklik hissediyorum. Gücüm, sesim, amacım geri dönüyor.

Piyanoya takılı mikrofon standını ayarlayıp ağızıma doğru çeviriyorum. Sonra kalabalığa dönüyorum — yirmi bini aşkın insan, telefonlarını havaya kaldırmış, yüzlerinde beklenti dolu, bir sonraki adımın ne olacağını merakla bekliyorlar.

“Selam, Miami.” Sesim arenada yankılanıyor; ani sessizliğin içinde ürkütücü bir etki yaratıyor. “Eğer sizin için de uygunsa, bu konseri biraz farklı bir şeyle bitirmek istiyorum.”

Dağınık bir tezahürat. Artık meraklanıyorlar.

“Küçük bir kızken en güzel anılarımdan biri, babam Nate’in yanında oturup bana piyano çalmayı öğretmesiydi.” Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor, henüz bir şey çalmıyorum, sadece dokunuyorum. Hatırlıyorum. “Başlangıçta çok sabırsızdım. Klasikleri çalmak istemiyordum. Bir sonraki Hannah Montana olmaya hazırdım, anlarsınız ya?” Nostaljiye karşılık düşük sesli bir kıkırdama duyuluyor. “Ama babam bana karşı çok sabırlıydı, bana temelleri öğretti, böylece yaratmaya başladığımda, her zaman dayanabileceğim sağlam bir temele sahiptim. On yıldan fazla süredir piyano çalıyorum, ama sanırım sizler için hiç canlı çalmadım. Şu an gibi bir zaman yok, değil mi?”

Salon tamamen sessiz. Bekliyor.

“Bu gece size bir şarkı daha söylemek istiyorum. Bu benim şarkım değil

—gerçekten hayran olduğum bir sanatçının şarkısı. Ve bunu söylememin sebebi, benim için çok özel olan birinin bir keresinde bana bu şarkıyı bir melek gibi söylediğini söylemiş olması. Muhtemelen yalan söylüyordu, ama bunu söyleme şekli beni çok mutlu etmişti. Kendime biraz daha inanmamı sağlamıştı.”

Kalabalık mırıldanıyor. Neredeyse ne düşündüklerini duyabiliyorum:

Grayson. Grayson'dan bahsediyor.

Ama gözlerim sahnenin sağındaki kanatları bulur; orada, spot ışığının ulaşamadığı bir yerde, baştan aşağı siyah giyinmiş uzun boylu bir figür durmaktadır. Taio. Beni o sessiz yoğunlukla izliyor, soyunma odasındaki aynı bakışla, ve bu mesafeden bile gözlerindeki soruyu görebiliyorum: *Ne halt ediyorsun sen?*

Gülümsüyorum. Sadece onun için.

"Bu şarkı özel birine," diyorum mikrofona. "Ama aynı zamanda bana da."

Şarkının ilk notalarını çalıyorum.

Şarkı, Rihanna'nın "Stay" şarkısı; Taio'nun ilk kez kapımı çaldığı gece söylediğim şarkının aynısı. O çatı katında tek başımaydım, hayatımın canlanmak üzere olduğundan habersizdim. İhtiyacım olmasını istemediğim kahraman çoktan yola çıkmıştı.

Parmaklarım tuşların üzerinde hareket ediyor, özel olarak yüzlerce kez çaldığım ama hiç bir kez halka açık bir yerde çalmadığım aranjmanı oluşturuyor. Melodi basit, akıldan çıkmıyor. Birini kalmaya ikna edememeyi anlatan bir şarkı. Yine de ona ihtiyaç duymayı anlatan. Sahip olabileceğinden emin olmadığın bir şeyi istemenin imkansız acısını anlatan.

Sonra ağzımı açıyorum ve şarkı söylüyorum.

Yapay bir ses değil. Stüdyo kayıtlarında bulunan, sıkıştırılmış, otomatik olarak ayarlanmış, yapımcıların onayladığı Charlie Riley versiyonu değil. Hiçbir zırh olmadan sergilenen, sesimin en gerçek, en ham hali. Bu benim. Gerçek ben. Hepiniz bunu sevmeyeceksiniz. *Ama buradaki kimler bunu sevecek?*

İlk kıtayı içimden dökülür gibi söylerim — zengin, acılı ve canlı. Sesimin kırılmak istediği yerde kırılmasına izin veririm. Yapımcıların düzeltip yok edeceği yerlerde duyguların sızmasına izin veririm. Bu bir performans değil. Bu bir itiraf.

Gözlerimi kapatıyorum ve müziğin içinde kayboluyorum, transın beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Arena kayboluyor. Kalabalık kayboluyor. Skandal, manşetler... Her şey yok oluyor, geriye sadece ben, bu piyano, bu şarkı ve daha önce çaldığım tüm anılar kalıyor.

Nate'in gururlu gülümsemesi. Spencer'ın gözyaşlı gözleri, göğsüne sıkıca bastırıldığı eli. Claire'in coşkulu tezahüratları. Taio, sesin ardındaki kızı nihayet gördüğünde adeta hipnotize olmuş gibi bakıyordu.

Sen onlara ait olduğundan çok kendine aitsin.

Artık anlıyorum. Taio'nun bana anlatmaya çalıştığı şeyi. Kalabalık benim düşmanım değil. Onları memnun etme konusundaki takıntılı arzum düşmanım. En son ne zaman dünyanın beni nasıl gördüğü yerine kendimi nasıl gördüğümü önemsedim?

Şimdi başlıyor.

Bu benim.

Bu an. Bu şarkı. Bu ses.

Benim.

Köprü kısmı yükseliyor. Yüksek notalara doğru eğiliyorum, sesimin yıllardır kendime izin vermediğim şekillerde yükselmesine izin veriyorum. Bastırdığım arpejler. Eğitimim sırasında vazgeçtiğim riffler. Hepsi, sonunda özgür.

Tüm içimi o tuşlara döküyorum — uzuvlarımı beton gibi hissettiren kemiklere işleyen yorgunluk, sahneye her çıktığımda boğazımı tırmalayan dehşet, beni diğer insanların beklentilerinin yankı odasından başka bir şey kalmayana kadar içimi boşaltan yalnızlık. Ve yine de şarkı söylüyorum, sesim kısılıyor, parmaklarım titriyor, sahne arkasında duran adam ise bu güzel, cilalı sahnenin her yerine gerçeği kanatmamı izliyor.

Son nakarat yaklaşıyor. Kalabalığın nefesini tuttuğunu hissedebiliyorum. O kadar çok insan, sessizlik içinde bekliyor, beni hiç gitmedikleri bir yere götürmemi bekliyor.

Gözlerimi açıyorum.

Ve orada, spot ışığının hemen dışında, tam da onu bıraktığım yerde, Taio duruyor.

Bu mükemmel bir düzenleme, çünkü o benim tüm dünyamı görebiliyor, ama onlar onu göremiyor. Gizli silahım. Yeniden doğuşum.

Ve gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor.

Bir an için gözlerimiz buluşuyor. Sadece biz varız — tüm bu kaosun ortasında bir şekilde birbirini bulan iki çok kırık insan.

Nefes alıyorum. Nefesin ciğerlerimi, göğsümü, tüm vücudumu doldurmasına izin veriyorum.

Ve son satıra tüm varlığımı döküyorum. Birinin neden olduğu, tek neden olduğu hakkındaki sözler. Uzaklaşamama hakkındaki sözler. Ona ihtiyaç duyma, onu isteme, onu seçme hakkındaki sözler—bunu yapman gerektiği için değil, başka bir seçenek hayal edemediğin için.

Son nota arenada yankılanıyor. Parmaklarım tuşlardan kalkıyor. Sessizlik.

Bir an için, hiçbir şey.

Sonra kalabalık, daha önce hiç duymadığım bir şekilde coşuyor.

Seyirciler ayağa kalkmış, çığlık atıyor, ağlıyor, o kadar şiddetle ayaklarını yere vuruyorlar ki sahnem altımda titriyor. Ses bir duvar gibi — fiziksel,

ezici, kemiklerine işleyen ve DNA'nı yeniden yazan türden bir gürültü.

Piyanoda oturuyorum, titriyorum, nefes almakta zorlanıyorum ve yıllardır hissetmediğim bir şey hissediyorum.

Canlı. Coşku. Onay uyuşturucusunun mükemmel etkisi. Ama bu sefer, dev bir adım atmış gibi hissettiren şeyin kendi onayım olduğunu düşünüyorum.

Başardım. Kendi başıma hareket ettim. Kendim için şarkı söyledim. Ve bir şekilde, imkansız gibi görünse de, bunu sevdiler. Ve kendi kendime düşünüyorum, *ben sevdiğim sürece bunun bir önemi var mı?*

Işıklar şimdi garip bir şey yapıyor — değişiyor, titriyor, tanımadığım desenler oluşturuyor. Sahne altın rengi parlıyor ve gözyaşlarımın arasından kalabalığın içindeki yüzleri görüyorum. Hepsı yabancı, ama bu anda bana ailem gibi geliyorlar.

Ve sonra onu görüyorum.

Üçüncü sıra, orta bölüm. Uzun sarı saçları, parlak mavi gözleri ve her yerde tanıyabileceğim sıcak bir gülümsemesi olan bir kadın, çünkü aynaya her baktığımda onu görüyorum.

"Anne?" Mikrofondan uzaklaşarak fısıldıyorum.

Orada duruyor, alkışlıyor, yanaklarında gözyaşları var, tıpkı beş yaşındayken banyosunda saç fırçasına şarkı söylerken bana baktığı gibi bana bakıyor.

Onun gerçek olmadığını biliyorum. Bunun ışıkların, adrenalin ve duygusal aşırı yüklenmenin beynime oynadığı bir oyun olduğunu biliyorum. O on sekiz yıl önce öldü. O burada değil.

Ama o mükemmel bir an için, kendimi mucizelere inanmaya izin veriyorum.

"Seni seviyorum, bebeğim. Gurur duyuyorum. Seninle çok gurur duyuyorum." Annemin övgüsünün halüsinojenik mutluluğunun tadını çıkarıyorum. Özlem duyduğum gerçek onay.

Görüntü kayboluyor. Kalabalık bağırmaya devam ediyor. Ve ben hayatımın en büyük sahnesinde piyanonun başında tek başıma oturuyorum, gözyaşları yüzümden akıyor, kırık ve bütün, yıllardır hiç olmadığım kadar kendimim.

Kendine ait olmak işte böyle bir his. Güzel bir şekilde dengesiz. Sonsuz bir seçenek akışı — bazıları doğru, bazıları yanlış, ama hepsi deneyimlenmeye değer.

“Charlie, hazır mısın? Şimdi ışıkları kapatacağız.” Omar kulaklığımdan sesleniyor.

“Bir saniye daha,” diye mırıldanıyorum, doyumsuz kalabalığın sesini bastırmak için zar zor duyulur bir sesle. Yüksek notayı bir kez daha soluyorum, ışıklar yüzümü yakıyor, tuzlu gözyaşları dudaklarımın köşesini okşuyor, göğsüm sanki dünyadaki tüm hava yetmezmiş gibi inip kalkıyor.

Taio’nun gözlerine tekrar bakıyorum ve dünya tek bir bağlantı noktasında kristalleşiyor. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür yankılanıyor.

Göğsüne iki kez yumruğunu vurduktan sonra yumruğunu gökyüzüne doğru uzatıyor, yüzünde gurur ve daha derin bir şey var; cildimi yakıp nefesimi kesen bir şey.

Şarkı sözleri yıldırım gibi zihnimde parılıyor, artık sadece kelimeler değil, kemiklerime kazınmış kehanetler.

Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Ama nedense, onda bir şey var... Tek bildiğim, onun kalmasını istediğim.

12. bölüm

Taio

Lies upon lies.

Charlie'nin son notayı çalmasını sahne kenarından izliyorum, göğsüm o kadar sıkışmış ki nefes alıp almadığımı bile bilmiyorum.

Arenada imkansız bir an için sessizlik hakim oluyor — on binlerce insan karanlıkta nefesini tutuyor — ve sonra Charlie ellerini tuşlardan kaldırdığı anda, kalabalığın tepkisi bir tsunami gibi üzerime çöküyor. Gürültü döşeme tahtalarını titretiyor ve kemiklerime kadar işliyor. Çığlıkları her yönden aynı anda kulak zarlarımı deliyor. Dalga dalga gelen gürültülü alkışlar ve ayak sesleri, etrafımdaki metal iskeleyi titretiyor. Beyninizi karıştırıp gerçekliği yeniden yazan, geriye sadece tüylerim diken diken olması ve adrenalın dışında hiçbir şey bırakmayan, kulakları sağır eden, her şeyi yutan bir gürültü.

Ve Charlie piyanonun başında oturuyor, yüzünden gözyaşları akıyor, sanki ateşi yeni keşfetmiş biri gibi görünüyor. *Onun ateşi.*

O ateş hep oradaydı, uykuda, bekliyordu. O sadece o kibriti yakmak zorundaydı. Hayatının küçük bir parçasını kendine ait kılmak için.

Bana bir bakış atıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum, sadece göğsüme iki kez yumruğumu vurup sonra onu gökyüzüne doğru uzatıyorum. Bu bir içgüdü, dili tamamen atlayan türden bir jest. *Seni görüyorum. Seninle gurur duyuyorum. Başardın lan.*

Kaosun ortasında gözlerimi tutuyor ve aramızda geçen şeyi tarif edecek kelimelerim yok.

Sonra ışıklar değişiyor, sahne ekibi etrafımızı sarıyor ve gerçeklik yeniden kendini gösteriyor. Omzumdaki iri bir el beni geriye çekiyor.

"Efendim, sizi güvenli koridora götürmemiz gerekiyor."

Arenanın güvenlik ekibi —gerçek üniformaları ve kulaklıkları olan gerçek profesyoneller— sanki teslim edilmesi gereken bir paketmişim gibi etrafımı sarar. Verimli ve koordinelidirler, el işaretleri, şifreli kelimeler ve yıllarca süren eğitimden oluşan bir oyun kitabına göre hareket ederler.

Ben ise siyah tişörtlü, eskimiş ayakkabılı, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi Charlie'nin peşinden dolaşan bir adamım.

Bu zıtlık gözümden kaçmıyor.

"Bayan Riley sahneden indiğinde onu size götüreceğiz," diyor baş güvenlik görevlisi, beni sahne arkasındaki labirentten geçirirken. "Özel koridor, halka açık değil. Araçlar hazır olana kadar oradan devralın."

Devralmak. Sanki bir tür güvenlik bayrak yarışının parçasıymışım gibi, ama diğer herkes Olimpik atlet, ben ise on yıllık spor ayakkabılarla gelmiş bir adamım.

Beni, sanki üç kat epoksi boya ile kaplanmış gibi görünen bir koridora bırakıyorlar. Parlak karo zeminler, temiz, beyaz duvarlar, duvara monte edilmiş, yanlışı saati gösteren, üzgün görünümlü bir analog saat dışında hiçbir dekorasyon yok. Bir ucunda yangın çıkışı, diğer ucunda ağır bir kapı var. Pencere yok. Görebildiğim kadarıyla kamera da yok.

Tanık yok.

Gardiyanlar sahneye doğru kayboluyorlar ve beni, betonun içinden gelen kalabalığın uzak gürültüsünden başka hiçbir şeyin olmadığı bir yerde yalnız bırakıyorlar. Kalbim kaçmaya çalışır gibi çarpan göğsüme elimi bastırıyorum. Gömleğim sırtıma yapışıyor. Koridor birdenbire çok küçük, çok boş geliyor, sanki kaçınılmaz bir fırtınadan önceki sükunet gibi.

Sanki önümüzdeki otuz saniye içinde onu görmezsem gerçekten yanıp kül olacağım gibi.

Sanki birdenbire hayranlık, istenmeyen bir sahiplenme duygusuna dönüşmüş gibi, çünkü itiraf etmeliyim ki, o benden kol mesafesinden daha uzakta olduğunda hoşuma gitmiyor.

Koridorun karşı tarafındaki ağır kapı açılıyor.

Ve işte orada.

Terden sıırıslıklam, yüzünün etrafında kıvırcık bir hale gibi saçları, sanki maraton koşmuş gibi göğsü inip kalkıyor. Sahne makyajı akmış. Elinde ışıltılı botları tutarken, çıplak ayakla koridora giriyor. Harap görünüyor. Bakımsız. Tamamen dağınık.

O, hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Gözlerimiz buluşuyor. Onu tanıdığımı fark ettiğini görüyorum — ben, burada, tek başıma, bekliyorum... Yüzündeki ifade değişiyor. Vahşi, pervasız ve mantığın ötesinde bir şey içinden geçiyor.

Koşuyor.

Tam hızda koşuyor, topuklu ayakkabıları fayansların üzerinde kalıyor, çoraplı ayakları yere o kadar sert vuruyor ki acı verici bir ses çıkıyor. Ve ben düşünmeden, hazırlanamadan, mantıklı bir şey yapamadan, kendini bana atıyor.

Onu yakalıyorum. Elbette yakalıyorum. Kollarım otomatik olarak onu sarıyor, bacakları belime dolanırken onu göğsüme çekiyorum. Nefes nefese, aynı anda hem gülüyor hem ağlıyor, ter, saç spreyi ve altında yatan, sadece tatlı bir şekilde... ona ait olan bir koku geliyor.

“Bu gerçek dışı gibiydi,” diye nefes nefese boynuma fısıldadı. “Taio, senin tavsiyen. Her şeydi...”

Ve sonra beni öpüyor.

Ağız benimkine öyle bir güçle çarpıyor ki dişlerimiz neredeyse çarpışıyor. Bu, zarif olmayan ve çaresiz bir öpücük, ama tam da bizim öpüşmemiz gereken şekilde. Tadı tuz, adrenalin ve benim açlık çektiğim yasak bir şey gibi. Elleri sadece saçımı kavrayıp , çekiyorlar ve omurgamdan aşağıya, kasıklarımda sıcak ve acil bir şekilde biriken elektrik kıvılcımları gönderiyorlar. Ağız açıldığında, dili benimkine kasıtlı ve yıkıcı bir niyetle kayıyor. Hiç tereddüt yok, Charlie'nin deneyimsiz olduğuna dair hiçbir ipucu yok.

Beni, sanki gün doğduğundan gün battığına kadar kafasındaki tek düşünceymiş gibi öpüyor.

Ben de aynı derecede kendinden geçmiş bir adam gibi ona karşılık veriyorum.

Ellerim, morartacak kadar sertçe kalçalarını kavriyor, onu duvara bastırırken kendime doğru daha da yukarı kaldırıyorum. Vücudunun ısı, terden sıılsıklam kostümünü yakıyor ve başparmağım belinin altındaki çıplak deriye dokunduğunda, bana doğru kıvrılıyor ve nefesini tutarak iniliyor; o inilti o kadar ham ki kanımı kaynatıyor. Kalp atışlarının göğsüme çarptığını hissedebiliyorum, ya da belki de benimkiler, bacakları belime sıkıca sarılırken kontrolsüz bir şekilde gümbür gümbür atıyor.

Nefes nefese kalışlarımız ve giysilerimizin hışırtısı çıplak duvarlardan yankılanıyor, bu çalıntı anı boş koridorda müstehcen bir şekilde herkese duyulur hale getiriyor.

Bu sadece bir sınırı aşmak değil. Bu, sınırı tamamen ortadan kaldırmak.

Bu gerçek ve tehlikeli, ve Tanrı yardımcım olsun, artık kontrol bende değil.

Dili dilime sürtünüyor ve ben güçsüzleşiyorum. İradem tamamen, tamamen işe yaramaz hale geliyor. Onu duvara daha sert bastırıyorum, ellerimin keşfetmesi için serbest kalması amacıyla onu sabitliyorum. Bir elim başının yanında, diğeri taytının üzerinden kalçasının kıvrımını kavriyor. Duyularım aşırı yüklenmiş durumda, her şey sıcaklık, şeker ve en iyi şekilde baskıdan ibaret. Kalçaları benimkilere kilitlenmiş, büyüyen ereksiyonumu hissediyor olmalı. Kaçmıyor. Bunun yerine parmakları saçlarımı çekiyor ve sürekli bu küçük, çaresiz sesler çıkarıyor...

Sesler.

Uzakta, ama yaklaşıyor. Koridorda yankılanan ayak sesleri.

Gerçeklik, bir kova buzlu su gibi üzerime çöküyor.

Geri çekiliyorum. Charlie'yi ayakları üzerine indiriyorum. O kadar hızlı geri adım atıyorum ki, neredeyse kendi bacaklarıma takılıp düşüyorum.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor, dudakları şişmiş, göğsü inip kalkıyor. Bir an için, sanki yaralanmış ya da alev almışım gibi bana bakıyor. Ama sonra anladığını görüyorum, hemen ardından hayal kırıklığı geliyor.

"Ne oldu?" Sesi boğuk, şarkı söylemekten, öpüşmekten ve kim bilir başka nelerden yorgun düşmüş.

"Birinin geldiğini duydum. Yakalanmak istemiyorum."

Sözlerim yanlış bir etki yaratır. Ağzımdan çıkar çıkmaz bunu anlarım. Yüzü donar, o kırılğanlık savunmacı bir tavra dönüşür.

"Yakalanalım," diye tekrarlıyor düz bir sesle. "Sanki ben utanılacak bir şeymişim gibi..."

"Ben öyle demek istemedim..."

"Senden hoşlanmamın yanlış bir yanı yok, Taio." Bana doğru adım atıyor, az önce yarattığım mesafeyi kapatıyor. Eli göğsüme, tam kalbimin üzerine konuyor ve kalbimin çarpışını hissedebildiğini biliyorum. "Biz sadece iki insanız. Hepsi bu. Her şeyin olması gereken tek şey bu."

"Charlie..."

"Yapma." Gözleri parlıyor. "Orada durup aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya cüret etme. Ben hissettim. Sen de hissettin. Erkeklerle kolayca bağ kurmam, Taio. Eğer çok agresif davranıyorsam özür dilerim. Eğer sen de aynı şeyi hissetmiyorsan, ben..."

"Aynı şeyi hissetmediğimi söylemiyorum," diye mırıldandım. "Sadece durumun karmaşık olduğunu söylüyorum."

"O zaman karmaşıklığı ortadan kaldır."

"Charlie, senin ünlü olman ve herkesin bildiği *erkek arkadaşın*, zaten imkansız olan ilişkimizin üstüne konmuş kocaman bir kiraz gibi. Benim kim olduğumu ve aslında ne iş yaptığımı unuttun mu?"

Geri adım atmıyor. Aksine, bana yaklaşıyor, eli hâlâ göğsüme bastırılmış durumda, gözleri bende olmayan cevapları istiyor. "Umurumda değil, Taio. Sen benim için kirli bir sır değilsin. Beni... iyi hissettiriyorsun. Öyleyse sorun ne?"

Sorun. Nereden başlasam ki?

"Sorun," diyorum yavaşça, "burada olmamın tek nedeninin bir yalanı örtbas etmek olması. Grayson hakkındaki yalanın. Senin korumun olduğum hakkındaki yalanım. Yalan üstüne yalan üstüne yalan. Kim bunu ister ki?" Başımı sallıyorum. "Mutlu sonlar böyle başlamaz, Charlie."

Gözlerindeki ateş sönüyor. Omuzlarının düşmesini, savunmacı duruşunun daha küçük bir şeye dönüşmesini izliyorum. Daha hüzünlü bir şeye.

“Bunu bilmiyor muyum,” diye fısıldıyor.

Ve aniden, korkunç bir netlikle, onun sadece bizden bahsetmediğini anlıyorum. Annesini ve on sekiz yıl boyunca kurgu olduğu ortaya çıkan bir hikayeye inanmış olmasını düşünüyor.

Yalan üstüne yalan.

Bütün hayatı bunların üzerine inşa edilmişti.

"Charlie." Ona uzanıyorum, suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor. "Ben öyle demek istemedim..."

Ama koridorun kapısı güm diye açılır ve Sage ile Marcus iki kişilik bir kasırga gibi içeri dalarlar.

"*Charlie!*" Sage'in çılgılığı endüstriyel duvarlarda yankılanıyor. Neredeyse koşuyor, tableti bir yere bırakmış, özenle oluşturduğu ifadesi tamamen paramparça olmuş. "Charlie, aman Tanrım, gerçek gözyaşları. Yüzümden gerçek gözyaşları akıyordu. Orada bir bebek gibi hıçkırarak duruyordum. Yapamadım... sen şarkı söylemeye başladığında, ben sadece..."

Charlie'ye ulaştı ve onu şiddetle kucakladı, sanki gururunu fiziksel olarak osmoz yoluyla aktarmaya çalışır gibi sıkıca sarıldı. Sage'in omzunun üzerinden Charlie'nin yüzünü gördüm—kafası karışmış, temkinli, bir sonraki hamleyi bekliyor gibiydi.

Marcus bir an geride kalır ve Sage sonunda onu bıraktığında öne çıkar. Yüzündeki ifade tuhaftır. Daha önce onda görmediğim bir yumuşaklık vardır.

"Charlie." Onu nazik ama kararlı bir şekilde kollarından tutar. "Ben bir aptalım."

Charlie gözlerini kırpmıyor. "Ne?"

"Ben bir aptalım," diye tekrarlar. "Yanılmışım. Yatırımını korumaya o kadar odaklanmışım ki, aslında neyi korumam gerektiğini unutmuşum." Başını sallar. "Benim aptal iş tavsiyelerimi mi, yoksa kalbini mi dinlemelisin? Her zaman kalbine güven. Her zaman. En başından beri ona güvenmeliydim."

Charlie bu bilgiyle ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor. Sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş da, bunun yerine teslim olmaya gelmiş gibi.

"Marcus—"

“Hayır, bırak da bitireyim.” Kollarını daha sıkı kavrar. “Bundan sonra, senin vizyonunu inşa edeceğiz. Tam tersi değil. Piyanoya oturup yirmi dakika boyunca cover şarkılar söylemek mi istiyorsun? Tüm şovu yeniden yapılandıracağız. Eskilerinden hiç farklı yeni şarkılar yazmak mı istiyorsun? Onları nasıl pazarlayacağımızı buluruz. Artık sana ait olanı geri almanın zamanı geldi. Sesini. Kariyerini. Hayatını.” Bir an durdu. “Bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.”

Charlie’nin dudağı titriyor. Bir an için yine ağlayacağını sanıyorum ama bunun yerine Marcus’a sarılıyor, göğsümü sızlatan bir çaresiz minnetle ona sarılıyor.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldar. “Teşekkür ederim.”

Marcus da ona sarılır, bir eliyle beceriksizce omzunu okşar. Sage yüzü gülüyor, çoktan telefonuna dokunmaya başlamıştır, muhtemelen Charlie’nin muzaffer dönüşüyle ilgili basın bültenleri hazırlıyordur.

Bu bir zafer. Gerçek bir zafer. Hayatın gidişatını değiştiren türden bir an.

Ama Marcus’un omzunun üzerinden Charlie’nin gözleri benimkilerle buluşuyor. Zafer kazanmış gibi görünmüyor.

Kırılmış görünüyor.

Tek bir gözyaşı yanağından süzülür — sessizce, sert floresan ışığında neredeyse görünmez bir şekilde. Onu silmez. Marcus saçlarına güven verici sözler fısıldarken o sadece bakışlarımı tutar ve ben o gözyaşının yüzünden aşağıya doğru bir suçlama gibi izini sürmesini izlerim.

Bunu sen yaptın, diyor gözleri. Beni istiyormuş gibi öptün, sonra da uzaklaştın. Temelimizin yalanlarla çatladığını söyledin. Hayatımda hiçbir şeyin sağlam olmadığını hatırlattın. Her zaman başkalarının eleştirileri ve beklentileriyle hapsedilmiş bir kız olacağımı.

Ayaklarım ona doğru ilerlemek, o gözyaşını başparmağımla silmek, kulağına teselli edici bir şeyler fısıldamak için can atıyor. Şunu itiraf etmeliyim ki, o yanımda olduğunda her şey bir kenara kayboluyor ve nasıl hissedileceğini unuttuğumu sandığım bir duygu hissediyorum. Ve öpüştüğümüzde, birine özlem duymak ne demek olduğunu yeniden hatırladım.

Ama yapmıyorum. Olduğum yerde kalıyorum.

Ben sadece kiralık bir kas gücüyüm. Duvar kağıdına karışmak ve asla, asla malzemeye dokunmamak için altı haneli bir maaş alan insan kalkanı.

GörünüŖe göre, aslında yapmam gereken tek iŖte muhteŖem bir Ŗekilde başarısız oldum.

Charlie sonunda bakıŖlarını baŖka yöne çevirip yüzünü Marcus'un omzuna gömdü ve ben o sıkıcı koridorda durup, Ŗimdiye kadar verdiğim tüm kötü kararların ağırlığının göğsümü ezdiğini hissettim.

İlk öpücüğümüzün çok hızlı bir Ŗekilde uzak bir anıya dönüşmesini sessizce izliyorum. Sanki hiç olmamıŖ gibi.

13. bölüm

Charlie

*The kind of gentleman that holds
doors or my legs over his shoulders?*

Bu Miami malikanesindeki arşıaflar aşırı derecede yumuşak. Muhtemelen kendi sigorta poliçesini gerektirecek kadar yüksek iplik sayısına sahipler —ama yine de rahat edemiyorum. Bir saattir burada yatıyorum, yastıkları yeniden düzenliyor, battaniyeleri tekmeliyor, tekrar üzerime çekiyorum. Vücudum yorgun ama beynim kapanmayı reddediyor.

Aynı beş dakikayı sonsuz bir döngüde tekrar tekrar oynatıyor.

Ellerini saçlarıma geçirmiş. Ağzı, benimkine karşı sıcak ve çaresiz. Ben ona doğru eğildiğimde çıkardığı o düşük ses — inilti ile hırıltı arasında bir şey, tüm vücudumu titreten.

Ve sonra: beni adeta itip kakması. Onun sıcaklığının olduğu yeri doldurmak için içeri dolan soğuk hava. Sanki geri alamayacağı bir suç işlemiş gibi yüzündeki ifade.

Telefonum yastığa değince titredi ve beni anılardan kopardı. Ekranı Claire'in yüzü doldurdu—iki yıl önceki Noel'den kalma bir profil fotoğrafı, ikimiz de birbirine benzeyen çirkin kazaklara sıkışmıştık, ışıklı burnu olan bir ren geyiğinin altında hamile karnı yeni yeni yuvarlanmaya başlamıştı. Fotoğraftaki gülümsemesi tam bir kaos gibiydi, sanki sadece bizim komik bulacağımız bir şeye gülüyormuş gibi. Sadece birkaç

hafta sonra bebeğini kaybetti. O zamandan beri onu öyle gülümserken görmedim.

İkinci zil çalmadan cevap veriyorum.

"*İzledim.*" Claire'in sesi, küçük bir bomba gibi hoparlörden patlıyor. "Charlie, onu zaten milyonlarca kez izledim. Kaydettim. Yer imlerine ekledim. Tanıdığım herkese mesaj attım, dış hijyenistim dahil, o da artık Instagram'da seni takip ediyor."

"Dış hijyenistine mi gönderdin?"

"Evet. Bu tuhaf mı?"

"Çok tuhaf." Yastık yığınının içine daha da gömülürüm, onun coşkusunun beni sıcak bir banyo gibi sarmasına izin veririm. "En çok hangi kısmı beğendin?"

"Hepsi. Her bir kısmı. Ama piyanonun başına geçtiğin an. *Ah, kalbim.* Babamın sana çalmayı öğrettiği hakkındaki konuşma. Şu şekilde..." Patlama sesi çıkarır, hayal ettiğim kadarıyla buna eşlik eden el hareketleriyle birlikte. "Sesin, Charlie. O son notayı sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi tuttuğun an. Kalabalığın sana nasıl baktığını görmeliydin. Çok huzurlu görünüyordun."

Göğsümde bir şey gevşedi. "Bu sefer farklı hissettim. Orada olmak. Sanki bunu neden yapmaya başladığımı hatırlamış gibiydim."

"Bu her zaman senin DNA'nda vardı. On iki yaşındayken beni oturma odamızda konserlerin tamamını dinlemeye zorladığını hatırlıyor musun?"

Gülüyorum, anı kolayca zihnime geliyor. "Onları sevdiğini söylemiştin."

"Ben zorla dinleyen bir seyirciydim. Zorla. Tüm peluş hayvanlarını kanepeye dizip, kobayların kafeslerini getirirdin. Odaya sığabilecek kadar çok insan olmasını istiyordun. Bir keresinde tuvalete kalkmıştım, sen de beni ölümle tehdit etmiştin."

Boğazımı temizliyorum. "Biraz aşırıya kaçmış olabilirim."

Kıkırdıyor. "En sevdiğim anılarım. Sadece sen, Mariah Carey şarkılarını söylüyordun, kobaylar da arka vokallerin olarak ciyaklıyorlardı. Çok mutluydun. Bu gece de öyle görünüyordun. Gerçekten, gerçekten

mutluydun. Ve kalmaları için seyircilerden kimseyi bağlamak zorunda bile kalmadın.”

“Seni bir kez bile bağlamadım. Gitmekte özgürdün.”

“Ağlardın.” Onun hareket ettiğini, muhtemelen binlerce kilometre uzaktaki kendi yatağına daha derin yerleştiğini duyuyorum. “Ayrıca, kıskançtım.”

Bu itiraf beni hazırlıksız yakaladı. “Kıskanç mı? Neyi?”

“Bu yeteneğine. Bu armağana. Senden adeta ışık saçılıyordu. Çocukken bile herkes bunu görebiliyordu. Ağzını açardın ve aniden odadaki tüm yetişkinler benim yerime sana dikkatini verirdi.” Sesinde acı yoktu—sadece zamanla olgunlaşmış ve yumuşamış bir dürüstlük vardı. “Ben katılım ödülleriyle ve drama dersinden aldığım sağlam B notuyla yetinmek zorundaydım. Vücudumda yaratıcı bir kemik bile yoktu, sen ise orada her zaman öze/ biriydin.”

“Lütfen.” Telefonu kulağıma dayayarak yan dönüyorum. “Güzel olan sendin. On iki yaşından beri erkekler kaybolmuş yavru köpekler gibi peşinden koşuyordu. Ben Jason Mercer’ın bana bakmasını bile sağlayamadım, oysa ona iki yıl boyunca aşkıttım. Ve fen dersinde bana ilk kez bir not uzattığında, ne yazdığını biliyor musun? ‘Kız kardeşin Claire hâlâ Aiden’la çıkıyor mu?’”

“O notu aldığımı hatırlamıyorum.”

“Onu buruşturup çöpe attığımı da hatırlamıyorum,” diye cevap verdim.

“Jason Mercer ortaokulda zirveye ulaşmış bir aptaldı ve şimdi Kansas City’de sigorta satıyor. Kötü bir durumdan kurtuldun.”

“Vay canına, bunu nereden biliyorsun?”

“Yatak istirahati *çok sıkıcı*. Netflix ve Hulu’daki tüm dizileri izledim. Şimdi de internette eski lise sınıfımızı takip etmeye başladım.”

“Çok heyecan verici,” dedim ciddi bir ifadeyle.

Claire’in sesinde bir tür bilgeliğin izleri var. “Bu arada, sen ne diyorsun? Seninle ilgilenen bir sürü erkek vardı. Sadece sen hiçbirini gerçekten istemiyordun. Senin için önemli olan sadece peşinde koşmaktı.”

Bu sözler hassas bir noktaya dokunur ve yarı unutmuş olduğum anıları canlandırır. Dolabımdaki, titrek el yazısıyla karalanmış telefon numaralarının yazılı olduğu notlar. Elimden geldiğince nazikçe reddettiğim balo davetleri.

Neden ilgilenmediğimi anlayamayan, son derece iyi çocukların şaşkın ve incinmiş yüzleri.

Bunu onlara nasıl açıklayacağımı hiç bilemedim. İçimde bir şey hep bekliyordu. Adını koyamadığım bir duygu için. Hiç yaşamadığım bir tanıma için. Annemin adeta kehanet ettiği özel bir kıvılcım için. İlk aşkımın havai fişekler, gökyüzündeki zeplinler, hayatımı yeniden yazacak mükemmel bir hikaye olmasını istiyordum. Mezuniyet balosundan sonra eski bir Chevy'nin arka koltuğunda pes etmeye niyetim yoktu.

"Mesele peşinde koşmak değildi. Sadece büyük bir aşk istedim. *Sonsuza dek sürececek bir aşk*. Güzel ve Çirkin, *Up* filmindeki yaşlı çift, Harley Quinn ve Joker. Tüm dünyanın haline gelen türden bir aşk."

"Bence Harley Quinn ve Joker'in sahip olduğu şeyi istemiyorsun," diyor Claire. "Oldukça zehirli bir ilişki."

"Onu kurtarmak için hapishaneleri yıkması..." "Onu oraya koyan da aslında oydu."

"Tamam, peki ya onu o asit fıçısından kurtardığında?"

"Onu oraya ittiği halde mi? Tanrım, Charlie, beni korkutuyorsun. Superman ve Lois Lane gibi de diyebilirdin."

Gülüyorum. "Peki. Tek demek istediğim, benim için dağları yerinden oynatacak bir erkek istedim. Benim de onun için dağları yerinden oynatacağım bir erkek istedim. İşte o muazzam, kader gibi his. Anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum tatlım. Ama gerçek aşk böyle işlemez."

Ben aynı fikirde değilim. "Bu gece onu öptüm." "Ne? Kimi? Grayson mu?"

"Ne? Hayır. Grayson, kullanılmış lolipop çubuğu kadar işime yarıyor."

"Kullanılmış lolipop çubuklarıyla ne yaparsın?"

"*Aynen öyle,*" diye vurguluyorum. "Bu turnenin sonunda Grayson artık benim sorunum olmayacak. Ben Taio'dan bahsediyorum... onun benim sorunum olarak kalmasını çok istiyorum."

"Taio..." Claire düşüncelere dalar. "Senin...?"

"Korumam. Şey, sahte korumam. Gerçek eskortum."

"Aman Tanrım. Paparazziler gerçekten de bunu mu çekmiş? Babamın otelinin terasında korumana atladığını mı?"

"*Hayır! Claire!* Beni... terasta korumamla sevişmeye *çalışırken* çekmişler. Ama o sırada o benim korumam değildi. Sadece..."

"Eskortun mu?"

"*Benim* eskortum değil. Sadece *bir* eskort. Bir karışıklık oldu. Aslında çok tatlıydı. Getirdiği vibratörü bulduğumda çok utanmıştı."

Claire bir an sessiz kaldı. "Charlie, uyuşturucu mu kullanıyorsun? Sert olanlardan mı?"

"Claire," diye telefona homurdandım.

"Peki, özür dilerim. Sen benim küçük kardeşimsin..." "Zar zor."

"...ve burada oturmuş bana bekaretini bir eskorte verdiğini mi söylüyorsun? Bunca yıl o büyük anı bekledikten sonra mı? Spence bana biraz dağınık olduğunu söylemişti ama ben bir aile müdahalesi düzenlemeye hazırlanıyorum."

"Claire Bear," diye sızlanıyorum.

"Bana öyle demenden nefret ediyorum."

"Biliyorum ama bu seni susturuyor." Telefonu hoparlöre alıp yatağın üzerine atıyorum. Şakaklarımı ovuşturarak, bildiğim tek şekilde açıklıyorum. "Onunla yatmadım ama ondan gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum. Hem de çok. Ve öpüşmemiz... her şeydi. Daha önce hiç böyle bir öpücük yaşamamıştım."

"Ah, Charlie, *ondan hoşlanıyor* musun? O zaman harika. Şu anda nerede?"

"Muhtemelen benden saklanıyordur," diye itiraf ettim. "Sanırım öpüşmeyi ondan daha çok sevdim."

"Uh-oh. Dilini fazla mı kullandın?"

Kahretsin. Bunu düşünmemiştim. "Ne kadar çok dil kullanmak fazla olur?"

"Bademciklerini hissedebiliyorsan, çok derine girmişsin demektir." Şakasına gülerek kahkahalar atıyor.

"Çok yardımcı oldun kardeşim. Bunu seninle paylaştığıma çok memnunum," diyorum, cevabım alaycı bir tonda.

"Tamam, tamam, şimdi ciddiym. Özür dilerim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Diz kapağıma bakıyorum, bakışlarımla küçük, Kaliforniya şeklindeki doğum lekesini takip ediyorum. "Ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Hayatım çok yoğun. Sürekli duyusal aşırı yükleme gibi ama onun yanındayken her şey çok basit görünüyor. Ve bunu gerçekten seviyorum. O bana

normal bir insan gibi hissettiriyor. Ama ne istediğini anlayamıyorum — içimi yeniden düzenlemek isteyen bir seks ustası mı, yoksa sadece yeni en iyi arkadaşım mı olmak istiyor?”

“Ah.” O, bu heceyi bilmiş bir şekilde uzattı. “İkisini de istemesi ihtimali nedir?”

“Erkekler asla ikisini de istemez.” “Erkekler mi? Yoksa sen mi?”

Cevap veremeden yatak odamın kapısı gıcırdarak açıldı.

Donakaldım, Claire’in profil resmine bakarken kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Kapı eşiğinde, yere yakın bir gölge hareket etti ve çılgın, umut dolu bir saniye boyunca düşündüm ki—

Black Cat, davranış bozukluğu olan tüylü bir top mermisi gibi parke zeminde roket gibi ilerliyor.

Doğruca yatağıma yönelir, o kadar yuvarlak bir yaratık için doğal olmayan atletik bir zarafetle yatağın üzerine atlar ve hemen ekmek hamuru yoğurur gibi karnımı yoğurmaya başlar. Mırlaması tüm vücudumu titretiyor.

Nefesimi tutuyorum. Gözlerim kapı aralığına sabitleniyor. Bekliyorum. Umut ediyorum. Ama kapı aralığı boş kalıyor. Koridor karanlık ve sessiz. Ayak sesi yok. Ses yok.

Taio yok.

Sadece ben, kedisi ve dudaklarımda hâlâ hissedebildiğim bir öpücüğün yankısı

dudaklarımda hala hissedebildiğim bir öpücüğün yankısı.

Kara Kedi, benim romantik hayal kırıklığımdan tamamen habersiz, bayılan bir Viktorya dönemi genç kızının teatral havasıyla sırt üstü yuvarlanıyor. Pençeleriyle havayı umutla çırpıyor, övgü bekliyor.

“Charlie? Hala orada mısın?”

“Evet.” Utanç verici bir şekilde gözyaşlarına boğulmak üzereyken yutkunup, Kara Kedi’nin açıkta kalan karnını kaşıyarak başlıyorum. O, kedisel bir mutlulukla eriyip gidiyor. “Üzgünüm. Dikkatim dağıldı. Kedisi az önce içeri girdi.”

“Kedisi mi? Nerede o?”

“Burada değil.” Sesimden hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyorum.

“Hmm.” Claire bu bilgiyi aklına kaydeder. “Tamam, Charlie, şimdi mantıklı gelebilir ya da gelmeyebilir, ama

işte benim düşüncem şu. Çok uzun zamandır başkalarının senin hakkındaki görüşlerinin kimliğini şekillendirmesine, biçimlendirmesine ve çarpıtmasına izin verdin. Bu bir suçlama değil. Sürekli altında olduğun baskıyı tam olarak anlayamıyorum. Ama artık kim olduğunu bilmiyorsun. Neyi sevdiğini bilmiyorsun. Tüm özgüvenin sosyal medyadaki yorumlara bağlı. Biliyorum, bu etiket, Marcus ve Sage, öldüğünde geride bırakacağın mirasa büyük bir baskı uyguluyor, ama ya buradayken yaşamalısın hayat ne olacak? Basit şeyler istemek normal. Bir erkeğe aşık olmak çok normal bir şey.”

“Seçeneklerim bunlar mı? Arkamda kalıcı bir miras bırakmak mı, yoksa şu anki hayatımın tadını çıkarmak mı? Dünyanın en kötü şans kurabiyesi gibi konuşuyorsun.”

“Biliyorum.” Kesinlikle sırtıtıyor. Her hecede bunu duyabiliyorum. “Ama doğru. Cevabı mantıkla bulamazsın, Charlie. Oraya duygularınla ulaşmalısın. On altı yaşından beri tek bir şeye odaklandığını biliyorum, ama belki de biraz hayatı yaşamak için zamanı gelmiştir.”

Black Cat kalçama yaslanarak pozisyonunu değiştiriyor, motoru tekrar tam hızda gürültüyle çalışıyor. Düşünürken dalgın dalgın tüylerini okşuyorum. *Taio bu riske değer mi? Peki tam olarak neyi riske atıyorum?* İtibarımı mı? Elbette. Akıl sağlığımı mı? Evet, bu giderek daha belirgin hale geliyor. Kalbimi mi? Hayır, garip bir şekilde o risk altında hissetmiyor. Güvende hissediyor.

Claire esniyor, sesi uzun ve utanmazca uzuyor. “İyi misin?”

“Evet, Tanrım, sadece çok yorgunum. Bir insanı büyütme şaka değil. Şikayet ettiğimden değil tabii,” diye hemen düzeltiyor. “Yani, minnettarım...”

“Claire. Hamileliği sevmemek normal. Bu, bu bebeğin senin için dünyadaki en önemli şey olmadığı anlamına gelmez.”

“Çok şikayet etmişim... ilk hamileliğimde. Bazen düşünüyorum da ben...”

“Hayır,” diye sözünü kesiyorum, içinde taşıdığı gereksiz suçluluk duygusunu bildiğim için. “Seni seviyorum, Claire Bear. Böyle düşünmeyelim, tamam mı?” Her şeye rağmen gülümsüyorum. “Orada nasıl?”

“Hareketli. İnatçı. Şimdiden sorun çıkarıyor.” Claire’in ses tonu, bariz bir sevgiyle ısınır. “Tıpkı teyzesi gibi.”

“Doğumda yanında olacağım,” diyorum, aniden sert bir sesle. “Söz veriyorum. Ne olursa olsun. Doğum sancılarının başladığı anda elimdeki işi bırakıp...”

“Charlie, saçmalama. Daha önemli işlerin olduğunu biliyorum. Turne, basın. Sana tuvalete bile gitmeye zaman bırakmıyorlar—” “*Claire*. Ciddiyim. Hiç tereddüt etmeden.”

“Hayatın öyle yürümüyor tatlım. Makine durmaz.”

“O zaman makine bekleyebilir.” Daha dik oturuyorum, Black Cat’in rahat pozisyonunu bozuyorum. Bana tam bir kedi tiksintisiyle bakıyor ama yerinden kıpırdamıyor. “Remy’nin ilk doğum günü partisini kaçırdım. Bekarlığa veda partini kaçırdım. Büyükbabam kalp krizi geçirdikten sonra hastanedeyken yanında olamadım. Doğum günlerini, bayramları ve sonradan önemli olduğu ortaya çıkan sıradan Salı günlerini kaçırdım ve artık bıktım. Bu kariyerin gerçekten önemli olan şeyleri benden çalmasına artık izin vermeyeceğim.”

Hattın diğer ucunda sessizlik olur. Claire tekrar konuşmaya başladığında, sesinde tam olarak tanımlayamadığım bir şey vardır.

“Charlie, neler oluyor? Her şey babanın mektubuyla mı ilgili? Spencer bana bulduklarınızı anlattı. Onunla iletişime geçtin mi?”

“Hayır,” diye mırıldanıyorum. “Onunla ilgili değil.” Gerçek şu ki, bu sadece sahip olabileceğim hayatla ilgili. Daha fazla huzur ve neşeye dolu olacağını düşündüğüm bir hayat... benim dünyamda yer bulamadığım tüm o güzel, basit şeyler.

"O zaman neyle ilgili?"

İç geçirdim. “Önceliklerimi belirlemek, sanırım. Yani, yeğenim doğduğunda yanında olacağım dediğimde, bunu içtenlikle söylüyorum. Sana söz veriyorum.”

Aramızda, on sekiz yıllık karmaşık geçmişin ağırlığıyla dolu bir sessizlik uzanıyor. Orada olmadığım tüm o zamanlar. Şöhretin ailemizin şeklini değiştirdiği tüm o yollar. Ne kadar para ya da başarı biriktirsem de kapatamadığım tüm o mesafe.

“Peki.” Claire’in sesi, sanki kendi gözyaşlarıyla mücadele ediyormuş gibi sert çıkıyor. “Sanırım sana bir şey söylemek için iyi bir zaman.”

“Ne söyleyeceksin?”

Anlam yüklü bir duraklama. “Justin ve ben aylardır bunu konuşuyoruz. Ona anlamlı bir isim vermek istedik

. Onu sana sonsuza kadar bağlayacak bir isim.”

Kalbim garip bir şey yapıyor. Hem çırpınıyor hem de sıkışıyor, sanki uçup gitmeye mi yoksa kırılmaya mı karar veremiyormuş gibi.

“Ona Charlotte adını vereceğiz.” Claire bu kelimeyi söylerken sesi titriyor. “Kısaca Lotti. Böylece ailede karışıklığa neden olacak iki Charlie olmaz.”

Ağlamamak için elimi ağzıma kapatıyorum. Nefesimi tutmam gerekiyor çünkü en ufak bir ses bile çıkarsam, kendimi tutamayacağım.

Bir an için birlikte nefes alıyoruz, binlerce kilometre uzakta ama mesafe, zaman ya da hayatımızın tuhaf koşullarından daha derin bir şeyle birbirine bağlı iki kız kardeş. Annemi düşünüyorum — kağıt kalpler, yalanlar, hikâyeler gerçek olmasa da gerçek olan sevgiyi. Yeğenimin benim adımı taşımasının ne anlama geldiğini düşünüyorum. İstenildiğini, sevildiğini, seçildiğini bilerek büyüyecek küçük bir kız.

Aralık kapıya gelen yumuşak bir vuruş, o anı paramparça ediyor.

O kadar hızlı bir şekilde dikleşiyorum ki başım dönüyor. Black Cat, avcı bir ilgiyle sesin geldiği yöne doğru başını çeviriyor.

"Selam," diyor Taio, sesi ahşabın arkasından boğuk bir şekilde geliyor.

"Gir," diyorum ve o kapıyı sonuna kadar itiyor, ama odama girmiyor.

"O mu?" diye sorar Claire, hoparlörden hiç gizlenmeden.

Ona sus işareti yapıyorum. "Ne haber, Taio?"

"İşte orada," der Taio, yatağımın ayak ucundaki tüylü yığını göstererek. "Black Cat'i arıyordum. Ben duş alırken kaçmış ve onu hiçbir yerde bulamadım."

Şu anda yorganımın üzerinde, krallığını gözetleyen tüylü bir imparator gibi uzanmış olan haini gözümün ucuyla süzdüm. Bana abartılı bir masumiyetle göz kırptı. "Onun evcil hayvanın olmadığını söylüyorsun, ama kaybolduğunda endişeleniyorsun."

Taio omuz silkiyor. "O Miami'ye ait değil. Onu yabancı bir ülkede terk etmek istemem. New York'a döndüğümde onu seve seve sokağa atarım."

Başımı yana eğip gülümsüyorum. “İnkarın kontrolden çıkıyor.”

Fısıldayarak gülüyor, kalıp kalmayacağını bilemiyormuş gibi garip bir şekilde ağırlığını bir yandan diğer yana kaydırıyor. Onu bu ızdıraptan kurtarmaya karar veriyorum. “Claire, bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Benim için çok önemli. Ayrıca, Spencer’a bebeğin onun değil benim adımı alacağını söylediğinde yanında olmak istiyorum.”

"Neden?" diye sordu Claire.

“Elimde ‘En Sevilen Teyze’ yazan bir taç ve bir kuşağı var ve bunları onun gözünün önünde sergilemek istiyorum.”

"Tanrım," diye homurdanır

Claire. "Seni seviyorum

kardeşim."

"Ben de seni seviyorum."

Görüşme sona erer. Telefonu bir kenara atıp tekrar başımı kaldırıyorum.

Taio, sanki kapı aralıklarını doldurmak için özel olarak tasarlanmış bir adam gibi kapı aralığını dolduruyor. Tamamen siyah olan bodyguard üniformasını daha yumuşak bir şeye değiştirmiş: kalçalarına kadar inen koyu renkli bir eşofman altı ve göğsüne ve omuzlarına müstehcen bir etki yaratan dar, koyu mavi bir tişört. Koyu siyah saçları duştan dolayı hâlâ nemli.

Ve kokusu... güzel. *Gerçekten güzel.* Sanki neredeyse hiç kaybetmediği bir kediye aramaya gelmeden önce kolonya sürmüş gibi.

"Uyumuyor musun?" diye sordu. "Yorgun olacağını düşünmüştüm."

Yorganın içine daha da gömülüyorum. "Uykum var ama kafam çok karışık. Neredeyse her konserden sonra böyle olur; iyi ya da kötü, burada oturup her şeyi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Bunu durduramıyorum. Claire benimle turneye çıktığında, her zaman gece yarısı abur cubur, film, yüz maskesi, pedikür, beni yorgun düşürecek her şeyi planlarız. Şu anda tek başımayım ve başaramıyorum."

Black Cat abartılı bir şekilde esner, etkileyici dişlerini gösterir ve agresif bir ilgisizlikle patisini temizlemeye başlar.

Bacaklarımı altına çekiyorum, birdenbire ince pijama şortumun ve tişörtümün farkına varıyorum. "Bu arada, kalabilir. Benim için sorun değil."

Taio kapının eşiğinde duruyor, bir elini kapı çerçevesine dayamış, parmaklarıyla belirsiz bir ritim tutuyor. "Peki ben kalabilir miyim? Yani, kalabilir miyim?"

"Ne demek istiyorsun?"

“Yani, bana kızgın mısın?” Soru sert bir şekilde çıkıyor, içimdeki hassas bir noktaya dokunuyor. “Az önce olanlar yüzünden. Koridorda. Kızgın olsan da seni suçlamam.”

Aklımda olasılıkları tartıyorum. Bu durumu uzatabilirim — onu biraz daha merakta bırakabilir, kıpır kıpır halini izleyebilirim. İçimdeki kindar tarafım buna cazip geliyor. Ama yorgunluk beni yumuşatmış durumda ve onun orada duruşunda — tüm o savunmasızlığı ve gülünç derecede yakışıklılığıyla — haklı öfkemi sürdürmemi imkansız kılan bir şey var.

“Kızgın değilim.” Sesimi, hayal kırıklığına uğramış bir ebeveynin sesini en iyi taklit edeceğim şekilde ayarlıyorum—Nate’in, eve dönüş saatini geçirdiğimizde ya da golf arabasını havuz evine çarptığımızda kullandığı tonun aynısı. “Sadece hayal kırıklığına uğradım.”

Omuzlarındaki gerginlik eriyor. Şaşkın ve sıcak bir kahkaha atıyor. “Haklısın.” Odaya bir adım atıyor, sonra duruyor, sanki daha fazla ilerlemeye izni olup olmadığından emin değilmiş gibi. “Aç mısın?”

Sanki işaret almış gibi, midem o kadar yüksek ve uzun bir gurultu çıkarır ki, Black Cat’in kulakları alarmla düzleşir. Konserden beri, yani on dört, belki on beş saat önce, bir şey yemedim. Adrenalin beni ayakta tuttu, ama şimdi o da tükendiğine göre, aniden tamamen, çaresizce, yemek için küçük suçlar bile işleyecek kadar aç olduğumu fark ediyorum.

“Açlıktan ölüyorum,” diye itiraf ediyorum. “Ama gece yarısı geçti. Hiçbir yer açık olmaz. Dondurucuda acai kaseleri var.”

“Hayatının en güzel gecesini yaşadın. Karbonhidrat ve peynire ihtiyacımız var.” “Bizim mi?” diye soruyorum.

“Claire burada değil... Sanırım seni yormak benim işim.” Aptal, alaycı gülümsemesi ortaya çıkıyor. Bu oyunu sevdiğini düşünmeye başlıyorum.

“Herhangi bir fikrin var mı?” diye soruyorum, kirpiklerimi kırıştırarak, kendimi aptal hissederek, ama herhangi bir şekilde flört edecek kadar enerjim kalmamış.

“Aslında, evet. Burada kal. Bana bir saat kadar zaman ver. Malzemeleri almaya gidiyorum.”

“Ne için malzeme?” diye soruyorum.

Bana göz kırıyor. “Sürpriz.”

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Tamam, ama yine seks oyuncaklarıyla gelersen, kural gereği onları kullanmak zorundasın."

Kahkahayı patlatıyor. "Sen her zaman hazırsın, değil mi? Bir beyefendi olmamı zorlaştırıyorsun."

Gülümsemem yaramaz bir hal alır. "Kendini beyefendi mi sanıyorsun?" "Senin için öyle olmak isterim."

Yine, anlaşılmaz. Kapıları tutan türden bir beyefendi mi, yoksa bacaklarımı omuzlarına atan türden mi?

Yorganı geriye atıp bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum, tişörtümün hafifçe yukarı kalkacak şekilde esnememe özen gösteriyorum. Taio'nun bakışları yarım saniye aşağıya kayıyor — benim fark edebileceğim kadar uzun bir süre— sonra gözlerini tekrar yüzüme çeviriyor. Bu tepkiyi daha sonra kullanmak üzere aklımda saklıyorum.

"Tamam, hayran kalmaya hazırım. Acele etme, önce kavurucu sıcak bir duş alacağım."

Sanki emir almış gibi, Black Cat ayağa kalkar, beni banyoma kadar takip etmeye hazırdır.

"Onun duş almasını izlemeyeceksin, seni küçük sapık. Çık dışarı, hemen." Taio sert bir şekilde koridoru işaret eder ve yemin ederim ki Black Cat ona gülüyor.

Tıslayarak itiraz etmesine rağmen, Taio yatak odasını geçip kediye yaramaz bir çocuk gibi kucağına alır. Alnıma hızlıca bir öpücük kondurur; bu hoş bir şey olmalıydı ama bir şekilde küçümseyici geliyor. Ve dürüst olalım, artık alın öpücüklerini geride bırakmaya hazırım.

O giderken aklıma bir düşünce gelir. Çıplak ayakla kapıya doğru yürür, başımı koridora uzatırım. O çoktan koridorun ortasına gelmiştir, Black Cat hâlâ hırlayarak elinde sallanmaktadır.

"Hey, Taio?"

Durup omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Black Cat'i gerçekten kaybettin mi?"

Suçlu bir ifadeyle bakışları, ağzını açmadan bile bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Durumu gözlemlemesi için onu kurban olarak önce içeri göndermiş olabilirim. O da coşkuyla gönüllü oldu. Yatağını gerçekten çok seviyor."

"Peki... bir şey duydun mu? Ben kız kardeşimle konuşurken?"

Kafasını sallıyor, şaşkın görünüyor. "Hayır."

"Tamam, iyi. O zaman görüşürüz."

"Olur." Bir adım attı, sonra tekrar arkasını döndü. "Ah, Tweety, unutmadan. Az önceki öpücük... Dilin tam kıvamındaydı."

14. bölüm

Charlie

*Do you have a Looney Tunes fetish
I should know about?*

Taio kırk yedi yıldır yok. Şok edici, biliyorum. Ama gerçek bu. Artık gümüş rengi saçları olan yaşlı bir bekar kadını ve bir erkeği beklediğim için turumun geri kalanını kesinlikle kaçırdım.

Telefonumu yaklaşık dokuz yüz kez kontrol ettim, dakikaların geçip gitmesini izlerken saçlarım kaçınılmaz olarak kıvrıcık bir felakete dönüşecek şekilde havada kuruyordu. Saçımı fönle kurutmalıydım. Bu eski pijama şortundan ve Tweety Bird'ün "*I tawt I taw a puddy nap*" yazdığı bu bol tişörtten daha şirin bir şey giymeliydim. Berbat bir kelime oyunu. Ayrıca, sanırım çok fazla Tweety tişörtüm var.

Burada, sahibinin eve gelmesini bekleyen bir golden retriever gibi heyecanla titreyerek oturmaktan başka her şeyi yapmalıydım.

Duş iyi geldi. Lav gibi sıcaktı, parmaklarımı buruşturacak kadar uzun sürdü, buhar o kadar yoğundu ki tüm banyoyu buğulandırdı ve mermer duvarlardan damlalar akıyordu. Duşun altında durup öpücüğü yüzüncü kez zihnimde canlandırımdı — ellerinin saçlarımda hissettirdiği dokunuş, ağzının çaresiz baskısı, ben ona daha yakın bastırdığımda çıkardığı ses. Beni ıslatan o alçak, gürleyen inilti.

Ve sonra o aptal alnına öpücükle on adım geriye gittik. Gerçek bir sevgiden çok, kafama bir okşama gibi gelen o küçümseyici küçük öpücük. Sanki yatma saatini geçirdikten sonra yatağa gönderilen bir çocukmuşum gibi.

Kafam karışıyor. Kafamın karıştığını biliyorum. Ama kırk yedi yıl, "malzeme" almak için uzun bir süre ve beynim şimdiden "kayboldu"dan "tüm durumu yeniden değerlendiriyor ve şu anda New York'a dönüş uçağı ayırtıyor"a kadar uzanan on yedi farklı senaryoyu gözden geçirdi.

Şimdi kırk sekiz yıl oldu.

Ve şimdi glokomla mücadele ediyorum.

Yastıklarımı üç kez yeniden düzenledim. Aslında hiçbir şey görmeden Instagram'da gezinip durdum. İki kez kalkıp aynaya baktım, ki bu saçma çünkü o beni ter içinde, sahne makyajıyla ve ağladıktan sonra şişmiş gözlerle çoktan görmüş. Biraz kıvırcık saçlar ilişkiyi bitirecek bir şey değil.

Kapımın altından bir koku sızmaya başladı. Sıcak ve lezzetli bir koku, baharatın hafif bir tonu da var ki, boş midemi çaresiz bir ilgiyle kaskatı yapıyor. Daha dik oturup derin bir nefes alıyorum. Kesinlikle peynir. Etli bir şey. Biber mi?

Kapıma gelen bir vuruş beni yataktan fırlatır. "Charlie?

Hazır mısın?"

"Giyinik ne demek?" diye Taio'ya sesleniyorum, kendimi rahat ve kaygısız bir havaya sokmak için aceleyle toparlanıyorum. Yatağa çapraz bacaklı oturuyorum, elimde telefonumla sanki o gittiğinden beri saniyeleri saymak yerine rahatça ekranı kaydırıyormuşum gibi davranıyorum.

"Giyinik. Bilinçli. Odandan çıkmaya hazır."

Cümlesini bitirmeden kapıya varıyorum, kapıyı açıp onu koridorda zar zor bastırılmış bir gülümsemeyle dururken buluyorum. Hâlâ aynı koyu renkli eşofman ve mavi gömleği giyiyor, ama şimdi yakasında açık turuncu renkli küçük bir leke var — o inanılmaz kokuyu yaratan şeyin kanıtı.

"Beni takip et."

"Nereye gidiyoruz?"

"Oturma odasına. Bir şey hazırladım."

Koridordan yürürken koku daha da yoğunlaşıyor ve midem, mermer zeminde yankılanacak kadar yüksek bir gurultuyla tepki veriyor. Taio, kaşlarını eğerek bana eğlenceli bir bakış atıyor ama yorum yapmıyor.

Köşeyi dönüp oturma odasına girdiğimde, aniden duruyorum.

Taio odayı baştan aşağı değiştirmiş.

Devasa kanepeler tamamen sökülmüş. Yastıklar duvar oluşturuyor. Dekoratif yastıklar yumuşacık bir zemin oluşturuyor. Çarşafklar tavandan sarkıyor, zemin lambaları, yan odadan getirilen yemek sandalyeleri ve iki kitaplık arasına sıkıştırılmış teleskopik bir perde çubuğu gibi görünen karmaşık bir sisteme tutturulmuş.

Bu bir battaniye kalesi. Devasa, özenle yapılmış, inşa edilmesi açıkça kırk yedi yıl sürmüş bir battaniye kalesi.

LED mumlar yapının her yerinde titriyor ve beyaz çarşafklar rüyadan çıkmış gibi parlatacak sıcak kehribar rengi bir ışık yayıyor. Yapının genişliği yaklaşık 2,5 metre, en yüksek noktası ise 1,8 metre; Claire ve benim çocukken yaptığımız kaleler gibi sadece içinden sürünerek geçmekle kalmayıp, içinde dolaşabilecek kadar büyük.

İçeride, Taio'nun bir ataç gibi görünen bir şeyle geriye tuttuğu giriş kapağından görülebilen, beslenme uzmanımın bir sürü küfür etmesine neden olacak bir manzara var: çeşitli tatlarda cips paketleri, türlerine göre ayrılmış şeker kaseleri, Double-Stuffed Oreo'lardan oluşan devasa bir yığın, aile boyu bir Goldfish kraker kutusu, poşetinden taşan jelibon solucanlar ve hepsinin ortasında, bu inanılmaz kokunun kaynağı olduğu açık olan, kabarcıklı ve altın rengi bir şeyle dolu bir dökme demir tava.

"Bu... Rotel sosu mu?"

"Chorizo'lu." Taio neredeyse utangaç görünüyor, ki bu, profesyonel bir Amerikan futbolu oyuncusu kadar iri ve az önce parçaladığı kanepeleri tek başına kaldırabilecek güçte olduğu düşünülürse saçma bir durum. "Yurt günlerinden kalma bir lezzet."

"Hiç yurttan yaşamadım."

"O kadar lüks ki, o kadar basit bir yerde kalamaz mısın?" diye sordu Taio alaycı bir şekilde.

"Şaka mı yapıyorsun? Sanırım üniversiteyi çok severdim. Hiç gitme şansım olmadı. Sen gittin mi?"

Sanki bu itiraf çok ağır bir yükmüş gibi yavaşça başını sallar. "Stanford. İlk yılımda yurttta kaldım. İkinci sınıftan mezuniyete kadar o zamanki kız arkadaşım ile iki yatak odalı bir dairede yaşadım."

"Ah," derim, elimi uzatıp kolunu okşayarak. "Kalbini kıran başka bir eski sevgili mi?"

"Aynı kişi. Hayatımda tek bir kız arkadaşım oldu. Ben..."

"Eskort olana kadar mı?"

"Evet," diye nefesini verir.

Ellerimi belime koyuyorum. "Kaba bir soru sorabilir miyim?"

Taio ellerini beline koyar, tatlı bir şekilde benimle alay eder. "Soruların iğrenç olduğunda daha çok hoşuma gidiyor."

"Sadece kız arkadaşınla birlikte olduysan, eskort olmaya uygun olduğunu nereden bildin? Ya yatakta gerçekten kötüysen ve o sana söylemediyse?"

"Vay canına, teşekkürler Tweety. Bu arada bir soru: Bilmem gereken bir Looney Tunes takıntın mı var acaba? Çünkü"—gömleğimin yakasını çekiştirerek—"buralarda bunlardan epey var gibi görünüyor."

"Sadece iki tane... ve bir tane Lola Bunny tişörtü. Bir tane de Elmer Fudd, çünkü hadi ama, o huysuzu kim sevmez ki? Ayrıca birkaç tane *Space Jam* tişörtüm var ve..." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Tamam, biliyor musun? Evet, şimdi anlıyorum. Çok fazla Looney Tunes tişörtü var."

Taio'nun gözleri alaycı bir şekilde iri iri açılır. "Öyle diyebilirim." "Soruma geri dönelim..."

"Ne dememi istiyorsun? Bildiğim kadarıyla hiç şikayet almadım." Sanki bir ağacın kızardığını izlemek gibi. Nasıl bu kadar uzun olabilir? Onunla çıplak ayakla yaptığım sohbetlerin çoğunda, doğrudan göğüs kaslarına konuşuyorum.

"Bu çok sinir bozucu olmalı."

Taio, boğazından isteksizliği yansıtan düşük, kabarcıklı bir gürültü çıkararak homurdanıyor. "O *tür* bir ajans değil. Gerçekten. Rina bizi etkinliklerde eşlik etmemiz için tuttu. Hepsi bu. Bizi ağ kurmaya ve arkadaş edinmeye teşvik etti. İnsanlığın üst finansal kademesiyle

, bazen fırsatlar çıkar. Aslında dört ay geçene kadar kimseyle yatmadım.”

“Peki Rina bununla bir sorunu yok mu?”

"Biz yetişkin erkekleriz. Bu konuda yapabileceği pek bir şey yok. Bak —bu benim sonsuza kadar sürecektir planım değil, tamam mı? Bu sadece bir amaç için bir araç.”

Yüzünde aniden beliren ıstırapı okudum. “Taio, sence seni yargılıyor muyum?”

“Hayır.”

"O zaman neden bu kadar savunmacı davranıyorsun? Lütfen anla, soru soruyorsam, bu sadece seni daha iyi tanımak içindir."

“Sadece beni bir eskort olarak görmeni istemiyorum. Yani, bu yüzden bana asılmaya devam ediyorsun, değil mi? Çünkü beni, bacaklarının arasına girip seni yepyeni bir sihir ve yaratıcılık dünyasına uyandıracak bir tür seks Yoda’sı olarak görüyorsun, değil mi? Ve sonra, gizlilik anlaşılmam yüzünden, senin seks pratiğin olmamamın kamuoyunda bir yankısı olma ihtimali yok.”

“Bu doğru değil.” Bu sözler bir yalvarış gibi çıkıyor, ellerim onun kaslı ön kollarını sarıyor. “*Doğru değil.* Halkın ne düşündüğü umurumda değil.”

“Öyle mi?” diye sordu. “O zaman neden istemediğin halde Grayson’la çıkıyorsun?”

“Bu bir iş stratejisiydi.”

“Mesele de bu. İşin aşk hayatını mahvediyor. Charlie, bu...”

"Senin yaptığından çok da farklı değil."

Gözlerini kaldırıp şok olmuş gibi bakıyor, sanki sözlerim ona bir tokat atmışım gibi. "Bu ne demek?"

"Demek istediğim, ikimiz de aşktan çok işe öncelik veriyoruz. Yoksa sen de doğru kadını ararken işlerine devam mı ediyorsun?" "Kesinlikle hayır."

"Yani, tencere." Taio'yu, sonra da kendimi işaret ettim. "Çaydanlıkla tanış. Sandığından daha fazla ortak yanımız var. Ve seni sadece bir eskort olarak görmüyorum. Seni..."

“Ne?” diye soruyor, gözleri beklentiyle dolu.

"Tam pes etmek üzereyken karşımda beliren adam

.”

Omuzlarıma kolunu dolayarak beni kendine doğru çekip sarılır. “Aynen öyle.” Başımın üstüne bir öpücük kondurur. “Ve bana ihtiyacın olduğu sürece karşına çıkmaya devam edeceğim.”

“*Sonsuza kadar*” demek üzereyim, ama bu sanki “beni seç” demiş gibi görünecekmiş gibi geliyor, bu yüzden konuyu değiştiriyorum.

“Peki, seni battaniye kalesi yapmaya ne ilham verdi?”

“Çocukken uykusuzluk çekerdim. Dokuzdan on bir yaşına kadar çok kötü dönemlerim oldu. İki hafta süren uykusuzluk nöbetleri. Berbat bir durumdu. Okulu kaçırdım. Huysuzdum ve sürekli çift görürdüm. Doktorlar bana ilaç yüklemek istiyordu ama annem büyüme geriliğine çok endişeleniyordu. Yaşım için biraz küçüktüm.”

Ağzım açık kalır. “Sen mi? Küçüktün mü?”

“*Hiç mi?*” “Büyüme atılımım çok geç başladı.”

“Hâlâ devam ediyor mu?” diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum. “Şu anda, hâlâ büyüdüğünü düşünüyor musun? Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu durum zaten biraz garip. Birkaç santim daha uzarsan” —aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum—“saçma sapan bir çift oluruz.”

Yemin ederim, onun gülümsemesine bağımlıyım. Yüzünü en güzel şekilde kaplıyor. “Hayır, sanırım 1,93 metre en yüksek boyum.”

“İyi. Yani annen uyumana yardımcı olmak için sana kaleler mi inşa etti?”

“Bu kadar büyük değildi. Annemin teorisi, benim bunalmış olduğum ve kaygı geliştirdiğim yönündeydi. Dünyam bana çok büyük geliyordu ve beynim bunu nasıl işleyeceğini bilemiyordu. O yüzden bu küçük alanları yarattı—çoğunlukla kaleler. Bazen sadece yastıklar ve bir el feneri olan bir dolap. Dünyayı daha az büyük hissettirecek, küçük ve kapalı herhangi bir yer. Sinir sistemimi sıfırlamama yardımcı olduğunu söylerdi.”

“Ve işe yaradı mı?”

“Her seferinde. İçine girerdim, annem atıştırmalıklar getirirdi, önemsiz şeyler hakkında konuşurduk ve sonunda uykuya daldım.” Elini saçlarının arasından geçirip hafifçe karıştırıyor. “Konserlerden sonra uyuyamadığını söylemiştin. Beynin durmadan çalışıyor ve sen orada yatıp her şeyi tekrar tekrar yaşıyorsun. Denemeye değer olduğunu düşündüm.”

Boğazım beklenmedik bir şekilde sıkışır. Konser sonrası geceleri otel odalarında tek başıma geçirdiğim, heyecanlı ama bitkin, gözlerim yanana kadar kötü haberleri taradığım tüm o geceleri düşünürüm. O coşkudan, seni tutacak kimse olmadan

o coşkudan indiğinde, seni tutacak kimsenin olmamasının nasıl bir his olduğunu anlamasını dilediğim tüm o anları.

“Bu, şimdiye kadar kimse benim için yapmadığı kadar tatlı bir şey.”

“Önemli değil.” Omuz silkiyor, ama gözlerindeki yumuşaklığı, sıradanmış gibi göstermeye çalıştığı kırılğanlığı fark ediyorum. “Yarın muhtemelen yine profesyonel olarak mesafeli ve duygusal olarak ulaşılmaz olmaya dönmeliyim.”

“Artık koridorda öpüşmek yok mu?” diye soruyorum. “Artık koridorda öpüşmek yok.”

"Harika. Sabırsızlanıyorum."

“Ama hala bu gece var.” Abartılı bir ciddiyetle kale girişini işaret ediyor. “Önden buyur.”

Giriş kapısından içeri giriyorum ve dünya en güzel şekilde küçölüyor. İçeride, çarşaflar mum ışığını daha sıcak ve altın rengi bir ışığa dönüştürüyor, şık ve modern oturma odasını, aslında hiç yaşamadığım bir çocukluk anısı gibi hissettirecek şekilde değiştiriyor. Altımdaki yastıklar yumuşak ama destekleyici. Baharatlar, tatlı kokular ve erimiş peynir havayı kokulandırıyor.

Burası rahat. Burası samimi. Yıllardır başıma gelen en sıradan şey, ama yine de şimdiye kadar hissettiğim en lüks his. Görölmüş. Desteklenmiş. Cesaret edip söyleyebilir miyim... istenmiş? Ne tür bir adam, istemediği bir kız için kale inşa eder?

Taio peşimden içeri giriyor, uzun vücudunu, onun boyutlarında birinin yapabileceğinden çok daha zarif bir şekilde bu alana sığdırıyor. Karşımda oturuyor, aramızda bir masa süsü gibi duran dökme demir tava, kabarcıklanan sosun buharı hâlâ yükseliyor.

Tortilla cips paketine uzandığımda "Dikkat et," diye uyarıyor. "Hâlâ sıcak. Az önce ocaktan indirdim."

Yine de bir cips alıp sosun içine batırıyorum, sabırsızlıkla üfleyip bir ısırık alıyorum. Lezzet dilimde patlıyor — kremalı peynir, baharatlı chorizo, yeşil biberlerin keskin tadı — ve gerçekten inliyorum.

"Mmmm. Aman
Tanrım." "Beğendin
mi?"

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi şey. Lanet olsun, o kadar iyi ki canım acıyor." Bir cips daha sosa batırıp, peynirli, chorizo'lu bu lezzetin

peynirli, chorizo'lu bu lezzeti cömertçe alıyorum. "Çok güzel," ağzım doluyken yine inliyorum.

"Tamam, bu biraz pornografik olmaya başladı." Ona bir cips uzatıyorum. "Ye bakalım."

"Yerdim ama parmağımı kaybetmekten korkuyorum."

Dudaklarımdan birkaç santim uzakta, sosla dolu bir cips daha tutuyorum ve ona dilimi çıkarıyorum. "Aç olduğumu söylemiştim."

"Evet, ama ben 'insanların' açlığından bahsettiğini sanmıştım. T-rex'in o açlıktan karnı guruldayan açlığından değil."

"Artık benim bir hanımefendi gibi yemediğimi biliyorsun."

O gülüyor. "Seninle ilgili yeni en sevdiğim şey. Aslında, hayır. Kurabiye Canavarı gibi yemek yemen, Looney Tunes tişörtlerinden oluşan tapınağından sonra ikinci sırada."

"Çok komik. Benim seninle ilgili en sevdiğim şey ise peynir sosu yapma şeklin. Mutfakta başka hangi gizli yeteneklerin var?"

"Gerçekten hiç yok. Tam olarak üç şey yapabiliyorum: bu sos, çırpılmış yumurta ve rezervasyon."

Gülüyorum, cipsim boğazıma takılıyor. O sırtıyor, kendi atıştırmalığını alıyor ve bir an için sadece yiyoruz—tavayı birbirimize uzatıp, ara sıra Oreo'lara ya da bir avuç Goldfish'e uzanarak peynir tüketimini hafifletiyoruz.

Black Cat, hiçbir yerden ortaya çıkma konusundaki gerçekten tedirgin edici yeteneğini kullanarak bir yerden belirir. Sanki bu ikramlar onun içinmiş gibi aramıza girer. Hemen Taio'nun dizinin yanındaki yığından Goldfish'leri çalmaya başlar ve onları agresif bir tatminle çıtır çıtır yer.

"Hey." Taio dirseğiyle ona nazikçe dokunur. "Onlar senin için değil."

Black Cat onu tamamen görmezden gelir, özenle başka bir Goldfish seçer ve göz teması kurarak onu yer. Hakimiyet kurmuştur.

"Çok itaatkar," diyorum, bir jelibon solucanına uzanırken. "Kedi eğitmeni olarak harikalar yaratmışsın."

"Onun bir kedi olduğuna tam olarak ikna olmadım. Yürüyüşleri ve karnının okşanmasını seviyor ve birçok kez duşumu çaldı. Bence

biri bu köpeği yanlış yetiştirmiş. Onu neden yanımda tuttuğumu gerçekten bilmiyorum."

"Çünkü onu seviyorsun."

"Ona tahammül ediyorum. İkisi arasında önemli bir fark var."

Siyah Kedi, sanki konuşmayı anlamış gibi, Taio'nun bacağına kıvrılıp top gibi yuvarlanıyor ve onun boyutundaki bir hayvan için tıbbi olarak imkansız gibi görünen bir ses seviyesinde mırlamaya başlıyor. Taio'nun eli otomatik olarak kulaklarının arkasını kaşımak için hareket ediyor ve bu, onu sadece tolere ettiğine dair itirazlarını tamamen geçersiz kılıyor.

Karnım rahatça dışarı çıkınca, minderlere daha da gömülür ve bir dekoratif yastığı kucağıma çekerim. Yemek, sıcaklık ve yumuşak ışığın birleşimi şimdiden sihrini gösteriyor—konserin gerginliğinin çözülmeye başladığını hissedebiliyorum, göğsümdeki endişenin uğultusu nihayet sakinleşmeye başlıyor.

"Ee," diyor Taio, bir cips daha alırken. "Bu gece. Konser. Tüm bunlar hakkında ne hissediyorsun? Bundan sonra her durakta bir piyano performansı mı yapacaksın?"

İnleyerek başımı arkamdaki yastık duvarına yaslıyorum. "Dürüst olmak gerekirse? Bilmiyorum. Ve bunu düşünmek de istemiyorum. Kendimden bıktım." Çarşafla örtülü tavana bakıyorum, mum ışığının kumaşın üzerinde dans etmesini izliyorum. "Bu gece, kelimenin tam anlamıyla başka herhangi bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Bana kendinden bahset. Bilmediğim bir şey söyle."

Taio bir an sessiz kalır, eli hâlâ dalgın bir şekilde Black Cat'in tüylerini okşar. Onu görmek için dirseklerimin üzerine yaslanırım — onu gerçekten görmek için — ve yüzünde bir anlık bir kırılma yakalarım, ama o bunu hemen gizler.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Annen hakkında daha fazla şey." Tamamen otururum, bacaklarımı çaprazlarım ve yastığı bir kenara koyarım. "Her şey olduktan sonra taşındığını söylemiştin, değil mi? Zor oldu mu?"

Sessizlik o kadar uzar ki, fazla ileri gittiğimi, çok erken çok fazla şey sorduğumu düşünmeye başlarım. Ama sonra Taio yavaşça nefes verir, cipsini bırakır ve parmaklarındaki tuzu siler.

"Her şey çok ani oldu." Sözleri sessiz, neredeyse isteksizce çıkıyor, sanki bunları yüksek sesle söylemeye alışkın değilmiş gibi. "Çok fazla

. Sahip olduğum tüm güzel şeyler—Bentley'im, Stanford diplomam, güzel kıyafetlerim ve ayakkabılarım. Bunların parasını aslında kimin ödediğini düşünmeden edemiyorum. Ama annem suçluluk duymuyordu. Kızgındı. Babamı yaptıkları için suçlamakta hiçbir sakınca görmüyordu. Benim de aynısını yapmamı istiyordu. Tarafımı seçmemi. Onu seçmemi.”

“Neden yapmadın?”

“Çünkü annem harika bir insan. Hayatı her zaman sevgi, dostluk ve kaderin lütuflarıyla dolu olacak. Onun için endişelenmiyorum. Babam mı? Ben varım. Onun kurtulup iyileşmesini isteyen tek kişi benim. Annemin her şeyi var. Babamın ise... ben varım. Tek seçenek buydu.”

“Kendine çok büyük bir yük yüklüyorsun.”

“Belki. Ama o benim babam, anlıyor musun?”

“Evet, anlıyorum. Hâlâ onunla konuşuyor musun?”

“Tatillerde. Doğum günlerinde. Ama hayır, pek sayılmaz. Sanırım kalmamdan dolayı bana kızgın. Sanırım ben de gitmesinden dolayı ona kızgınım. Ama bir seferde sadece bir acı verici ebeveyn ilişkisine odaklanabiliyorum.” Şimdi Black Cat'e bakıyor, parmakları hâlâ yavaş, ritmik hareketlerle tüylerini okşuyor. “Babam taburcu olup ayağı kalktığıında, onu tekrar görmek istiyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için.”

Sesinde duyulan acı o kadar saf, o kadar savunmasız ki, kendimi ona uzanmaktan fiziksel olarak alıkoymak zorunda kalıyorum.

“Taio, dürüst olmak gerekirse? Çok eşsiz bir kalbin var. Bu gezegende kimse seni hak etmiyor bence.”

“Sen hariç, değil mi?”

Ona en ciddi bakışımı atıyorum. “Tabii ki. Çünkü ben mükemmelim.”

Sıcak bir kahkaha attı. “Kesinlikle öylesin.” Bana bakmamı bekledi ve bakışlarında nefesimi kesen bir şey vardı. “Seninle konuşmak çok kolay, biliyor musun? Tehlikeli derecede kolay.”

“Bunu bir iltifat olarak alacağım.”

“Bu bir uyarıydı.”

“Benimle konuşmaktan hoşlanmıyor musun?” diye soruyorum.

“Hayır, seviyorum. Hem de çok. Konuşmamam gereken zamanlarda çenemi kapatamıyorum.”

O anı olduğu gibi bırakıyorum, devam etmek mi yoksa geri çekilmek mi istediğine karar vermesi için ona zaman tanıyorum. Rahatlamış bir şekilde derin bir nefes alıyor ve ben bunu daha derine inmek için bir davet olarak alıyorum. Daha yakınlaşmak için.

“Peki ya baban?” diye soruyorum yumuşak bir sesle. “Otisville’de olduğunu söylemiştin.

Ziyaret ediyor musun?”

Taio’nun eli Black Cat’in tüyleri üzerinde donar. Kedi, atmosferdeki değişimi fark etmeden mırlamaya devam eder.

“İki haftada bir.” Sesi dikkatli ve ölçülü hale gelmiştir. “Arabayla gidiyorum, plastik sandalyeler, otomatlar ve dinlemiyormuş gibi yapan gardiyanların olduğu o ziyaret odasında karşısına oturuyorum. O tedirgin ve paranoyak. Otisville maksimum güvenli bir hapishane falan değil, ama özgürlüğün yokluğu onu çıldırtıyor. Bazen çocukluğumdan hatırladığım adamı görebiliyorum. Bana bisiklet sürmeyi öğreten, beni Yankees maçlarına götüren, büyüdüğümde istediğim her şey olabileceğimi söyleyen adamı. Ziyaret ettiğimde daha sakin oluyor. Bu hafta ziyareti kaçıracağım için biraz endişeliyim, ama o iyi olacaktır.”

“Ziyaret saatini kaçırıyor musun?”

Taio omuz silkiyor. “Ben buradayken oraya nasıl gidebilirim ki?”

“Şu anda kendimi pislik gibi hissediyorum. Seni neyden uzaklaştırdığımızın farkında değildim...”

“Hey, ben yetişkin bir adamım. Bir karar verdim. Aslında bundan biraz uzaklaşmak iyi geliyor.” Gözlerime bakıyor. “Yıllardır bu görevdeyim. Onun çaldıklarını geri ödemek için uğraşıyorum. Kurbanlar—emeklilik fonları, hastane, ona güvenen tüm o insanlar—hepsinin izini sürüyorum. Mümkün olduğunda para gönderiyorum. Fazla bir şey değil. Arada sırada birkaç bin dolar. Aslında hiçbir şeyi düzeltmeye yetmeyecek. Ama bu benim sürekli takıntım. Beni içten içe yiyip bitiriyor. Seninle uçağa bindiğimden beri, bunu o kadar çok düşünmüyorum.”

“Yani babanın dramını benimkiyle mi takas ettin?”

“Belki.” Acı bir şekilde güldü. “Ama sana bakmak çok daha eğlenceli.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Elimi uzatıp saçını düzeltmeye çalışıyorum, sanki

karışmış gibi davranıyorum, ama aslında sadece ne kadar yumuşak olduğunu görmek istiyorum. Parmaklarımın arasından geçen ipek gibi.

“Neden babanın çaldıklarını geri ödemekte bu kadar kararlısın?”

"Hayır, öyle bir şey değil. Kişisel bir mesele... sanki... içimdeki aptal bir ses, yeterince hasarı telafi edersem, belki de onun yeniden ihtiyacım olan kişi haline gelebileceğini düşünüyor. Belki de onu eski haline getirebilirim."

"Hayır, öyle bir şey değil. Bu kişisel bir mesele... sanki... içimdeki aptal bir ses, eğer zararın yeterince telafisini yaparsam, belki de babamın benim ihtiyacım olan kişiye dönüşeceğini düşünüyor. Belki de soyadımızın itibarını geri kazanabilirim. Ailemizi yeniden bir araya getirebilirim. Belki de tüm bunlar sadece... yıkımdan başka bir şeyle sonuçlanabilir."

Onun omuzlarında taşıdığı yük, sanki fiziksel bir şey gibi üzerime çöküyor. Yıllarca babasının yarattığı karmaşayı düzeltmeye çalışmak. Yıllarca belki de asla gelmeyecek bir kurtuluş ummak. Yıllarca onu sürekli hayal kırıklığına uğratan birini sevmek.

"Umut aptalca bir şey değil. Elimizde kalan tek şey umut. Ve babası için savaşılan bir oğul, çok onurlu bir şey."

Uzun bir süre cevap vermedi. Cevap verdiğinde, sesi hem yumuşak hem de sert bir mırıldanmaydı.

"Öyle mi peki? Bir kez bile özür dilemedi. Parayı aldığına pişman değil, sadece yakalandığına pişman. Para onu soğuk bir sürüngene dönüştürüyor. Bazen düşünüyorum da..." Sesi kesilir, cümle aramızda yarım kalır.

"Aslında kötü bir insan olabilir mi?"

Taio ne onaylıyor ne de reddediyor. Sadece alevsiz mumların sıcak ışığında oturuyor, onu hiç bu kadar kaybolmuş görmemiştim. "Bilmiyorum. Ama onun neden olduğu acının sorumluluğunu biri üstlenmeli. O değilse, o zaman... ben."

"Toplam ne kadar?" diye soruyorum nazikçe. "Borç. Hâlâ ne kadar borcu var?"

Taio başını kaldırır, ifadesi bir anda savunmasızdan temkinli bir hal alır. Duvarlar o kadar hızlı yerine oturur ki, neredeyse sesini duyabilirim.

"Charlie, yapma."

"Sadece soruyorum. Belki yardımcı olabilirim. Kaynaklarım var ve..."

"Hayır," diyor, Black Cat'in başını kaldırıp uykulu bir sinirle gözlerini kırpmasına yetecek kadar keskin bir sesle. Taio nefes alır, kendini yumuşatmaya zorladığı bellidir. "Lütfen. Sakın o konuyu açma."

"Bunu hiç dert etmem." Elini tutuyorum, parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doluyorum. "Taio, ilişkilerimin çoğu

iş ilişkisi üzerine kurulu, benim dünyam böyle işliyor. İnsanlar benim için bir şeyler yapar, ben de onlara karşılık veririm. Kişisel bir şey değil. Hayır işi de değil. Bu seviyede işler böyle yürür.” Elini nazikçe sıktım. “Sen bu kadar zamandır beni ayakta tutuyorsun. Turumu kurtardın. Bunun için ödüllendirilmelisin. Üstünde taşıdığın bu devasa yükte sana yardım etmeme izin ver.”

“Ödüllendirmek.” Sanki bu kelime ağzında kötü bir tat bırakmış gibi alaycı bir şekilde güldü. “Charlie, hayır. Paranı almayacağım. Sanki düzeltmeye karar verdiğin bir projeymişim gibi babamın borçlarını ödemene izin vermeyeceğim.”

“Benim demek istediğim o değil...”

“Hayatındaki diğer tüm ilişkiler çıkar ilişkisi olabilir. Tamam. Senin dünyan bu, anlıyorum.” Eli benim elimi sıkıca kavradı, tutuşu neredeyse çaresizceydi. “Ama bu değil. Bu kısım samimi. Buna ihtiyacım var. Sanırım senin de var.”

Kalbim o kadar dolu ki, göğsüme nasıl sığabildiğini bile bilmiyorum.

“Tamam,” diye fısıldıyorum. “Tamam. Bu konuyu bir daha açmayacağım.” “Teşekkür ederim.”

Bir süre sessizce oturuyoruz, konuşmanın yoğunluğunun yavaşça dağılmasını bekliyoruz. Black Cat, Goldfish çalmaya devam ediyor, sanki az önce önemli bir duygusal anı yaşamamış gibi aramızda memnuniyetle çıtır çıtır yiyor. LED mumlar titriyor. Dışarıda, uzaktan, merkezi klimanın uğultusunu, etrafımızı saran devasa evin seslerini duyabiliyorum.

İşte o anda fark ediyorum.

Taio’nun dizinin yanındaki kalenin köşesine sıkışmış bir kitap. Yıpranmış kapağı, yumuşak pembe rengi, defalarca okunmaktan çatlamış sırtı. Bunun benim olmadığına eminim — tüm kişisel gelişim kitaplarımı Kindle’ımda okurum ve kesinlikle kapağında iki kişinin dramatik bir şekilde sarıldığı hiçbir şeyi okumam.

"O ne?" diye işaret ettim.

Yüzünde büyüleyici bir şey oluyor. Boynuna bir kızarıklık yayılıyor, elmacık kemiklerine sıçırıyor ve onu aniden sevimli bir çocuk gibi gösteriyor.

“Hiçbir şey.”

“Gerçekten mi? Çünkü çok pembe kapaklı, çok sevilen bir kitaba benziyor.” O beni durduramadan elimi uzatıyorum bile. “Bu... bu bir aşk romanı mı?”

"Charlie..."

Çok geç. Kitabı elime aldım bile, kapağını incelemek için ters çeviriyorum. Kucaklaşmış iki figür: rüzgârda dalgalanan saçlı bir kadın, camı kesebilecek kadar keskin çeneli bir adam. Başlık altın rengi kabartma harflerle yazılmış. Slogan tutku, kalp kırıklığı ve her şeyi fetheden bir aşk vaat ediyor.

Yüzüm ağrıyana kadar sırtıyorum. “Taio Wilkes. *muhabbet* mi okuyorsun?”

"Bugünün gençleri mi? 'Bugünün gençleri' *sensin*."

"Doğru, ama ben altmış yaşındaki birinin ruhuna sahibim."

Kitabı kapmaya çalışıyor ama ben kitabı göğsüme sıkıca bastırarak kaçıyorum. “Hey, dur, dur.”

"Bana kitabımı ver, seni hayvan."

“Olmaz. Bu, sende en sevdiğim yeni özelliğin. Peynir sosunu boş ver. Eğlence için romantik roman mı okuyorsun?”

Yüzü artık tamamen kızarmıştı, bu da beni daha da mutlu etti. “Birçok insan romantik roman okur. Yayıncılıkta en çok satan tür budur. İstatistikler var.”

"Seninle dalga geçmiyorum!" diye itiraz ediyorum, ama kesinlikle hâlâ sırtıyorum. "Bence bu çok tatlı. Gerçekten. Bence bu şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şey." Biraz yumuşuyorum, kitabı göğsüme sıkıca bastırıyorum. "Neden romantik roman?"

Bir an sessiz kalıyor, benim gerçekten sorduğumu fark edince yanaklarındaki kızarıklık yavaşça kayboluyor. Konuştuğunda sesi neredeyse utangaç geliyor.

"Mutlu sonları seviyorum."

Ona kaşlarını kaldırıp göz kırptım ve çenemi şaklattım. “Mutlu sonlar. *Anladım*."

“Ben ucuz masaj salonlarından bahsetmiyorum, Charlie. Gerçek anlamda sonsuza kadar mutlu sonlardan bahsediyorum. Onları rahatlatıcı buluyorum."

Cevabın sadeliği beni hazırlıksız yakaladı.

"Hayatımın nasıl şekilleneceği üzerinde pek kontrolüm olmadı," diye devam etti, gözlerime tam olarak bakmadan. "Ailemin evliliği."

Kariyerim. Babamın berbat durumu. Ailemin itibarı. Hiçbiri olması gerektiği gibi sonuçlanmadı. Ama bunun gibi kitaplarda..." Hâlâ göğsüme sıkıca bastırdığım söz konusu ciltsiz kitabı işaret ediyor. "...iyiler kazanır. İnsanlar imkansız gibi görünen engellere rağmen birbirlerini bulurlar. Aşk, tüm engelleri, hataları ve yanlış anlamaları aşmaya yeter. Bunun mümkün olduğuna inanmak güzel, her ne kadar bu sadece birkaç yüz sayfalık bir süre için olsa da."

Kalbim o kadar sıkışıyor ki, hırıltı sesi çıkarmamasına şaşıyorum.

"Ben de öyle şarkılar söylüyorum," dediğimi duydum. "En sevdiğim şarkılar, hiç yaşamadığım deneyimler hakkında. Sonsuza kadar süren aşk. Seçilmek. Senin tüm kırık parçalarını gören ve yine de kalmaya karar veren birini bulmak." Kitabı ona geri verdim. "Sanırım biz birbirimizin aynısıyız."

"Hayal dünyasında yaşayan iki bezelye." "En iyi türden bezelyeler."

Şimdi gülümsüyor — gerçekten gülümsüyor, genellikle takındığı temkinli yarım gülümseme ya da profesyonel hoş ifade değil. Bu, tüm yüzünü değiştiriyor, tüm sert kenarları yumuşatıyor, onu daha genç, daha açık ve acı verici, çarpıcı bir güzelliğe büründürüyor.

"Bu kitap ne hakkında?" Kucağında duran kitaba doğru başımı sallıyorum.

Ve koyu renkli gözleri parlıyor. Konusundan bahsetmeye başlıyor—gençken aşık olan, kontrol edemedikleri koşullar yüzünden ayrılan ve on yıl sonra birbirlerini yeniden bulan iki insan arasındaki ikinci bir şans romantizmi—ve ben onun daha önce hiç görmediğim birine dönüşmesini izliyorum. Karakterleri anlatırken elleri hareket ediyor. Gerilimi, yanlış anlaşılmalrı, sonunda başından beri hissettiklerini itiraf ettikleri anı açıklarken sesi canlanıyor. Benim yanımda başka hiçbir şeye karşı göstermediği bir tutkuyla bu konuya tutkuyla bağlı.

"Ve mesele şu ki," diyor, coşkuyla öne doğru eğilerek, "ikisi de diğerinin hayatına devam ettiğini düşünüyor. İkisi de on yıl boyunca, bir şeye hala tutunan tek kişinin kendileri olduğuna ikna olmuş olarak geçirdiler. Ve nihayet konuştuklarında — sadece

yüzeysel şeyler değil—her şey ortaya çıkıyor. Her varsayım, her korku, uzak durmalarının her nedeni. Ve onları ayıran tek şeyin, dürüst olamama yetersizlikleri olduğunu anlıyorsun.”

“Kulağa acı verici geliyor.”

"Çok acı verici. Ama en iyi şekilde." Gülümsüyor. "Kitabın yaklaşık dörtte üçünü bitirdim. Yalvarma sahnesi yakında gelecek."

"Yalvarma sahnesi mi?"

"İçlerinden birinin özür dilemesi gereken sahne. Telafi etmesi. Değiştğini kanıtlaması." Gözleri adeta parlıyor. "Bu, her romantik hikayenin en iyi kısmıdır. Asıl doruk noktasından önceki duygusal doruk noktası. Diz çöküp yalvaran bir erkekte bir şey var, anlarsın ya?"

Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar büyülenmişim. Trajik geçmiş, duvarları ve fiziksel yakınlıkla olan karmaşık ilişkisi olan bu dev adam, en sevdiği süper kahramanı tartışan bir çocuk gibi kurgusal aşk hikayeleri hakkında heyecanla konuşuyor.

Hiç bu kadar çekici görünmemişti.

"Bana biraz okur musun?" diye soruyorum, daha iyi düşünmeden

.
Cümlesinin ortasında durdu, coşkusu hafifçe sönerek
"Ne?"

"Bana oku. Sadece birazcık." Zaten yerimi değiştiriyorum, minderlerin üzerinde ona doğru yaklaşıyorum. "Yalvarma sahnesini duymak istiyorum. Mutlu sona ulaşmış olmalarını bilmek istiyorum."

"Sana mı okuyayım? Seni uyutmaya çalışıyoruz sanıyordum. Bu çok sürükleyici bir bölüm," diye alay ediyor.

"Uyuyacağım. Bu bana yardımcı olacak." Yanına kıvrılıp başımı göğsüne dayıyorum. Kulaklarımın altında kalp atışları düzenli, güçlü ve ritmik, sanki zamanın akışını tutan bir davul gibi. "Lütfen? Sadece uykuya dalana kadar?"

Tereddüt ettiğini hissediyorum. Uzaklaşabileceği, mesafe koyabileceği, olmak istediğini ısrarla söylediği beyefendi olabileceği anı hissediyorum. Sorumlu seçim. Güvenli seçim.

Bunun yerine, kolunu bana doluyor. Eli hafifçe nemli saçlarımı geriye doğru düzeltirken, parmakları dolanmış saçlarımı nazikçe çözüyor.

"Tamam," diye mırıldanıyor, sesi göğsünden geçip kulağıma ulaşıyor. "Ama hoşuna gitmezse yalan söyle, çünkü bu benim

favorilerimden biri.”

"Çok iyi yalan söyleyeceğime söz veriyorum," diyorum içtenlikle.

Kıkırdar. "Keşke bunu yapabilsen. Hayatın pahasına bile bana yalan söyleyemezsin. Biliyor musun? Senin en sevdiğim yanın bu."

"Görünüşe göre pek çok favorin var."

Kitabı almak için elini uzatmadan önce burnuma hafifçe dokunur. Kitap, yıpranmış sırtının çıkardığı yumuşak bir çatırtıyla açılır. Boğazını temizler.

Sonra okumaya başlar.

Sesi alçak ve sıcak, kelimeleri sanki çok değerliymiş gibi sarıyor. Farklı karakterler için farklı sesler kullanıyor; ton ve ritimdeki ince değişiklikler, hikayeyi beklemediğim şekillerde canlandırıyor. Kahraman, sivri dilli ve inatçı, yaralı ama bunu alaycı tavırlarının arkasına saklıyor. Kahraman ise huysuz ve temkinli, profesyonel mesafenin barikatının arkasında kalbini koruyor.

Bu... nedense tanıdık geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Mumlar göz kapaklarımda üzerinde titriyor, karanlığı sıcak turuncu tonlarla boyuyor. Black Cat bir ara ayaklarımda yanına geldi, sıcak ağırlığı ayak bileklerime rahatlatıcı bir baskı uyguluyor, mırılaması melodik bir arka plan uğultusu gibi. Taio'nun göğsü yanağımın altında yavaş, düzenli bir ritimle inip kalkıyor. Eli saçlarıma okşamaya devam ediyor —dalgın, yatıştırıcı, herhangi bir öpücükten daha anlamlı hissettiren türden rahat bir yakınlık.

Hikaye içimi kaplıyor. Şefkatli anlar. Ateşli bakışlar. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar birbirlerinden uzak duramayan iki insanın yavaş, kaçınılmaz çekimi.

Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum.

Ama biliyorum ki, bilincim kaybolmadan önceki son anda, hayatım boyunca hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Dünya o kadar küçük ve idare edilebilir geliyordu ki, sadece ben, Taio ve kesinlikle kalıcı olmayan kedimiz.

Her şey... çok

basit

görünüyordu.

Çok huzurluydu.

15. bölüm

Taio

It was either this or BDSM.

Yalnız uyanıyorum ve bir an için kafam karışıyor, nerede olduğumu bilmiyorum.

Çarşaf lar. Alevsiz mumlar, LED ışıkları zamanlayıcıdan dolayı sönmüş. Yastıkların üzerine, sanki küçük turuncu savaş kurbanları gibi dağılmış altın balık krakerleri. Dizimin yanında açık duran pembe bir aşk romanı, sırtı, okumayı sonlandırdığım sayfada kırılmış.

Kale içinde yavaşça doğruluyorum, boynum uyuduğum pozisyona itiraz ediyor. Gecenin bir saatinde, Charlie'yi göğsüme yaslayarak dik otururken sırt üstü yatmaya geçmiş olmalıyım, çünkü şu anda üç kanep e yastığına yayılmış durumdayım ve omuz kemiğimin altına garip bir şekilde bir dekoratif yastık sıkışmış. Telefonum kalçamın yakınına kaymış, saatlerdir görmezden geldiğim bildirimlerle ısrarla titriyor.

Telefonu çıkarıp ekrana gözlerimi kısarak bakıyorum. Saat 12:47.

Üniversiteden beri öğleden sonra uyuduğum olmamıştır. Belki o zaman bile yoktu — Alaina erken kalkan biriydi ve geç saatlere kadar uyumayı ahlaki bir kusur olarak görürdü; onun içsel alarm saati benim de alarm saatim olmuştu.

Ama dün gece ölü gibi uyudum. Derin, rüyasız ve o kadar tam bir uykuydu ki, dinlenmekten neredeyse akşamdan kalma gibi hissediyorum. Vücudum

aylardır hissetmediğim bir şekilde gevşek. Belki de yıllardır. Omuzlarımda taşıdığım sürekli gerginlik — her zaman tehditlere karşı tetikte olmak, her zaman kaçış yollarını hesaplamak, her zaman bir sonraki felakete hazırlanmakla gelen aşırı uyanıklık — huzura benzeyen bir şeye dönüştü.

Charlie'nin göğsüme yaslanarak uykuya dalışını düşünüyorum. Hafif ama sağlam ağırlığı. Ben okurken nefesinin yavaşlayıp sabitlenmesi, güvenle vücudunun gevşemesi. Tam bir güven. Sahte olamayacak türden, ancak biri kendini gerçekten güvende hissettiğinde ortaya çıkan türden.

Benim yanımda kendini güvende hissediyordu.

Bir noktada okumayı bırakıp sadece... onu kucaklamış olmalıyım. Riskleri hesaplamadan ya da bunun neden kötü bir fikir olduğunu sıralamadan o anın tadını çıkardım. Saçları, banyoda bulunan pahalı şampuanın kokusuna benziyordu — çiçeksi ve tatlı. Eli, sanki uykusunda bile bana tutunuyormuş gibi gömleğime dolanmıştı.

Bu iyi hissettirdi. Alışabileceğim bir şey gibi geldi.

Kesinlikle korkutucu hissettirdi.

Yüzümü ovuşturup telefonumu kaydırmaya başlıyorum, kısmen düşüncelerimin sarmalına kapılmamak için, kısmen de dış dünyayı kontrol etmem gerektiği için. Tur, sırf bir battaniye kalesi kurup aşk acısı çeken bir ergen gibi duygulara kapıldım diye durmuyor.

Önce Instagram. Paylaşım yapmıyorum — hesabım Fort Knox'tan daha sıkı kilitli, fotoğraf yok, sektör haberlerini takip etmek için kullandığım birkaç doğrulanmış hesap dışında takipçim yok — ama skandal patlak verdiğinden beri Charlie'nin her hareketini mercek altına alan ünlülerin dedikodu sayfalarını düzenli olarak takip ediyorum.

Değişim anında ve bariz.

Üç gün önce, tüm manşetler "Charlie Riley'nin Balkon Macerası", "Pop Yıldızının Gizli Skandalı" veya "Amerika'nın Sevgilisinin Sonu mu Geldi?" gibi başlıkların çeşitli versiyonlarıydı. Yorumlar acımasızdı; onu hiç tanımayan insanlar, kendinden emin bir şekilde ona kişilik bozukluğu, bağımlılık sorunları ve dikkat çekme davranışı teşhisi koyuyorlardı. Memler her yerdeydi. Kariyeri sözde bitmiş, sona ermişti.

Peki şimdi?

"Charlie Riley Miami Konserinde Ortılığı Kasıp Kavurdu: Tur Devam Ediyor!"

"Hepimizi Ağlatan An: Charlie Riley Samimi ve Gerçekçi Davranıyor"

"Skandaldan 'dan Ayakta Ovation: Charlie Riley'in Büyük Geri Dönüşü"

"Gizemli Koruması Kim? Hayranlar TAKINTILI"

Morbid bir merakla sonuncusuna tıklıyorum. Konserden fotoğraf ve videolardan oluşan bir derleme: Charlie piyanonun başında, yüzünde sevinç ve dehşetin karışımı gibi bir ifadeyle parıldıyor. Charlie selam veriyor, yanaklarında hâlâ yaşlar var. Charlie, siyah giysili uzun boylu bir adam tarafından kalabalığın içinden geçiriliyor, adam koruyucu bir şekilde elini Charlie'nin beline dayamış.

Ben.

Çekimlerde yüzüm çoğunlukla gizlenmiş durumda: ya yandan çekilmişim, ya bir omuzun arkasına saklanmışım, ya da hareket nedeniyle uygun bir şekilde bulanıklaşmışım. Paparazziler birkaç net açı yakalamış olsa da, ciddi bir incelemeye dayanacak hiçbir şey yok. Yüz tanıma sistemini tetikleyecek ya da diğer hayatımla bağlantı kuracak hiçbir şey yok.

Sage'i tanıyorsam, bu bir tesadüf değil. Muhtemelen yayınlanmadan önce birine görüntüleri inceletmiş ve kimliğini ortaya çıkarabilecek her şeyi işaretletmiştir. Bu kadın bir satranç ustası gibi hareket ediyor, her zaman altı hamle ötesini düşünüyor.

Bodyguard gönderisine yapılan yorumlar... ilginç.

"Tamam ama bodyguard çok seksi"

"O sahne arkası videosunda ona bakış şekli?? Hanımefendi, bu hiç profesyonelce değil"

"O adamla beş dakika yalnız kalmak için suç bile işlerdim"

"Charlie'nin bodyguard'ı 'senin için öldürürüm ve bundan zevk alırım' enerjisi yayıyor ve dürüst olmak gerekirse? hedeflerim"

Daha fazla okuyamadan sayfayı aşağı kaydırıyorum, ensemden bir sıcaklık yükseliyor. Anlatı tamamen değişmiş. Eskort açısı öldü — yeni içeriklerin,

yeni hikayeler, internetin takıntı haline getireceği yeni şeyler altında gömüldü. Korumayla ilgili hikaye ise hala gündemde. Charlie'nin performansı diğer her şeyi gölgede bıraktı, insanlara odaklanacakları yeni bir şey verdi, onu trajik değil, zafer kazanmış biri olarak gösteren bir şey.

Sage Hilston tam bir dahi.

Kaydırmaya devam ediyorum. Rüzgâr o kadar tamamen tersine döndü ki, Charlie'nin "sanatsal evrimi" ve "g    olarak kırılğanlığı" hakkında gerçek analiz yazıları buluyorum. Bir eğlence sitesi, skandalı bir felaket değil, büyümenin katalizörü olarak çerçeveleyerek, kariyerinin bir retrospektifini çoktan yayınladı. Yorumlar, turneye devam etmesini destekleyen, "bunun onda olduğunu hep bildiklerini" ve "nefret edenlere asla inanmadıklarını" iddia eden insanlarla dolu.

İnternetin hafızası bir akvaryum balığı kadar, sadakati ise bir rüzgâr g l  kadar. D n onu yok etmek istiyorlardı. Bugün yine kraliçeleri. Yarın ne olur, kim bilir? Ama şimdilik rüzgâr tersine döndü ve ben bu zaferi kabul ediyorum.

Kaydırmaya devam ediyorum, Twitter'a geçiyorum — ya da X'e, ya da artık ne diyorlarsa ona. Trend olan konular Instagram'ın önerdiğini doğruluyor: #CharlieRiley en üstte, ama bu sefer ilgili tweetler övgü dolu. Piyano performansının video klipleri bir gecede milyonlarca kez izlendi. Birisi duygusal bir müzik eşliğinde bir hayran montajı hazırlamış bile ve altı haneli bir etkileşim sayısına ulaşmış.

Hatta bodyguard durumuna özel bir hashtag bile var: #CharliesBodyguard. Aklımın sesine karşı gelerek üzerine tıklıyorum.

Çoğu, cinsel istek dolu tweetler. Son derece yaratıcı tweetler; bazıları, bazı eyaletlerde muhtemelen yasa dışı olan eylemleri anlatıyor. Komplo teorileri de var; insanlar benim aslında gizli bir erkek arkadaş, ya da yerleştirilmiş bir aktör, ya da asıl skandaldan dikkatleri başka yöne çekmek için tasarlanmış ayrıntılı bir PR hilesi olduğuma ikna olmuşlar. Bir kişi, görünüşe göre kulak arkasındaki doğum lekesini analiz ederek beni tanımlamaya çalışmak için birkaç saat harcamış; bu hem etkileyici hem de son derece rahatsız edici.

Hashtag'de en çok beğenilen tweet, sahne arkası görüntülerinden alınmış, Charlie'nin kamera dışında biriyle konuşurken ona baktığım anı yakalayan yakınlaştırılmış bir ekran görüntüsü. Fotoğraftaki ifadem

fotoğraftaki ifadem acı verici derecede açıklayıcı. Farkında olmadığım bir şekilde yumuşak. Midemi sıkıştıran bir şekilde bariz.

Başlıkta şöyle yazıyor: *“Bu adam onun için ateşe bile atlar ve beni aksine ikna edemezsiniz.”*

Cevaplar kalp emojileri ve klavye sesleriyle dolu ve insanlar arkadaşlarını "sana böyle bakan birini bul" gibi yorumlarla etiketliyor.

Uygulamayı kapatıyorum.

Rahatlamış hissetmem gerekirdi. Bu iyi bir haber, hatta harika bir haber. Planın işe yaradığı anlamına geliyor. Charlie'nin kariyerinin düzelmekte olduğu anlamına geliyor. Buradaki varlığımın amacına hizmet ettiği anlamına geliyor ve tüm bunlar bittiğinde, zarar vermek yerine yardım ettiğimi bilerek buradan ayrılabilceğim anlamına geliyor.

Bunun yerine, daha karmaşık bir şey hissediyorum. Ve bunun, PR stratejileriyle, mesleki sorumluluklarla ya da tüm bu olay başladığından beri koruduğum özenle inşa edilmiş sınırlarla hiçbir ilgisi yok. Her şey, dün gece bana tamamen güvenerek kollarımda uykuya dalan kadınla ve o anın sonsuza kadar sürmesini ne kadar çok istediğimle ilgili. Kontrol odağım tamamen değişti. Şimdi kimim ben? Görünüşe göre, onun ihtiyacı olan her şey. Bir arkadaş. Bir koruma. Onun koruyucusu. Sırdaşı. Kendisinin itiraf edebileceğinden çok daha fazla onu isteyen bir adam.

Başparmağım ekranda aşağı kayarak bir sürü bildirimi açıyor.

CHARLIE

Uyandın mı, uyuyan güzel?

Zaman damgasını kontrol ediyorum. Mesajı yirmi dakika önce göndermiş. Üç dakika sonra bir mesaj daha var:

CHARLIE

Black Cat'i besledim.

On beş dakika sonra bir mesaj daha.

CHARLIE

Tamam, iki kez. Onu İKİ KEZ besledim.

Bir aptal gibi telefonuma gülümsüyorum.

BEN

Uyandım. Sen ne zaman kalktın?

Cevabı anında geliyor, sanki beni bekliyormuş gibi.

CHARLIE

Saatler önce. Çok verimliydin. Kesinlikle sinirli bir şekilde odada dolaşmıyordum.

BEN

Ne konusunda gergin olacaktım ki?

CHARLIE

Kendine geldiğinde yatak odama gel. Sana gösterecek bir şeyim var.

BEN

Endişelenmeli miyim?

CHARLIE

Evet.

Şeytan emojisine sağlıklı olmaktan çok daha uzun süre bakıyorum. Tecrübelerime göre, Charlie'nin gönderdiği bu sembol iki şeyden birini ifade ediyor: ya kaotik bir şey yapmak üzere ya da özenle koruduğum özdenetimimi sonuna kadar zorlayacak bir şey yapmak üzere.

Şu anki gidişata bakılırsa, muhtemelen ikisi de.

Battaniye kalesinin enkazından kendimi kurtarıyorum, ayağa kalkarken eklemlerim protesto edercesine çatırıyor. Oturma odası sanki bir kasırga yatıya kalma partisine çarpmış gibi görünüyor — her yerde yastıklar, tavandaki tutturma yerlerinden sarkan çarşaflar, atıştırmalık kalıntıları kullanılabilir her

. Burayı temizlemeliyim. Kanepeyi tekrar bir araya getirmeliyim. Dün gecenin kalıntılarıyla verimli bir şeyler yapmalıyım.

Bunun yerine, dişlerimi fırçalamak ve yüzüme su serpmek için misafir banyosuna gidiyorum. Eğer Charlie'nin "bana göstereceği bir şey" varsa, onun uydurduğu yeni kaos ne olursa olsun, en azından düzgün görünmeliyim.

Aynadaki yüz, bir hafta öncesine göre farklı görünüyor. Göz çevresi daha rahat. Çenede daha az gerginlik var. Yüz ifademde alışık olmadığım, neredeyse yumuşak bir şey var — daha önce olmayan bir gevşeklik. Aşılmaz sorunlarımı ve onların gelişigüzel çözümlerini düşünmüyorum. Gerçekten karşılığını veren bir ilişkiye yatırım yapıyorum.

Charlie Riley, özenle inşa ettiğim duygusal kalemi tuğla tuğla yıkıyor ve en endişe verici olanı, onu durdurmak istememem.

Yüzümü kuruluyorum, görünüşümü düzeltmek için boşuna bir girişimde bulunarak saçlarımı elime geçiriyorum ve koridordan onun yatak odasına doğru ilerliyorum. Rotel tavasının lavaboda suda beklediği mutfakı geçiyorum. Miami'nin yine agresif bir şekilde güneşli bir öğleden sonrasını sergileyen pencereleri geçiyorum. Black Cat'in güneş ışığının altında uzanıp, benim yaklaşmamı, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bir ifadeyle izlediği yeri geçiyorum.

"Yalakalık yapıyorsun," diye mırıldanıyorum ona. "Onu sadece sana bol bol yemek verdiği için seviyorsun."

Yavaşça gözlerini kırıp tekrar pençesini yalamaya başlıyor. Yemek söz konusu olduğunda sadakat falan yok.

Charlie'nin kapısına vardığımda kapı kapalı. İki kez vuruyorum, ses sessiz koridorda hafifçe yankılanıyor.

"Gir."

Kapıyı itip açıyorum.

Ve nefes almayı kesiyorum.

Charlie, yatak odasının ortasında, sanki otoyolda zincirleme kazaya neden olmak isteyen biri tarafından tasarlanmış gibi görünen siyah bir teddy giymiş duruyor. Dantel, ipek ve hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayan stratejik kesikler. Askıları

, çok dikkatli bakarsam parçalanacakmış gibi görünüyor. Yaka, göbeğine kadar iniyor, sadece saf iyimserlik ve muhtemelen bir tür moda bandıyla bir arada tutuluyor. Bütün bu şey, giysi olarak bile zor sayılır.

Ayrıca bir sandalyenin yanında duruyor — odanın köşesindeki dekoratif sandalyelerden biri, şimdi de oturacak kişiyi bekleyen bir taht gibi yatağa doğru çekilmiş.

"Çok uzun sürdü," diyor, derisinin altında titreşen gergin enerjiyi neredeyse gizleyen bir özgüvenle. Bunu duruşunda görebiliyorum; omuzları biraz fazla dik, çenesi biraz fazla yukarıda, elleri ne yapacağını bilemiyormuş gibi önünde kavuşturulmuş. "Otur."

Hareket etmiyorum. Hareket edebileceğimden tam olarak emin değilim. Sahip olduğum her işlevsel beyin hücresi, dantelin kalçalarının kıvrımlarına sarılma şeklini izlememeye odaklanmış durumda.

"Charlie. Bu ne?"

"Bu bir sandalye." Sanki ben çok yavaş anlıyormuşum gibi sandalyeyi işaret ediyor. "Oturursun. Poponla. Eminim bunu daha önce de yapmışsındır."

"Demek istediğim..." Onun tüm durumuna belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. İç çamaşırı. Sahne düzeni. Yakında olacak her neyse, bunun bariz bir şekilde önceden planlanmış olması. "Bu."

"Oh, bu mu?" Hafifçe dönüyor ve teddi'nin eteği hafifçe açılıyor, uyumlu siyah iç çamaşırını bir anlığına görünüyor. Ağzım kuruyor. "Beğendin mi?" Sanırım seksi bir şekilde gülümsemeye çalışıyor ama sanki acı çekiyormuş gibi görünüyor.

"İyi misin? Yeterince uyudun mu?"

"Evet. Taio." Avuç içlerini tavana doğru uzatır. "Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum. Onun dikkatini çekip ilişkinizi bir sonraki aşamaya taşımak için birkaç makale okudum." Masumca omuz silker. "Ya bu ya da BDSM'di."

Yavaşça gözlerimi kırpiyorum. "İlişkimiz mi? Bir sonraki aşama mı?"

Bana soğuk bir bakış atıyor. "Lütfen. Otur. Bütün sabah bunu prova ettim. Bırak da işimi yapayım. Lütfen?"

Siktir. Oturuyorum.

Sandalye ağırlığım altında hafifçe gıcırıyor—bu dekoratif parçalar tam olarak işlevsellik için yapılmamış—ama dayanıyor.

Yatağa yaklaşık iki metre uzaklıkta duruyorum, bu da bana görünüşe göre başlamak üzere olan gösteriyi net bir şekilde görme imkanı veriyor. Charlie telefonunu çıkarır, bir cerrahın aletini seçer gibi odaklanarak bir şeyleri kaydırır ve bir an sonra yatak odasının yerleşik hoparlörlerinden müzik çalmaya başlar.

"Gangsta Lovin"'in giriş notaları odayı doldurur.

"Eski tarz. Tamam, hissetmeye başladım," diyorum, o da telefonu yatağa fırlatıp her yüz hatlarında kararlılıkla bana dönüyor. "Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin. Konuşabiliriz." "Konuşuyoruz zaten... hem de çok." Sanki bir spor yarışmasına hazırlanıyormuş gibi omuzlarını geriye doğru çekiyor. Boynunu bir yandan diğer yana çeviriyor. Ellerini sallıyor. Striptiz yapmaya hazırlanan bir kadından çok, ringe çıkan bir boksöre benziyor. "Ayrıca, bana güven, insanların ne düşündüğünü umursamama

ve unutulmaz olmakla ilgili o uzun konuşmayı yaptın..."

"Evet, bunu asla unutmayacağım gibi bir his var içimde." Ama ben ona derin bir endişeyle bakıyorum. "*Beni baştan çıkarmak* için bu yöntemi kullanmak istediğinden emin misin? Çünkü dans etmeyi pek sevmediğini biliyorum."

"Sorun yok. TikTok'ta dersler veren bir striptiz aerobik eğitmeni var. Bu şarkıya yaptığı rutini elli kez falan izledim. Neredeyse öğrendim. Muhteşem olacak."

"Bence bu iş muhteşem bir sonuca varmayacak."

"Kaba." Bana sertçe işaret ediyor. "Seyircilerden sataşma yok. Burası destekleyici bir ortam."

"Özür dilerim. Lütfen devam et."

"Teşekkürler. Devam edeceğim."

Bas sesleri odayı titrettiğinde, binlerce amatör striptizciyi harekete geçiren o eşsiz ritimle Charlie hareket etmeye başlar.

Hareket etmek, abartılı bir ifade.

Aslında yaptığı şey, baştan çıkarmaya benzemekten çok, sanki beline yapışmış bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi görünen, agresif bir kalça sallama hareketi. Kollarını başının üzerine kaldırıyor, sanırım bu seksi bir esneme hareketi olmalı, ama hareketi sarsıntılı ve koordinasyonsuz, sanki insan vücudunun hareketini hiç görmemiş biri tarafından kumanda edilen bir kukla gibi.

"Nasıl gidiyorum?" diye nefes nefese soruyor, vücudunu sallamaya çalışıyor ama daha çok hafif bir mide rahatsızlığı yaşıyormuş gibi görünüyor.

"Harika gidiyorsun," diyorum, bakır tadı alana kadar yanağımın içini sertçe ısırarak. "Çok... atletik."

"Atletik olmak istediğim hava değildi."

"Seksi. Seksi demek istedim. *İnanılmaz derecede seksi.*" Belki bunu tekrar tekrar söylersem bana inanır.

Bana şüpheli bir bakış atıyor ama rutinine devam ediyor, şimdi performansına sandalyemi de dahil etmeye çalışıyor. Sanırım amaç, ben hayranlıkla izlerken, sandalyenin arkasına baştan çıkarıcı bir şekilde uzanmak.

Ama gerçekte olan şey, dengesini yanlış hesaplayıp sırtından yuvarlanması, duyulabilir bir gümbürtüyle yere çarpması ve ardından hiç de seksi olmayan bir "*ah, lanet olsun, orospu çocuğu*" demesi.

Hemen ayağa fırladım ama o çoktan ayağa kalkmıştı. "İyi misin?"

"İyiyim. Otur yerine." Kalçasını şiddetle ovuşturuyor, yüzünü buruşturuyor ve sonra tekrar yerine geçiyor. "Bu da işin bir parçası."

"Yaralanmak da bunun bir parçası mı?" diye soruyorum gürültülü müziğin üstüne.

Beni görmezden gelir, şarkı nakarat kısmına doğru yükselirken dikkatini yeniden toplar. Charlie bana doğru ilerler. Bu kısım aslında işe yarıyor—kendini verince yürüyüşü fena değil, kalçaları sallanıyor ve adımları ölçülü. İç çamaşırı yardımcı oluyor. Işıklandırma yardımcı oluyor. Durumun komikliğine rağmen nabzım hızlanıyor.

Saçma sapan davranırken bile çok güzel. Belki de özellikle saçma sapan davranırken. Bu felakete kendini tamamen kaptırması, incelemek için hazırlıklı olmadığım bir şekilde göğsümü sıkıştırıyor.

Sandalyeye ulaşıyor ve etrafında yavaşça bir daire çiziyor, ilerlerken parmaklarını omuzlarımın üzerinde gezdiriyor. Bu dokunuş omurgamdan aşağıya doğru kıvılcımlar saçıyor, karnımın derinliklerinde bir yerde birikiyor.

"Gördün mü?" diye fısıldıyor kulağıma, parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakın, sıcak, tatlı ve kesinlikle yeni bir koku. "Gerçekten seksi olabilirim."

"Seksi olamayacağını hiç söylemedim."

"Yüzün söyledi. Düştüğimde. Yüzün çok yargılayıcıydı."

"Yüzüm senin güvenliğin için endişeliydi. Arada fark var."

Daireyi tamamlayıp önüme geçiyor, o kadar yakın ki, istersem uzanıp ona dokunabilirim. Ama dokunmayacağım. Muhtemelen. Bu açıdan teddy daha da çekici görünüyor; dantelin köprücük kemiklerinin üzerinde uzanışı, göğüslerinin arasındaki gölge, yanlışı nefes alsam kopacakmış gibi görünen gülünç derecede narin askıları.

"Şimdi büyük final," diyor, sanki büyük bir sanat eserini ortaya çıkaran birinin ciddiyetiyle.

Bir dönüş yapıyor ve bana sırtını gösteriyor — teddy tehlikeli derecede aşağıya iniyor, omurgasının narin yapısını ve kalçalarının hemen üstündeki çukurları ortaya çıkarıyor — ve benim kucağıma doğru, ancak iddialı ve kontrollü bir iniş olarak tanımlayabileceğim bir hareket yapmaya çalışıyor.

Kontrollü değil.

Kontrollü olmaktan çok uzak.

Dizleri tuhaf bir açıyla bükülür. Koltuğun koluna tutunarak durumu düzeltmeye çalışır. Ağırlık merkezi felaket bir şekilde sola kayar. Dengesi yeniden kazanmak için çaresizce boş elini savurur, gömleğini avuçlar ve sonunda, hiç de istediği gibi olmayan bir şekilde, bacaklarımın üzerine yanlamasına uzanır.

"Başardım," diyor, kollarını bacaklarını birbirine dolamış ve gururu incinmiş bir pozisyondan. "Tam planladığım gibi."

Titriyorum. Tüm vücudum, bastırmaya çalıştığım kahkahalardan titriyor. O kadar ciddi görünüyor ki, her şey yolunda gitmiş gibi davranmaya o kadar kararlı ki, yapabileceğim en nazik şey ona uymak.

Oturur, ama kucağımda kalır. Onu kollarımla sararak sabitlerim. "Sakin bana gülme, Taio Wilkes."

"Gülmüyorum."

"Kelimenin tam anlamıyla titriyorsun. Hissedebiliyorum. Sandalye sallanıyor."

"Bu... coşku. Performansına duyduğum coşku." Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. "Çok dokunaklı. Kelimenin tam anlamıyla. Çok fazla hareket oldu."

"Seksi miydi?" Dudaklarını büzüyor.

"Çok ateşliydi," diye otomatik olarak cevap veriyorum. "Tahrik oldun mu?"

"Son derece." Öksürerek kıkırdamamı gizlemeye çalışıyorum.

"Sen en kötüsün." Charlie başını kolumla göğsüm arasındaki boşluğa gömdü. "Neden beni istemiyorsun? Bu delirtici."

"Neden seni istemediğimi düşünüyorsun?" Parmağımı çenesinin altına sokup, bakışları benimkilere denk gelene kadar yukarı doğru çekiyorum.

"Dün gece baş başaydık. Bana tamamen aittin, ama bir hamle bile yapmaya çalışmadın. Kafam çok karışık. Ne istediğini bilmiyorum."

Öğleden sonra ışığı perdelerden süzülerek saçlarındaki altın rengi, yanaklarından boynuna yayılan kızarıklığı ve boğazının dibinde attığını görebildiğim hızlı nabzını aydınlatıyor. Kucağımda kıvrılmış, sıcak ve yumuşak, o kadar yakın ki burnuna dağılmış soluk çillerini sayabiliyorum.

Onu ne kadar çok öpmek istediğimi düşünüyorum.

Ve dün gece neden öpmediğimi...

"Charlie, dün gece, yan yana uyumak? Bu, uzun zamandır biriyle yaptığım en samimi şeydi. Seks değildi, ama bu, sana karşı hislerimi ifade etme şeklimdi. İnsanların sorunlarını seksle çözmeye çalışıp her gün başarısız olduğu bir sektörde çalışıyorum. Senin sorunun olmak istemiyorum. Ve seksin çözüm olmasını da istemiyorum. Çünkü bu kalıcı değil. Eskortluk yaparak geçinen bir suçlunun oğluyla gerçekten birlikte olmak istiyor musun? İtibarını umursamıyor musun? Dürüst ol."

"Şöhret ve başarıya o kadar takılıp kalmış ki, bir insan olarak nasıl davranacağını bilmeyen, yıkılmış bir pop yıldızıyla gerçekten birlikte olmak istiyor musun? Çünkü benimle olmak, geri adım atmak ve kafam kumda gömülürken kaçırdığım tüm ilkleri yeniden yaşamak anlamına gelir."

Dün geceyi düşünüyorum, onu kucaklamanın ve onun dinlenebilmesinin sebebi olmanın ne kadar tatmin edici olduğunu.

Bir kez olsun, tam olarak ne istediğimi söylemeye izin veriyorum. "Evet, istiyorum." O da başını sallıyor. "Ben de. Peki... şimdi ne olacak?"

Ellerimi beline kaydırıyorum, dantelin, ipeğin ve sıcak tenin birleştiği kalçalarının kıvrımına yerleşiyorum. “Şimdi ne olmasını istersin?”

Uzun bir süre sessiz kalıyor, düşünür gibi. Elleri göğsüme uzanıyor, parmakları gömleğimin kumaşına hafifçe kıvrılıyor. “Senin öncülük etmeni istiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. “Bana kucak dansı yapmak için böyle giyinen kız mı diyor bunu?”

“O bir striptizdi,” diye itiraz etti. “Ve dürüst olalım, ikimiz de bunun komedi amaçlı olduğunu biliyorduk. Sadece dikkatini çekmeye çalışıyordum, Taio.”

“Dikkatimi çektin.” Teddy'nin köprücük kemiğinden göbeğine kadar uzanan dekolte çizgisini parmağımla takip ettim. Dokunuşumla titredi. “Başından beri dikkatimi çekmiştin. Komik olan ne biliyor musun?”

“Hmm?”

“Buna striptiz diyorsun, ama hiçbir şey çıkmadı.” Parmağımla teddy'sinin dantel kenarına takıp kenara çekiyorum, göğüslerinden birini ortaya çıkarıyorum. Gözlerim, bir hedef tespit edilmiş gibi meme ucuna kilitleniyor. Müzik azalmış—şarkı bir ara bitmiş ve ikimiz de fark etmemişiz. Oda, nefes almamız ve kulaklarımda yankılanan kalp atışlarımdan gürültüsü dışında sessiz.

O çekinmeden önce göğsünü avuçlarımla kavrarım, sertleşene kadar başparmağım ve işaret parmağımla meme ucunu nazikçe yuvarlarım. Sonra eğilip meme ucunu ağızma alırım, hassas ucunun etrafında dilimi gezdirerek nazikçe emerim.

“Nasıl hissediyorsun?” Islak cildine nazikçe üfledim, bu onu kıvrandırdı.

“İyi.” Sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi hararetle başını sallıyor. “Sadece gerginim.”

“Tabii ki gerginsin. Bu ilk kez...”

“Hayır, sen olduğun için gerginim. Her şeyi mahvetmek ya da kendimi utandırmak istemiyorum.”

“Ve o performansla başlamak iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?”

Anında rahatlıyor. Yüzü somurtkan bir ifadeye bürünüyor ve omzuma bir şaplak atıyor. “Seni pislik...”

"Şaka yapıyorum. Sadece rahatlamamı istiyorum. *Benim*. Beni etkilemeye çalışmana gerek yok. Onayımı alman gerekmiyor ama ben zaten hayranım, Charlie. Bunu değiştirebileceğin hiçbir şey yok. Ben bir erkeğim, takıntılıyım. Sana söz veriyorum." Göğüslerini tekrar teddi içine sokup çıplaklığını örtüyorum. Çok gergin. Daha fazla zamana ihtiyacımız var. Ama tam da öğle yemeği yiyip çocukluk travmalarımızla ilgili hikayelerimizi paylaştık daha iyi olur diye düşünürken, Charlie konuşuyor.

"Bana oral seks yapar mısın?"

Sorusunun doğrudanlığı beni o kadar şaşırtır ki, hiç bana yakışmayacak şekilde kekelerim. "Ben-ben... şey... evet?"

"Bu, bir partner olmadan gerçekten taklit edemeyeceğin tek his, o yüzden hep merak etmişimdir. Söylenene göre çok güzel bir hismiş."

Boğazımı temizleyip kendime geliyorum. "Evet, öyle." "Ben de sana aynısını yaparım," diyor biraz garip bir şekilde.

"Böylece adil olur."

"Ah, *Tweety*," diyorum. "İlişkimizin karşılıklı bir anlaşma olmadığını hatırlıyor musun?"

"Şey, senin de bundan bir şeyler kazanmanı istiyorum."

"Oh, alacağım," diyorum, neredeyse uyarıcı bir tonla. "Şöyle olacak," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağına neredeyse bir santim uzaklıkta. "Şu yatağa uzanıp rahatına bakacaksın."

Nefesi duyulur şekilde kesiliyor. "Tamam."

"Sonra bacaklarını aç, gözlerini kapat ve tüm detaylara odaklan, böylece bu anıyı gerçekten zihninde canlandırabilirsin."

"Neyin anısı?"

"Şimdiye kadar yaşadığın en iyi orgazmın."

Yutkunması çok belirgindi. Gerginlikten değil, ağzında biriken tükürükten dolayıydı. Onun üzerinde böyle bir etki yaratmayı seviyorum. Benim için *her yerinin* ıslak olmasını gerçekten seviyorum.

"Tamam, peki sen bundan ne kazanacaksın? Ne istiyorsun?"

Dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirip, onu kucağımdan indirip yatağı işaret ettim. Gömleğimi çıkararak cevap verdim, "Tek istediğim senin boşalman. *Hem de şiddetle.*"

16. bölüm

Charlie

*I want to say his name, but I can't
remember how talking works.*

Hiç bu kadar kendi vücudumun farkında olmamıştım.

Her sinir ucum uyanık. Cildimin her santimi aşırı duyarlı, sanki elektriğe sarılmış ve kıpırdamamam söylenmiş gibi. Yatağa sürünürken teddi'nin ipeği uyluklarıma fısıldıyor ve o küçük sürtünme bile beni titretmeye yetiyor.

Arkamda Taio'nun ayak seslerini duyuyorum. Yavaş. Kararlı. Ne yaptığını tam olarak bilen ve bunu yapmak için acele etmeyen bir adamın sesi.

Onun söylediği gibi yastıklara yaslanıyorum — sırt üstü, bacaklarım hafifçe açık, ellerim kararsız bir şekilde yanlarımda. Kendimi gülünç hissediyorum. Çıplak. Sanki rızam olmadan çekilen bir fotoğraf için poz veriyormuşum gibi.

“Fazla kafa yoruyorsun,” diyor Taio, yatağın ayak ucuna yakın bir yerden. “Buradan duyabiliyorum.”

“Elimde değil. Beynimin kapatma düğmesi yok.”

“Var. Sana göstereceğim.” Başımı kaldırıp onun sinsî gülümsemesini gördüğümde, beklentiyle midem bir anda düğümleniyor.

O yatağa tırmanırken yatak çöküyor. Doktorun muayenehanesinde iğne bekleyen bir çocuk gibi gözlerimi sıkıca kapatma dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine, kendimi onu izlemeye zorluyorum—artık gömleksiz, tüm o

sıcak bronz teni ve belirgin kasları, avcı bir zarafetle bana doğru yaklaşıyor.

O çok güzel. Nesnel, bilimsel ve inkar edilemez bir şekilde güzel. Ve bana, sanki tapılması gereken bir şeymişim gibi bakıyor. Zaman ayırmaya değer bir şey.

"Selam." Bacaklarımın arasına yerleşiyor, elleri dizlerimin üzerine konuyor. Dokunuşu nazik, sakinleştirici. "Bana bak."

Gözlerine

bakıyorum.

"Bana güveniyor

musun?" Başımı

sallıyorum.

"Beni istiyor musun?" diye soruyor, sesinde seks

kokan bir çekicilik var. Yine başımı sallıyorum.

Yüzündeki ifade değişiyor; yumuşuyor, derinleşiyor. Başparmaklarıyla dizlerimin iç kısmında küçük daireler çiziyor ve bu masum dokunuş bile içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor. "Şimdi gözlerini kapat."

Sözünü dinliyorum. Dünya karanlığa gömülüyor ve aniden her şey daha da belirginleşiyor — klimanın fısıltısı, dışarıdaki martıların uzak çığlıkları, kendi nefesimin sesi, sığ ve düzensiz.

Elleri uyluklarımdan yukarı kayıyor. Yavaşça. O kadar yavaş ki işkence gibi. Parmak uçları, sanki bir harita çiziyormuş gibi cildim üzerinde izler bırakıyor, her kıvrımı ve çukuru ezberliyor. İç çamaşırımın kenarına ulaştığında duruyor.

"Hala iyi mi?"

"Mm-hmm." Sesim boğuk çıkıyor.

Teddy'nin kopçalarını açıyor, iç çamaşırımı ortaya çıkarıyor. Sanırım bu kıyafetin altına bir şey giymek gerekmiyor. Ünlü elçiler arayan, yükselişte olan bir iç çamaşırı markası tarafından gönderilmişti. Ama pazarlama ekibimden kimse, bu kadar cüretkar bir şeyle yatağa girmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmemişti. Şimdi, işte buradayım, her zamankinden daha cüretkar, ürünü iyi bir şekilde kullanıyorum.

Parmaklarını külotumun bel kısmına geçiriyor. Kumaş kalçalarımdan aşağı, uyluklarımdan geçip dizlerimin ötesine kayıyor. Soğuk hava, daha önce hiç kimseye bu şekilde maruz kalmamış cildime çarpıyor ve bacaklarımı birbirine sıkıştırma içgüdüleriyle mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"Nefes al," diyor Taio, ben de titreyerek nefes veriyorum. Haklı; farkında olmadan nefesimi tutuyormuşum, tüm vücudum beklentiyle kasılmış. "İşte böyle." Sesi alçak, sıcak ve güven verici. "Sadece nefes al. Ben yanımdayım."

Elleri tekrar uyluklarıma dönüyor, hafif bir baskıyla bacaklarımı ayırıyor. Onun beni yönlendirmesine izin veriyorum, kendimi açıyorum ve ne kadar savunmasız hissettiğimi düşünmemeye çalışıyorum. Ne kadar açıkta olduğumu.

Uzun bir süre hiçbir şey olmuyor. O sadece... bakıyor. Bacaklarımda arasında bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum ve utançtan yüzüm kızarıyor.

"Taio..."

"Şşş." Nefesi klitorisimin üzerinde bir hayalet gibi geçiyor ve neredeyse yataktan fırlayacağım. "Çok güzelsin, Charlie. Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Tartışmadan, konuyu saptırmadan, gerginliği azaltmak için kendimi küçümseyen bir şaka yapmadan ya da acele etmesi için onu kızdırmadan önce, ağzı üzerimde.

Oh.

Oh.

Dili yumuşak, keşifçi, ilk dokunuşu bir talepten çok bir soru gibi. Geriliyorum, tabii ki geriliyorum, ve buna karşılık o mırıldanıyor, titreşimi o kadar hafif ki kalçalarım şaşkınlıkla sarsılıyor. Utanç, zevkle savaşıyor, ama zevk kazanıyor, ve o daha gerçekten başlamadı bile.

Taio acele etmiyor. Her yalama, her öpücük, kasıtlı ve saygılı. Gösteriş yapmıyor ya da benimle dalga geçmiyor. Sanki bir enstrümanı akort ediyor, içimdeki telleri neyin titrettiklerini öğreniyor gibi. Yavaş, sık hareketlerle beni yalıyor, sonra ağzını bastırıyor, beni karanlık ve sıcaklığın içine hapsediyor. Bu his, beklediğim gibi değil—çıldırıltıcı ve şefkatli, ve bir şekilde seksin hayal ettiğimden çok daha samimi.

Ellerim çarşafı yumrukluyor, tırnaklarım kumaşa hilal izleri bırakacak kadar sıkı bir şekilde batıyor. Elimde değil. Kalçalarım hareket etmek istiyor ama bu his o kadar iyi ki ve bunu mahvetmek istemediğim, onun önünde zevk almakta beceriksiz görünmek istemediğim için felç olmuş durumdayım. Ses çıkarmalıyım, adını söylemeliyim, belki de her filmdeki her kadın gibi sırtımı kavislemeliyim, ama

kaybolmakla, her santimimin çözölüşünü ona göstermek arasında bir yerde sıkışıp kalmış durumdayım.

Bir saniye durup başını kaldırıyor. Gözlerimi açma riskini alıyorum.

"Hâlâ iyi misin?" diye soruyor, sesi kalın ve inanılmaz derecede nazik.

Başımı sallıyorum, sonra belki beni göremeyebileceğini fark ediyorum, bu yüzden kendimi zorlayarak "Evet. Şey, teşekkür ederim" diyorum.

Gölümsüyor ve ağzının köşesinde benim ıslaklığımdan küçük bir leke parılıyor. Dudaklarında benim tahrikimin izini görmek beni ölmek istetmeliydi, ama öyle olmuyor—klitorisim daha da şiddetli atıyor. O kadar memnun, o kadar gururlu görünüyor ki, sanki cenneti tatmış gibi. Sonra tekrar bacaklarımın arasına dalıyor, bu sefer dili daha derine iniyor, güçlü elleri beni açıyor ki her kaygan kıvrımı tadabilsin. Dilinin sıcak, sert baskısını girişimde daireler çizerek hissediyorum, sonra içime giriyor, iç duvarlarımın hiçbir şeyin etrafında çaresizce sıkışmasına neden olan, sessizce doldurulmak için yalvaran yavaş, kasıtlı vuruşlarla beni sikiyor.

Bir ses çıkarıyorum, yarı hıçkırık yarı yalvarış gibi garip bir ses, ve Taio yanıt olarak inliyor, titreşim içimden bir duygu dalgası daha geçiriyor. "Oh, uslu kız, şimdiden benim için şarkı söylüyorsun."

Dikkatini veriyor, ritmini ayarlıyor, zevkin keskinleştiği sınırı buluyor. Beni tam orada tutuyor, havada asılı bırakıyor, beni açık, ıslak ve çaresiz tutuyor, ta ki ben, ağzının sıcak, kaygan hareketleri ve elinin uyluklarıma oturması dışında hiçbir şey düşünmeyene kadar; beni yere bağlayarak uçup gitmememi sağlıyor.

Parmaklarımı çarşafırlara gömüyorum. Adını söylemek istiyorum, ama konuşmanın nasıl yapıldığını hatırlayamıyorum. Dünya bir tünel ve diğer ucunda tek şey Taio, Taio'nun ağzı ve Taio'nun elleri, karnaval trenindeki tutamaklar gibi kalçalarımı kavlıyor.

Bir kalp atışı ile bir sonraki arasında bir yerde, ritmi değişiyor. Bir düzen buluyor — ilk başta matematiksel gibi gelen bir nabız ve hareket, ama sonra beni dengesiz tutmak için bir senkop ekliyor. İçimde bir baskı oluşuyor, her kasım daha da geriliyor, göğsümde tiz bir ses yankılanıyor.

Tek yapabildiğim nefes nefese kalmak, yumruklarımı battaniyeye sıkamak, uyluklarımın onun omuzlarında titremesi.

"Taio..." diye deniyorum, ama ağızımdan sadece bir inilti çıkıyor.

Bu çok saçma — daha yeni başlamış bile değil, ama ben çoktan oradayım, aşağıya bakıp orada sadece hava olduğunu fark etmek üzere olan bir çizgi film karakteri gibi uçurumun kenarında sallanıyorum. Boğazımdan çıkacak seslerden korkarak dudağımı ısıırıyorum, ama o durmaksızın, nazikçe devam ediyor, dilinin ucu sanki benim çöküşümün haritasını çiziyormuş gibi klitorisimin etrafında daireler çiziyor. Gerginlik her yerde aynı anda artıyor: dizlerimin arkasında, boynumda, ayak tabanlarımda. Boşalacağım, diye düşünüyorum. Gerçekten boşalacağım...

Ve sonra duruyor.

İnsanlık dışı bir ses çıkarırım. Tam olarak kırık değil, ama tam da değil. Gözlerimi tam zamanında açarım ve onun elinin tersiyle ağızını sildiğini, bakışlarında şeytani bir parıltı olduğunu görürüm.

"Henüz değil," diyor, sesinde otorite ve eğlenceyle dolu bir sertlik var.

Tartışmak istiyorum, ama kelimeleri zar zor bir araya getirebiliyorum. Bunun yerine, dudaklarımı büküyorum ve o gülüyor — kemiklerime kadar işleyen, düşük, memnuniyet dolu bir gürültü.

Sanki hiçbir şey değilmiş gibi beni ters çevirir, hem nazik hem de kararlı elleriyle beni karnımın üstüne yuvarlar. Nefesim kesilir, hareketin şoku vücudumun her santimini aşırı derecede fark etmeme neden olur. Hala karıncalanan tüm yerler, aniden açığa çıkan tüm yerler. İpek gecelik kaburgalarımın etrafında toplanmış, kışım havada, uyluklarımın arkası titriyor.

"Bacaklarını birleştir," diyor, ben de öyle yapıyorum, kendimi garip, hayvani ve çok, çok açık hissediyorum.

Arkamda diz çöküyor, iri elleri bacaklarımın içinden yukarı kayıyor. Başparmakları beni ayırıyor, her şeyi ortaya çıkarıyor ve ben kendi gerginliğimden boğulmak üzereyim. Sonra ağız kalçalarımın arasına giriyor, dili vücudumun sıkı çizgileri arasında dolaşıyor ve ben kalan tüm soğukkanlılığımı kaybediyorum.

Beni arkadan yalıyor, yavaş ve kasıtlı bir şekilde, bazen dilini düzleştirip bazen de hafifçe vuruyor, bazen de sadece kokumu içine çekiyor. Amımı sanki bir daha tadacağı tek şeymiş gibi yalıyor ve bu yeni aç her şeyi daha keskin, daha çaresiz hale getiriyor. Ellerim çarşafı tırmalıyor, alnım yatağa bastırılmış durumda ve artık seslerimi bastırmaya bile zahmet etmiyorum.

adını haykırıyorum, yalvarıyorum, ama önemi yok. Yutulmanın acımasız, enfes hissi dışında hiçbir şeyin önemi yok.

O dilini klitorisime sürerken bir parmağını içime kaydırıyor ve ben paramparça oluyorum; bedenim önce kaskatı kesiliyor, sonra eriyip gidiyor; içimden geçen o sıcak zevk seli o kadar şiddetli ki gözlerim bulanıyor. Titriyorum, hıçkırıyorum ve Taio durmadan devam ediyor; bu an boyunca beni yalıyor, bu ezici duygudan kaçamayayım diye kalçalarımı sıkıca tutuyor.

O kadar şiddetli bir orgazm yaşıyorum ki, neredeyse yana yığılacagım, ama Taio beni yerinde tutuyor, merhamet göstermeyi reddediyor. İki parmağını kolayca içeri sokuyor, tahrik olmam ve boşalmam artık en çekici iksir haline gelmiş durumda ve artık parmakları yetmiyor. Onun pantolonunu da çıkarmak istiyorum. Daha yakın olmak istiyorum.

Ama başka bir orgazm içimi parçalıyor, beynimi sarsıyor. Bu sefer çılgılık atıyorum. Çırpınıyorum. Sonra yorgun ve bitkin bir halde yatağa yığılıyorum.

Yanıma tırmanıyor, omzuma bir öpücük konduruyor, sonra ensemdaki saçlarıma burnunu sürtüyor. Hâlâ titriyorum.

"İyi miydi?" Sesi hem kendini beğenmiş hem de nazik. "Ayak parmaklarımı hissetmiyorum."

Göz bebekleri genişliyor, geriye sadece ince bir kahverengi halka kalıyor ve bakışları dudaklarıma düşüyor, bariz bir açlıkla orada kalıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. "Şu anda o kadar ıslaksın ki, eminim beni kaldırabilirsin." Elimi istiyor ve ben de onun beni pantolonundaki kalın, sert şişkinliğe yönlendirmesine izin veriyorum. Çapını ve uzunluğunu takımyıldızlar gibi haritalandırmamı sağlıyor ama resmin tamamını çözemiyorum. Taio benden en az otuz santim daha uzun ve elleri benimkilerin iki katı büyüklüğünde ama bu orantıyı aşıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Yavaşlayabiliriz." Başımı sallıyorum. "Yavaşlamak istemiyorum."

Taio eğilip beni tatlıca öper. Dudakları nazik, talepkâr değildir, ama eli uyuşuk, samimi bir hareketle uyluklarımı yukarı doğru okşar. Elini kalçamın yanına koyar, başparmağıyla orada küçük, tembel daireler çizer, sanki beni santim santim açmaya ikna ediyormuş gibi. Ağzımın çevresini, çenemi, kulak kepçemi öper — küçük öpücükler,

sanki tadına bakıyormuş gibi. Her dokunuşunda eriyorum, vücudum onun altında tekrar şurup gibi akıyor.

"Charlie," diye mırıldanıyor ve adımı söyleme şekli — alçak sesle, sanki bir dua gibi — sebepsiz yere ağlamak istememe neden oluyor. "Bu sevişmek değil, tamam mı?"

"Ne o zaman?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Daha fazlası. Sana söz veriyorum. İlk seferin olduğu için bunun ikimiz için de çok önemli olduğunu bilmelisin."

Yanağımı omzuna dayayıp başımı sallıyorum, henüz konuşmaya hazır olduğumdan emin değilim. Yavaş, evet. Güvenli. Bunu hatırlamak istiyorum, her saniyesini.

Elini göğsümden yukarı kaydırıyor, kaburgalarımdaya duruyor, sonra göğüslerimi, ne kadar küçük olduklarını ya da hafif asimetrisini unutturacak bir saygıyla avuçluyor. Taio bana sanki kutsal bir varlıkmışım gibi dokunuyor. Başparmağı meme ucuma değişiyor ve nefesim kesiliyor. Acele etmiyor, çimdiklemiyor, elle taciz etmiyor ya da filmlerdeki erkeklerin yaptığı şeyleri yapmıyor. Sadece tutuyor, masaj yapıyor, neyi sevdiğimi söylememi bekliyor. Sadece bu sabrı bile içimi kasılmaya yetiyor.

Üstüme çıkıyor, ağırlığını ellerine ve dizlerine vererek, vücudu beni koruyan bir pelerin gibi sarıyor. Sonra kalçalarını indiriyor, pantolonunun içindeki sertliğiyle çıplak merkezime sürtünüyor. Beni saran bu şiddetli arzusun dalgası bana yabancı geliyor. Yeni ve ilkel bir şey, sanki tek önemli olan şey Taio'nun vücudunun benimkiyle birleşmesiymiş gibi. Bunun rahat olması için o çok fazla büyük, ama sorun değil. Zevki kabul edeceğim. Acıyı kabul edeceğim. Beni ona yakın tutacaksa her şeyi kabul edeceğim.

"Durmak istersen söyle," diyor ve ben hala titrediğimi fark ediyorum.

"Durma," diyorum zorlukla.

O tatlı ve samimi bir gülümsemeyle gülümsüyor. Bu beni onu tekrar öpmek istememe neden oluyor, ben de öpüyorum, ellerim saçlarına dolanıyor. Saçları çok yumuşak. Ağzımın içine iniyor, ağırlığını kaydırarak penisinin ucu klitorisime değişiyor.

Ayağımı baldırının arkasına kaydırıyorum, üstümdeki bacağına ağırlığını hissediyorum. Sağlam ama ezici değil. Onun altında kendimi küçük hissediyorum ama hiç de güçsüz değilim. Aslında kontrol bende—

o benim bir sonraki hamlemi bekliyor, ben yetişebileyim diye kendini tutuyor.

Sonunda kollarımdan teddy'yi çıkardığında, bunu yavaş ve dikkatli ellerle yapıyor, cildimin her yeni santimetresine öpücükler bırakıyor. Vücudum hakkında yorum yapmıyor, şaka ya da iltifat etmiyor, sadece ellerinin konuşmasına izin veriyor. Her dokunuşunda beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum.

Beline uzanırken titriyorum. Altının belini aşağı çekebilmem için kalçalarını kaldırıyor.

Sonra, sesler duyuluyor...

İkimiz de donup kalıyoruz, hayal mi gördük diye merak ediyoruz.

Ses azalıyor, sonra geri geliyor. Kesinlikle gerçek, kesinlikle oluyor.

Taio dizlerinin üzerine çöküyor, ellerini ağzımın üzerine kapatıyor ve parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı söylüyor. Kulakları dikilmiş, gözlerinde ateş var ve yakalanmaktan endişelenmediğini anlıyorum. İçeri davetsiz misafirler girdiğini düşünüyor. Sessizce ağzımı bırakıyor ve dolabı işaret ediyor. *Saklan. Ben hallederim.*

Ellerimi uzatıp her iki yanağına da birer elimi koyuyorum. "Taio, sorun yok," diye fısıldıyorum.

Gözleri şaşkın, muhtemelen neden onun kahramanca fedakarlığını sabote ettiğimi merak ediyor. "Senden ben sorumluyum, Charlie. Seni korumak benim işim," diye fısıldıyor. Gözleri, onunla uğraşma diyor. Eğer bu benim güvenliğim için gerekliyse, beni kendi elleriyle bağlayıp o giyinme odasına atacaktır.

Belki de Claire haklıdır. Taio'ya bakıyorum ve şu anda o, Joker'den çok Superman'e benziyor.

"Kahramanım," diyorum. "Ama beni kurtaracak bir şey yok. Onlar benim dansçılarım. Onları ben davet ettim. Anahtarları var. Saat çoktan ikiye gelmiş olmalı."

Taio'nun gözleri sola, sonra sağa kayıyor. "Onları ne için davet ettin? Bekaretini kaybetmeni duyurmak için mi?"

Onun altında kıkırdayarak, güçlü ön kollarını okşuyorum. "Hayır. Takım ruhunu güçlendirmek için. Performansta bazı değişiklikler yapmak için. Ben... Şey, sen çok geç uyandın ve striptiz nasıl gidecek bilmiyordum. Bunu yapacağımızı düşünmemiştim."

Yüksek sesli bir sıçrama duyulur. İkimiz de şans eseri perdeleri kapalı olan uzak pencereye bakıyoruz. "Başkasının evine girip hemen havuza mı atlıyorlar?" diye sorar Taio.

"Görünüşe göre... Giyinmeliyim," diyorum. "Tabii bunu çabucak halletmek istemiyorsan."

"İstemiyorum," diyor ciddi bir ifadeyle.

Ereksiyonuna hafifçe dokunduğumda irkiliyor. "Peki ya bu ne olacak?"

"İnan ya da inanma, sonunda kendiliğinden sönüyorlar."

Kıkırdamam. "O zaman başka bir zamana mı erteleyelim? Bu gece? Teşekkür etmek için sana akşam yemeği ısmarlayabilir miyim?"

Alt dudağını ısıırıyor. "Bilmiyorum. Az önce yedim. Biraz tokum."

"Ciddiyim." Dizlerimi büküp sol tarafa yuvarlanıyorum, "Yemek sipariş edebiliriz. Küçükken Miami'de yaşıyordum. Nerede iyi sokak yemekleri olduğunu biliyorum. Küba sandviçini sever misin?"

"O zaman dışarı çıkalım," diyor Taio. "Bu 'ilişki'yi başlatacak ilk resmi randevumuz. Sokak yemekleri taze, sokakta yenmeli. Miami şehir merkezine gidebiliriz ya da sonra sahilde yürüyüş yapabiliriz." Masum coşkusu karşılık vermediğimde gözleri sönüyor. "Ne oldu?"

Yatağın kenarına kayıyorum, topuklarımı çerçeveye sıkıştırarak teddy'yi güvenli bir şekilde yeniden bağlayabiliyorum. "İnsanlar şüphelenmeden bu şekilde ortalıkta dolaşabilir miyiz, bilmiyorum."

Omuzlarını silkiyor. "Ben senin korumandım. Seninle olmam gerekiyor."

"Biliyorum ama... Seni sadece kendime istiyorum. Rol yapmam gerekmeyen, sana dokunurken ya da sana bakarken dikkat etmem gerekmeyen bir yerde. Evde yemek yiyelim mi?" diye tekrar soruyorum. "Ne istersen. Ben ısmarlarım."

"Tabii. Anlıyorum." *Doğru sözleri söylüyor.*

Taio yataktan iner, sonra oturduğum diğer tarafa doğru döner. Dudaklarını alnıma değdirir. *Doğru şeyleri yapıyor.*

Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, az önce onun duygularını incitmişim.

Kalbim sıkışır, aramızdaki bariz engel, bir anlık lezzetli tutkuyla geçici olarak bastırılmıştır.

Ama şimdi geriye kalan tek şey iki şey:

Birlikte olamayacağımız gerçeği. Gerçek anlamda değil. Ve diğer bir gerçek, yani... birlikte olmamızı istemem.

17. bölüm

Charlie

And yes, this is absolutely a bribe.

Miami'de Şubat ayı, aksi takdirde hepimizi yavaş yavaş kızartacak olan Ağustos cehenneminin yerine, katlanılabilir bir sıcaklık anlamına gelir. Dansçılarım havuz alanının her santimini işgal etmiş durumda; kaslı vücutlarını şişme şezlonglara uzatmışlar, havuzun sığ kısmında su sıçratıyorlar ya da havuz kenarındaki barın etrafında toplanmışlar, sanki bedava içkiler yeterince çabuk kapmazlarsa buharlaşıp yok olacakmış gibi.

İtiraf etmeliyim ki, rüşvet vermekten çekinmem. Barın yeniden doldurulmasını ve margarita makinesinin çalışır durumda olmasını sağladım.

Büyük boy güneş şapkamı düzeltiyorum ve derin bir nefes alıyorum. Beş dakikadır havuz kenarında durmuş, söyleyeceklerimi prova ediyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Pizza her an gelebilir — bu da başka bir rüşvet, çünkü görünüşe göre benim liderlik tarzım “bana kıyamayacak kadar doymaları için onları beslemek”miş.

"Hey, millet?" Su sıçramalarının ve birinin açık hava hoparlörlerine bağladığı çalma listesinin gürültüsünün üstüne sesimi yükseltiyorum. "Bir saniye dikkatinizi alabilir miyim?"

Gürültü yavaş yavaş azalıyor. Kafalar dönüyor. Baş erkek dansçım Devon, şamandırasını havuzun kenarına yaklaştırıyor. Maura ve Jasmine şezlonglarda sohbetlerini yarıda kesiyorlar. Marcus —

menajerim Marcus değil, dansçı Marcus—içkisini bırakıp bana tüm dikkatini veriyor.

Toplamda on iki dansçı. Turumun bir parçası olmak için bir buçuk yıldır hayatlarını askıya almış on iki kişi. Koreografide zorlandığımı, provalarda tökezlediğimi ve genellikle her gece kusursuzca sergiledikleri rutinlere ayak uyduramadığımı izlemiş on iki kişi.

Muhtemelen benim bir şaka olduğumu düşünen on iki kişi.

"Peki," diye başlıyorum, sesim beklediğimden daha sağlam çıkıyor. "Pizza yolda. Bar tamamen dolu. Ve evet, bu kesinlikle bir rüşvet."

Grup içinde birkaç kahkaha yankılanıyor. Güzel. Kahkaha iyidir.

"Sizinle bir şey hakkında konuşmak istedim.

muhtemelen çok uzun zaman önce ele almam gereken bir şey." Güneş şapkamı çıkarıyorum, çünkü birdenbire bir engel, arkasına saklanabileceğim bir şey gibi geliyor. "Dans edemiyorum."

Sessizlik. Birkaç kişi birbirine bakışıyor.

"Bunu bildiğinizi biliyorum. Biliyorum ki... yorumlar yapıldı. Arkamdan, provalar sırasında, muhtemelen benim dahil olmadığım grup sohbetlerinde." Kimse itiraz edemedi elimi kaldırıyorum. "Sorun değil. Kimseyi suçlamıyorum. Sadece... gerçeği kabul ediyorum."

Devon havuzdan çıkar, omuzlarından su damlar. "Charlie, biz..."

"Bırak da bitireyim. Lütfen." O başını sallayana kadar bekledim, sonra devam ettim. "Gerçek şu ki, sadece dans etmekte zorlanmıyorum. Dans etmeyi sevmiyorum. Hiç sevmedim. Çocukken şarkıcı-söz yazarı olmak istiyordum. Nokta. Ama bir yerlerde, endüstri pop yıldızlarının üçlü tehdit olması gerektiğine karar verdi—şarkı söyleme, dans etme, oyunculuk—ve ben de olmadığım her şeyi olmaya çalışırken kendimi kaptırdım. Olmak istemediğim her şeyi."

Mia şezlongunda dik oturmuş, yüzündeki ifade okunamaz.

Jasmine, parçalar yerine oturuyormuş gibi yavaşça başını sallıyor.

"Yıllarımı bana uymayan koreografileri zorla yapmaya harcadım ve bu süreçte hepimizin önünü tıkadım." Gruba, kendi şovlarının başrolünü oynayabilecek bu inanılmaz sporculara işaret ediyorum. "Turumu desteklemek için tüm hayatlarınızı askıya aldınız. Kariyerlerinizi, ailelerinizi, kendi fırsatlarınızı

—hepsi, sahnede iyi görünmem için askıya alındı. Ve ben bu fedakarlığı onurlandırmadım.”

Pizza teslimatçısı tam da bu anda yan kapıda belirir ve araya girip girmemesi konusunda kararsız görünür. Ona el sallayarak çağırırım ve Marcus — yine dansçı Marcus — ile Devon, kutuları taşımaya yardım etmek için centilmençe koşarak gelirler.

“Neyse,” diye devam ediyorum, pizza teras masasına güvenli bir şekilde yerleştirildikten sonra, “Bazı şeyleri değiştirmek istiyorum. Bir sonraki gösteriden önce, koreografiyi tamamen yeniden düzenlemek istiyorum.”

Artık tüm dikkatleri üzerimde. Hala havuzda yarısı suda yarısı karada duran insanlar bile kenara gelip dinlemeye başlamışlar.

“Yetişemediğim hareketlerden uzaklaşmak istiyorum. Aslında iyi olduğum şeye odaklanmak istiyorum: şarkı söylemek, canlı, mikrofon açık, artık playback yok, artık ağır işi yapan arka plan müzikleri yok.” Gözlerine tek tek bakıyorum. “Ve size gerçekten parlayabileceğiniz alanlar vermek istiyorum. Sololar. Özel bölümler. Seyircinin *sizi* izlediği anlar, benim ne yaptığımı biliyormuş gibi davranıp ortalıkta çırpınırken sizi sadece arka plan dekorasyonu olarak kullanmadığım anlar.”

Jasmine tereddütle elini kaldırdı. “Kendi sololarımızı mı yapmamızı istiyorsun? Senin turnende mi?”

“Bu sadece benim turum değil. Bu bizim turumuz. Ya da en azından öyle olmalı.” Gruba yaklaşıyorum, çıplak ayaklarım güneşin ısıttığı taşların üzerinde ısınıyor. “Bu deneyimin nasıl olmasını istediğimi düşünüyordum—sadece benim için değil, dahil olan herkes için. Ve fark ettim ki, kendi hayatta kalmamla o kadar meşguldüm ki, bir takım olmamız gerektiğini unutmışum. Charlie Riley adı biletleri satmalı, ama performans hepimize ait.”

“Bu...” Devon ıslak saçlarını eliyle tarar, gerçekten şaşkın görünür. “Charlie, bu sadece senin sayende var. Bunu biliyorsun, değil mi? Başrol oyuncusunun spot ışıklarını kendine çekmek istemesi gayet normal.”

“Yedi yıldır tüm gözler üzerimde. Bu bana ne kazandırdı ki?” Omuz silktim. “Artık farklı bir şey denemenin zamanı geldi.”

Hâlâ şişme flamingonun üzerinde yüzen Kenny elini kaldırdı. “Bir şey söyleyebilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Bu turne için arandığımda, neredeyse kabul etmeyecektim.” Kürek çekerek yaklaşıyor, dev pembe bir kuşun üzerinde oturan biri için alışılmadık derecede ciddi bir ifadeyle. “Senin yüzünden değil. Sektör yüzünden. Cam tavanlardan bıkmıştım. Adımızı bile öğrenmemiş bir sanatçının arkasında bulanık bir silüet olmak için provalarda kendimi paralamaktan bıkmıştım. Ama menajerim, senin ekibinin farklı olduğunu söyledi. Dansçılarınla gerçekten konuştuğunu, doğum günlerini hatırladığını, bize güvenlik bütçesi ayırdığını, gösterilerden sonra durumumuzu kontrol edip bizi tebrik ettiğini söyledi.”

Gözlerimi kırkıyorum. “Kimsenin bunları fark ettiğini bilmiyordum.”

“Biz her şeyi fark ederiz.” Mia ayağa kalkar, omuzlarına bir havlu sarar. “Çalıştığım sanatçılar arasında nasıl olduğumuzu soran tek kişi sensin. Yani, gerçekten soruyor ve cevap bekliyorsun. Bu önemli.”

“Düşündüğünden daha önemli,” diye ekler Jasmine sessizce. “Altı ay geçtikten sonra başrol oyuncusunun adımı bile bilmediği turneye katıldım. Sen ise ilk haftadan sonra kızımın adını biliyordun. Dans resitalini sordun.”

Boğazım düğümlenir. “Eh, bir ilkokulda sahnelenen *Trolls* oyununda Poppy rolünü oynamak büyük bir olay.”

“Gördün mü?” Jasmine’in gözleri parlıyor. “İşte bundan bahsediyoruz. Sen önemsiyorsun. Ve şimdi bizden öne çıkıp sahneyi paylaşmamızı mı istiyorsun?” Gülümsayarak başını sallıyor. “Charlie, senin peşinden yanan bir binaya bile gireriz.”

“Umarım iş o noktaya gelmez,” diyorum, sesim titriyor. “Mesele şu ki,” her zamanki gibi pratik olan Devon sözümü kesiyor, “biz senin yanındayız

. Ama ne önerdiğini anladığından emin olmak istiyorum. Bir haftadan az bir sürede koreografiyi tamamen yeniden yapmak iddialı bir hedef. Bazıları imkansız derdi.”

“Evet.” Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum. “Tam bir intihar görevi.” Verandada onaylayan bir mırıldanma duyuluyor.

“Bakın, mükemmellik beklemiyorum. Çaba bekliyorum. Yaratıcılık. Yeni bir şey denemeye, başarısız olmaya ve tekrar denemeye istekli olmayı.” Havuzun etrafını işaret ediyorum. “Bu turne, şimdiye kadar yaptığım en büyük şey olacaktı. Bunun yerine, başından beri bir felaket oldu. Ama belki bunu,

. Geriye dönüp baktığımızda gerçekten bir anlam ifade eden bir şeye. Sadece hayranlar için değil, bizim için de."

Sessizlik bir dakika kadar uzadı. Kalbimin çarpışını hissedebiliyordum, az önce söylediğim sözlerin kırılmalığı nemli havada açıkta kalmıştı.

Sonra Mia şezlongundan kalkar ve alkışlamaya başlar.

Başlangıçta yavaşça, neredeyse alaycı bir şekilde; ve korkunç bir an için benimle dalga geçtiğini düşünüyorum. Ama sonra Jasmine de katılıyor, sonra Devon, ve birdenbire hepsi alkışlıyor; ses, su ve villanın beyaz duvarlarından yankılanıyor, ta ki neredeyse ayakta alkışa dönüşene kadar.

"Kesinlikle varım!" Kenny arkadan bağılıyor; o yeni dansçılardan biri. "Aylardır sakladığım koreografi fikirlerim var."

"Ben de!" Mia şimdi sırtıyor, az önceki okunaksız ifadesi parlak ve hevesli bir ifadeye dönüşüyor. "Sırtını kıracak bazı rutinlerim var, Charlie. Ama Devon ve ben o sahneyi ele geçirebiliriz..."

"Durun, durun." Ellerimi kaldırıyorum, istemeden de olsa gülüyorum. "Arkadaşlar, şunu bilmenizi isterim ki, eğer vazgeçmek istiyorsanız, işte fırsat. Bu çok yorucu olacak. Tam bir revizyondan bahsediyoruz, muhtemelen bütün gece çalışacağız, kesinlikle tüm turne boyunca yaptığımızdan daha fazla zorlayacağız kendimizi. Tampa'daki konser gelecek hafta. Kendimizi yeniden yaratmak için çok fazla zamanımız yok. Yani eğer kimse buna hazır değilse... sorun değil. Bana haber verin yeter. Benimle geçirdiğiniz zaman için yine de ücretinizi alacaksınız."

"Evet, kim korkak olmak ister?" Devon kollarını kavuşturur, ama gülümser ve terası gözden geçirir.

Kimse sesini çıkarmıyor. Kimse geri çekilmiyor. Kimsenin yüzünde tereddütlü bir ifade yok. İçlerinde her zaman ateş vardı. Sadece o lanet kibriti çakmamı bekliyorlardı.

Tamam. Başlıyoruz.

Gruba bir göz atıyorum. "Her birinize inanıyorum. Sizden de bana inanmanızı istiyorum. Bunu başarabileceğime inanın. Şimdiye kadar yaptıklarımızdan daha iyi bir şey yaratabileceğimize inanın."

Havuz filtresi uğulduyor. Palmiye ağaçlarının arasında bir yerden bir kuş ötüyor. Sonra Devon elini kaldırıyor. "Tamamen varım."

"Ben de," der Mia hemen. "Tabii ki," der Jasmine.

Birer birer eller havaya kalkıyor. Sesler onaylıyor. Son dansçı da kararını verdiğinde, havuzun etrafındaki enerji tamamen değişmiş oluyor — tembel bir öğleden sonra buluşmasından, saf, elektrikli bir *amaç* duygusuna dönüşüyor.

"Vay canına." Gözlerim yaşlarla dolarken ellerimi yanaklarıma bastırıyorum. Bugün sayımızın azalacağını bekliyordum. Kendimi güçlenmiş hissetmeyi beklemiyordum. "Millet. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Hiçbir şey söyleme." Devon beni kucaklıyor, hâlâ nemli cildi güneşlik elbiseme serin bir his veriyor. "O sesini performans için sakla. Dans kısmını biz hallederiz."

Daha fazla kucaklaşma izler. Jasmine beni o kadar sıkı sarar ki çığlık atarım. Marcus beni yerden tamamen havaya kaldırır. Beni bıraktıklarında, gülüyor ve ağlıyorum ve aylardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum.

"Tamam, tamam." Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Önce pizza. Sonra lojistik konuşuruz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Grup, çekirge sürüsü gibi pizza kutularının üzerine çöküyor ve öğleden sonra, beyin fırtınası, pepperoni ve hangi şarkıların en çok çalışılması gerektiğine dair tartışmalardan oluşan kaotik bir karışım haline geliyor. Ben de tüm bunların ortasındayım, peçetelere notlar alıyorum, önerileri dinliyorum, bu inanılmaz insanların yaratıcı coşkuyla canlanmasını izliyorum.

İşte böyle hissetmek gerekir. Bir takım. Bir aile. Uğruna mücadele etmeye değer bir şey.

Taio

Her şeyi mutfak penceresinden izliyorum.

Durduğum yerden, havuz kenarında onu görebiliyorum; kocaman bir şapka ve dalgalanan bir yazlık elbise giymiş minik bir silüet. Kendini açığa vuruyor, her gece arkasında dans eden, ona kolayca sırt çevirebilecek insanlara şüphelerini itiraf ediyor. Yine de orada, yumruklarını sıkarak yerine avuçlarını açarak

avuçlarını uzatıyor, hiç tkezlememiş gibi davranabilirdi ama onlara onu tutmalarını istiyor.

Sonra oluyor — dansçılar alkış tutuyor, kollarını aarak etrafında daire oluşturuyorlar. Yüzünün dönüşümünü izliyorum: nce şok, sonra titrek bir gülümseme, sonra da onların hâlâ yanında olduklarını, tamamen ona bağlı olduklarını fark edince yüzüne yayılan parlak ve minnettar bir ifade.

Göğsüm sıkışıyor, içimden bir sıcaklık yayılıyor, ta ki mutfakta tek başıma, birkaç haftadır tanıdığım bir kadının, tamamen savunmasızlığı ve samimiyetiyle bütün bir dans ekibinin sadakatini kazanmasını izlerken, deli gibi gülümsemeye başlayana kadar.

O böyle biridir. Ona kızmak için her türlü sebebi olan insanlarla dolu odalara girer ve tam olarak kendisi olarak onların kalbini kazanır. Sahtecilik yok. Manipölasyon yok. Sadece Charlie, dağınık ve kusurlu, ama bir şekilde bu yüzden ışıl ışıl.

antamda hâlâ duran kitabı düşünüyorum — dörtte üçünü okuduğum romantik romanı, kahraman ve kahramanın birbirlerinin etrafında dönüp durdukları, koşullar, korku ve hikayeleri ilginç kılan tüm makul engeller yüzünden birbirlerinden uzak kaldıkları romanı. Bu türden düzinelerce kitap okudum. Nasıl işlediklerini biliyorum. Ritmi, klişeleri, her şeyin yerine oturduğu ve çiftin sonsuza dek mutlu yaşadığı kaçınılmaz anı biliyorum.

Ama burada durup pencereden Charlie'yi izlerken, nasıl biteceğine dair hiçbir garantisi olmayan bir hikayenin ortasında kalmış gibi hissediyorum.

İçimde bir his var. Kıskanmış olduğum o kıvılcım, sadece kurguda var olan, gerçek olmadığına kendimi neredeyse ikna ettiğim o kıvılcım. Küçük ama büyüyor. Her güldüğünde. Her saçma bir şey söylediğinde. Her bana odadaki tek kişiymişim gibi baktığında.

Onun tuhafliklarına birer birer aşık oluyorum. Bu farkındalık beni olması gerekenden daha fazla korkutmalı. Oysa kaçınılmaz gibi geliyor, sanki yanlış otel odasının kapısını çaldığım geceden beri bu ana doğru ilerliyormuşum gibi.

Cebimdeki telefonum titriyor.

Charlie'den ya da belki de turla ilgili bir haber vermek için arayan Sage'den bir mesaj bekleyerek telefonu çıkarıyorum. Bunun yerine, ekranda ezbere bildiğim ama hiçbir zaman rehber kaydetmediğim bir numara görünüyor.

Otisville Federal Cezaevi.

Aniden bir çapa atılmış gibi ciğerlerim boşalır.

Pencereden uzaklaşıyorum, mutfaktan geçip havuz partisinden gelen gürültünün uzak bir mırıltıya dönüştüğü koridora çıkıyorum. Telefon hâlâ titriyor. Sesli mesaja bırakabilirim. Görmemiş, duymamış, göğsümde aniden oluşan yükümlülük hissini hissetmemiş gibi davranabilirim.

Cevap veriyorum.

"Otisville Federal Cezaevi'nden bir mahkumdan ödemeli arama var. Ücreti kabul etmek için 1'e basın."

Bir tuşuna basıyorum.

"Taio?" Hapishane telefonunun kalitesinden dolayı biraz bozuk olsa da, babamın sesi hat üzerinden geliyor ve hiç şüphesiz o. Eskiden bana yatmadan önce masal okuyan, yönetim kurulu odalarını yöneten ve yatırımcıları büyüleyen, büyüdüğümde istediğim her şey olabileceğimi söyleyen o yumuşak bariton ses.

"Selam baba." Koridorun duvarına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. "Nasılsın?"

"Oh, bilirsin." Söylenmemiş bir suçlamayla yüklü bir duraklama. "Her zamanki gibi. Günleri sayıyorum. Saati izliyorum. Birinin ziyarete gelmesini bekliyorum."

İşte geliyor.

"Ziyaret programını internetten kontrol ettim. Yarınki listede adın yok." Sesi dikkatlice tarafsız, ama ben onu iyi tanırım. Bu, seni açıkça bir şeyle suçlamadan suçluluk hissettirmek istediğinde kullandığı ses tonu. "Bir şey mi oldu? Hasta mısın?"

"Hayır, hasta değilim.

Miami'deyim." Sessizlik.

"Miami," diye tekrarlıyor düz bir sesle. Kafasının içinde çarkların döndüğünü duyabiliyorum, hesaplı hırsızlık ve ihanet üzerine bir imparatorluk kuran o analitik zihni. "Miami'de ne var?"

"Yeni bir iş buldum. Seyahat etmem gerekiyor." Sesimi hafif ve rahat tutuyorum, sanki bu baba ile oğul arasında normal bir konuşma gibi. "Yakında New York'a döneceğim. Döner dönmez ziyaret programına gireceğim."

"Yeni bir iş." Sözleri şüpheyile dolu. "Ne tür bir iş seni Miami'ye götürüyor ki, babana bile söyleyemiyorsun?"

"Özel güvenlik. Kişisel koruma görevlisi." Tamamen yalan sayılmaz. "İyi para. Düzenli iş. Kaçıramayacağım türden bir fırsat."

"Özel güvenlik." Bu sözleri havada asılı bırakıyor ve ben onun bu sözleri kafasında çevirip, zayıf noktalarını incelediğini neredeyse görebiliyorum. Babam hiçbir şeyi göründüğü gibi kabul etmez. "Kimin için?"

"Detayları konuşamam. Müşteri gizliliği."

"Müşteri gizliliği." Yumuşak bir kahkaha, ama içinde hiç sıcaklık yok. "Avukat gibi konuşuyorsun. Ya da bir şey saklayan biri gibi."

"Baba, hiçbir şey saklamıyorum. Sadece iş. Gizlilik anlaşması imzaladım. Daha fazlasını söyleyemem, özellikle de kayıt altında olan bir hatta."

"Mmm." Ses, belirsiz ve anlam yüklü. "Peki bu iş, ziyaret saatine kadar bekleyemez miydi? Seni görmeyi ne kadar çok beklediğimi biliyorsun, Taio. Bu haftaları atlatmamı sağlayan tek şey bu. O odada oturup, saati izleyip, senin geleceğini bilmek... Bu sefil varoluşun tek parlak noktası bu."

Sözleri cerrahi bir hassasiyetle tam da hedeflediği yere isabet ediyor: göğsümün tam ortasına doğrudan bir darbe. Yayılan acıyı bastırmak istercesine avucumu göğüs kemiğime bastırıyorum. Babam Otisville'i sanki Alcatraz'mış gibi anlatıyor, ama ben onun cezasını çektiği "hapishaneyi" gördüm. Tüm telefonlarda Otisville deniyor olabilir, ama o bir Uydu Hapishane Kampında yatıyor. Güvenlik neredeyse yok. Yurt tarzı konaklama. Dinlenme alanları. Köşedeki bakkalımdan daha iyi stoklanmış bir kantin. Bir zamanlar üç tatil evi olan adam, şimdi banyoyu paylaşmayı işkenceymiş gibi davranıyor, sanki asıl ceza parmaklıklar değil de, sonuçların onu yakalamasının getirdiği onursuzluymuş gibi.

"Baba, özür dilerim. Aniden ortaya çıktı. Zamanlama konusunda pek seçeneğim yoktu."

"Her zaman bir seçenek vardır." Sesi artık yumuşak, makul. Babamın özelliği budur; bir anda tavrını değiştirebilir, sorgulamadan anlayışa o kadar yumuşak bir geçiş yapar ki, o sertliği hayal mi ettin diye merak edersin. "Ama anlıyorum. Kendi hayatını yaşamalısın. Her şeyi benim için sonsuza kadar askıya almanı bekleyemem."

"Öyle değil ki..."

"Hayır, hayır. Sorun değil. Gerçekten." Hayal kırıklığıyla barışmış bir adamın sesi gibi iç çekiyor. "Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum, evlat. Sadece seni özledim. Burası çok yalnız. Diğer mahkumlar, pek entelektüel açıdan uyarıcı birer arkadaş sayılmazlar. Ve gardiyanlar... Eh, benim gibilere nasıl davrandıklarını bilirsin. Sanki hâlâ tehlikeliymişim gibi, hâlâ... Bilmiyorum. Hapishane telefon sistemini kullanarak bir Ponzi şeması düzenleyebileceğim gibi."

İstemedenden de olsa, neredeyse gülümsüyorum. "Öyle misin?"

"Belki. Ziyaret et de öğren." Eski mizahı yüzüne yansıyor, sonra kayboluyor.

"Gerçekten nasılsın? Kantin nasıl? Para eklememi ister misin?"

"Aslında biraz işime yarardı. Her şeyin fiyatını yine artırdılar. Kahve paketi dört dolara çıktı. Dört dolar, Taio. Yanmış lastik tadı olan hazır kahve için."

"Yarın biraz para havale ederim."

"Ve reçeteli kremim—sırtım için olan iyi olan—yeni bir izin formu gerektiğini söylüyorlar. Bürokratik bir saçmalık. Aynı evrakları şimdiye kadar üç kez doldurdum ve her seferinde sistemde 'kayboluyor'. Sanırım buradaki sağlık personeli benim acı çekmemi izlemekten büyük zevk alıyor."

"Döküntün hala devam mı ediyor?"

"Yayılıyor," diye şikayet ediyor.

"Onları arayacağım. Ben hallederim."

Rahatlamış bir şekilde içini çeker. "Sen olmasan ne yapardım, Taio? Hâlâ bana inanan tek kişi sensin."

"Hukuk ekibin de var ya..."

"Hukuk ekibi faturalandırılabilir saatlere inanıyor. Beni umursamıyorlar. Davayı, emsali, medyanın ilgisini umursuyorlar. Aslında beni gerçekten... Sen teksin..." Sesi kesilir ve tekrar konuşurken

sesi boğuk çıkıyor. “Beni hâlâ bir insan olarak gören tek kişi sensin. Bir dava numarası olarak değil. Bir ibret hikayesi olarak değil. Beni olduğum gibi görüyorsun. Herkesin talihsizliğine kapılmış iyi bir baba.”

Hâlâ böyle düşündüğüne inanamıyorum. Sanki hırsızlık, bir muz kabuğuna basıp ona düşmüş gibi.

"Sen her zaman benim babam olacaksın. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Önce aile."

Kahkahası acı. “Annen de öyle derdi. Bir gün, ne olursa olsun yanında olacağına söz verdiği on sekiz yıllık kocasıym, ertesi gün ise unutmak için sabırsızlandığı bir yabancıym.”

Gözlerimi kapatıp alnımı serin duvara dayadım. “Baba, ona uzun süre yalan söyledin. Annem senin fark ettiğinden çok daha fazlasını yaşadı...”

“Biliyorum, biliyorum. Utanç. Skandal. Arkadaşlarının ona bakışları.” Sesi alaycı bir tona bürünüyor. “O kadının tek umursadığı şey kamuoyundaki imajı. Kızını Gucci’ye giydirip ayakkabılarının tabanı kırmızı olduğu sürece faturaları kimin ödediği umurunda değildi. Onun için yaptığım onca şeyden sonra, en azından bana sadık kalır diye düşünmüştüm.”

Nefes verip, anlatımdan vazgeçiyorum. Sanki ilk kolonistlere dünyanın düz olmadığını ikna etmeye çalışmak gibi. Kendisinin kabul etmesine izin verdiği tek hikayeyi yaşıyor. “Eh, işler öyle gitmediği için üzgünüm. Ama hâlâ ben varım.”

“Öyle mi?” Anlam yüklü bir başka duraklama. “Birdenbire Miami’desin. Bugüne kadar adını bile anamadığın yeni bir işte. Ne zamandır ilk kez ziyaret saatini kaçıırıyorsun? Üç yıl mı oldu? O odada oturup gelmeyecek birini beklemek zorunda kalmamıştım hiç.”

“Baba...”

“Seni suçlamıyorum.” Sesi biraz çatlıyor—rol mü yapıyor, samimi mi, hiç bilemiyorum. “Sadece şunu söylüyorum, bir kalıp görüyorum. Annen de yavaş yavaş uzaklaşmıştı. Önce bir ziyaret kaçırdı. Sonra iki. Sonra telefonlarıma cevap vermeyi kesti. Sonra başka bir kıtaya taşındı.” Titrek bir nefes alır. “Seni de kaybedemem, Taio. Geriye kalan tek şey sensin. Burada yaşayıp yaşamadığımı hâlâ umursayan dünyadaki tek kişi.”

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.

Bunu açıkça görebiliyorum — annemle karşılaştırma, onun gibi olma konusundaki derin korkumu tetiklemek için tasarlanmış. Beni koruyucu hissettirmek için hesaplanmış kırılma. Yokluğumun terk edilmenin ilk adımı olduğu, kaçırılan bir ziyaretin kaçınılmaz olarak ikiye, sonra ona, sonra sonsuza dönüşeceği iması.

Bu bir manipölasyon. *Kitaplarda yazan türden*. Narsist ebeveynler hakkında yeterince okudum, kullandığı her tekniği tanıyabiliyorum.

Ve yine de... işe yarıyor.

"Beni kaybetmeyeceksin," diyorum ona. "Bir çare bulurum. Belki yarın birkaç saatliğine geri uçabilirim, ziyaretimi yapıp geri dönebilirim."

"Bunu yapar mısın?" Umudu o kadar samimi ki, göğsüm ağrıyor. "Benim için mi?"

"Elbette."

"Taio." Sesi ısınır, eskiden beni üç metre boyunda hissettiren o babacan gururla dolar. "Sen iyi bir oğulsun. Bir erkeğin isteyebileceği en iyi oğul. Seni hak etmiyorum."

"Baba, kes şunu."

"Ciddiyim. Yaşadığımız onca şeyden sonra, çekip gidebilirdin. Çoğu insan giderdi. Hatta çoğu insan gitti. Arkadaşlar, meslektaşlar, ailemizin yanında olacağına yemin eden herkes, iddianame açıklandığı anda ortadan kayboldu. Ama sen gitmedin. Kaldın. Benim için savaştın." Bir an durdu. "Hâlâ benim için savaşıyorsun."

"Her zaman."

"Seni seviyorum oğlum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla." "Ben de seni seviyorum baba."

"Kremim için aramayı unutma." "Anlaşıldı."

Görüşme, cezaevi sisteminin otomatik tıklama sesiyle sona erer. Uzun bir süre koridorda dururum, telefon hâlâ kulağıma yapışık, hiçbir şeyi dinlemeden.

Koridorun sonundaki pencereden havuz terasının bir kısmını görebiliyorum. Charlie, dansçıları pizza kutularının etrafında toplanmışken onlara bir şeyler açıklarken heyecanla el kol hareketleri yapıyor. Kahkahası

camın arkasından hafifçe geliyor — parlak, samimi ve az önce yaptığım konuşmadan tamamen habersiz.

İki dünya. Kendimin iki versiyonu.

İleriye gitmeye çalışıyorum, ama her zaman *onun* esiriyim. Suçluluk duygusunun. İşlemediğim bir suçun cezasını çekiyorum.

Ama başka seçeneğim var mı? Babam beni şımartmak için her şeyi çaldı. Bu beni bir bakıma... suç ortağı yapmaz mı? Bilmiyorum. Artık bunu düşünmek istemiyorum. Saati bir saat geriye sarmak, onun şapşal striptizinin sonunu yakalamak ve bacaklarının arasına diz çöküp ona daha önce hiçbir erkeğin vermediği bir şeyi vermenin saf mutluluğunu yeniden yaşamak istiyorum. Gerçeklik bizi bu kadar sıkboğaz etmeseydi, Charlie'nin içinde kaybolmak isterdim.

Ve dürüst olmak gerekirse, babamın sorunlarını çözmenin bir yolunu bulabilsem bile, Charlie'ye rakip olamam.

Ne zaman bir eskortu hayatının aşkı olarak gururla ilan edecek? Kimse bizi bir magazin dergisinde görüp "ideal çift" diye düşünmez. Sadece skandal olduğumuzu görürler.

Telefonumu cebime koyup havuza doğru, mutlu sonlara inanmamı sağlayan kadına doğru yürüyorum...

Her şeyi bilsem bile.

18. bölüm

Charlie

*I can really feel the boyfriend-ly
support bleeding through the phone.*

Gitti.

O anı kafamda durmadan tekrar ediyorum: Devon'la "Hypnotic"ın köprü bölümü hakkında konuşurken, Taio'nun havuz evinin kapısında aniden belirmesini. Yüzünün gergin, kapalı bir ifadeye bürünmüş halini; üç saat önce beni ağzına alan adamla hiç alakası olmayan o halini. Gözlerime bakmadan, "ailevi bir acil durum" nedeniyle randevumuzu ertelemek zorunda olduğunu söylemesini.

"Jeti al," dedim hemen. "Marcus bir saat içinde hazırlayabilir."

"Gerek yok."

"New York'a arabayla gitmek on dokuz saat sürer. Uçarsan ise üç saat. Jet'i al, Taio. Orada boş boş duruyor."

"Uçak bileti aldım bile." Sesi keskin ve profesyoneldi. Sanki o yatak odasında ne hale gelmiş olsak da, yine müşteri ve çalışan konumuna dönmüşüz gibi. "Gece uçağı saat on birde kalkıyor. Bir iki gün içinde dönerim. Kendine iyi bak."

Bir iki gün. Sanki ülkenin bir ucundan diğer ucuna kaçmak yerine markete gidiyormuş gibi.

İsrar etmek istedim. Gerçekte neler olduğunu, neden birdenbire gözlerime bakamadığını, neden özel uçağın konforu yerine sıkışık bir ticari uçağı tercih ettiğini sormak istedim. Ama dansçılar izliyordu—izlemiyormuş gibi davranıyorlardı ama kesinlikle izliyorlardı—ve Taio’nun duruşundaki bir şey bana bunun halka açık bir yerde yapmak istediğı bir konuşma olmadığını söyledi.

Bu yüzden sadece başımı salladım ve “tamam, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver” dedim. Çantasını toplamak için konuk evine geri yürüdüğünü izledim. Dansçılar ve yeni Herkül görevimizle o kadar meşguldüm ki, ne zaman gittiğini bile fark etmedim.

Şimdi saat sabahın ikisi ve ben yatağımda yatmış, tavana bakarak son on iki saatin her anını tekrar tekrar zihnimde canlandırıyor, nerede hata yaptığımı anlamaya çalışıyorum.

Sorun randevu meselesiydi. Öyle olmalıydı.

Dışarı çıkmak yerine eve sipariş verelim dedim. Aslında onu gizli tutmak, onu saklamak istediğimi açıkça belli ettim. Onu incittiğimi biliyorum. Yüzünde bir değişiklik oldu. Aramızda, sanki yeryüzünde bir çatlak açılmış gibi bir mesafe oluştuğunu hissettim.

Kahretsin.

Ona kirli bir sır gibi davrandım. Bir eskort gibi. Benim için olmak istemediğı şey gibi.

Gitmesine şaşmamalı. Eminim ailevi bir acil durum falan yoktur.

Yan dönüp, sanki onun olması gereken yeri dolduracakmış gibi bir yastığı göğsüme çekiyorum. Çarşaf lar hâlâ hafifçe ona kokuyor, o sedir kokulu parfüm, altında sıcak ve baharatlı bir şey. Göğsümde her nefesimi zorlaştıran bir ağırlık var.

Bu çok saçma. Onu ne kadar süredir tanıyorum, birkaç haftadır mı? Teknik olarak seks sayılmayacak tek bir cinsel deneyim paylaştık. Benim dışımda bambaşka bir hayatı var. Nedense bundan hoşlanmıyorum. Başka bir hayatı olmasından değil, sadece ben onun bir parçası olmadığımdan.

Komodin üzerindeki telefonuma bakıyorum, onun adının yazmasını diliyorum. Yazmıyor. Tabii ki yazmıyor. Muhtemelen hâlâ uçaktadır, horlayan bir iş adamı ile birinin duygusal destek hayvanı arasında sıkışmış orta koltukta oturuyor, benden bir şey kabul etmek yerine kasten rahatsızlığı tercih ediyor.

Tanrım, ne kadar da berbat durumdayım.

Mesele şu ki, anlıyorum. Neden incindiğini anlıyorum. İnsanların benden gördüğü her şey uydurma — sadece fotoğraf çekimlerinde var olan erkek arkadaşımın, kimse izlemediğinde olduğum kişiyle hiçbir benzerliği olmayan ışıltılı kişiliğime kadar. Artık bana ait hissetmediğim bir imajı yıllarca cilalamışım. Taio'dan bu çarpık ayna versiyonundaki bir ilişkiye girmesini nasıl isteyebilirim? Ne tür bir insan bunu isteyerek kabul eder ki?

Ama alternatif ne? Bodyguardım gibi davranması için tuttuğum eskortu kamuoyuna mı açıklayayım? Amerika'nın sevgilisinin, işi yasal mı değil mi belli olmayan bir adamla çıktığını tüm dünyaya mı duyurayım? Manşetler kendiliğinden yazılır. Bu skandal, balkon olayını önemsiz bir PR aksaklığı gibi gösterir.

Her şeyimi kaybedebilirim.

Ama yine de... tam olarak neye tutunuyorum?

Bu düşünce istem dışı olarak zihnime geliyor ve ben de onu bir an orada bırakıp farklı açılardan inceliyorum. Kaybetmekten bu kadar korktuğum şey ne? Beni mutsuz eden bir kariyer mi? Sürekli bakım gerektiren bir imaj mı? Onlar için performans sergilemeyi bıraktığım anda bana sırtını dönecek milyonlarca yabancıнын onayı mı?

Hamile ve ıslıl ıslıl olan Claire'i düşünüyorum, şöhretle veya takipçilerle hiçbir ilgisi olmayan bir hayat kuruyor. Bugün dansçıları düşünüyorum, onlara arka plan dekorundan daha fazlası olmalarına izin verdiğimde nasıl parladıklarını. Mutlu sonlara inanmak istediği için romantik romanlar okuyan Taio'yu düşünüyorum.

Ya ben... durursam?

Sonsuza kadar değil. Dramatik bir şekilde değil. Ama ya bu turnenin ardından, ihtiyacım yokmuş gibi davrandığım o molayı gerçekten versem? Ya kimseye gösteri yapmadığında Charlie Riley'nin kim olduğunu anlamak için biraz zaman ayırısam?

Bu fikir hem korkutucu hem de heyecan verici. On altı yaşımdan beri sahnedeğim. Neredeyse on yıldır sürekli görünürlük, sürekli üretim, daha büyük, daha iyi, daha fazla olma baskısı. En son ne zaman sırf istediğim için bir şey yaptım? En son ne zaman “bu markamı nasıl etkileyecek?” sözgecinden geçmemiş bir seçim yaptım?

Taio'ya onunla ilgili ciddi olduğumu kanıtlamam gerekiyor. Onun sadece uygun bir sır, kamuoyunda daha kabul edilebilir birini bulana kadar güvenli bir deneme olmadığını. Ama tüm varlığım imaj yönetimi üzerine kurulu iken bunu nasıl yapabilirim?

Belki de imajımı yıkarak başlayabilirim.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor ve ona o kadar hızlı uzanıyorum ki, yanındaki su bardağını neredeyse deviriyorum.

Lütfen Taio olsun. Lütfen Taio olsun. Lütfen...

Grayson Hemsley.

Sanki çok hızlı buzlu su yutmuşum gibi içim burkuluyor. Grayson'ın adı ekranda yanıp sönüyor, bu saatte hak etmediği bir ilgiyi talep ediyor. Başparmağım kırmızı reddet düğmesinin üzerinde duruyor. Saat sabahın ikisi. Ne istemiş olabilir ki?

Bilinmeyen cazibesine karşı koyamıyorum. Başparmağım beni ihanet ediyor, kabul etmek için kayıyor.

"Alo?"

"Charlie. Selam!" Onun sesi parlak neşeli, enerjik, bu saat için tamamen uygunsuz. "Seni uyandırdım mı?"

"Saat sabahın ikisi, Grayson."

"Doğru, doğru. Saat dilimleri. Miami'nin üç saat ileride olduğunu hep unutuyorum." Sözlerinin kenarları hafifçe belirsizleşiyor. "Los Angeles'tayım. Az önce şu... şeyden çıktım ve seni düşünüyordum."

"Şey" kelimesinden önceki duraklama, parfüm kokulu çarşaf ve yakasındaki ruj izleri gibi görüntülerle doldurmam için yeterince uzun sürdü.

"Beni düşünüyordun." Şüpheliğimi gizlemeye çalışmadan, düz bir sesle söylüyorum.

"Miami'deki gösterinin videolarını izledim. Piyano olayı mı? Aslında gerçekten çok havalıydı. Böyle çalabildiğini bilmiyordum. Böyle şarkı söyleyebildiğini de bilmiyordum."

Tavana bakarak gözlerimi kırıştıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Ekiplerimiz bu sahte ilişkiyi ayarladığından beri geçen üç ay boyunca, Grayson gerçek hayatıma neredeyse hiç ilgi göstermedi. Etkileşimlerimiz, özenle sahnelenen fotoğraf çekimleri, ara sıra lojistik koordinasyonu için gönderilen mesajlar ve meze gelmeden önce konuşacak konularımızın tükendiği son derece garip bir akşam yemeği ile sınırlı kaldı. Şimdi

aniden gece yarısı arayıp sanatsal seçimlerimi övüyor?

"Bu gece sarhoş musun yoksa uyuşturucu mu kullandın, Grayson?"

Gülüyor, ama gülüşünde bir zorlama var. "Hadi ama, böyle davranma. Daha iyi bir erkek arkadaş olmaya çalışıyorum."

"Gerek yok. Aslında çıkmıyoruz, hatırladın mı? Bu bir iş anlaşması. Karşılıklı fayda sağlayan bir PR stratejisi. Senin sözlerin, benim değil."

"Biliyorum, biliyorum. Ama bunu satmamız gerekiyor, değil mi? Ve ben de düşünüyordum ki..." Bir an durdu ve bardaktaki buzların tıkırdamasını duydum. Tabii ki içiyor. "Belki de üzerime düşeni yapmıyorum. Mesela, turneyle ilgili sorunları senden doğrudan değil, TMZ'den duyuyorum. Bu pek erkek arkadaşça bir davranış değil."

"Erkek arkadaş gibi."

"Bu bir kelime. Ben bunu bir kelime yapıyorum." Ben cevap veremediğimden devam etti. "Her neyse, Tampa'daki konserine gelmeyi planladığımı bilmeni istedim. Ortaya çıkıp biraz destek göstereceğim. Sevgi dolu erkek arkadaş rolünü oynayacağım, gerçekten işin içinden çıkamayacak hale getireceğim."

Kanım dondu. "Tampa'ya mı geliyorsun?"

"Halkla ilişkiler danışmanım bunun imaj açısından iyi olacağını düşünüyor. O bodyguard olayından beri birlikte fotoğrafımız çekilmedi. İnsanlar ayrıldığımızı ve bunu gizlediğimizi düşünüyor. Konserinde durumu açıklığa kavuşturayım." Dişlerinin arasından bir şey itiyormuş gibi cırtlak bir ses çıkardı.

"Grayson, buna gerek yok..."

"İşler çoktan başladı." Sesi, rahat görünüşünün altında biraz sertleşiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, şakaklarımın arkasında baş ağrısı oluşmaya başlıyor. "Orada olmamı istemediğin bir neden mi var?" diye soruyor. "Hâlâ hizmetçilerle uğraşmıyorsun, değil mi?"

"Hizmetçiler mi? Arkadaşım *Taio* gibi mi?"

"Hadi ama Charlie. Birbirimizin işine karışmadığımızı biliyorum ama o balkonda ne yaptığını biliyorum."

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun emin değilim, ama kapıda sıraya dizdiğin kadınlar hakkında tek kelime bile etmiyorum"

kapında sıraya dizdiğin kadınlar hakkında tek kelime etmiyorum.”

O gülüyor, ki bu duruma çok tuhaf bir tepki. "Ama ben çok daha kurnazım. Benim skandallarımın arkasını toplamak zorunda kalmadın, değil mi?"

"Vay canına, Grayson. Ne kadar da klas. Hoparlörden *erkek arkadaşın* desteğinin sızdığını gerçekten hissedebiliyorum.”

"Tamam, tamam," diye şarkı söyler gibi konuşur. "Kavga etmek için aramadım. Sadece burada olduğumu haber vermek için aradım. Bir şeye ihtiyacın olursa. Daha iyi arkadaş olmalıyız, Charlie. Ne dersin?"

Grayson Hemsley benim arkadaşım, Taio'ya öyle demekten vazgeçmeliyim. İkisi birbirinin tam zıttı. Farklı yarımkürelerde tutulmalılar. Hatta aynı türden bile değiller.

"Tamam, peki, teşekkürler Grayson. Çok düşüncelisin. Kalabalığın içinde dost yüzler görmek her zaman yardımcı olur.”

"Yani, VIP'de olacağım, değil mi? Konserini en üst kattan izlemeyeceğim.”

Herkese tanıtayım, Prens Çekimsiz.

"Evet, tabii ki. Marcus'a haber veririm. İhtiyacın olan her şeyi ayarlayacaktır.”

"Harika.” Ses tonu değişiyor, neredeyse samimi gibi gelen bir sıcaklığa bürünüyor ve ben de onun bu kadar iyi bir oyuncu mu olduğunu yoksa tüm o Hollywood cilvesinin altında gerçek bir insan mı olduğunu merak ediyorum. "Ve hey, turnenin daha iyi gitmesine gerçekten sevindim. Son birkaç haftanın zor geçtiğini biliyorum. Seni yüz yüze görmek güzel olacak. Belki konserden sonra akşam yemeği yeriz?"

"Şey, belki. Evet. Zamanım olursa.”

Birkaç hoşbeş daha yapıyoruz — son projesi hakkında yüzeysel bir sohbet, hiç çalışmadığım bir yönetmenle ilgili sektör dedikoduları, pek de kafama takmadığım ödül sezonu spekülasyonları. Beynim on iki farklı yöne dağılırken, uygun aralıklarla uygun sesler çıkarıyorum.

Sonunda, şükürler olsun ki, gitmesi gerektiğini söylüyor. Onu bekleyen Los Angeles after-party'ye, şakalarına gülüp varlığını onaylayacak güzel insanlara doğru yola çıkıyor.

Telefonu göğsüme bırakıp tavana biraz daha bakıyorum.

Grayson Hemsley Tampa'ya geliyor.

Sorun yok. Hiç sorun yok. Sahte erkek arkadaşım, aşık olduğum adamı aynı ortamda idare ederken, bir haftadan az bir sürede sıfırdan oluşturduğumuz tamamen yenilenmiş bir şovu sahneleyeceğim. Sorun yok. Tamamen halledilebilir. Hiç de felaketle sonuçlanacak bir kamuoyu rezaleti için bir reçete değil.

Telefonumun kilidini açıp bugün yaklaşık kırk kez yaptığım şeyi yapıyorum: Instagram'ı açıp Taio'nun profiline gidiyorum.

En son baktığımda olduğu gibi tamamen boş. Profil resmi yok, sadece varsayılan gri silüet var. Gönderi yok. Hikaye yok. Takipçi sıfır, takip edilen sıfır. Hesap sadece bir yer tutucu olarak var, gerçek içeriği olmayan bir kimlik kanıtı.

Yarın ortadan kaybolsa bile dijital ortamda ondan hiçbir iz kalmaz. Selfie arşivi yok, özenle seçilmiş öne çıkanlar yok, kamuoyunda hiç var olduğunun kanıtı yok.

Kıskanıyorum. Onun görünmez olma yeteneğini içtenlikle, derinden kıskanıyorum.

Tüm hayatım belgelenmiş durumda. Her konser, her röportaj, saçımın kötü olduğu bir günde eşofmanla kahve alırken çekilmiş her paparazzi fotoğrafı. İstesem de istemesem de kamu kayıtlarında varım. Bu anlatıdan kaçış yok çünkü anlatı her yerde, beni hiç tanımayan insanlar tarafından sürekli yazılıyor ve yeniden yazılıyor.

Peki ya Taio? Taio tüm bunlardan uzaklaşabilir ve kimse onun gittiğini bile fark etmez. New York'a geri dönebilir, numaramı silebilir, son birkaç haftanın hiç yaşanmamış gibi davranabilir. Analiz edilecek ekran görüntüleri, incelenecek yorum bölümleri, takıntılı hayranların takip edeceği dijital izler olmaz.

Bu düşünce beni aynı anda hem hasta hem üzgün hem de garip bir şekilde kıskanç hissettiriyor.

Instagram'ı kapatıp mesajlarımı açıyorum. Mesajlaşmalarımız seyrek; çoğunlukla ilk günlerden kalma lojistik konular, sonra aramızdaki ilişkiler değişmeye başladığında birkaç flörtöz mesaj. Son mesaj ondan, uçağı kalkmadan hemen önce gönderilmiş.

TAİO

Uçağa biniyorum. İndiğimde mesaj atarım.

Bu beş saat önceydi. Şimdiye kadar inmiş olmalıydı. Mesaj atmış olmalıydı. Bana iyi olduğunu, aramızın iyi olduğunu, aramızda açılan mesafenin sadece fiziksel olduğunu ve daha derin bir şey olmadığını gösteren bir işaret vermiş olmalıydı.

Başparmağım klavyenin üzerinde havada asılı kalıyor.

Yapışkan olma. Çaresiz olma. On iki saat iletişim kurmadan duramayan kız olma.

Ama aynı zamanda: hissettiklerini söylemeye çok korkan kız da olma. İmajını korumakla o kadar meşgul olduğu için gerçek bir şeyi kaçıran kız da olma.

Kendimi vazgeçirmeden yazmaya başlıyorum.

BEN

Seni şimdiden özledim.

Ekranımdaki o dört kelimeye bakıyorum, parmağım sanki suyun ne kadar derin olduğunu aniden fark eden bir dalgıç gibi onların üzerinde asılı kalıyor.

Küçük bir şehri dolduracak kadar çok insanın bana baktığı sahnelerde durdum. Televizyonun en izlenen saatlerinde, kanal yöneticileri nefeslerini tutarken yüksek notalara çıktım. Yarın çenemin, burnumun, gözlerimin dedikodu sitelerinde "*Botox Fiyaskosu*" gibi başlıklarla kırmızı daireler içinde gösterileceğini bilerek kameralara gülümsedim.

Hiçbiri bu kadar sinir bozucu gelmemiştii.

Gönder.

Mesaj gönderildi. Küçük bir onay işareti belirdi, mesajın dünyaya yayıldığını ve Taio'nun şu anda bulunduğu yere doğru yol aldığını teyit ediyordu. Muhtemelen New York'taki dairesinde. Muhtemelen gece uçuşundan yorgun düşmüş. Muhtemelen, onunla halka açık bir yerde randevuya çıkmaya bile cesaret edemeyen, felaket bir pop yıldızıyla neden ilişki kurduğunu merak ediyor.

Ekrana bakıyorum. Yazdığını gösteren üç noktayı bekliyorum. Herhangi bir yanıt belirtisi bekliyorum.

Hiçbir şey yok.

Yine de izlemeye devam ediyorum, telefonu göğsüme sıkıca bastırılmış, suya dalmak üzere olan bir yüzücü gibi nefesimi tutmuşum. Ekran kararıyor. Ekranı açık tutmak için dokunuyorum. Yine kararıyor. Tekrar dokunuyorum.

Dakikalar geçiyor. Bir. İki. Beş. Hâlâ hiçbir şey yok.

Belki uyuyordur. Saat neredeyse üç. Normal insanlar sabahın üçünde uyur. Kişisel bir şey değil...

Umarım.

Telefonumu ekran aşağı bakacak şekilde komodinin üzerine koyup kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. O uyuyor. Aile krizini hallediyor. Benim gibi mesaj bildirimlerine bakmaktan daha iyi işleri var. Yarın tekrar bakarım.

Ama uyuyamıyorum.

Karanlıkta uzanıp kendi kalp atışlarımı dinliyorum, daha elime geçme şansı bile bulamadığım bir şeyi çoktan kaybetmiş miyim diye merak ediyorum. *Kahretsin.*

Uyku gelmiyor, ben de yatak takımlarımı toplayıp oturma odasına, Taio ile dün geceyi geçirdiğimiz battaniye kalesine sürünerek gidiyorum. Bir köşesi çökmüş; düzeltmek için çarşafı kanepenin altına sıkıştırıyorum. İçeride, Black Cat'i Taio'nun yattığı aynı yerde kıvrılmış halde buluyorum. Buradaki havada hâlâ onun parfümünün izleri var. Kedinin yanına yerleşiyorum, yorganımı sıkıca üzerime çekiyorum, bu kırılğan sığınağın dışındaki dünya yok olana kadar kendimi gittikçe küçültüyorum. Artık sadece ben, bu uyuyan kedi ve dünün mutluluğunun hayaleti var.

Gözlerim ağırlaşıyor. Her şeye rağmen, sonunda bilinçsizlik beni ele geçiriyor.

19. bölüm

Taio

*I'm not asking you to pretend.
I'm asking you to let go.*

Carrington evi Şubat ayında farklı görünüyor.

En son buraya geldiğimde yazdı. Çim kuraklıktan kahverengi ve gevrekleşmişti, çiçek tarhları solmuştu, tüm mülk bir tür bitkin yenilgi yayıyordu. Şimdi, New York kışının gri ışığında, bunda neredeyse umut verici bir şey var. Biri ön kapıya bir çelenk asmış. Yürüyüş yolu kürekle temizlenmiş. Pencereden mutfaktan yayılan sıcak ışığı görebiliyorum.

Sürücü koltuğundan kalkamıyorum. Cebimdeki çekin kenarını parmaklarımla okşarken, gösterge panelindeki saatte beş dakika geçiyor. Elli bin dolar. Charlie'nin ekibinin bana söz verdiği miktarın yarısı; diğer yarısı işi bitirdiğimde gelecek. Ama şu anda, Anne'e pes etmediğimi, babamın geride bıraktığı borç dağını hala yavaş yavaş erittiğimi göstermek için elimdeki tek şey bu söz.

Bu yeterli değil. Asla yeterli olmayacak. Ama yine de bir şey.

Sonunda kendimi zorlayarak arabadan inip yürüyüş yoluna çıkıyorum. İçeriden kapı zili çalıyor, ayak sesleri duyuyorum, ardından zincirin aşağı kaydırılma sesi geliyor.

Rahatladım, kapıyı Anne açtı. Bu gece Bay Carrington'ın yargılayıcı bakışlarıyla uğraşmak istemiyordum. Benim hakkımda düşündüğü her şeyi ben de

. Babası ona alınan emek meyveleriyle besleyen şımarık zengin ocuk. Anlıyorum. Ama bu, her beş dakikada bir bana bunu hatırlatılmasını istediğim anlamına gelmez.

“Taio. Tatlım, burada ne işin var? İçeri gel, bu sabah hava dondurucu.”

Üzerinde un serpilmiş bir önlük var ve fırında bir şey pişiyor gibi kokuyor — kurabiye olabilir, ya da muzlu ekmek.

"Rahatsız etmek istemedim."

“Saçmalama. Kahveyi yeni koydum. Bay Carrington iş için şehir dışında ve Joy hala uyuyor.” Gözlerini genişletiyor. “Gençler işte, değil mi?”

“Alaina’nın...” “Nişanlısıyla birlikte yaşıyor.”

Hı. İlginç. *Neden bu sözler canımı yakmadı?* Alaina hakkında her bilgi aldığımda her zamanki gibi duygusal bir sızı hissetmeyi bekliyorum, ama nedense bu sefer canım acımıyor.

Kapıdan içeri giriyorum. “Ne pişiriyorsan çok lezzetli kokuyor.”

“O zaman tam zamanında geldin tatlım. İçeri, içeri, *içeri*.” Ayakkabılarımı çıkarmamı bekledi, sonra beni oturma odasından geçerek mutfak köşesine yönlendirdi. Yuvarlak masanın köşesindeki koltuğa, eski yerime oturdum.

Gözümü kırpmadan, yanımda kocaman bir fincan sıcak kahve beliriyor. Yanında sihirli bir şekilde krema ve şeker de ortaya çıkıyor. Anne her zaman en iyi ev sahibiydi. Eskiden onun evindeki akşam yemeklerini çok severdim. O ve annem bayramlarda birlikte yemek hazırlarlardı. Noel sofraları için gösterişli mezeler ve renk düzenleri konusunda tartışmalarını özlüyorum.

Ev sıcak ve tarçın kokuyor. Kanepede yeni dekoratif yastıklar, yan masada taze çiçekler, birkaç yeni resim ve sanırım ön girişte yeni bir halı var, ama bunun dışında burası çocukluğumdan ve gençliğimden hatırladığım ikinci evim.

En azından evi elinde tutabildikleri için çok mutluyum. Borcu ödenmişti.

Bankanın el koyamadığı tek şey.

"Yorgun görünüyorsun tatlım."

"Gece uçuşu."

"Nereden?"

"Miami. İş."

Kaşları hafifçe kalktı ama fazla kurcalamadı. Bunun yerine kendine bir fincan kahve doldurdu, sonra masanın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Peki, seni buraya ne getirdi?"

Ceketimin cebine uzanıp çeki çıkardım. Çeki önümdeki masaya koydum, sonra sanki ona yazılı bir teklifte bulunuyormuşum gibi iki parmağımla masanın karşısına kaydırdım. Anne çeki baktı ama dokunmadı.

"Elli bin," diyorum. "Hepsinin bu kadar olmadığını biliyorum, ama sana biraz huzur vermek istedim. Geri kalanını yaklaşık üç ay sonra alacağım. Joy'un okula başlaması için bolca zaman var."

Anne uzun bir süre sessiz kalır. Kahve fincanını alır, yavaşça bir yudum alır, dikkatlice yerine geri koyar.

"Taio," der sonunda. "Bunu kabul edemem." "Bayan Carrington..."

"Anne. Lütfen."

"Anne." Çeki ona doğru itiyorum. "Bu sizin. Çalınmıştı; geri veriyorum."

"Onu baban çaldı," diye nazikçe sözümü keser. "Sen değil."

"Ben bundan faydalandım. Hayatımın her yılı, sahip olduğum her şey... hepsi senin gibi ailelerden aldığı parayla ödendi."

Başını salladı. "Tatlım. Bu artık sona ermeli. Baban seni sanki..." Derin bir nefes verdi. Çeki kenara itip, iki elimi de tuttu ve sıkıca sıktı. "Sen babanla ayrı bir insansın. Ona benzemiyorsun bile. Saçından ayak parmaklarına kadar annesine benziyorsun. Sen iyi bir adamsın. Hayatını bir dolandırıcı gibi yaşamayı bırak. Bir dolandırıcı tarafından yetiştirilmiş olman, seni bir dolandırıcı yapmaz." Çeki alır ve ikiye yırtar. "Seni seviyorum, Taio. Kendi oğlum gibi. *Bu durmalı.*"

Duygularımın baskısını kontrol etmek için yavaşça nefes alıp veriyorum. "Sanki hiç olmamış gibi davranamam."

"Senden numara yapmanı istemiyorum. Unutmanı istiyorum."

Bu sözler beklediğimden daha sert vurdu. Masadaki yırtık çeki, birdenbire tazminat gibi değil de

ve sebepsiz yere taşıdığım bir yük gibi hissettiren paraya bakıyorum. “Nasıl?” diye soruyorum. “Nasıl olacağını söyle.”

“Keşke bilseydim. Sanırım her şey, hak etmediğin suçluluk duygusunu bırakmakla başlar. Komik bir şey duymak ister misin?” Anne’in sesi yumuşadı. “Babanla ilgili gerçek ortaya çıktığında, her şeyin bittiğini düşündüm. Richard erken emeklilikten sonra işe geri dönmek zorunda kaldı. Birikimlerimizin çoğunu kaybettik. Hak ettiğimizi düşündüğüm lüks yaşam bir gecede yok oldu. Aylarca öfkeden neredeyse hiçbir şey yapamaz hale geldim.”

“Öfkelenmeye her türlü hakkın vardı.”

“Öyleydi. Ama mesele şu.” Öne doğru eğilir, gözleri parıldayan bir yoğunlukla benimkilerle buluşur. “Paranın gitmesi mi? Bu bizi değiştirdi. Daha iyiye doğru.”

Gözlerimi kırpıyorum. “Öyle mi?”

“Kaybettiğimizi geri kazanamadık ve para artık o kadar önemli değildi. Richard artık evde. Gerçekten evde, sadece iş seyahatleri arasında uğrayan biri değil. Joy’un voleybol maçlarının hepsine geliyor. Her akşam birlikte akşam yemeği yiyoruz. Konuşuyoruz.” Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Bunu nasıl yapacağımızı unutmuştuk. Daha fazlasını kovaladığımız yıllar içinde – daha fazla para, daha fazla statü, daha fazla eşya – birbirimizi kaybetmiştik. Parayı kaybetmek, birbirimizi yeniden bulmamızı sağladı.”

“Bu... senden duymayı beklediğim şey değildi.”

“Hayat nadiren beklediğimiz gibi ilerler.” Kahvesinden bir yudum daha alır. “Bu arada, Joy bir yıl ara vermeye karar verdi. Oturup bu konuyu konuştuk. Şehirdeki bir sivil toplum kuruluşunda staj yapacak, ardından devlet üniversitesine gidecek. Mecbur olduğu için değil – NYU’ya kabul edildi, biliyorsun. Ama yakınımızda kalmak istediği için. Çünkü yıllardır ilk kez, ailesi ona bir aile gibi geliyor.”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Buraya para verip, vicdanım biraz daha hafiflemiş olarak ayrılmayı umuyordum. Oysa Anne, babamın hırsızlığının bir şekilde onun hayatını iyileştirdiğini söylüyor.

“James’in yaptığına doğru olduğunu söylemiyorum,” diye ekliyor Anne, yüzümdeki ifadeyi okuyarak. “Değildi. Birçok insanı incitti ve hapiste olmayı hak ediyor. Ama ben bununla barıştım. Hayatıma devam ettim. Ve

Bunun iyi tarafını buldum.” Masadan uzanıp elini bir kez daha elime koyuyor. “Sen de aynısını yapmalısın.”

“Ben de istiyorum. Ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“O parayı cebine geri koyarak başla. Tabii ki mecazi olarak. Umarım o bir banka çeki değildir. Öyle bir durumda sana biraz bant getireyim.”

Gülüyorum. “Hayır, değildi.”

Fırın zamanlayıcısı ısrarla çalar. Anne, pişirdiği hamur işleri için masadan fırlar. Fırından kare bir tepsiyi çıkarır ve tarçın, tereyağı ve şekerin yoğun aroması başımı döndürür. En son yediğim şey, Charlie’nin havuz partisinde bir dilim pizzaydı. Şimdi açlıktan ölüyorum.

Anne tepsiyi ters çevirir, kare şeklindeki kek kesme tahtası üzerinde mükemmel bir şekilde kalır. Bol bir dilim keser ve bana küçük beyaz bir tabakta servis eder.

"Bunu soğutmam gerekirdi ama karnının guruldadığını duyabiliyorum, evlat."

"Suçluyum," diye itiraf ediyorum.

Mutfak çekmecelerine doğru koşturup bir çatal alıp yanıma geri dönüyor. Çatalı uzatarak şöyle diyor: “Tüm adımları atman gerekmiyor. Her seferinde bir adım yeter. Önce, sıfırdan yaptığım bu lezzetli kahveli keki ye, çok teşekkür ederim. İkincisi, ne istediğini düşünmeye başla. Babanın ne istediğini değil. Hapis cezasını alan o, sen değilsin, Taio. Sen özgürsün. Öyleyse git hayatını yaşa. İnsanlara borçlu olduğunu düşündüğün hayatı değil. Gerçekten istediğin hayatı.”

İstediğim hayat ne? Emin değilim. Ama o hayatta kimi istediğimi biliyorum

Çatalımı kahveli kekin köşesine batırıyorum, kırıntıların çatalların altında parçalandığını izliyorum. Hâlâ buhar çıkıyor. Bir lokmayı üfledikten sonra dilimde erimesine izin veriyorum. O kadar güzel ki neredeyse ağlayacağım. Anne, kalıbın geri kalanını dilimlerken mırıldanıyor; bu, yatıya kalmalarımın ve final haftası ders çalışmalarımın hatırladığım anne şefkatini yansıtan bir melodi. O tezgâhta meşgulken, telefonumu çıkarıp Charlie ile yazışmalarımı açıyorum. Ondan dört saat önce gelen bir mesaj gördüğümde şaşırıyorum. Gece geç saatlerdeki seyahatin kaotik telaşında bir şekilde gözümünden kaçmış.

CHARLIE

Seni şimdiden özledim.

Hemen cevap yazıyorum, ne kadar duygusal olduğumu sorgulamadan mesajı gönderiyorum. Charlie'nin şu anda duygusal bir şeye ihtiyacı var. Aslında benim de.

BEN

Ben de. Senden ayrıldığım andan itibaren. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim.

Otisville, şehirden arabayla üç saat uzaklıkta ve yolun çoğunu Anne'in sözlerini kafamda tekrar ederek geçiriyorum. Uydu cezaevi kampının otoparkına girdiğimde, bu ziyaretin farklı olacağına kendimi neredeyse ikna etmiş durumdayım. Babama Anne'den, söylediklerinden ve onu bırakma olasılığından bahsedebileceğime.

Neredeyse.

Ziyaret odası her zamanki gibi: plastik sandalyeler, otomatlar, dinlemiyormuş gibi yapan gardiyanlar. Bir koltuk bulup, mahkumların girdiği kapıyı izleyerek bekliyorum.

Babam, aylardır görmediğim kadar iyi görünüyor. Saçları düzgünce taranmış, hapishane tarafından verilen kıyafetleri ütülü ve temiz. Hatta biraz kilo bile almış, bu da gönderdiğim kantin parası iyi bir şekilde kullanılıyor demek.

“Oğlum.” Beni kucaklıyor — kısa, sıkı, sıcaklıktan çok güç göstermeye yönelik bir kucaklaşma. “Gelmişsin. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum.”

"Buraya geleceğimi söylemiştim."

"Söylemiştin." Karşımdaki sandalyeye oturur, bir kötü adamın sırtışına ürkütücü derecede benzeyen o analitik bakışla yüzümü inceler. "Yorgun görünüyorsun. Uçuş uzun mu sürdü?"

"Miami'den gece uçağıyla geldim."

“Ah evet. Gizemli yeni iş.” Sesi hafif ama altta yatan keskinliği duyabiliyorum. “Özel güvenlik demiştin?”

“Doğru.”

“Önemli biri için sanırım. Seni ülkenin dört bir yanına uçuruyorlarsa.”

Tereddüt ediyorum. Akıllıca olan, konuyu saptırmak, konuyu değiştirmek, Charlie'yi bu konuşmadan olabildiğince uzak tutmak olurdu. Ama bugün olan her şeyden sonra — Anne'in sözleri, cebimde hâlâ duran zarf, göğsümdeki garip hafiflik — dürüst olmak istiyorum.

“Evet,” diyorum. “Aslında ünlü biri.”

Babamın kaşları kalkar. “Biraz daha ayrıntı verebilir misin?” “Karmaşık bir durum.”

“Her zaman öyledir.” Sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturur. “Ama vaktimiz var. Ve oğlumun ne kadar meşgul olduğunu bilmek istiyorum, yıllardır ilk kez ziyaret saatini neredeyse kaçıyordu.”

Ah, suçluluk duygusu — tanıdık bir durum. İnce, neredeyse sevgi dolu, ama açık. Yapmadığım bir şey için kendimi kötü hissettiriyor. *Buradayım, değil mi?* Ama cevap vermeden bunun üzerimden geçmesine izin veriyorum.

“Adı Charlie,” dediğimi duydum. “Charlie Riley. Patronum, ama aynı zamanda bir şeyler başlıyoruz da... Bilmiyorum. O gerçekten inanılmaz biri.”

Babamın yüzünde bir anlık bir değişiklik oldu. Tanıdı. “Şarkıcı mı? Taio... o bir genç değil mi?”

“Öyleydi. Beş yıl önce.” Babamı bu konudan habersiz olduğu için suçlayamazsınız. Hapse girmeden önce bile, o tam olarak Charlie'nin hedef kitlesi değildi.

“Hıh. Demek Charlie Riley'nin güvenlik görevlisi olarak çalışıyorsun. Ve siz bir ilişkiniz var. *Vay canına.*” Sözcükleri tadıyormuş gibi yavaşça söylüyor. “Oldukça önemli bir müşteri. Değeri... ne kadar? Yüz milyon mu? İki yüz mü? Sana iyi para ödüyor mu?”

“Baba...”

“Ne? Sadece meraktan soruyorum.” Elini küçümseyici bir şekilde salladı. “Ama devam et. Bunun sadece bir işten daha fazlası olduğunu mu söylüyordun?”

Para konusunu geçiştiriyorum. Onun beyni böyle çalışıyor işte; her zaman hesap yapıyor, her zaman değeri değerlendiriyor. Bu,

anlamı yok.

“Güvenlik olarak başladı. Aslında, tamamen başka bir şey olarak başladı, ama bu uzun bir hikaye.” Derin bir nefes alıyorum. “Mesele şu ki, ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Alaina’dan beri kimseyle birlikte olmadım, bu yüzden bu benim için yeni bir şey. O farklı, ama iyi anlamda. Hayatımda daha fazlası olduğunu hissettiriyor bana.”

Sessizlik. Babam bana bakıyor, yüzünden ne düşündüğü okunamıyor. Düşündüğünü, sonuçları ve olasılıkları sıraladığını, bu bilginin ne anlama geldiğini ve nasıl yararlı olabileceğini anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

“Hayatında daha fazlası,” diye tekrarlıyor sonunda. “Bu tam olarak ne anlama geliyor?”

“Aynen öyle. Beni bir... korumadan daha fazlası olarak görüyor. Beni mutlu ediyor.” Tabii ki eskort demeyeceğim, çünkü hapishanedeyiz ve söylediğim her kelime muhtemelen dinleniyor.

Bu sözler aramızda asılı kalıyor. Bunları daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim — ne Charlie’ye, ne Forrest’a, ne de başka birine. Ve şimdi bunları babama söyledim, bir hapishane ziyaret odasında, otomatlar ve plastik sandalyelerle çevrili, diğer ailelerin kendi zorlu konuşmalarının uzak mırıldanmaları eşliğinde.

Belki de sandığımdan daha yorgunum.

Ama beklenmedik bir şey olur. Babamın yüzü yumuşar. Analitik tavrı kaybolur, yerine muhtemelen içten bir sıcaklık gelir. Gözleri biraz parlar ve duygularını bastırmaya çalışır gibi hızla gözlerini kırıştırır.

"Taio." Öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Bu harika."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki öyle düşünüyorum. Çok uzun zamandır yalnızsın. Alaina'yı terk ettiğinden beri..."

"O beni terk etti, baba," diye onu düzelttim. "Aynı şey."

Bu hikayeyi yeniden yazmasından bıktım artık. "Hayır, değil. Ben ona bir yüzük almıştım. Sen onun ailesinin servetini çaldığın için beni terk etti. Sadece net olmak istedim."

Bana bir süre öfkeyle baktı, nefret ettiği hikayeyi, yani gerçeği gündeme getirdiğim için kızgındı. “Her neyse, Alaina berbat bir arkadaştı. Bu Charlie kızı çok daha iyi görünüyor.”

“Neye dayanarak?”

“Öncelikle zengin. Bu konuda iyi bir seçim yapmışsın.” Gülüyor, ama ben bunda komik bir şey görmüyorum. “Şaka yapıyorum, Taio. Bana ondan bahset,” diye devam ediyor. “Nasıl biri?”

Tereddüt ediyorum, tuzağı bekliyorum — manipülasyonu, hilesi, bu bilgiyi kendi amaçları için nasıl çarpıtacağını. Ama o sadece bana bakıyor, bekleyiş içinde ve biraz dalgın.

“O tam bir kaos,” diyorum sonunda. “Dağınık ve dürtüsel biri, aklına ne gelirse filtrelemeden söylüyor. Hayatını kurtaracak kadar dans edemiyor, ama sanki tüm kalbi boğazından kaçmaya çalışıyormuş gibi şarkı söylüyor. Görünmekten korkuyor ve tanınmak için çaresiz, ama bunların aynı şey olduğunu fark etmiyor. O, aklımdan çıkaramadığım bir muamma.”

Babam şimdi gülümsüyor — gerçek bir gülümseme, müzakerelerde kullandığı o hesaplı gülümseme değil. “Başın belada, evlat.”

“Evet.” Derin bir nefes veriyorum. “Gerçekten öyle.”

“Peki o da aynı şekilde mi hissediyor?”

Parmaklarım saçlarımı tarıyor, çünkü uçuştan beri ihmal ettiğim karışıklıklara takılıyor. “Sanırım öyle. Karmaşık bir durum. Onun dünyası çok yoğun. Paparazziler, basın danışmanları, halkla ilişkiler için sahte ilişkiler. Etrafında imajını kontrol etmek için tasarlanmış koca bir makine var ve ben bu makineye nasıl uyum sağlayacağımı bilmiyorum. Ya da uyum sağlayabilir miyim, onu da bilmiyorum.”

“Sahte ilişkiler derken neyi kastediyorsun?”

“Kamuoyuna açık bir erkek arkadaşı var. Bir aktör. Hepsi gösteriş için; ekipler, imajlarını yönetmek ya da her neyse onu yapmak için bunu ayarlamış. Ama dışarıdan bakıldığında gerçek gibi görünüyor.” Başımı sallıyorum. “Onun yaşadığı dünya bu. Her şey bir performans. Her şey stratejik.”

“Peki bu durumda sen ne yapıyorsun?”

“Çoğunlukla dışarıda. Gizli. Tam olarak aynı sosyal çevrelerde dolaşmıyoruz. Onun ünlü hayatı var, benimse...” Babamın benim ne iş yaptığımı düşündüğünü hatırlamaya çalışarak beynimi tarıyorum. “Spor salonu antrenörü arkadaşlarım mı?”

Babam bir an sessiz kalır, düşünür. “Bu zor olmalı. Seni kamuoyunda tanıyamayan biriyle birlikte olmak.”

Tamam, bu iş sorunsuz geçti. Görünüşe göre hâlâ benim kişisel antrenör olduğuma inanıyor.

“Sorun değil.”

“Öyle mi?” Kaşını kaldırdı. “Çünkü sanki kendini kullanılmış hissettirecek türden bir ilişkiyi tarif ediyormuşsun gibi geliyor. Sanki senden utanıyormuş gibi.”

Bu gözlem, istediğimden daha da isabetli. “Benden utandığını sanmıyorum. Evet, durum karmaşık ve çetrefilli, ama o buna değer. Hem de fazlasıyla.”

Babam yavaşça başını salladı. “O zaman dene. Bunun için savaş. Bizim yaptığımız budur, Taio. Sana her zaman öğrettiğim şey. Önemli olan şeylerden vazgeçmeyiz.”

Kendi evliliğini mahveden bir adamdan ilişki tavsiyesi almanın ironisi bana da kaçmıyor. Ama sesinde samimi bir şey var; her şey ters gitmeden önce, çocukluğumdan hatırladığım babam gibi gelen bir şey.

“Şimdilik bunu gizli tutmam gerek,” diye ekliyorum. “Halkın haberi yok ve eğer ortaya çıkarsa...” Başımı sallıyorum. “Büyük bir olay olur.”

“Elbette. Seni tamamen anlıyorum.” Dudaklarını kapatıyormuş gibi bir hareket yaptı. “Sırrın bende güvende. Tecritte konuşacak kimse yok.”

İnleyerek omzunun arkasındaki duvara işaret ediyorum. “Baba, şuradaki duvarda tam anlamıyla bir potluck kayıt listesi var. Tecrit hücresinde değilsin.”

Bir saat daha konuşuyoruz; avukatlar hakkında, takip ettiğim davadaki gelişmeler hakkında. Bir kez olsun annemi sormuyor ya da masum olduğunu ısrarla söylemiyor. Sadece dinliyor. Sorular soruyor. Hayatımla ilgileniyormuş gibi davranıyor.

“Peki ya o kedi?” diye soruyor bir ara. “Sen Miami’de gezip tozarken o nerede?”

“İnan ya da inanma, bizimle birlikte geliyor. Gezgin bir kedi. Şu anda ben buradayken Charlie’nin yanında. O ona bakıyor.”

"Kedini ona mı bıraktın?" Kaşlarını kaldırıyor. "O kadar ciddi mi?"

"Aslında o *benim kedim*

değil." "Kimin kedisi peki?"

Bunu açıklamaktan gerçekten yoruldum, çünkü mantıklı gelmiyor. "Mesele o değil. Tek söylemek istediğim, Charlie'ye güvendiğim."

Bunu bilinçli olarak düşünmemiştim ama Black Cat'i Charlie'ye bırakmak, olmaması gereken bir şekilde doğal gelmişti. Sanki ona zaten çok fazla güveniyormuşum ve ikimizin bir kedi ebeveynliği ekibi olduğumuzu varsaymışım gibi. Bu iyi bir işaret mi, kötü mü?

"Sanırım kedi onu benden daha çok seviyor," diye itiraf ediyorum.

"O tek değil." Babam sırtıyor. "Devam et, bana daha fazlasını anlat. Ailesi nasıl? Kardeşleri var mı?"

Claire'den bahsediyorum; hamileliğinden, bebeğe Charlotte adını vermesinden, bana söylediğinde Charlie'nin yüzünün nasıl aydınlandığından. Dansçılardan ve Charlie'nin onlara nasıl ön plana çıkardığından bahsediyorum. Battaniye kalesinden, Rotel sosundan ve başını göğsüme yaslayıp uykuya dalarken bana nasıl baktığından bahsediyorum.

Tabii ki ona her şeyi anlatmıyorum. Bazı şeyler özel. Ama ona yeterince anlatıyorum ve o da gerçekten ilgileniyormuş gibi dinliyor.

Bu hoş. Şüphe uyandıracak kadar hoş.

Ama bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Belki de Anne haklıydı. Belki de insanlarda en kötüsünü aramayı bırakmanın zamanı gelmiştir — bana bunu beklemem için bolca neden veren insanlar olsa bile. Sadece konuşmak iyi geliyor. Ve ziyaretin sonunda, muhtemelen çok fazla şey paylaştığımı fark ettim.

"Baba, gerçekten ciddiylim. Kimseye söylememelisin. Avukatlara, buradaki arkadaşlarına, kimseye. Charlie'nin tüm dünyası çok hassas ve işlerinin dışarı sızıp onu cehenneme çevirmesini istemiyorum..."

"Taio." Elini kalbinin üzerine koydu, yüzünde incinmiş bir ifade vardı. "Senin güvenini asla böyle ihanet etmem. Sen benim oğlumsun. Senin mutluluğun benim için her şeyden daha önemli."

Ve Tanrım, ona inanmak istiyorum. *Neredeyse inanıyorum.*

Ziyaret sona erdiğinde babam bana tekrar sarılır. Bu sefer daha uzun süre. Daha sıkı. Sırtımı iki kez okşar, tıpkı ben çocukken beni okula gönderirken yaptığı gibi.

“Seninle gurur duyuyorum oğlum,” diyor sessizce. “Seni seviyorum.” “Teşekkürler baba.”

“İki hafta sonra görüşürüz?”

“Baba,” diyorum, gözlerimi ayakkabılarımdan ayırmadan. “Önümüzdeki turne tarihleri çok sıkışık. Konserler arasında buraya dönmek zor olacak. Ayrıca Charlie’nin bana ihtiyacı var...”

"Taio," diyor babam, yüzü sert, kolları göğsünde kavuşturulmuş. "İki hafta sonra görüşürüz," diye tekrarlıyor. "Konu kapanmıştır. Aile birbirine destek olur. Bir kızın en önemli şeyi karıştırmasına izin verme, tamam mı?"

Bir kız mı? Vay canına, bakış açısı ne kadar çabuk değişti.

“Elimden geleni yapacağım.”

Gardiyan onu odadan dışarı çıkarmadan önce babam elini kaldırır.

Hapishaneden bir şekilde daha hafif hissederek çıkıyorum. Gökyüzü gri ve kar yağacak gibi ağır, otopark eriyen buzla kaygan, ama içim neredeyse sıcak. Hatta umutlu. Nasıl hissedileceğini neredeyse unutmuş olduğum bir duygu. Belki de itiraf etmemdi. Babama birine aşık olduğumu söylemem. Belki o da buna saygı duymayı öğrenebilir. Benim onu bırakmam gerektiği kadar, onun da beni bırakmayı öğrenmesi gerekiyor.

Kiralık arabaya biniyorum ve şehre, havaalanına, beni Miami'ye ve aklımdan çıkaramadığım kadına geri götürecek uçağa doğru uzun yolculuğa başlıyorum. Uçağım indiğinde ona göndereceğim mesajı şimdiden yazıyorum. Tatlı bir şey. Ayrıldığımız her dakika aklımda olduğunu ona hissettirecek bir şey.

Bu alışılmadık iyimserliğe o kadar kapılmışım ki, Rina'dan gelen bir aramanın telefonumu titrettiğini fark edene kadar havaalanına yarı yolu katetmişim.

Ve bir anda, her şey yine değişiyor.

20. bölüm

Taio

*Please tell me you're at the
world's quietest airport.*

“Taio. Seni yakaladığım için mutluyum.”

Rina’nın sesi kesik kesik, profesyonel—önemli bir şey olduğunda kullandığı ses tonu. New York trafiğinde sürerken bu konuşmayı yapabileceğime güvenemediğim için bir benzin istasyonunun otoparkına çekiyorum.

“Neler oluyor? Ajansla ilgili her şey yolunda mı?” Ani ifşamın Rina ve ekip için sonuçları olabileceğinden her zaman endişeleniyorum.

“Ajans gayet iyi. Hepimiz yeni manşetlerini keyifle takip ediyoruz.” Sesinde hafif bir eğlence tonu var. “Seksi bir bodyguardla ilgili bir şey mi?”

İnliyorum. “Lütfen bana onları görmediğini söyle.”

“Hepsini gördüm. Ben senin en büyük siber takipçinim. En sevdiğim, çene hattını çeşitli Yunan heykelleriyle karşılaştıran Twitter dizisiydi. Çok kapsamlı bir araştırma.” Bir an durur. “Şunu söylemeliyim ki, bana bu ara vermeye ihtiyacın olduğunu söylediğinde, TMZ’ye çıkacağını hiç beklemiyordum.”

“O zaman ikimiz de aynı durumdayız.”

“Pop yıldızı sana nasıl davranıyor? Görevle ilgili her şey yolunda mı?”

Alaycı sözlerin altında samimi bir endişe yatıyor. Rina, yıllar önce çaresiz ve utanç içinde, babamın borçlarını ödemek için her yolu ararken ajansa geldiğimden beri hep bana göz kulak oldu. Kimse bana şans vermezken o bana bir şans verdi.

“İyi. O iyi. Aslında, bu biraz yetersiz kalır ama...”

"Boş ver." Gülümsediğini duyabiliyorum. "Tüm fotoğraflardan anlaşıyor.

Ona sanki dünyaları ona vermiş gibi bakıyorsun. Çok tatlı." "Erkekçe bir tatlılık, değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil. Ama seni bu yüzden aramadım." Ses tonu değişiyor, daha önce duymadığım bir aciliyet kazanıyor. "Konu babanla ilgili."

Midem sıkıştı. "Ne oldu ona?"

Derin bir nefes aldı. "Birkaç gün önce masama bir şey geldi. Avukat arkadaşlarımdan bazıları her zamanki dramayı yayıyorlardı. Ama bir isim dikkatimi çekti."

"Hangi isim?"

"Bryan Wright. Para transferleri hakkında ifade veren adli muhasebeci. Belgeleri, savcılığın davasının temel taşı oluşturmuş kişi."

"Onu hatırlıyorum." Wright tanık kürsüsünde yıkıcı bir etki yaratmıştı; sakın, otoriter, babamı makul şüphenin ötesinde suçlu gösteren hesap tabloları ve banka kayıtlarıyla donanmıştı. Mahkûmiyetin kesinleşmesini sağlayan onun ifadesiydi.

"Son on sekiz ay içinde üç başka federal davada da delil tahrif ederken yakalanmış. Büyük bir skandal. Adalet Bakanlığı, onun el attığı her davayı yeniden inceliyor."

Bir an nefesimi tuttum. "Ne?"

"Daha büyük kurumsal skandalları örtbas etmesi için rüşvet alıyordu. Verileri kasıtlı olarak seçip, suçsuzluğu kanıtlayan delilleri görmezden geliyor, gerçek rakamlarla desteklenmeyen sonuçlara varıyordu." Rina'nın sözleri artık daha hızlı çıkıyor, birbirinin üzerine yığılıyor. "Taio, babanın davasındaki ifadesi de aynı hatalı analize dayanıyorsa..."

"O zaman mahkûmiyet kararı geçersiz olabilir."

“En azından temyiz için bir gerekçe olur. Muhtemelen yeni bir duruşma. Ve eğer sağladığı belgeler sahteyse...” Sözünü yarım bırakıyor, sonuçlarını benim çıkarmamı bekliyor.

Yeni bir duruşma. Cezanın indirilmesi ihtimali. Hatta belki de hapis süresini tamamladığı için serbest bırakılma ihtimali.

Babam dışarı çıkabilir.

Aklım yetişemedi vücutum tepki veriyor; ciğerlerim nasıl çalışacağını unutuyor, parmaklarım direksiyonun üzerinde uyuşuyor. Çelişkiler içinde boğuluyorum: bir yanımda babamı hemen aramak istiyorum, diğer yanımda ise telefonu pencereden dışarı atıp okyanusa ulaşana kadar sürmek istiyorum.

“Taio? Hala orada mısın?”

“Evet. Evet, buradayım.” Avucumu sakallı çenem üzerinde gezdiriyorum, gelmeyecek bir netlik için çaresizce. “Bu bilgiyle ne yapacağım?”

Hattaki sessizlik. Aramanın kesilip kesilmediğini kontrol etmeni sağlayan türden bir sessizlik.

“Rina?”

“Buradayım.” Derin bir nefes alıyor ve sesinde ağır bir ton var. “Taio, sana bir konuda dürüst olmam gerek. Ve bunu seni yargılamak için değil, seni önemseyen biri olarak dinlemeni istiyorum.”

“Tamam...”

“Bu dava dosyalarıyla çok zaman geçirdim. Babanın neyden mahkum edildiğini biliyorum. Bunun boyutlarını biliyorum; incittiği aileleri, mahvettiği hayatları, yıllarca çevresindeki herkesi nasıl manipüle ettiğini.” Bir ara daha, ve tekrar konuştuğunda sesi dikkatli. *Nazik*. “Bence tam olması gereken yerde.”

Sözleri içimi boşaltıyor. “Rina—”

“Biliyorum. Onun baban olduğunu biliyorum. Onu sevdiğini biliyorum. Ve sevmemelisin demiyorum—aile ilişkileri karmaşıktır ve akrabalarını seçemezsin. Ama dinle, baban kendi seçimlerini yapmış yetişkin bir adam. Kötü seçimler. Sen de dahil olmak üzere birçok insanı inciten seçimler. Ve bence... Bence bazen birine yapabileceğin en sevgi dolu şey, onun eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmesine izin vermektir. Zor olsa bile. Acı verse bile. Sana az önce verdiğim

az önce sana verdiğim bilgilere gelince, bunu senden saklayamazdım. Ama istersen bu konuşma hiç olmamış gibi davranabiliriz.”

Ön camdan, benzin istasyonunun otoparkında dolaşan yabancıları izliyorum — telefonuna gülerek konuşan bir kadın, haritayla boğuşan bir adam, gazoz almak için bozuk paralarını sayan bir genç — hepsi de benim tüm dünyanın gerçek zamanlı olarak yeniden yazıldığından habersiz.

“Temyiz başvurusunda bulunmamam gerektiğini düşünüyorsun.”

“Bence bu kararı ben vermemeliyim.” Telefon hattında, onun kasıtlı olarak yaptığı duraklama nedeniyle cızırtılar duyuluyor. “Sadece kendi görüşümü söylüyorum. Bu bilgiyle ne yapacağın sana kalmış. Her halükarda seni destekleyeceğim.”

“Ama onun çıkmayı hak etmediğini düşünüyorsun.”

Uzun bir duraklama. “Hayır. Hak etmediğini düşünüyorum. Bence o, hayatında hiç gerçek bir sonuçla yüzleşmemiş bir adam ve hapisane, ilk kez birinin ona hayır dediği yer. Bence dışarı çıkarsa, manipüle etmek için yeni yollar, incitmek için yeni insanlar, yürütmek için yeni planlar bulacaktır. Çünkü o böyle biridir.” Derin bir nefes verir. “Ama aynı zamanda birine babası hakkında böyle bir şey söylemenin çok kötü olduğunu da biliyorum. Ve eğer canını yaktıysam özür dilerim.”

Canımı yakıyor. Hem de çok. Ama bu acının altında, sanki biri sonunda yokmuş gibi davrandığım bir yükü omuzlarımdan kaldırmış gibi, omuzlarımdan biraz düştüğünü hissediyorum. O, her yüzeye çıktığında içime attığım düşünceyi dile getirdi; her hapisane ziyaretinde zihnimin köşelerinde saklanan o tehlikeli düşünceyi.

Babam hak ettiğini mi aldı?

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ediyorum. “Bir yanımda, aramadığını varsaymak istiyor. Avukatları bunu fark ederse, kendileri bir sonuca varsınlar. Belki de bu kaderdir? Benim müdahil olmadan olsun.”

“Bunu yapabilirsin.”

“Ama yapamam, değil mi? Çünkü artık biliyorum. Ve harekete geçmemek de bir seçimdir.”

“Doğru.” Rina’nın sesi hüzünlü. “İşin en kötü yanı da bu.”

Uzun bir süre orada oturup, etrafımda hayatın akışını izliyorum. Yan pompadaki bir kadın, nozul

sıkışırken, küçük çocuğu araba koltuğundan yavaş çekimde kaçmaya çalışıyor. Onların hayal kırıklıkları o kadar güzel ve karmaşık değil ki. Babamı kurtarmak ya da kurtarmamak arasında karar vermek yerine, inatçı bir benzin pompasıyla ve kıvranan bir çocukla boğuşmak için neler vermezdim.

Geri mi, ileri mi? Doğru mu, yanlış mı?

Bilmiyorum. Ama karar verme zamanı geldi.

"Bu bilgileri avukat ekibine iletebilir misiniz?" Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bu karardan pişman oldum. "Mümkün olduğunca çabuk."

"Emin misiniz?"

"Hayır." Gülüyorum, ama bu gülüşte hiç mizah yok. "Hiçbir şeyden emin değilim. Ama o benim babam. Ve eğer mahkumiyetinde haklı bir kusur varsa, bunun incelenmesini hak ediyor. Hapiste olması gerektiği konusunda ne düşünürsem düşünsem... bu kararı vermek bana düşmez. Mahkemeler bunun için var."

"Tamam." Rina tartışmıyor, karşı çıkmıyor. Sadece kararımı kabul ediyor. "Bu öğleden sonra her şeyi Bradley Castellano'ya göndereceğim. O, Sean'ın haftalık poker oyunlarına katılıyor." Rina eski kocasından bahsettiğinde ses tonunda acı bir tını oluyor. "Hızlı hareket etmelerini sağlayacağım."

"Teşekkürler. Ve, Rina?"

"Evet?"

"Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim. Duyması zor olsa bile."

"Her zaman, Taio. Şimdi pop yıldızına geri dön. Magazin köşelerinden hayatınla ilgili daha fazla haber duymak için sabırsızlanıyorum."

"Beni aramayı bırak, Rina."

Telefonun diğer ucundan içten ve gür bir kahkaha geliyor. "Söz veremem."

Park yerinde on dakika daha oturup, kim olduğumu ve ne istediğimi anlamaya çalışıyorum.

Sonra arabayı çalıştırıp şehre geri dönüyorum.

Bu gece Miami'ye uçamam. Çözmem gereken çok şey var. Avukatlar görüşmek isteyecekler, muhtemelen artan ücretleri konuşmak için. Temyiz mi? Tamamen yeni bir duruşma mı? *Kahretsin*. İlk seferinde de cehennem gibiydi

. Şimdi yine yalvarıyoruz yapmak bunu yapmak
yapmak *Ama bu onun özgürlüğü anlamına geliyorsa...*
Başka seçeneğim yok.

Direksiyonu sertçe çevirip daireme geri dönüyorum; orada bayat bir hava ve birikmiş ihmal beni bekliyor.

Nihayet eve vardığımda ve onu aradığımda neredeyse gece yarısı olmuştu.

İlk çaldığında cevap veriyor, bu da beni beklediği anlamına geliyor. Muhtemelen benim telefonuma baktığım gibi o da telefonuna bakıyordur, ikimiz de binlerce kilometrelik boşlukta birbirimizin yörüngesinde dönüyoruz.

"Selam, sen." Sesi yumuşak, uykulu ve rahatlamış. "Dünyadan kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Üzgünüm. Zor bir gün oldu." Aniden yorgunluk basıyor ve kanepeye çöküyorum. Black Cat, kitaplıkta oturduğu yerden beni yargılamadığı için daire her zamankinden daha boş geliyor.

"Lütfen bana dünyanın en sessiz havalimanında olduğunu söyle," diyor Charlie somurtkan bir sesle.

Derin bir nefes veriyorum. "Dairemdeyim. Uçağımı kaçırdım. Bu gece geri dönemeyeceğim."

"Lanet olsun, Taio," diye homurdanıyor. "Tamam, biliyor musun? Hadi şu anda, burada aramızdaki meseleyi açıklığa kavuşturalım. Bana kızgınsın ve beni cezalandırıyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"O zaman neden kaçtın? Ailevi acil durum bahanesi başından beri zayıftı, şimdi de geri gelmeyecek misin? Bak... Seninle randevulara çıkmak istiyorum. Herkesin önünde. Herkesin bana nasıl hissettirdiğini bilmesini istiyorum ama zamana ihtiyacım var. Hayatımın senaryosunu bir gecede tamamen değiştiremem. Ve benden tüm çözümleri bir anda bulmamı istemen biraz haksızlık, çünkü bu benim için de yeni bir şey ve..."

"*Tweety, dur.* Kaçmadım. Ben... babamı ziyaret etmek için geldim."

"Oh. Peki... o iyi mi? Neden acil bir durum olduğunu söyledin?"

“Çünkü benim hakkımda kötü düşünmeni istemedim. Babam istedi diye eve koşmak. Beni kolay lokma olarak görmeni istemiyorum. Charlie, babamı tanıyan hiç kimse onunla ilişki kurmam gerektiğini düşünmüyor. Bazen sadece nutuk dinlememek için sadakatimi sakladığımı fark ediyorum.”

“Ah, Taio. *O senin baban.* Seni anlayabiliyorum. Ebeveynlerini delicesine sevmek normaldir. Büyüdüğünde birdenbire onları koruyan kişi olman zor geliyor. Ya da en azından, en çok değer verdiğin hallerini koruyorsun.”

“Hmm,” diyorum, yıpranmış kanepeme daha da gömölerek. “Annen mi bahsediyorsun?”

“Evet. Ve sana şunu söz veriyorum, Taio—annem hayatta olsaydı, benim bir kaçamağın ürünü olduğum gerçeğı, ya da onun yalan söylediğı, ya da beni babamdan uzak tuttuğı... hepsi yok olurdu. O burada olsaydı, kimse beni ondan uzak tutamazdı. Onunla her gün konuşurdum. Onu tüm dünyaya karşı savunurdum. Bu gerçekten bizim kontrolümüzde değıl.”

“Doğru. DNA’mıza falan mı kazınmış?”

“New York’taki o geceyi hatırlıyor musun, anneme kızmanın normal olduğunu ama yine de onu sevebileceğimi söylemiştin?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Kendi tavsiyeni dinlemen gerekebilir. Babana kızman normal, Taio. Onu sevmen de normal.”

Telefona doğru nefes veriyorum, her şeye rağmen yüzümde küçük bir gülümseme oluşuyor. “Şu haline bak, ne kadar bilge ve dengelisin. Ne zaman rollerimizi değıştirdik? Duygusal açıdan net olanın ben olmam gerekiyordu.”

“Mel Robbins’in sesli kitabını iki kat hızda dinlemenin gücü işte. Bu hızda tam olarak ne dediğini anlayamıyorum ama kelimeler bilinçaltıma işliyor, anlarsın ya?”

Yumuşak bir kahkaha kaçıyor ağızımdan. Ardından hat sessizleşiyor, ama bunda garip bir şey yok. Sadece aramızda nazik bir sükûnet var. Gözlerimi kapatıp, kilometrelerce uzaktan gelen, sabit ve samimi nefes sesine odaklanıyorum; bu ses, bir anlığına aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıyor.

“Şu anda ne yapıyorsun?” diye soruyor sonunda.

“Duvara bakıp hayatımı anlamaya çalışıyorum.”

“Kulağı verimli geliyor.”

“Son derece. Duvarı ezberledim artık. Her çatlağı, her çizik izini. Çok samimiyiz.”

“Bu duvara kıskançlık duymalı mıyım?”

“Kesinlikle. Çok çekici bir duvar.”

Telefonun diğer ucundan kahkahası geliyor ve göğsümdeki sıkışma nihayet gevşiyor. Sanki çok uzun süre su altında kaldıktan sonra ilk kez derin bir nefes almışım gibi.

“Peki neden geri gelemiyorsun?”

“Sadece geciktim. Sana geri döneceğim. Söz veriyorum.” Telefona mırıldanıyor. “Bunu bir daha söyle.”

“Sana geri döneceğim. Söz veriyorum,” diye itaatkar bir şekilde tekrar ediyorum, her kelimeyi özenle ve ağırlık vererek söylüyorum. Her hece bir yemin gibi geliyor, tüm bu belirsizlik içinde kendimi tutunabileceğim bir şey gibi.

“Güzel. O zaman neden geciktin?”

“Babamın davasına yardımcı olabilecek yeni kanıtlar çıktı. Rina buldu ve avukat ekibine iletti. Şimdi yarın benimle görüşüp sonraki adımları tartışmak istiyorlar.”

“Bu iyi bir şey, değil mi? Yeni kanıt?”

“Sanırım.” Tavanı seyrederek, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. “Kanıtlar, babam aleyhine tanıklık eden adamın analizlerinin bir kısmını tahrif etmiş olabileceğini gösteriyor. Bu da temyiz için bir gerekçe olabileceği anlamına geliyor. Belki yeni bir duruşma.”

“Taio, bu çok önemli.”

“Biliyorum.”

“O zaman neden sanki köpeğin öldü denmiş gibi konuşuyorsun?”

Çünkü Rina, babamın hapiste kalmayı hak ettiğini düşünüyor. Çünkü bir parçam ona katılıyor. Çünkü babamın serbest kalmasını istiyorum, yoksa sadece istemem gerektiğini mi hissediyorum, bilmiyorum.

“Bu konuda ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum,” diye itiraf ediyorum. “Yani, ben onun oğlu muyum yoksa suç ortağı mıyım?”

Charlie bir an sessiz kalır. Sanki yumuşacık yatağına daha da gömülüyormuş gibi bir hissettiğini duyuyorum.

“Bana gerçekte ne hissettiğini söyle,” diye ısrar ediyor. “Ne hissetmen gerektiğini düşündüğünü değil. Kafanın içinde gerçekte neler dönüyor?”

Ben de kırık bir barajdan su akıyormuş gibi her şeyi döküyorum. Rina'nın davayı altüst edebilecek Wright hakkındaki kirli çamaşırları nasıl ortaya çıkardığını. Temyiz davasının artık gerçekten gerçekleşebileceğini. Sonra sesim alçalıyor ve geri kalanını itiraf ediyorum: Rina'nın babamın o parmaklıklar ardında geçirdiği her dakikayı hak ettiğini düşündüğünü, bazen kendimi onun haklı olup olmadığını merak ederken yakaladığımı. Başka bir duruşmaya katılıp, mahkeme salonunun diğer ucundan o ailelerin bana öfkeyle bakışlarını izlemeyi düşündüğümde midemde oluşan düğüm. Olmam gereken sadık oğul olmadığım için, onun hatalarını sırtımda taşımaktan bu kadar yorulduğum için kendimden nefret ettiğim.

Charlie, onu kesmeden dinliyor, ki bu onun için alışılmadık bir durum. Sonunda sözlerim tükendiğinde, uzun bir süre sessiz kalıyor. "Vay canına," diyor sonunda. "Bu... rahatlatıcı."

"Ne?"

"Yani, bu ilişkide duygusal yükümüzün birbirine pek uymadığını hissediyordum. Ama sen az önce tüm kartları masaya koydun. Bu iyi bir şey. Artık ben sadece alan taraf değilim. Gördün mü? Bunlar çok ağır konular, Taio. Artık ben de senin için burada olabilirim."

"Bu ilişki, ha? Peki, ilişkimizi nasıl tanımlarsın?"

"Gelişmekte," diyor. "Umarım."

"Oh, bence kesinlikle filizleniyoruz." İtiraf etmenin verdiği rahatlama, yerini farklı bir gerginliğe bırakıyor. Charlie'yi dairemde, sadece çaldığım gömleğime sarılmış olarak hayal ediyorum ve aniden aramızdaki kilometreler fiziksel bir acı gibi geliyor. Parmaklarım, onun teninin hatırasıyla titriyor.

"Söylesene, Tweety tişörtü mü giyiyorsun, yoksa o seksi siyah iç çamaşırını mı?"

"Bunun cevabını biliyorsun, Taio."

"Tweety tişörtü. Anladım."

"Aslında, bu gece Elmer Fudd."

"Yazıklar olsun, Charlie. Ben burada seni özlerken başka bir erkeği mi giyiyorsun? Yaramaz kız."

"Geri döndüğünde telafi edeceğim. En az bir hafta boyunca seni gözümün önünden ayırmayacağım. Bilgin olsun. Benden bıkacaksın."

"İmkansız."

"Göreceğiz." Kıkırdadı.

"Şu anda telafi etmeye ne dersin?"

Soru onu hazırlıksız yakaladı. "Ne? Nasıl?"

"Yalnız mısın?" Sesim alçalır, şakacı bir ton alır. "Evet," diye tereddütle cevaplar.

"Neredesin?"

"Battaniye kalede," diye itiraf ediyor. "Artık burada yaşıyorum. İlgilenirsen yeni adresim var."

"Çok tatlı," diyorum.

"Temizlik görevlileri bunu yıkınca üzüleceğim. Yarın gece Tampa'ya gidiyoruz."

"Gittiğimiz her yerde sana kale yapacağım. Söz veriyorum."

Sessizlik.

"Charlie, hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım. Sadece bayılmak üzereyim."

Hafifçe gülüyorum. "Peki, acele etme, ben buradayım." "Taio?"

"Evet?"

"Senden gerçekten hoşlanıyorum." Sesi yumuşamış, neredeyse kırılganlaşmıştı. "Bir şekilde kontrolüm dışında olduğunu hissediyorum. Sen daha önce aşık oldun. Her zaman bu kadar yoğun bir his mi?"

"Bunalıcı mı?"

"Birbirimizi uzun süredir tanımıyoruz. Neden seni düşünmediğim bir anı hatırlayamıyorum?"

"Ne düşünüyorsun?"

Gülüyor. "Saçma sapan şeyler. Utanç verici. Sana söylemek istemiyorum."

"Öyleyse, kesinlikle söyle bana."

"Önce sen," diyor. "Sır karşılığında sır, değil mi? Seninle ilgili ne düşündüğümü gerçekten bilmek istiyorsan, ilginç bir şey bulsan iyi olur."

Telefonun içine nefes veriyorum, benden kaçınılmaz olarak ne koparacağını düşünerek gerginim. "Hangi sırrı bilmek istiyorsun?"

"Daha önce bir müşteriye aşık oldun mu? Seks, senin için hiç duygulara dönüştü mü?"

"Charlie... bu soruya verecek iyi bir cevap yok."

“Peki ya gerçeği söylemeye ne dersin?” diye meydan okur.

“Sadece bir kez aşık oldum, o yüzden hayır, bu açıdan bir müşteriye aşık olmadım. Ama seks söz konusu olduğunda her zaman duygular vardır. Bazen bu duygular dostluk, koruma içgüdüsü ya da sadece meraktır. Ama seks yaptığında... bir şeyler hissetmelisin. Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?”

“Müşterilerini kıskanmıyorum, Taio,” diyor Charlie. “Alaina’yı biraz kıskanıyorum.”

"Neden?" diye soruyorum boğuk bir sesle. Sanki bilmiyormuşum gibi.

“Çünkü onun senin ilk aşkın olduğunu biliyorum... senin her şeyin ilkin. Seni incittiğini biliyorum ama o her zaman kalbinde bir yer tutacak. Tıpkı senin her zaman benim kalbimde bir yer tutacağın gibi.”

Sonuna kadar gitmediğimizi biliyorum, ama Charlie’nin zihninde, çok kutsal ve samimi bir şeyi paylaşmışız bile. Bu çok önemli bir şeydi. O gece kalmalıydım. Bunun yerine, babam ısrar edince eve koştum. *Kahretsin*. İşler değişmeli. Her seferinde korkutucu bir itiraf.

“Sen benim ilkim olmayabilirsin Charlie, ama içimden bir ses senin çok daha büyük bir şey olduğunu söylüyor.” O, hayatımda seveceğim son kadın olabilir. Ama bu, telefonda söylenecek bir şey değil. Bunun yerine, göğsüme yayılan o alışılmadık sıcaklığa kendimi kaptırdım—bir daha asla yaşayamayacağımı sandığım bu duyguya. Bir kez olsun, geçmişimin ağırlığı geleceğimin çekiminden daha hafif geliyor. Bir kez olsun, kaybetmek istemediğim bir şeyim var. “Şimdi sıra sende. Benimle ilgili ne düşünüyorsun?”

“Belki de annem tamamen saçmalamıyordu.”

Onun kabalığına gülüyorum. “Ne?”

“Aşk... beklemeye değer gibi görünüyor. Hepsi bu. Ama başka bir şey söylemeyeceğim çünkü seni kesinlikle kaçırdım.”

“Sanmıyorum. Dene bakalım...”

Ama o bir şeyler saklıyor, erkekleri çok erken ve çok dürüst davranarak kaçırmakla ilgili çok fazla makale okumuş biri gibi, kalbini dikkatli bir şekilde koruyor. “Black Cat hapşırdı ve o kadar çok korktu ki kanepeden düştü. Komedi altın değerindeydi ve sen kaçırdın.”

"Çok üzüldüm."

“Olmalısın da. En iyi on kedi anından biriydi.” Bir duraklama. “Bu arada o da seni özleyiyor. Kalede senin yerin oturup, sanki seni bekliyormuş gibi kapıya bakıp duruyor.”

“Ona yakında döneceğimi söyle.”

Charlie, kediyle konuşurken sesini yumuşatır. “Duydun mu, seni küçük şişko? Babacığın yakında dönecek ve o zaman seni şımarttığım dört öğün yerine günde iki öğünle yetinmen gerekecek.” Arka planda hafif bir miyavlama duyulur — Black Cat’in hafif bir rahatsızlık duyduğunda çıkardığı o kendine özgü boğuk ses. Parlayan gözlerinin kısıldığını, sırtındaki gece mavisini tüylerinin hafifçe kabardığını, kuyruğunun ya memnuniyetten ya da Charlie’nin eline şakacı bir şekilde vurmak için hazırlandığını gösteren hareketlerle seğirdiğini neredeyse gözümde canlandırabiliyorum.

“Dört öğün mü?”

Her şeye rağmen gülümsüyorum, sesinin beni sarmalamasına izin veriyorum. Kediyle ilgili saçmalamaları bile bana ilaç gibi geliyor — günün geride bıraktığı yaraları yatıştıran bir şey.

“Şu anda ne giyiyorsun?” diye soruyorum, sonra hemen geri adım atıyorum. “Dur, bu bir tavlama cümlesi gibi oldu. Gerçekten sadece seni gözümde canlandırmak istiyorum. Tamamen.”

Gülüyor. “Elmer Fudd tişörtü, bildiğin gibi. Üzerinde küçük avokadolar olan tüylü çoraplar. Saçlarım, ancak kaos topuzu olarak tanımlanabilecek bir şekilde toplanmış. Makyaj yok. Muhtemelen daha önce stres nedeniyle yediğim için tişörtümde biraz cips kırıntısı var.”

“Çok güzelsin.”

“Az önce tam anlamıyla bir gremlin tarif ettim.”

“Gül renkli gözlükler, bebeğim. Benim gözümde her şey mükemmel.”

“Çok nazıksın.” Ama gülümsediğini duyabiliyorum. “Peki ya sen? Bana bir resim çiz.”

Kendime bir bakıyorum. “İki gündür giydiğim kot pantolon. En iyi günlerini geride bırakmış bir tişört. Miami’den ayrıldığımdan beri tıraş olmadım, o yüzden cömertçe ‘sakal izi’ denebilecek, gerçekçi bir bakışla ise ‘evsiz şıklığı’ olarak adlandırılabilir bir görünümle ortalıkta dolaşıyorum.”

“Seksi.”

“Gerçekten mi?”

“Yani, gözümde canlandırıyorum ve evet. Bana göre fena değil. Dağınık ve yorgun halini çekici bulmak tuhaf mı?”

“EndiŖe verici olabilir, ama gurur okŖayıcı.”

Yine rahat bir sessizliğe bürünürüz. YumuŖak ve düzenli nefes alışını duyabiliyorum, gözlerimi kapatıp onun burada olduğunu hayal ediyorum — yanımdaki kanepede kıvrılmış, baŖı omzumda, ikimiz de hareket edemeyecek kadar yorgun ama umursamayacak kadar mutlu.

“Taio?”

“Hmm?”

“Geri döndüğünde...” Sesi kesiliyor ve sesinde bir değişiklik duyuyorum. Yeni bir kırılgnlık. “Hepsini istiyorum. Seninle.”

“Seks mi?”

“O da. Ama *hepsini*. Kalbin de bana açık mı?”

“Senin için öyle.” Telefona gülümsüyorum, çenemdeki gerginlik gün boyu ilk kez gevŖiyor, ağızımın köşeleri o kadar geniş açılıyor ki neredeyse acıyor. Onun nefesini dinlerken ekran yanağıma sıcaklık yayıyor. “Deneyebiliriz. Sadece birbirimize ait olalım demek istiyorsun, değil mi?”

Sessiz kaldı.

“Tweety, baŖını sallıyorsan, seni göremiyorum.”

“Oh,” diye ciyakladı. “Evet, sadece birbirimiz için. Bu mümkün mü ki? Geri dönmek yerine turne boyunca benimle kalabilir misin...”

“Eskortluk mu?”

“Evet. Sadece çıkarken. Umarım kısa sürmez, ama aynı zamanda...”

“Charlie, ne istediğini söyle.”

Derin bir nefes alır. “Seni kendime. Seni kendime istiyorum.”

“Yani erkek arkadaşının müşterileriyle yatmasını istemiyorsun?”

Dişlerimin arasından havayı emiyorum. “Zor, zor.”

“Evet. Sadakat tercih edilir,” dedi ciddi bir ifadeyle.

“Bunu, aslında başka bir adamla çıkan bir kız söylüyor.”

“*Sahte bir ilişki*,” diyor, ses tonu bana Forrest'ın kızı Koda'nın öfkeyle bağırışlarını hatırlatıyor. “Bu arada, Tampa gösterisine geliyor.”

“Oh, ne güzel. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum,” diyorum kuru bir sesle. “Bu sadece turne için, Taio. Yakında bitecek.”

“Tabii.” BaŖımı sallıyorum, çenemi o kadar sıkı sıkıyorum ki derimin altında bir kasın seğırdiğini hissedebiliyorum. Vücudumdaki her hücre,

başka bir erkekle birlikte olması fikrini reddediyor, gösteri için olsa bile. Parmaklarım ağrıyana kadar telefonu sıkıca tutuyorum. Ama boğazımda asit gibi yakan kıskançlığı yutuyorum çünkü Charlie'nin huzuru, içimdeki "o benim" diye çığlık atan ilkel sesden daha önemli.

"Benim işimi hâlâ yapmam gerekirken senden işini bırakmanı istemek haksızlık olur sanırım."

"Sormana gerek yok, Charlie. Yapabileceğim başka şeyler hakkında düşünüyordum. Aslında, Forrest'a yayıncılık sektörü hakkında biraz daha soru sormayı düşünüyordum. İster inan ister inanma, edebiyat yan dalım var. O ajans tarafında çalışıyor, bu bana göre değil, ama editörlüğe girebileceğimi düşünüyordum. Kız arkadaşı Sora'nın ilk taslaklarını okudum ve o bunun gerçekten yardımcı olduğunu söylüyor. Bu işten çok para kazanılır mı bilmiyorum, ama çok keyifli."

"Taio... bu harika. Ve sana çok yakışıyor. Ne zamandır bunu düşünüyordun?"

"Gayri resmi olarak, Forrest aşık olup evden taşındığından beri. Resmi olarak ise tanıştığımızdan beri."

"Öyle mi?"

"Evet."

Gülüşü telefondan geliyor, güneş ışığındaki bal gibi yumuşak ve sıcak. "Bana sıırıslıkam aşkınsın, Taio. İnkâr etmeye çalışma."

"Bu bir sır değil." Ben de gülümsüyorum, onu hayal ediyorum—kendinden memnun olduğunda mükemmel bir aşk tanrısı yayı gibi kıvrılan dudaklarını, güneş ışığıyla dolu mavi gökyüzü rengindeki gözlerini, geniş ve ifade dolu, bir şey istediğinde bana her zaman kırıpıştırdığı o asi kirpiklerle çerçevelenmiş gözlerini. Gizli bir takımyıldızı gibi ezberlediğim, ağzının köşesindeki minik çili neredeyse görebiliyorum. Bana en sevdiğim tüm aşk romanlarını bir araya getirmiş gibi geliyor. O, en iyi kısımların hepsi.

"Geri döndüğümde, ikimiz de artık yalnız uyumayalım mı?"

"Kulağa çok hoş geliyor." Esniyor, sanki saklamaya çalışıyormuş gibi sesi boğuk çıkıyor. "Üzgünüm. Seninle alakası yok. Sadece uzun bir prova ve duygusal süreç dolu bir gün oldu."

"Uyumalısın."

"Telefonu kapatmak istemiyorum."

“O zaman kapatma.” Yatak odama doğru yürüyorum, geçerken koridorun ışığını kapatıyorum. “Benimle kal. Uyandığında burada olacağım.”

"Senin de uykuya ihtiyacın var."

"Uyuyacağım. Birlikte uyuyacağız. Ayrı ayrı. Ne demek istediğimi anladın."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Telefonla uyumak. Çok modern bir romantizm." "Biz trend belirleyicileriz."

Onun tarafında yine hışırtı sesleri duyuluyor. Onu battaniye kalesine gömülmüş, yorganı çenesine kadar çekmiş, Black Cat yanına kıvrılmış halde hayal ediyorum. Tanrım, keşke orada olsaydım.

“Taio?” Sesi artık bulanık, uykunun etkisiyle. “Evet?”

Ama nefes alışları çoktan düzene girmiş, uykuya dalan birinin yavaş ritmine bürünmüş.

“Charlie?”

Hiçbir şey. Sadece yumuşak, düzenli nefesler.

Uzun süre hatta kalıyorum, uykusunu dinliyorum, bana ne söylemeye çalıştığını merak ediyorum.

“İyi geceler, Tweety,” uyuyan nefesine fısıldıyorum. “Yakında geri döneceğim. Söz veriyorum.”

21. bölüm

Charlie

*Win or lose, we still feast on
tuna tonight.
-Black Cat*

Şimdiye kadar bir mil kadar yürümüş olmalıyım. Bacaklarım yorgun, biraz nefes nefeseyim ve sahne için saklamam gereken değerli enerjimi harcıyorum.

Tampa'nın soyunma odası her açıdan Miami'ninkinden daha iyi: görüntüyü bozmayan aynalar, sorgulamak yerine güzelliği ortaya çıkaran ışıklar, maskara lekeleriyle kirlenmemiş tertemiz bir kanepeler. Burada rahat hissetmem gerekirdi, ama saatime tekrar baktığımda aynadaki yansıma bana iri gözlerle bakıyor.

Otuz dakika kaldı.

Bunu o kadar çok kez yaptım ki hazırlıklı hissetmem gerekirdi. Ama bu gece farklı. Riskli. Hiç bu kadar yüksek bir risk olmamıştı. Sadece birkaç kez prova yaptığımız bir koreografiyi deneyeceğiz. Dansçılarımla, kariyerlerini zirveye taşıyabilecek ya da batırabilecek soloları var. Ve benim sesim —gerçek, işlenmemiş sesim— saklanacak hiçbir yerim yok.

Peki seyirciler kimler? Miami'yi şans eseri bir başarı olarak ilan etmek için bekleyen eleştirmenler.

Durup, hala makyaj ekibinin malzemeleriyle dolu tezgahın üzerindeki dev aynaya bakıyorum. Makyaj masamdaki tanıdık ahşap kutuya uzanırken ellerim titriyor — tanıdık gösteri öncesi ritüeline katılma zamanı. Annemin sözleri ve

uyarıları, tüm özgüvenimi besleyen ve kendimden şüphe etmemi ortadan kaldıran şeyler. Kağıdın taşıyabileceğinden çok daha ağır bir yük.

Kapağı açıyorum ve donup kalıyorum.

İçinde yeni notlar var. Katlanmış beyaz kağıtlar, pürüzsüz ve taze, sanki hep oradaymış gibi solmuş kalplerin arasına sıkışmış.

Bu notalara ihtiyacın yok. O kıvılcım senin içinde.
Kendi sihrine inan.

Çılgın bir köpekbalığı gibi, bir sonraki kare nota saldırıyorum.

Kazan ya da kaybet, bu gece yine de ton balığı
ziyafeti çekeceğiz.

—Kara Kedi

İstem dışı gülüyorum, sesim ıslak ve titriyor. Taio bunu ne zaman yaptı?

Üçüncü not sadece tek bir satır:

Onların sevgisini kazanmana gerek yok. Zaten
sahibisin. Hepimiz sadece senin parlamanı izlemek
için buradayız.

Dördüncü not:

Kara Kedi, bol şans diyor. Ona, sevdiğini iddia
ettiğin birine böyle bir şey söylemenin tuhaf
olduğunu söyledim, ama o ısrar etti.

Ve en altta gizlenmiş beşinci not:

Ben tam burada, seninleyim. Asla yalnız değilsin.

—Taio'n

Senin Taio'n.

Notları göğsüme sıkıca bastırıyorum, her nefes alışımında köprücük kemiğimin altında oluşan düğümle mücadele ediyorum. Taio, uçağa binmeden önce bu küçük kağıt can simitlerini yerleştirmiş olmalı, ben arkamı döndüğümde onları kutsal kutuma koymuş, en savunmasız anımda beni bulacaklarından emin.

Tanrım, bu adam. O tam bir masal kahramanı.

Kendimi vazgeçirmeden telefonumu alıp onu arıyorum.

İkinci çalınıştta cevap veriyor. "Selam. Hazırlanman gerekmiyor mu?"

"Notlarını buldum."

Bir duraksama. Sonra, daha yumuşak bir sesle: "Evet?"

"Mükemmel. Sen mükemmelsin. Ben sadece..." Sesim utanç verici bir şekilde titriyor. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sadece seni düşündüğümü bilmeni istedim." Sesi yorgun geliyor. Yorgundan da öte, kemiklerine kadar yorgun, New York'a uçup ona sarılmak ve dinlenmeyi hatırlayana kadar onu kucaklamak istememe neden olacak kadar yorgun. "Orada olamadığım için çok üzgünüm."

"Önemli değil. Babanla neler olduğunu anlat bana."

"Charlie, *birkaç dakika sonra* çok önemli bir performansın var. Odaklanalım."

Aynanın önündeki yumuşak kadife koltuğa çöküyorum, oturduğumda yansımam titriyor. Yürüyüşüm duruyor ama dizim hemen ritmi yakalıyor, makyaj masasının altına yumuşak bir tık-tık-tık sesiyle çarpıyor, bu ses hızla atan nabzımla uyumlu.

"Hayır, şu anda kesinlikle dikkatimi dağıt. Avukatlarla ne oluyor?"

O içini çekiyor. "Bana kutularca mali kayıtları incelettiriyorlar. Yıllara ait işlemler. Wright'ın ifadesinde özellikle hangi işlemlerin ele alındığını belirlememi istiyorlar, çünkü görünüşe göre paranın bizim tarafta nereye gittiğini açıklayabilecek tek kişi benim. Günlerdir banka hesap özetlerini işaretliyorum." Bir iç çekiş daha, bu sefer daha ağır. "Beklediğimden çok daha uzun sürüyor. Babam sürekli 'bir toplantı daha' ya da 'bir inceleme seansı daha' diye kalmam için bahaneler uyduruyor. Hangisinin meşru, hangisinin sadece... beni burada tutmak istediği olduğunu bilmiyorum."

“Gergin.”

“Çok gergin. Ve çaresiz. Eğer bu temyiz kabul edilmezse, bence kendini toparlayamayacak.” Sesinde hayal kırıklığını, suçluluk duygusunu duyuyorum. “Bu gece orada olmak istedim, Charlie. Ne kadar çok istediğimi bilemezsin.”

“Hey.” Ses tonumu sert ama nazik tutuyorum. “Sorun değil. Bu işi halletmen gerekiyor. Anlıyorum. Ayrıca yedek güvenlik ekibim var...”

“Kaçıracağım için üzüldüğüm neden bu değil.” Sesi alçalıyor. “Sana destek olmak istedim. Yanında olmak istiyorum.”

Kalbim göğsümde karmaşık bir hareket yapıyor. “Biliyorum. Ama gelecek hafta Atlanta’da olacaksın, değil mi? Arka arkaya iki gece.”

“Orada olacağım. Yemin ederim.”

“Güzel. Şimdi bana muhteşem bir gösteri yapmamı söyle de gidip muhteşem bir gösteri yapayım.”

“Harika bir gösteri yap, Tweety.” Gülümsediğini duyabiliyorum. “Hashtag’leri takip edeceğim. Onları çılgına çevir.”

“Plan da bu.” “Ve

Charlie?”

“Evet?”

“Aradığın için teşekkürler.” Durdu. Boğazını temizledi. “Beni düşündüğün için teşekkürler.”

Kalbim bir an duruyor. “Seni her zaman düşünüyorum, Taio Wilkes. Öbür tarafta görüşürüz, bebeğim.”

Bir duraksama olur, sonra: “Az önce bana 'bebeğim' mi dedin?”

Dudaklarımı ısıyorum, kendi cüretkarlığımdan yüzümü buruşturuyorum. “Pardon... tuhaf mı oldu? Sadece deniyordum da...”

Sıcak bir kahkaha telefonda yankılanır, sesi daha önce hiç duymadığım bir tona düşer. “Daha önce hiç ‘bebeğim’ olmamıştım,” der yumuşak bir sesle. “Hoşuma gitti.”

Rahatlama iç çekişimi duyup duymadığını umursamıyorum. Aramızdaki denge hâlâ dengesiz geliyor. Bir yanda, sabahın üçünde mesajlarına takıntılı, sesindeki her tonlamayı analiz eden ben varım. Bir yanda da, normal, deneyimli insanların yaptığı gibi, o istikrarlı, ölçülü tavırlarıyla ilgilenen o var. Bazen kendimi yakalıyorum, beni yutmaya çalışan düşünceler sarmalını geri çekiyorum. Ama belki de ilk kez birine aşık olduğunda olan budur. Belki de hissetmesi gereken şey... şey, düşmek gibi bir şeydir. Tamamen kontrolsüz.

belki de ilk kez birine aşık olduğunda olan budur. Belki de hissetmesi gereken şey... şey, düşmek gibi bir şeydir. Tamamen kontrolden çıkmak.

"Peki, tamam, *bebeğim*. Sonra ararım," diyorum. "Her şeyi anlatırım."

"Bekliyor olacağım."

Telefon görüşmesi biter ve ben, notlarıyla birlikte telefonu göğsüme sıkıca bastırarak hareketsiz kalırım. Midem hâlâ o tanıdık sahne korkusu yılanıyla kıvrılıyor, ama soğuk korku düğümünün altında, küçük bir rahatlık ateşi parlamıştır — sabit, sıcak, sönmeyi reddeden.

Yalnız değilim. O burada olmasa bile, yalnız değilim. Kapı çalınıyor. "Gösteri zamanı, Charlie!"

Taio'nun notlarını dikkatlice kutunun içine, görebileceğim en üst rafa geri koyuyorum. Sonra son bir kez aynaya bakıyorum — ışıltılı bodysuit, mükemmel bir şekilde taranmış saçlar, bir kasırgayı bile alt edebilecek makyaj... ve sonra stadyumun güvenlik ekibinin rehberliğinde sahne arkasına doğru yola çıkıyorum.

Onlara bir gösteri sunma zamanı.

Kalabalığın uğultusu bana fiziksel bir güç gibi çarptı.

On binlerce insan Tampa arenasını doldurmuş, sallanan telefon ışıkları ve yukarı kaldırılmış kolların üzerinde sallanan el yapımı pankartlardan oluşan bir deniz. Çığlıklar dalgalar halinde üzerime çöküyor — kulak zarlarımı titreten delici çığlıklar, ardından göğüs kafesimde hissettiğim daha derin uğultular. Enerji elektrik gibi, vurmak üzere olan bir şimşek gibi havada çatırdıyor, dilimde metal tadı bırakıyor. Kemiklerimde hissedebiliyorum, dizlerimden başlayıp dışa doğru yayılan, ne kadar çok yaparsam yapayım parmak uçlarımı karıncalandıran ve midemi kasılmaya neden olan o tanıdık gösteri öncesi titremeyi.

Devon, yanımda beliriyor, ayakları üzerinde zıplıyor. Alnında ter parıldıyor; dansçıları ısıtıyor, yeni figürleri son bir kez gözden geçiriyor. "Hazır mısın?"

"Hayır."

"Mükemmel. Biz de değiliz." Gülümsüyor. "Yine de yapalım şunu."

"Hypnotic"ın açılış notaları hoparlörlerden gürleyerek geliyor, bas o kadar derin ki kaburgalarımnda hissediyorum, nefes alıyorum ve ışığa adım atıyorum.

İlk otuz saniye korkunç geçiyor. İlk başta kendimi yerinden çıkmış bir kukla gibi hissediyorum, hangi ipleri çekeceğimi bilemiyorum. Sahnede çok *daha az* şey yapıyorum. Genelde arkasına saklandığım karmaşık dans figürleri olmadan kendimi açıkta hissediyorum. Neredeyse çıplak. Sanki seyirci her kusurumu, her güvensizliğimi, bu sahnede olmayı hak etmediğimi gösteren her nedeni görebiliyor gibi.

Kulaklığımdan sahne yönetmeninin sesi geliyor, işaretler veriyor, ama hiçbirini bana ait değil. Işıklar göz kamaştırıcı. Kalabalık, yüzsüz bir gürültü ve ısı yığını. Kendimden uzaklaşmaya başlıyorum.

Ve sonra bir şeyler değişir.

Sesim planlandığı gibi susar ve Devon ile Mia ilk partner sekanslarını gerçekleştirir — Mia'nın yerçekimine meydan okur gibi havada dönerek biten bir kaldırma hareketi — ve seyirciler çılgına döner. Arenada yayılan hayret nidasını, ardından gelen tezahürat dalgasını duyarım ve birdenbire artık ilgi odağı ben değilimdir. Daha büyük bir şeyin parçasıyım. Bir takımın parçası.

Omuzlarımdaki yük hafifliyor. Yerimi buluyorum ve şarkı söylemeye başlıyorum. Gerçekten şarkı söylüyorum. Mükemmel tonlamaya aşırı odaklanmakla, kendimi sanatsal rifflerin içinde kaybetmek arasında gidip geliyorum. Sesim güçlü ve kendinden emin. Artık sahnede çırpınmadığım için her nota için nefesimi kullanabiliyorum. Bu performanstan gerçekten gurur duyuyorum.

Yıllardır sahnede kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim.

Kalabalık benimle birlikte dalgalanıyor, gelgit gibi yükselip alçalıyor. Binlerce ses benim sesimle karışıyor, ta ki benim sesimin nerede bittiği, onların sesinin nerede başladığı belli olana kadar — tek bir kalp atışı, tek bir nefesle yaşayan devasa bir organizma.

Konser bir rüya gibi ilerliyor. Şarkı şarkı, dansçılar da sahnede yerlerini alıyor. “Gravity” sırasında Jasmine, şarkının hikayesini sözlerimin asla anlatamayacağı kadar iyi anlatan çağdaş bir solo dans sergiliyor

—uzanan kollar, kontrollü düşüşler ve insanları nefes almayı unutturan o türden saf duygular. Sahnenin arkasındaki platformumdan izliyorum, mikrofonumda sesim sabit, kalbim patlayacak kadar dolu. Bitirdiğinde alkışlar kulakları sağır ediyor. Ön sıralardaki yüzlerde gözyaşları görüyorum. İnsanların birbirlerine sarıldığını,

İşte bu. İstediğim şey buydu. Tekrar heyecanlanacak bir şeye ihtiyacım vardı. İlham verdiğim insanların bana da ilham vermesine ihtiyacım vardı.

Kenny'nin "Burn It Down" sırasında yaptığı hip-hop dansı, tüm salonu ayağa kaldırıyor. Enerji duygusal olmaktan çıkıp elektrikleniyor, yirmi bin kişi tek vücut olarak zıplıyor, ayaklarımın altındaki zemin kelimenin tam anlamıyla titriyor. Yerimi terk edip kalabalığın içinde dans ediyorum, gülüyorum, çılgına dönmüş hayranları işaret ediyorum, bir maraton koşabileceğime emin olana kadar onların enerjisinden besleniyorum.

Marcus — *dansçı Marcus* — yerçekimine meydan okuyan bir ters takla serisi yapıyor ve seyircilerden gerçek çığlıklar koparıyor. Mia ve Devon'ın tango ara gösterisi o kadar şevketli ki, seyirciler kelimenin tam anlamıyla kendilerini yelpazeliyorlar. Her dansçının kendi anı, kendi spot ışığı, dünyaya neler yapabileceğini gösterme şansı var.

Ve bir şekilde, imkansız gibi görünse de, gösteri bu sayede daha iyi oluyor. Ben de bu sayede daha iyi oluyorum. Her saniyeyi kendi omuzlarımda taşımak zorunda kalmanın baskısından kurtulduğum için, sahneye çıkmaktan gerçekten keyif alabiliyorum. Seyirciler için sadece hayatta kalmaya çalışmak yerine onlarla bağlantı kurabiliyorum.

Son numaraya geldiğimizde, terden sıırıslam olmuşum, sesim kısılmaya başlamış ama umurumda değil. Son nakaratı tüm gücümle söylüyorum, dansçılar etrafımda mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor, seyirciler o kadar yüksek sesle eşlik ediyor ki kendimi zar zor duyabiliyorum.

Kıvılcım senin içinde. Kendi sihline inan.

Taio'nun sözleri kafamda yankılanıyor ve onu bulana kadar ön sıraları tarıyorum — parlak mor saçlı, yüzünden gözyaşları akan, her kelimeyi sanki onu hayatta tutuyormuş gibi haykıran bir genç kız. Üzerinde benim yüzümün olduğu ev yapımı bir tişört giyiyor, ama bu cilalı bir tanıtım fotoğrafı değil. Bu, Miami'de piyanonun başında, şarkının ortasında, gözlerim kapalı, kendimi tamamen müziğe kaptırmış halimin samimi bir fotoğrafı.

Bunu o yapmış. Benim için. Çünkü o an onun için bir anlam ifade ediyordu.

Son kıtayı doğrudan ona söylüyorum, kaosun, ışıkların ve gürültünün ötesinde ona baktığımı, onu gördüğümü, onunla bağlantı kurduğumu fark edince yüzünün nasıl değiştiğini izliyorum. Elleri ağzına gidiyor. Arkadaşına dönüyor, işaret ediyor,

inanamıyor gibi. Ona göz kırptığımda, kelimenin tam anlamıyla çöküyor, dizleri titriyor, etrafındaki insanlar onu tutuyor.

Gözlerinde, bunca yıl sonra neden hâlâ bu sahnede olduğumu görüyorum. Sabah olunca kaybolan reklam panoları, banka hesapları ya da manşetler değil; bir daha asla karşılaşmayabilecek iki yabancı arasındaki bu sessiz sohbet. Gözyaşları, sabahın 3'ünde, dairemde tek başıma, sadece piyanonun eşliğinde o sözleri yazarken birinin duymasını istediğim şeyi tam olarak duyduğunu söylüyor bana.

Yine o kız olmak istiyorum. Yeni şarkılar yazmak. Yeni bağlar kurmak. Kendimden çok daha büyük bir şeye inanmak.

Şarkı biter. Kalabalık coşar. Konfeti topları ateşlenir, arenayı parlak kağıtlarla kaplar. Göğsüm kabarır, kulaklarım çınlar, kalbim o kadar doludur ki patlayacakmış gibi hissederim.

"Teşekkürler Tampa!" diye mikrofonu bağıriyorum. "Harikaydınız! Hepinizi seviyorum!"

Tezahüratlar bir şekilde daha da yükseliyor. Seyircilere öpücükler gönderiyorum, arkadaşının omzunda açıkça ağlayan mor saçlı kıza el sallıyorum ve sahne kenarına doğru ilerliyorum. Dansçılar arkamda sıraya giriyor, hepimiz el sallıyoruz, hepimiz gerçekten başarılı olan bir gösterinin coşkusunu yaşıyoruz.

Başardık. Gerçekten başardık.

Kalabalığın görüş alanından çıkar çıkmaz, Devon beni kucaklayarak sarılır. "Vay canına, Charlie. Vay *canına!*"

"Başardık!" Hem gülüyorum hem de ağlıyorum. "Harikaydınız. Gerçekten inanılmazdı."

Diğer dansçılar etrafımızı sarar, herkes birbirine sarılır, yorgun sanatçılardan oluşan terli, neşeli bir yığın.

"Bu şimdiye kadar yaptığımız en iyi gösteriydi," diyor Devon, geri çekilip bana hayranlık dolu bir bakışla bakıyor. "Sekiz yıldır turne yapıyorum. Bu, şimdiye kadar katıldığım en iyi gösteriydi. Charlie, sesin muhteşemdi. Artık resmen dans etmene izin yok."

"Tanrıya şükür," diye gülerek yanıtlıyorum.

Adrenalin hâlâ damarlarımda dolaşıyor, her şeyi biraz gerçek dışı hissettiriyor, sanki kendi vücudumun birkaç santim üzerinde süzülüyormuşum gibi

. Nefes almak, olanları sindirmek ve bu coşkudan biraz uzaklaşmak için bir an ihtiyacım var, grup kucaklaşmasından ayrılıyorum.

Ve sonra onu görüyorum.

Sahnenin hemen yanındaki gölgelerde bekleyen bir siluet. Uzun boylu. Geniş omuzlu. İş ışıklarının parıltısıyla aydınlatılmış tanıdık bir siluet.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Gelmiş. Gelemeyeceğini söylemişti ama yine de gelmiş. Beni şaşırttı—

Ona doğru koşuyorum, çoktan gülümsüyorum, çoktan uzanıyorum— "Charlie! İşte benim kızım!"

Ses yanlışı. Beni saran kollar yanlışı.

Her şey yanlışı.

Bu Taio değil.

Bu Grayson.

Kollarında donakaldım, beynim gerçekliği kavramaya çalışıyordu. Grayson. Tabii ki Grayson. Geleceğini söylemişti. Geleceğini biliyordum. Sadece... unutmuştum. Provaların, yeni koreografinin, Taio'nun notlarının ve telefon görüşmesinin kaosunda, sahte erkek arkadaşımın rolünü oynamak için uçağa bindiğini unutmuştum. Ya da belki de umursamamıştım.

"Harika bir gösteriydi, bebeğim." Grayson, yanağıma bir öpücük kondurmak için biraz geri çekiliyor — sert ve gösterişli, fotoğrafa yakalanmak için tasarlanmış türden bir öpücük. "Sahne harikaydın."

Yüzümü zorla gülümsemeye benzer bir ifadeye büründürdüm. "Teşekkürler. Sahne arkasına geleceğini bilmiyordum."

"Seni şaşırttım." Beyaz dişleri ve alıştırılmış cazibesıyla sırıtıyor. "Marcus beni içeri aldı. İyi bir görüntü vereceğini düşündü."

Görüntü. Tabii.

Grayson'ın omzunun üzerinden, siyah kamera lensleri aç gözler gibi parıltıyor. Üç, hayır, dört fotoğrafçı sahne arkasında toplanmış, ekipmanlarını bize silah gibi doğrultmuşlar. Her flaş, yeniden bir araya gelme dediğimiz bu gösterinin bir milisaniyesini daha yakalıyor, yarının manşetleri için uydurma samimiyetimizi koruyor.

İzlenmekten çok yoruldum.

Ama bunun nasıl işlediğini biliyorum. Bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: rolümü oynuyorum.

“Burada olduğun için çok mutluyum,” diyorum, mikrofonların duyabileceği kadar yüksek sesle. Elimi Grayson’ın eline kaydırıyorum, binlerce kez yaptığımız gibi parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

“Bunu kaırmazdım.” Elimi sıkıyor ve avucumun ne kadar terli olduğunu, gülümsememi korumak için ne kadar çaba sarf ettiğimi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. “Hadi, gidelim buradan. Akşam yemeği için rezervasyon yaptırdım.”

Akşam yemeği rezervasyonu mu? Saat ondan çok geç ve ben baştan aşağı vücut parlatıcısıyla kaplıyım.

El ele tutuşarak, resimdeki gibi mükemmel bir çift gibi çıkışa doğru yürüyoruz. Sahne arkası koridoru önümüzde uzanıyor, koridorun iki yanında prodüksiyon ekipmanları ve bize yol vermek için kenara çekilen ekip üyeleri var. Herkes izliyor. Herkes her zaman izliyor.

Sahnenin iki yanındaki dev ekranlarda görüntülerimizin titrediğini görebiliyorum — arenadaki kameralar ıkışımızı takip ediyor, bunu hâlâ koltuklarında oturan ve gösterinin heyecanıyla coşmuş binlerce hayrana aktarıyor.

Grayson boş eliyle kameralara el sallıyor, o ustaca yapılmış ünlü el sallama hareketi—dirsek, dirsek, bilek, bilek—benim hiç tam olarak öğrenemediğim hareket. O bu konuda çok iyi. Dürüst olmak gerekirse, benden daha iyi. O bunu hiç çaba harcamadan yapıyor gibi görünüyor.

“Gülümse, bebeğim,” dişlerinin arasından mırıldanıyor. “Sanki rehin alınmış gibi görünüyorsun.”

Yüz ifademi düzeltiyorum, gözlerime daha fazla sıcaklık katıyorum. “Üzgünüm. Sadece çok yorgunum.”

“Hadi buradan gidelim. Eşyaların zaten arabada. Doğruca eve gidebiliriz.”

Fotoğrafçılar bizi otoparka kadar takip ediyor, kameraları aç karnına böcekler gibi tıklıyor. Çenemi dik tutuyorum, gülümsemem parlak, Grayson’ın elini sıkıca tutuyorum.

Ama arenadan çıkıp bekleyen SUV’ye bindiğimizde, kapı arkamızda yumuşak bir sesle kapanırken, tek düşünebildiğim burada olmayan adam. İlk kez bu durum beni rahatsız ediyor.

Bu akşam yemeğe çıkmak istemiyorum. Eşofman altı ve sıcak, peynirli soslu, abur cuburla dolu şarküteri tabağına ihtiyacım var. Dünyayı küçültmek için kaleme ihtiyacım var. Sevdiğim kişiye ihtiyacım var.

Grayson yanımdaki koltukta, sanki orası ona aitmiş gibi yer kaplıyor, bacaklarını o kadar geniş açmış ki dizleri benim dizlerime baskı yapıyor. "Ee," diyor, göz teması kurmadan önce telefonunda gezinerek. "Ne haber?"

"Önemli bir şey yok. Sen nasılsın?" Sesime coşku katacak enerjim yok.

"Oh, sadece kız arkadaşım ile takılıyorum." Bana yan gözle bakıyor, yüzünde yavaşça bir sırıtış yayılıyor. "Akşam yemeğine hazır mısın?"

Hayır, Grayson. Hayatımın her ayrıntısını senin yönlendirmen için hazır değilim. Ayrıca, sanki az önce elektrik çarpmışım gibi hâlâ titriyorum ve gerçekten eve gidip bir paket jelibon alıp altı saat boyunca uyumaya çalışmak istiyorum.

"Pek aç değilim," diyorum ona.

"Sanırım bir kıyafet kuralı var." Beni dinlemediği belli ama en azından bu tutarlı. *Kız* arkadaş meselesi ise değil. Ve bu kadar dokunaklı davranması da tuhaf.

"Grayson, beni duydun mu? Üç saattir aralıksız sahneye çıkıyorum. Altı gündür durmaksızın prova yapıyoruz. Gerçekten yatmak istiyorum. Yemeği başka bir zamana erteleyebilir miyiz?"

Gülümsemesi kayboluyor. "Neden? Evinde seni bekleyen biri mi var?" Suçlayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. Taio'yu kastettiğini nereden bileyim? Gözlerindeki o öfkeli parıltı da ne?

"Evet. Çok rahat yatağım ve çarşaf larım."

Bakış larımı o kadar uzun süre tutuyor ki midem düğüm leniyor. Sonunda gevşiyor. "Peki. Yarın kahvalt ı?"

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Olur. Uyandığ ımda sana mesaj atarım." "Ben uğrarım. Adresi gönder."

Yine o ses... Bu da ne?

Telefonum çantamın içinden titriyor. Kalbim çarparken telefonu çıkarıyorum.

TAİO

■

Tweety. Söyleyecek söz bulamıyorum.

■

Seninle gurur duyuyorum. Çok gurur duyuyorum.

"Kime mesaj atıyorsun?" diye soruyor Grayson, yüzümdeki sevinç fark ederek.

İçgüdülerim, sezgilerim ve sağduyum bir araya gelerek tek bir net talimat oluşturuyor. Grayson'a Taio ile aramızda gerçekte neler olduğunu sakla. Muhtemelen onun, ters giden bir kaçamak olduğunu düşünüyor. İçgüdüsel bir koruma içgüdüsünden, Taio'nun benim için ne kadar önemli olduğunu Grayson'dan saklama dürtüsü geliyor. "Kimseye."

Telefonumu cebime koyup alnımı camın üzerine dayıyorum, serinliğin tenime işlemesine izin veriyorum. Grayson'ın sesi arka plan gürültüsüne dönüşüyor—ünlü bir yönetmen, set dedikoduları, Oscar tahminleri hakkında bir şeyler. "Mm-hmm" ve "oh gerçekten mi" demelerim, koreografim kadar otomatik bir ritme bürünüyor. Charlie Show, tek kişilik bir seyirciyle bile devam ediyor.

Ama zihnimde, başka biriyle birlikteyim. Uzaklarda. Çok daha iyi sohbetler ediyoruz. Aşık oluyoruz.

Kiralık eve vardığımızda, Grayson hiç vakit kaybetmeden öpüşmek için eğiliyor. Son anda başımı çeviriyorum ve dudaklarının yanağıma değmesine izin veriyorum. Sanki yüzüne tükürmüştüm gibi bana bakıyor.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle somurtkan bir ifade arasında bir şeye dönüşüyor. "Tamam o zaman."

"Yarın görüşürüz Grayson. İyi geceler."

Sanki araba yanıyormuş gibi arabadan atlıyorum. Yürüyüş yolunda koşarken Taio'nun numarasını arıyorum, ekranın ışığı karanlıkta yüzümü aydınlatıyor. Ama çok geç kalmışım.

Onu bir kez arıyorum. Sonra iki kez.

Ama onu benden uzak tutan her neyse, yine iş başındaydı.

Cevap vermiyor.

22. bölüm

Taio

*Who the fuck does he think he is?
He's sitting next to my girl.*

Castellano & Associates, eski zenginlik kokan Midtown'daki bir gökdelenin en üst üç katını kaplıyor. Asansör düğmelerinin her gün cilalandığı ve konferans odalarında gerçek taze çiçeklerin bulunduğu türden bir yer. Koridordaki her tabloyu ezberlemiştim, ama bu ziyaret farklı geliyor. Artık babamın davasıyla ilgili strateji toplantıları yok. Sadece bu son belgeleri teslim edip, sonra oradan uzaklaşacağım. Bunun hayatımı tekrar ele geçirmesine izin vermeyeceğim.

Bir dava, ömür boyu yetecek kadar cehennem gibiydi.

Dosya yığını Bradley Castellano'nun maun konferans masasının üzerine kaydırıyorum. "Hepsi bu. Banka hesap özetleri, işlem kayıtları, yazışmalar... Hepsi istediğiniz gibi vurgulanmış ve notlar eklenmiş."

Bradley başını sallıyor, ama bir terslik var. Dosyalara uzanmıyor. Yanında duran iki genç avukat da öyle. Hepsi sadece... bana bakıyor. Tam olarak ne anlama geldiğini anlayamadığım ifadelerle.

"Her zamanki gibi harika iş çıkardın, Taio," diyor Bradley dikkatli bir şekilde. "Çok titiz."

"Teşekkürler. Dinleyin, çıkmam gerek. Uçağı kaçırmamak için." Saati bakıyorum. "Sormaya çekiniyorum ama tüm bunlar

ne kadara mal olacak? Temyiz, yeni duruşma hazırlıkları... Ödemeleri hesaplayabilmem için bana yaklaşık bir rakam verin."

Aramızda, kopmak üzere olan gergin bir tel gibi bir sessizlik uzanıyor.

Bradley'in gözleri yardımcılara kayar, aralarında sessiz bir mesajlaşır. Genç adam bakışlarını camın ötesindeki şehir silüetine çevirir. Yanındaki kadın kalemini ritmik bir şekilde tıklatmaya başlar, gümüş klipsini sanki en büyüleyici aletmiş gibi inceler.

"Tamam. Ne var?" İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Neler oluyor?"

"Taio..." Bradley ellerini masanın üzerinde birleştirir. "Konuşmamız gereken bir şey var. Baban temyiz hakkında seninle iletişime geçti mi?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sanırım cezaevinden cevapsız bir arama vardı, ama istediğim zaman geri arayabileceğim bir durum değil. Temyizle ilgili bir sorun mu var?"

"Temyiz olmayacak."

Bu sözler ilk başta kafamda bir anlam ifade etmez. "Ne demek istiyorsun? Wright'ın delilleri..."

"Wright'ın delilleri sağlam. Rina harika bir iş çıkardı. Normal şartlar altında, bu kesinlikle temyiz için yeterli bir gerekçe olurdu." Bradley'nin çenesi gerilir. "Ama baban bunu imkansız hale getirdi."

"Daha bir hafta bile olmadı." Midem düğümlenir. "Ne yaptı?"

Yine birbirlerine bakıştılar. Bradley derin bir nefes aldı ve masanın üzerinden bana basılı bir e-posta uzattı.

"Baban bunu üç gün önce ofisimize gönderdi. Bizden izlememizi istediği *stratejiyi* çok ayrıntılı bir şekilde özetlemiş."

Kağıdı alıp okumaya başlıyorum.

İlk paragraf, temyizi dinlemek üzere atanması muhtemel yargıca rüşvet verilmesini öneriyor. İkinci paragraf ise, babamın yargıcın evlilik dışı ilişkisi hakkında yaptığı araştırmalarla desteklenen bir şantaj planını yedek seçenek olarak ortaya koyuyor. Üçüncü paragraf—

Nefesim kesiliyor.

Üçüncü paragraf, bu planların finansal destekçisi olarak Charlie Riley'nin adını veriyor. Onu "oğlumun zengin kız arkadaşı" olarak tanımlıyor ve "eğlence sektöründeki bağlantılarının" ek baskı noktaları belirlemeye yardımcı olabileceğini öne sürüyor.

"Bu delilik." Sesim çok uzak geliyor. "Charlie'nin bunlarla hiçbir ilgisi yok. Babamın davasının ayrıntılarını bile bilmiyor."

"Bunu biliyoruz." Bradley'nin sesi nazik, bu da durumu bir şekilde daha da kötüleştiriyor. "Ama baban *avukatına* yasadışı bir planı yazılı olarak iletti. Firmamızın protokolü bunu bildirmektir."

"Kime bildireceksiniz?" diye soruyorum. "Avukat-müvekkil gizliliği ne olacak?"

"Bu gizlilik, bizi yasadışı ve dolandırıcılık amaçlı faaliyetlerine dahil ettiği için iptal edildi. Bunu ilgili makamlara bildiriyoruz: Baro'ya, muhtemelen mahkemeye." Bir an duruyor. "Taio, baban sadece temyiz hakkını kaybetmedi. Bu süreçte başka suçlar da işledi. Federal bir memura rüşvet vermek için komplo kurmak. Gasp yapmak için komplo kurmak. Ve masum bir üçüncü tarafı da bu işe karıştırdı."

Üçüncü bir taraf mı? Hayır. Bu çok daha kişisel bir mesele. *Charlie'yi de bu işe karıştırdı.*

"Ona ne olacak?" diye soruyorum.

"İşbirliği yaparsa hiçbir şey. Yetkililer, herhangi bir ilgisi olmadığını belirten bir ifade isteyecekler. Kayıt altına alınacak. Basit bir işlem olmalı; babanın sanrılı e-postası dışında onu bu olayla ilişkilendiren hiçbir kanıt yok."

"Kayıt altına alınacak," sözleri yavaşça tekrar ettim. "Yani kamuya açık kayıt." "Sonunda, evet. Bu tür şeyler bir şekilde dışarı sızar."

Oda sallanıyor. Konferans masasının kenarını sıkıca tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Charlie'nin itibarı. Skandal patlak verdiğinden beri korumak için mücadele ettiği şey. Onu geceleri uykusuz bırakan, Grayson'ın yanında aldığı her halkla ilişkiler kararını, her sahte gülümsemeyi yönlendiren şey. Babam az önce üzerine bir hedef işareti koydu. Sebepsiz yere. Hiçbir şey için. Adı bir federal yargıcın rüşvet ve şantajına bulaştığında, kimse gerçeğin ne olduğu umursamayacak. Yine zor durumda kalacak, uykusuzluk çekecek, saçları dökülecek, sonsuz gözyaşları dökcek... benim yüzümden.

"Bu adamın sorunu ne lan?"

"Taio, babanın sorunu, kendini dokunulmaz sanması." Bradley'nin sesi sisin içinden geliyor. "Hayatını, her ortamda en zeki kişinin kendisi olduğuna inanarak geçirdi."

felaket derecede, apaçık bir şekilde yanıldığında bile. Bugüne kadar kendini kanunların üstünde görüyor.”

“Hayır, bugüne kadar iyi bir insan olmanın da üstünde olduğunu düşünüyor.”

Onun pisliklerini temizlemekle geçirdiğim onca yılı düşünüyorum. Parayı. Ziyaretleri. Seni yönetilmesi gereken bir kaynak olarak gören birini sevmenin duygusal yükünü. Daha iyi bir evlat, daha sadık bir evlat olamadığım için taşıdığım suçluluk duygusunu, oysa gerçek şu ki, onunla tam bir kendini yok edişi arasında duran tek şey bendim.

Ve o bana böyle mi teşekkür ediyor? Onun neden olduğu onca cehennemden sonra beni tekrar gülümseten tek kişiyi de dibe çekmeye çalışarak mı? Bir baba tek oğluna böyle mi davranır?

"Benden bu kadar."

Sözlerim sakın bir şekilde çıkıyor.
Hissettiğimden daha kararlı. Bradley
gözlerini kırıyor. "Anlamadım?"

"Benden bu kadar. Onunla. Bütün bunlarla." Ayağa kalkıyorum ve yıllardır ilk kez omuzlarım, babamın günahlarının ağırlığını taşıyormuş gibi hissetmiyorum. "Siz burada durun. Artık bunun bedelini ödemiyorum. Başka bir avukat ekibi bulabilir. Başka bir oğul. Manipüle edeceği başka birini. Ben yokum."

Belki de babamı terk etmemem için bana tavsiyede bulunmaları gerekirdi, özellikle de kendi elleriyle ateşlediği cehennem ateşinden geçmek üzereyken. Ama bunun yerine, tek duyduğum şey yankılanan bir "Anlıyoruz" oldu. Yani, babama inanan dünyadaki son kişi benim.

Ama artık ben de inanmıyorum. Artık babamın kimsesi yok.

"Ben onunla konuşana kadar Charlie'ye ulaşma. Bu benden gelmeli. Sonra avukatları seninle iletişime geçecek." Zaten kapıya doğru ilerliyorum. "Ve Bradley? Teşekkür ederim. Her şey için. Ama ciddiym. Geri dönmeyeceğim."

Bradley'in gözlerinin köşeleri kırışır. "Nihayet," der, ayağa kalkıp elini uzatır. Elini sıkarım, sıkışında kesinliği hissederim. "Dışarıda bol şans, evlat. Umarım hayatın daha kolay olur."

Asansör kapıları arkamda yumuşak bir zil sesiyle kapanıyor. Mermer lobi ayaklarımın altında parıldıyor. Döner kapıdan geçip kalabalık kaldırıma çıktıkça, attığım her adım babamın ağırlığından bir parça daha uzaklaştırıyor beni.

Charlie'yi tehlikeye attı.

Benden aldığı parayı affedebilirdim. Kendi ihtiyaçları için sözlerimi, düşüncelerimi, duygularımı çarpıtmasını affedebilirdim. Hatta her telefon görüşmesinin rehine pazarlığı gibi geçtiği yılları bile affedebilirdim. Ama Charlie'yi suç planlarına sürüklemesi — onun incittiği kadının yaralarını sarmaya başlayan kadın hakkında, savunmasız bir anımda paylaştığım bilgileri kullanarak — işte burada çizgiyi çekiyorum. İşte burada James Wilkes benim babam olmaktan çıkıyor.

Özgürüm.

Bu saçma skandal başladığından beri ilk kez özgürüm.

LaGuardia bir hayvanat bahçesi gibi, ama umurumda değil. Telefonum elimde, kalabalığın arasından bilet gişesine doğru ilerliyorum.

"Atlanta'ya giden ilk uygun uçuş," diyorum görevliye.

Kadın klavyeye basıyor, ekranına kaşlarını çatıyor. "Bir sonraki ekonomi sınıfı koltuk yarın sabaha kadar yok, ama kalkışa... 38 dakika kalan bir uçuşta bir adet birinci sınıf koltuk var."

"Ne kadar?"

Bir hafta önce beni irkilten bir fiyat söylüyor.

Bugün ise tereddüt etmeden kartımı uzatıyorum.

Yıllardır kazandığım her dolar babamın avukat masraflarına gitti. İkinci el mobilyalar ve yıpranmış çarşafların olduğu daracık bir dairede yaşadım. Tatilleri, güzel akşam yemeklerini, hayatta kalmak için gerekli olanların ötesindeki her şeyi kendimden mahrum ettim. Hepsi babamın en iyi avukatlara sahip olması, hiç hak etmediği bir mücadele şansı elde etmesi için.

Artık değil.

"Birinci sınıf olsun," diyorum.

Görevli gülümsüyor ve biniş kartımı yazdırıyor.

Güvenlik kontrolüne doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp Charlie'yi arıyorum.

Telefon çalıyor. Çalıyor. Çalıyor.

Sesli mesaj.

"Selam, benim. Havaalanındayım, Atlanta'ya geliyorum. Sana söylemem gereken bir şey var, ama bunu yüz yüze yapmak istiyorum. Bu mesajı aldığımda

."

Telefonu kapatıp, elimde telefonla güvenlik kuyruğuna katılıyorum. Kuyruk yavaş ilerliyor, bu da bana düşünmek için çok fazla zaman veriyor. Sayfayı kaydırmak için çok fazla zaman.

Tampa'dan gelen fotoğraflar hâlâ her yerde.

Charlie ve Grayson arenadan çıkarken. Elini onun elinde. Kollarını onun beline dolamış. Zırh gibi giydiği o alıştırılmış gülümseme.

Bir fotoğrafa yakından bakıyorum — iç içe geçmiş parmakları, onun başparmağı kızın avucuna rahatça yaslanmış. Küçük bir ayrıntı. Muhtemelen önemsiz. Ama beynim bunu analiz etmeyi bırakmıyor.

Döndüğümde, kuyrukta arkamda duran bir kadın görüyorum. Düşünmeden telefonumun ekranını ona gösteriyorum. "Kusura bakma, tuhaf bir soru olacak ama sence bu gerçek bir sevgi mi yoksa sadece bir reklam numarası mı?"

Gerekenden daha fazla eğiliyor, bakışları yüzümle fotoğraf arasında gidip gelirken parfüm kokusu alanımı istila ediyor. "Charlie ve Grayson mu?" Dudakları bilmiş bir gülümsemeye bürünüyor. "Oh, onlar gerçek. Tam bir ilişki örneği."

Yüzüm bir anda ekşir. "Tabii. Görüşün için teşekkürler," diye mırıldanırım ve onun ısrarcı bakışları, başa çıkamayacağım bir şeye dönüşmeden önce arkamı dönerim.

Telefonumu cebime koyuyorum.

Bunca zamandır kıskançlığım sadece hafifçe kaynayan bir şey, kolayca mantıkla açıklayabileceğim bir şeydi.

Şimdi ise, babamın ihaneti hâlâ zihnimde taze ve Charlie'nin sesli mesajı hâlâ kulaklarımda çınlarken güvenlik kontrolünde beklerken, o hafif kaynama kaynamaya başlıyor.

Kontrol noktasını geçip kapıma doğru ilerlerken, onun numarasını tekrar arıyorum.

Çalıyor. Çalıyor. Sesli mesaj.

"Charlie, yine ben. Uçağa binmek üzereyim. Birkaç saat sonra inmiş olacağım. Seninle gerçekten konuşmam lazım. Önemli bir konu."

Hâlâ cevap yok.

Instagram'a bakıyorum. Charlie'den yeni bir şey yok. Ama Grayson'ın hesabı...

Başparmağım, kararsız bir şekilde profil resminin üzerinde duruyor. Bunu yapmamalıyım. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Bu dijital bir mazoşizm, bırakmadığım bir yaranın kabuğunu parmağımla kurcalamak, yeni bir acı isteyen eski bir kaşıntı.

Yine de dokunuyorum.

En son hikayesi, yirmi dakika önce paylaşılmış, Atlanta silüetinin bir boomerang videosu. Altında şöyle yazıyor: *Kızım la ATL'de. Aşk şehri falan filan.*

Kızım mı? Kendini ne sanıyor bu adam?

Bir sonraki slayt, bir otel odasındaki masanın üzerinde duran iki kahve fincanının fotoğrafı. Çerçevenin kenarında, fincanlardan birine uzanan eli görünüyor. Anlamı açık. Samimi bir sabah. Paylaşılan bir alan.

Biliyorum.

Bunun sahte olduğunu biliyorum. Charlie her şeyi anlattı, hayatı üzerine yemin etti ki bu sadece iş. O beni seçti. Beni istiyor. Bana "bebeğim" dedi ve o kadar çok aşık olduğunu itiraf etti ki bu onu korkutuyordu. Onu orgazma ulaştıran ben olduğumda parmakları derime batmıştı. Hala izlerini hissedebiliyorum.

Bütün bunları biliyorum.

Ama Grayson orada ve ben değilim. Grayson sahiplenici paylaşımlar yaparken ben havaalanında sıkışıp kaldım. Grayson onunla kahvaltı ediyor, onunla fotoğraf çektiriyor, milyonlarca takipçisine onu "kızım" diye seslenirken ben cevaplanmayan sesli mesajlar bırakıyorum.

Hoparlörlerden anons duyulduğunda kapıya doğru koşuyorum. Birinci sınıf, biniş başladı.

Kirli çamaşırlarla dolu küçük, üzücü el çantamı kapıyorum. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Uçak inmeden önce bana ulaşmazsa, onu bulana kadar Atlanta'daki Hatcher ailesine ait her mülkü alt üst edeceğim. Dünya ona çok yaklaşıncaya sığındığı yer orası; babasının imparatorluğuna, kurşun geçirmez cam gibi sarılmış. Şu anda onun yanına yaklaşmasına izin vereceğim tek erkek o. Onunla babamın az önce ortaya çıkardığı kaos arasında tolere edebileceğim tek kalkan o.

Charlie'nin babamın yaptıklarını bilmesi gerekiyor. Açıklamaya, incelemeye ve kaçınılmaz manşetlere hazırlıklı olması gerekiyor. Ama bundan daha da önemlisi, benim burada olduğumu bilmesi gerekiyor. Onu seçtiğimi. Grayson'ın asla yapmayacağı şekilde onun için savaşaçağımı, çünkü Grayson onu gerçekten sevmiyor.

Yapabilirim. Belki de zaten yapıyorum.

Beni içinde bulunduğum tuzaktan kurtarabilecek tek şey aşk, değil mi?

Bu farkındalık, kabul edilmeyi bekleyen bir gerçek gibi üzerime çöküyor. Bu çok önemli bir şey. Her zaman gizlice umduğum ikinci şans. Sayfaların dışında yaşayan, bana ait sonsuza dek mutlu bir son. En azından istediğim şey bu.

Ve ona söyleyeceğim. Bu gece. Yüz yüze. Artık beklemek yok.

Uçağa biniyorum, birinci sınıf koltuğuma yerleşiyorum ve bulutlara tırmanırken New York'un altımda küçülmesini izliyorum.

Atlanta iki saat uzaklıkta.

Charlie iki saat uzaklıkta.

Ve Grayson, elinden geldiğince o aptal zanaatkar sıcak kahvesinin tadını çıkarsa iyi olur. Çünkü oraya vardığımda, o kahveyi üstüne dökeceğim.

23. bölüm

Charlie

*Oh yeah, tough guy? Come on.
I'll give you the first swing.*

Kristal avizeler, beyaz masa örtülerinin üzerine prizmatik ışıklar saçıyor. Gümüş çatal bıçakların sapları da kristalden yapılmış, mutfak eşyasıdan çok sanat eseri gibi görünüyorlar. Her masada, sanki bir dergi sayfasından çıkmış gibi görünen insanlar oturuyor: mükemmel saçlar, tasarımcı kıyafetleri, parayı hiç dert etmemekten gelen o doğal zarafet.

Buradan nefret ediyorum.

Grayson karşımda oturuyor, özel dikim ceketle ve açık yakalı gömleğiyle sinir bozucu derecede rahat görünüyor. Yirmi dakikadır onu prestijli bir projeye almak isteyen bir yönetmenden bahsediyor, ben de kafam Taio'nun cevaplanmamış aramalarında dolaşırken başımı sallayıp onu dinliyorum.

İki sesli mesaj. Duştan çıktığımda görmüştüm ama o sırada bu akşam yemeğine geç kalmak üzereydim ve Grayson otel odamın kapısını yumrukluyordu. Sonra onu ararım. Açıklayacağım.

"...ve sonra Spielberg dedi ki... beni dinliyor musun?"

Gözlerimi kırıyorum. "Pardon. Ne dedin?"

Grayson'ın çenesi gerildi. "Dedim ki, Spielberg şahsen bir görüşme talep etti. Ama tabii, sen genç bir çocuk gibi telefonuna bakmaya devam et."

“Telefonuma bakmıyordum.” Söylediklerimi kanıtlamak için telefonu yüzüstü masanın üzerine koydum. “Sadece yorgunum. Uzun bir prova haftası oldu. Bütün ekibi yemeğe çıkaracağını sanıyordum. Dansçılar, vokalistler, Sage, Marcus?”

“Ne diyebilirim ki? Hepsi meşguldü.” Aptal sırtışı, yalanını itiraf ediyor. Bana tuzak kurdu. “Peki, nasıl hissediyorsun?”

“Aslında iyi. Sanırım hâlâ biraz coşkuluym. Tampa...”

“Evet, Charlie,” diye sözümü kesti. “Videolar her yerde. Çok etkileyici.”

Sesinden etkilenmiş gibi gelmiyor. Sinirli gibi geliyor. Sanki başarımla ona bir şekilde rahatsızlık veriyormuş gibi.

“Teşekkürler,” diyorum düz bir sesle.

Telefonum masa örtüsünün üzerinde titriyor. Ekranı bakmak için otomatik olarak ters çeviriyorum — yine bir sosyal medya uygulamasından gelen bir bildirim — ve Grayson’ın gözleri kısılıyor.

“O şeyi kontrol etmeyi bırakmalısın.”

“Kontrol etmiyorum. Sadece titredi.” Ama şu anda yemek yediğimiz restoranın bir fotoğrafında etiketlendiğimi gösteren bildirimi açıyorum. Başlık mı? #noshamestalking #graysonandcharlie

Midem bir anda düğümlenir. “Grayson. Konumumuzu mı paylaştın?”

“Hayır. Sadece nerede yemek yediğimizi söyledim. Ne önemi var ki? Takipçilerimiz mi?” Alaycı bir şekilde gülümsüyor. “Zaten buraya girecek paraları yok.”

Dudaklarımı aralayıp nefes veriyorum, sanki başımı sallayan emoji gibi. “Bunu konuşmuştuk. Sürekli konumumuzu paylaşamazsın. Bu aslında tehlikeli. Paparazzilerin bana karşı her zaman agresif davrandığını söylememe gerek bile yok. Bundan nefret ediyorum.”

“Sakin ol.” Gözlerini devirdi. “İçeriye kamera sokamazlar. Garson başı kapıda neredeyse herkesi üstünü aradı.”

“Mesele o değil. Çıkarken...”

“Çıktığımızda, gülümser, el sallar ve onlara istediklerini veririz.” Sandalyesine yaslanıp, sanki bir kalabalığa hitap ediyormuş gibi kollarını açtı. “İşler böyle yürür, Charlie. Şöhret istiyorsan, ilgiyle başa çıkmalısın.”

“Ben istemiyorum...” Kendimi durduruyorum. Nefes alıyorum. “Sadece diyorum ki, dışarıda pusu kurulmamış akşam yemeklerini seviyorum.”

“Ben de sadece şunu söylüyorum, sanki bir suç işlemişim gibi davranıyorsun. Sakin olmalısın. Birkaç Instagram hikayesi. Önemli bir şey değil.”

Sakin ol. İnsanlık tarihinin iletişim tarihinde, kimseyi gerçekten sakinleştirmeyi başaramamış bir cümle.

Garson ana yemeklerimizi getirir—ona bir tür mimari köpük şöleni, bana ise zarif bir balık yemeği—ve ben bu kesintiyi kendimi toparlamak için kullanırım. Sorun yok. İki saat, belki daha az. Çıkarken kameralara gülümseyeceğim, sonra otele dönüp Taio’yu arayacağım ve bu akşam hiç yaşanmamış gibi davranacağım.

“Ee.” Grayson, garson gidene kadar bekler, sonra masanın üzerinden uzanıp elini benim elime koyar. “Düşünüyordum da. Yemekten sonra benim süitime gidebiliriz. Bir şeyler içeriz. Gerçekten konuşuruz.”

Elimi çekip su bardağıma uzanıyorum. “Aslında oldukça yorgunum. Yarın erken kalkmam gerekiyor.”

“Sen her zaman yorgunsun.” Parmakları masanın altında dizimi bulur. “Hadi ama Charlie. Artık işleri bir sonraki aşamaya taşımayı düşünmemizin zamanı gelmedi mi sence?”

“Bir sonraki aşama falan yok.” Bacağımı onun dokunuşundan uzaklaştırıyorum. “Bu bir halkla ilişkiler anlaşması, Grayson. Hep öyle oldu.”

Yüzünde öfke ya da belki de incinmiş bir gurur belirliyor. O kadar çabuk geçiyor ki neredeyse kaçırıyorum; yerini o alışılmış gülümseme alıyor.

"Doğru. Halkla ilişkiler anlaşması." Çatalını eline alıp köpükten yapılmış heykeli deliyor. "Senin konser bilet satışlarını artırmak için benim adımı kullanabileceğin, benimse... tam olarak ne elde edeceğim?"

"Benim aldığımın aynısını alıyorsun. İyi basın. Tanınırlık. Anlaşma bu."

"Anlaşma." Gülüyor, ama gülümsemesi neşesiz. "Komik olan ne biliyor musun? Skandalından önce, sana iyilik yapan bendim. Amerika'nın sevgilisiyle çıkarak markanı yükseltiyordum. Ama şimdi birdenbire sen gözde isim oldun, ben ise sadece bir aksesuar."

Ona bakıyorum. "Bu doğru değil..."

"Tur satışları üç katına çıkmadı mı? Dinlenme sayın arttı. Her gün trend oluyorsun." Çatalını bana doğru uzatır. "Peki bu durumda ben ne oluyorum? Bir köpek yavrusu gibi peşinden dolaşıp, sen tüm ilgiyi üzerine çekerken destekliyormuş gibi davranıyorum."

"Kimse senden beni takip etmeni istemedi."

“Sage istedi. Bütün ekibin istedi. ‘Görünür ol, Grayson. Destekleyici görün, Grayson. Konseriyle ilgili paylaşım yap, Grayson.’ Ses tonu sertleşti. “Benden istedikleri her şeyi yaptım, peki karşılığında ne aldım? Bildirimlerim, beni senin süsün olarak gören insanlarla dolu. Bu ilişkiye ne kattığımı soranlar. Senin daha iyisini bulabileceğine dair lanet memler yapanlar.”

Demek mesele bu. Çekicilik değil. İlgi değil. Ego. “İnternetin sana kötü davrandığı için üzgünüm,” diyorum dikkatlice.

“Ama bu benim kontrol edebileceğim bir şey değil.”

“Öyle mi?” Öne doğru eğilir, gözleri parıldar. “Çünkü istesen kontrol edebileceğin gibi görünüyor. Benim hakkımda daha fazla paylaşım yap. Röportajlarda benden bahset. Burada asıl ödülün ben olduğumu, Charlie Riley şovundaki bir yardımcı karakter olmadığımı açıkça belirt.”

"Grayson..."

“Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?” Sesi biraz yükselir, yan masadan bir bakış çeker. “Sürekli seninle karşılaştırılmak? İnsanların her fotoğrafımı, her yorumumu, her etkileşimimi analiz edip, sana layık olup olmadığımı görmek? Ben bir film yıldızıyım, Charlie. On beş yaşımdan beri bu sektördeyim. Ve şimdi senin eşinmişim gibi davranılıyor bana.”

Onun için üzülmem gerekirdi. Bir bakıma, bu hayal kırıklığını anlıyorum; sektör acımasızdır ve karşılaştırma, eninde sonunda herkesi yaralayan bir bıçaktır. Ama ortak acımız bizi düşman yerine daha iyi arkadaş yapması gerekmez miydi?

“Bence,” diyorum yavaşça, “belki de bu düzen ikimiz için de işe yaramıyor.”

Yüzündeki ifade değişir. Sertleşir. “Bu ne demek oluyor?”

“Belki de bunu sonlandırmak için halkla ilişkiler ekiplerimizle konuşmalıyız. Zarif bir çıkış yolu bulmalıyız.”

“Zarif bir çıkış.” Yine o keskin, mizahsız sesiyle gülüyor. “Yani beni terk etmek istiyorsun. Hem de herkesin önünde. Senin imajın için yaptığım onca şeyden sonra.”

“Seni terk etmiyorum...”

"Boş ver." Peçetesini masaya fırlatır ve hesap ister. "Bir sözleşmemiz var. Çıkmak mı istiyorsun? Peki. Ama bir an bile

sana işini kolaylaştıracağımı sanma. Bazı şeyler biliyorum, Charlie. Senin küçük sırlarını. Elleri gezen korumana dair.”

Kanım dondu. “Neden bahsediyorsun?”

“Lütfen. Kör değilim.” Artık gülümsemesi acımasızdı, tüm maskesini atmıştı. “Ona bakışın. Onun sana bakışı. Dikkat eden herkes için bu çok açık. Ve inan bana, insanlar dikkat ediyor. Ne dediklerini biliyor musun? Ya aptal ya da fahişe olduğunu. Burada kimin kimi takip ettiğine bağlı.”

“Sen bir pisliksin.”

“Bu arada, umurumda değil.” Ayağa kalkar. “Sırlarını sakla. Korumanla yat. Ne istersen yap. Ama çıkarken beni kötü göstermeye çalışırsan, seni yerin dibine gömerim.” Yaklaşır, nefesinin sıcaklığı kulağıma çarpar. “Anladın mı?”

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Boğazım kelimeleri yutuyor.

Grayson, usta parmaklarıyla ceketinin düğmelerini ilikler ve sanki bir düğmeye basmış gibi, yüzü binlerce film afişine konu olmuş, kamera karşısına çıkmaya hazır gülümsemesine bürünür. “Hadi. Gidelim. İştahım kaçtı. Şu işi bitirelim.”

Ne kadar da pisliğin teki. Tam bir yer kaplayan boşluk. Kaçabileceğim tek yol bu olduğu için peşinden gidiyorum.

Ama yağmurdan kaçarken doluya tutuldum.

Dışarıda, daha önce karşılaştığım hiçbir kalabalıktan daha agresif, kameralar ve mikrofonlardan oluşan bir çılgınlık bizi bekliyor.

Kapıdan çıktığımız anda üzerimize üşüşüyorlar; flaşlar patlıyor, sorular haykırılıyor ve kalabalık bize sıkıca sarılıyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum ama Grayson elini bileğime geçirip beni kaosun ortasına doğru çekiyor.

"Gülümse," diye fısıldıyor. "Dikkat çekmek istemiştin.

İşte burada." "Grayson! Charlie! Buraya bakın!"

"İlişkiniz nasıl gidiyor?"

“Charlie, turne hakkında bir yorumun var mı? Geri kalan tarihler kesinleşti mi?”

“Grayson, Tarantino projesinde oynayacağın doğru mu?”

Soruların bombardımanı, tek bir sağır edici uğultuya dönüşüyor. Kamera flaşlarının stroboskop gibi saldırısı gözlerimi kör ediyor, her patlama görüş alanımda hayalet görüntüler bırakıyor. Kalabalık etrafımızı bir piton gibi sıkıştırırken dirsekler ve

omuzlar, kalabalık etrafımızı bir piton gibi sıkıştırırken yanlarıma batıyor ve korkunç bir gerçeklik beni vuruyor: kaçış yolu yok. Tamamen kuşatıldık.

“Grayson.” Sesimin titrememesine çalışıyorum. “Bu çok fazla. Arabaya gitmeliyiz.”

Beni görmezden geliyor. Şimdi poz veriyor, bir kolunu belime dolamış, beni bir ganimet gibi yanına çekiyor.

“Gitmek istiyorum,” diye ısrar ediyorum yine, kendimi çekerek, ama tutuşu acı verici hale geliyor.

“Bir dakika.”

Bir fotoğrafçı önümde yere yığılır, vücudu kaldırıma yapışır. Kamerasının merceği yukarı doğru eğilir, eteğimin altındaki gölgeleri arar. Neyi avladığını anladığımda midem bulanır — hiçbir kadının katlanmak zorunda kalmaması gereken, mahrem bir açı.

"Hey!" Geri çekilmeye çalışıyorum, ama gidecek yerim yok. "Sen ne yapıyorsun..."

Ve sonra, birdenbire, bir el uzanıp utanmaz fotoğrafçıyı yakasından yakaladı ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu yerden kaldırdı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” Ses tanıdık geliyor. *Öfkeli.*

"Sen iğrençsin." Taio.

Burada. Atlanta'da. Kabusumun ortasında duruyor, yaramaz bir köpek yavrusu gibi bir paparazziyi ensesinden tutuyor.

“Sen de kimsin?” diye bağırıyor biri.

Taio fotoğrafçıyı itip kalabalığa döner, vücudu otomatik olarak benimle kameralar arasına koruyucu bir duruş alır. “Onun koruması.”

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için her şey kayboluyor. Flaşlar, bağırılan sorular, bana uzanan eller... hepsi arka planda bir gürültüye dönüşüyor. Sadece Taio var, sanki dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakıyor.

Sonra bakışları belime düşer.

Grayson'ın hâlâ intikam peşindeki bir piton gibi sarıldığı belim.

"Onu bırak." Bu üç kelimenin bu kadar tehditkar geldiğini hiç duymamıştım. Grayson'ın egosu bile Taio'nun gözlerinde yanan devasa ateşe karşı koymak istemiyor. Grayson beni bırakıyor.

"Bu gece sana ihtiyacımız yok," diyor Grayson öfkeyle. "Aslında, kovuldun."

Taio'nun ifadesi değişmez, ama gözlerinde soğuk, ölümcül bir parıltı belirir. Grayson'a döner ve konuşurken sesi tehlikeli derecede sakindir. "Senin bana ihtiyacın olmayabilir. Ama onun var. Ne halt ediyorsun sen? Onu bu köpekbalığı akvaryumuna sen getirdin, şimdi de ne yapıyorsun—onların ziyafet çekmesine izin mi veriyorsun?"

Grayson, açıkça meydan okunmaya alışkın olmadığı için şişer. "Anlamadım?"

"Yerde, eteğinin altından fotoğraf çekmeye çalışan sapık bir herif var ve sen orada durmuş poz veriyorsun. Onu korumakla yükümlüsün, ama bunun yerine ne yapıyorsun? Kameralardaki yansımanı mı kontrol ediyorsun? Sen ne biçim bir adamsın?"

"Sen kendini kim sanıyorsun bilmiyorum..."

Taio, omuzlarını dikleştirip bir adım öne çıkarken çenesini gerdi. "Ben onun korumasıyım. Bu da, biri onu tehlikeye attığında bunu umursamam için para aldığım anlamına gelir." Aralarındaki mesafe azaldı; adam Taio'nun bakışları altında ezilmiş gibi görünüyordu.

"Bu sirkte kontrol bende değil dostum."

"Elbette kontrol ediyorsun. Konum etiketlerin ve baştan çıkarıcı fotoğraflarınla onları doğrudan ona yönlendirdin. Davetiyeler göndermekle aynı şey. Şimdi de o sapık ona tecavüz etmeye çalışırken sen poz veriyorsun."

"Bu saçmalık..."

"Öyle mi?" Taio'nun sesi yükselir, kalabalığın gürültüsünü keser. "Sizi nasıl bulduğumu sanıyorsunuz? Instagram hikayelerinizi kullanarak sizi buraya kadar takip ettim. Ben yapabiliyorsam, kamerası ve kin besleyen her piç de yapabilir. Dikkat çekmeyi o kadar çok istediniz ki, bunun ona neye mal olacağı umurunuzda bile değildi. Bunlar sadece kameralar. Ya biri daha kötüsüyle gelseydi? Hiç düşünmüyor musunuz lan?"

Paparazziler, herhangi bir magazin haberinden daha iyi bir drama sezerek sessizliğe büründüler. Kameralar hâlâ flaş patlatıyor ama sorular kesildi. Herkes izliyor.

Grayson'ın yüzü kızardı. "Dinle dostum, senin derdin ne bilmiyorum ama geri çekilmen lazım. Charlie benim kız arkadaşım. Ve sen şu anda kovuldun. Bu seni ilgilendirmez."

Taio hiç irkilmiyor. "Şunu çok net bir şekilde söyleyeyim. Onun işi benim işim olmayacak bir an asla olmayacak. Anladın mı?"

Grayson yumruğunu sıkar, ön kolundaki damarlar şişer.

Kalabalık mırıldanır. Hatta biri nefesini tutar.

"Öyle mi, sert çocuk? Hadi bakalım. İlk yumruğu sana bırakacağım. Ama beni öldürsen iyi olur. Çünkü ben yumruğumu indirdiğimde, sen ölürsün."

Orada dururken, sanki iki farklı tür gibiler. Taio'nun omuzları kameraların ışığını engelliyor, vücudu korkutucu bir güçle oyulmuş gibi. Kardiyo ile şekillendirilmiş spor salonu fiziğine sahip Grayson, birdenbire kostüm giyen bir çocuk gibi görünüyor. Yumruklar uçmaya başlarsa, bir yarışma olmayacak—sadece bir hesaplaşma olacak.

"Taio, lütfen yapma." Parmaklarım onun ön kolunu buluyor, cildine hafifçe dokunuyorum. Etrafımızı saran kalabalığa sert bir bakış atıyorum. "Lütfen bize biraz yer açar mısınız?"

Kıpırdamıyorlar.

Bir an için Grayson'ın ona gerçekten yumruk atacağını düşünüyorum. Yumrukları sıkılı, çenesi gergin, tüm vücudu bastırılmış öfkeyle titriyor. Bunun yerine bana dönüyor. "Charlie, gidelim." Elini uzatıyor.

Paparazziler çılgına dönüyor.

"Charlie! Bu adam kim?"

"Grayson'la ayrılıyor musunuz?"

"Korumanın böyle davranmasına izin verip maaşını mı ödüyorsun?"

sorular geliyor geliyor her yön bunalıcı, kaçınılmaz. Kendimi bir sarmalın içine girerken hissediyorum, o eski tanıdık panik göğsümde yükseliyor. Bu her yerde olacak. Herkesin konuştuğu tek şey bu olacak. İtibarım, kariyerim, uğruna çalıştığım her şey—

"Charlie."

Taio'nun sesi gürültüyü kesiyor. Şimdi önümde duruyor, kameralara sırtı dönük, beni görüş alanından gizliyor. Bu kasırganın gözünde, bakışları benimkilerle buluşuyor—imkansız bir sakinlik.

“Üzgünüm,” diyor sessizce. “İşlerin böyle gitmesini istemediğini biliyorum. Bundan sonra ne olacağı konusunda korktuğumu biliyorum.” Derin bir nefes alıyor.

“Taio—”

“Ama artık saklanmaktan bıktım. Rol yapmaktan bıktım. Senin utandığın sır olmak istemiyorum.” Sesi sağlam, kendinden emin. “Seninle aramıza giren her şeyden kurtulacağım. Babam, geçmişim, taşıdığım tüm o saçmalıklar... hepsi bitti. Ve eğer beni istiyorsan, ben buradayım. Eğer gitmemi istiyorsan,” Grayson'a bir göz atar, “bunu da yapabilirim. Benden ne istiyorsun?”

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum. “Her yerde kameralar var,” diyorum gözlerim yaşlarla dolu.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır, bir teklif gibi. “Ne dersin, Tweety? Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?”

Flaşlar göz kamaştırıyor. Bağırışlar kulakları sağır ediyor. İçgüdülerim bana dikkatli olmamı, görünüşümü düşünmemi, kaçınılmaz sonuçlardan kendimi korumamı haykırıyor.

Ama sonra Taio'ya bakıyorum — ona gerçekten bakıyorum. Ve her şey o kadar açık ki.

Elimi uzatıp elini tutuyorum. Parmaklarımız birbirine geçiyor. Yanlış anlaşılmayacak şekilde, kasıtlı bir şekilde el ele tutuşuyoruz.

Kalabalık çılgına dönüyor. Her yönden sorular, flaşlar, kaos. Ama ben bunların hiçbirini duymuyorum. Tek duyduğum Taio'nun keskin nefes alışı, tek hissettiğim parmaklarının benimkilerle iç içe geçmesi, tek gördüğüm yüzünde güneşin doğuşu gibi yayılan gülümseme.

“Buradan çıkmak ister misin?” diye soruyor. Küçük, kararlı bir baş sallamayla onaylıyorum.

Kalabalığın içinden geçiyor, insanları sanki yeni bir yolun önündeki dallar gibi kenara itiyor. Vücudu beni koruyor, eli hiç bırakmıyor. Kameralar bizi takip ediyor, bağırışlar peşimizi bırakmıyor, ama bunların hiçbirisi önemli değil. Sokağa çıkıyoruz, orada bir taksi bekliyor ve sonra taksiye biniyoruz, kapı çarpıyor, gürültü sanki biri sessiz düşmesine basmış gibi kesiliyor.

Bir an için, öylece oturuyoruz. Nefes alıyoruz. Olanları sindiriyoruz.

"Taksi ayarlamak için önceden plan mı yapmıştın?"

Sonra Taio bana dönüyor ve yüzündeki ifade şaşkınlık ile inanamama arasında bir yerde. "Hayır. Oraya hiçbir planım olmadan girdim. Şanslı bir tesadüftü."

Gülmekten yerlere yığıldık, vücudumuzdaki gerginlik dağıldı. Dışarıda, kamera flaşları fırtınadaki şimşekler gibi camlara vuruyordu ama bu taksinin içinde sığınak bulmuştuk. Neredeyse. Dikiz aynasında, şoförün iri gözlerinin bizimle aracını çevreleyen kalabalık arasında gidip geldiğini gördüm. Direksiyonu bembeyaz parmaklarıyla sıkıca tutuyordu, muhtemelen bizi dışarı atabilmeyi diliyordu.

"Bu..."

"Çocukça mı? Pervasız mı? Biraz abartılı mı?" diye tamamlıyor.

Parmaklarımı dudaklarına koyup, bir hareketle onu susturuyorum.

"Bu, kitaplarından birindeki bir sahne gibiydi. Bir masal gibi."

"Masal mı?" diye tekrarlıyor, kafası karışmış bir şekilde. "Az önce her şeyi havaya uçurdum. Yarın yüzün her yerde olacak. Kim olduğumu... ve ne yaptığımı öğrenecekler."

"Evet, öyle olacak," diyorum, kalbim düzenli atıyor, kafam soğukkanlı.

"Çok üzgünüm, Charlie. Ne olacağını tahmin edebiliyor musun? Manşetler, spekülasyonlar. Konuşmaya başlayacaklar ve bir daha susmayacaklar."

Omuzlarımı silkerim. "Bırak konuşsunlar." "Ne?" diye tekrar sorar.

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz beni şaşırttı. Ama doğrudu. Yıllardır ilk kez, magazin dergilerinin ne yazacağı, internette ne düşünüleceği ya da Sage'in yarın sabah bana ne diye bağıracağı gerçekten umurumda değildi.

Onu seçtim. Herkesin önünde. Ve bu, aylardır yaptığım ilk dürüst şey gibi geliyor. Belki de hayatım boyunca yaptığım ilk gerçekten dürüst şey. Sadakatimin kime ait olduğunu tüm dünyaya söyledim ve bu gerçekten çok iyi hissettiriyor.

"Charlie." Taio ellerini yüzüme koydu, başparmakları elmacık kemiklerimi okşadı. "Daha fazlası var. Sana söylemem gereken bir şey var. Babam hakkında. Şey hakkında..."

"Sonra." Onun dokunuşuna yaslandım. "Sonra anlat."

"Ama bu önemli. Aramızda başka sır kalmasını istemiyorum."

“Biliyorum.” Alnımı alnına dayadım. “Ben de istemiyorum. Ve duymak istiyorum. Hepsini. Ama şu anda daha önemli işlerimiz var.”

Endişeli görünüyor. “Ne gibi?”

“Şu anda dünya çok büyük geliyor. Ve Atlanta şehir merkezinde, her şeye sahip devasa bir çatı katı dairem var, ama...”

“Bir kale.”

“Aynen öyle. Bu fırtınayla yarın ilgileniriz. Bu gece sadece sen ve ben varız ve aramızda hiçbir şey yok—yalan yok, sır yok...”

“Giysi yok mu?” diye sordu.

Ona en ciddi bakışımı atıyorum. “Ah, kıyafetler kesinlikle davetli değil.”

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Sonra başını sallıyor, beni kendine çekiyor, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kollarını bana doluyor. “Daha iyisini bulabilirsin,” diyor bana. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Taio.”

“Evet?”

“Kapa çeneni ve şimdi beni öp.”

Kolları beni tamamen sarar, bu taksinin dışındaki her şeye karşı bir sığınak olur. Dudaklarımız buluştuğunda kameralar kaybolur, bağırışlar azalır. Buğulu camlarımızın ötesindeki dünya artık yok olur. Sadece onun kalp atışları benimkine dokunur, nefesinin sıcaklığı ve kaosun üzerinde bir yerlerde, daha büyük bir şeyin başlangıcına sessiz tanıklık eden yıldızlar vardır.

24. bölüm

Charlie

This hero? He chose to be mine.

Buhar banyo aynasına yapışıyor, yansımamı izlenimci bir şeye dönüştürüyor. Kırk beş dakikadır buradayım — herhangi bir düşün gerektirdiğinden daha uzun bir süre, paparazzilerin flaşlarının çılgınlığını, Grayson'ın zehrini ve itibarımı mahvetmek için yaptığım dürtüsel seçimi yakalayan binlerce kameranın ağırlığını yıkamak için bile.

Oyalanıyorum. Bunun farkındayım.

Saçımı, uçları kıvrılmaya yetecek kadar nemli kalana kadar havluyla ovuyorum. Saç kurutma makinesiyle düzleştiriyim mi diye düşünüyorum, sonra olduğu gibi bırakmaya karar veriyorum. Yansımam farklı görünüyor. Daha yumuşak. Losyon şişesinin kapağını açıyorum, vanilya ve şeker kokusunu içime çekerken, kollarımı kasıtlı dairesel hareketlerle ovuyorum. Her dokunuş zamanı uzatıyor, ama banyo kapısının ardında bekleyen şeyi ertelemek için gerçek bir neden yok.

Yine de ellerim titriyor.

Bu tam olarak korku değil. Daha büyük bir şey. Sanki bir uçurumun kenarında durmak gibi, atlayacağınızı bilmek, aşağıdaki suyun sizi yakalayacağına güvenmek ama yine de düşmekten korkmak gibi.

Rastgele bir adamla seks yapmayacağım. Bir kutucuğu işaretleyip, işi bitirip, kimseye bir şey kanıtlamayacağım. Kendimi vereceğim—tüm benliğimi, koruduğum ve

sakladığım ve koruduğum kısımlarımı—Taio'ya teslim etmek üzereyim. Kitap rafları köşeleri kıvrılmış romantik romanlarla dolu, parmakları çarşafı kalelere dönüştürebilen adam. Benimle flaşlı kameralardan oluşan duvar arasına giren, avucunu bana doğru uzatan ve kendini koruma duygusu olmadan gururla beni sahiplenen adam.

Gölgede kalabilecekken benimle birlikte durdu.

Duraklıyorum, losyonun yarısı ön koluma emilmişken, dağılan buharın içinden yansıyan görüntümü izliyorum. Bu ne zaman oldu? “Senden hoşlanıyorum” ne zaman “Aşık oluyorum” oldu, sonra da kalbimin atışı gibi göğsümde yerleşen bu sessiz, kesin bilgiye dönüştü?

Bunu farklı anlara kadar geriye götürebilirim: en çok ihtiyacım olduğunda kutumda beliren el yazısı notları; ikimizin paylaştığını hissettiğim Miami'deki zaferim; ya da sadece birkaç saat önce, flaşlı kameralar ve öfkeli sorgulamalar karşısında bedeni benim kalkanım olduğunda, sarsılmaz duruşu.

Hepsi birden. Her küçük an, artık ikimizin de görmezden gelemeyeceği bir şeye dönüştü.

Annemi düşünüyorum.

O pek çok kez aşık oldu. Sadece Spencer'ın babasına değil. Sadece benimkine de değil. Küçükken, onun randevularına hazırlanışını izlediğimden belirsiz anılarım var — rujunu özenle sürmesi, parfümünü bileklerine ve kulaklarının arkasına sıkması, onu bir şekilde daha genç gösteren o gergin enerji. Spencer evde kalıp bana bakardı ve annemize şans dilerdi. Belki bu *seferki doğru kişiydi*. O, bazı insanların dine inandığı gibi aşka inanırdı. *Tamamen. Düşüncesizce*. Tekrar tekrar.

Ve hiçbir kalmadı. Her ayrılış, parçalanmış yeminler, maskara lekeli mendiller ve başarısız bir aşkın boş yankısı bıraktı. Sırtını düzeltir, rujunu yeniden sürerdi ve bir şekilde, yeterince zaman geçtikten sonra, gözleri yeniden umutla parlamaya başlardı.

Eskiden onun aptal olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise cesur olup olmadığını merak ediyorum.

Bunun süreceğini nereden bilirsin?

Taio'nun benim için ne anlama geldiğini anladığımdan beri kendime sorduğum soru bu. Bu kadar kırılğan ve yeni bir şeye nasıl güvenirsin?

Birine seni yok etme gücünü verip, bunu yapmayacağına nasıl inanırsın?

Gerçek mi? Güvenemezsin.

Bu buharlı banyoda durmuş, korkutucu ve güzel bir şeyin eşiğinde titreyerek, bir şeyin farkına varıyorum: Suyu düşünerek yüzmeyi öğrenemezsin. Başkalarının içinde boğulmasını izleyerek aşkı anlayamazsın. Bir noktada, atlamam gerekir.

Ve annemin tavsiyelerine, kalp şeklinde notlara sıkıştırılmış, öğrendiği derslerin tüm küçük parçalarına, kırıntılarına geri dönüp baktığımda... şimdi her şeyi göz kamaştırıcı bir netlikle görüyorum. Asıl noktayı kaçırmışım. Bana aşkı beklememi söylemiyordu. Çok geç öğrenmiş birinin çaresiz aciliyetiyle, önce kendimi sevmem için bana haykırıyordu. Gerçek içimi yakıyor: Son nefesimi verirken bu aynı ham, hayati dersi kendi kızıma aktarırdım. Claire'in kızına. Remy ve Eli'ye. İşte bu, başından beri müziğimin altında kanayan şeydi. İçim kan ağlıyordu, çünkü internetteki yabancılar benden nefret ediyordu diye değil, kendi yansımama bakıp korumaya değer bir şey göremediğim için.

Artık her şey değişiyor.

Nefes alıyorum. Sonra bir tane daha.

Sonra sütyenimin üzerine Tweety olmayan bir tişört giyiyorum — yumuşak pamuklu, ince askılı, popomun yarısını örten bir tişört. Sade bir iç çamaşırı giyiyorum. Süslü değil. Gösterişli değil. *Sadece ben.*

Banyo kapısını açıyorum.

Oturma odası tamamen değişmiş.

Ben bunu biraz şaka olarak söylemiştim ama Taio bir kale inşa etmiş.

Hayır, kale değil. Bu bir saray; battaniyeler, yastıklar ve ışık zincirlerinden oluşan bir katedral, devasa köşe kanepeden camın arkasında alevlerin çıtırdadığı ve dans ettiği şömineye kadar uzanıyor. Evdeki her dolabı ve nevresim dolabını talan etmiş, Mısır pamuğundan duvarlar ve sandalye minderleri ile dekoratif yastıklardan destekler inşa etmiş. Verandadan çalınan peri ışıkları, yakalanmış yıldızlar gibi yapının içinden geçerek her şeyi sıcak, altın rengi bir parıltıyla kaplıyor.

Bu çok saçma. Bu sihirli. Bu tam da şu anda ihtiyacım olan şey. İlk seferim için hayal ettiğim gibi değil. Daha iyi.

Girişte duruyorum, elimi göğsüme bastırmış, kalbimin mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde genişlediğini hissediyorum. Bunu benim için yaptı. Ben banyoda her şeyi fazla düşünürken, o burada bir sığınak yaratıyordu. Dış dünyanın bize dokunamayacağı bir yer.

Taio battaniyelerin altından dışarı çıkıyor ve beni orada dururken görünce, yüzünde bir duygu karmaşası belirliyor — gözleri önce rahatlamayla açılıyor, sonra arzu ile kararmaya başlıyor, gülümsemesi hem utangaç hem de kendinden emin.

"Kabul ediyorum, iyileştirilebilecek yerler var," diyor, sanki gözlerimde içgüdüsel hayranlıktan başka bir şey yokmuş gibi.

"Mükemmelliği iyileştirmek zor bir istek, sence de öyle değil mi?" Sesim kısık çıkıyor, hâlâ kafamda işliyorum. Ona doğru bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. Yavaş, çekingen adımlar, ama yine de... cesur.

"Bu çok mu ucuz kaçtı? Tatlı olmaya çalışıyorum, ama belki de sen seksi bir şey istiyorsundur.

Taio'nun *Magic Mike* versiyonu gibi mi?"

Ona ciddiyetle başımı sallıyorum. "Oh, ben her zaman *Magic Mike* versiyonundaki Taio'yu isterim, ama bil diye söylüyorum, tatlılık da seksi. Gerginim." Kaleyı işaret ediyorum. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim."

"Nereye gidersek gidelim sana bir tane yapacağıma söz vermiştim." Yaptığı eseri abartılı bir gururla işaret ediyor. "Dünya sana çok büyük geldiğinde bana haber ver, Charlie Riley. Senin için küçülteceğim."

Gülmekle ağlamak arasında bir ses çıkar ve göğsümde biriken düğüm çözülür. "Kahramanım."

"İçini görmek ister misin?" Lüks bir otelin kapıcısı gibi battaniyenin bir ucunu kenara çekiyor ve ben de o açıklıktan geçerek yarattığı dünyanın kalbine dalıyorum. İçerisi daha da büyülü: Yeri kaplayan yumuşak battaniye katmanları, yuva şeklinde dizilmiş yastıklar, kumaş duvarlardan süzülen ateş ışığı her şeyi kehribar ve altın tonlarına boyuyor. Sanki bir koza içindeyim. Güvende. Sıcak. Başka bir dünyada.

Taio arkamdan içeri giriyor ve kale etrafımızda daralıyor gibi görünüyor. Boğucu bir şekilde değil, en çok ihtiyaç duyduğunuzda battaniyenin sizi daha sıkı sarması gibi. Nefesini duyabiliyorum, kalp atışlarını sayabiliyorum, birbirimize neredeyse hiç dokunmuyor olsak da ondan yayılan ısıyı hissedebiliyorum. Aramızdaki birkaç santimlik mesafe elektriklenmiş, olasılıklarla dolu gibi.

"Merhaba," diyor
yumuşak bir sesle.
"Merhaba."

Buradaki hava, yıldırım düşmeden hemen önceki an gibi, elektrikleniyor, uğulduyor. Omuzları dikkatli açılarda duruyor, battaniye sığınağımızda bile o değerli birkaç santimetrelilik mesafeyi koruyor. Her hareketi kasıtlı gibi geliyor; elleri dizlerinin üzerinde, göğsü ölçülü nefeslerle yükseliyor. Bekliyor. İzliyor. Top bende ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Taio. Yaklaş." Elini tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Sanki bu adamı istediğim yere çekecek gücüm varmış gibi hareketlerini abartıyor. Yine de, eğiliyor ve omzunu şakacı bir şekilde omzuma sürtüyor.

"Neden gerginsin?" Serbest eliyle yüzümü avuçlayıp başparmağıyla elmacık kemiğimi okşuyor. "Bariz nedenlerin dışında tabii ki."

"Hoşuna gitmeyecek diye endişeleniyorum. Ne yaptığımı bilmezken seni nasıl mutlu edebilirim?"

Parmakları, toprağı arayan kökler gibi benim parmaklarımın arasına giriyor ve ben elini o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim soluyor. "Bana ne yaptığını bilmiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Elimin tersini dudaklarına götürüyor. "Açıklayayım. Seninle tanışmadan önce günde bir kitap bitirirdim, ama haftalardır neredeyse hiçbir şey okumadım."

"Yani dikkatini mi dağıtıyorum?" Ona dilimi çıkardım. "Elinden gelen tek şey bu mu?"

"Kendi hikayemi yazmak istememi sağladın. Her şey bu, Charlie. Bütün mesele bu. Bana başka hiç kimsenin veremeyeceği bir şey verdin. Özgürlük... kendimden. O yüzden beni mutlu etmek konusunda endişelenme, çünkü beni tam hissettirecek bir yol buldun zaten."

Buna öpücükten başka uygun bir cevap yok.

Bacağımı onun kucağına atıp üstüne oturuyorum ve elleri tereddütle dizlerimin üzerinde duruyor. Sanki bana dokunup o anı bozmaktan korkuyor gibi. Bu yüzden ikimiz adına ben dokunuyorum—avuç içlerimi yüzünün iki yanına koyup, başparmaklarımla çenesindeki sakalları okşuyorum. Önce yavaş ve yumuşak bir şekilde öpüyorum, sonra daha derin, parmaklarımla

O, her şeyden önce sakızlı diş macunu gibi tadı var, ama ona çocuk hijyeni uyguladığını sorup suçlayamadan, ellerini belime dolayarak beni kendi çekimine sabitliyor ve ben de esprili olma dürtüsünü kaybediyorum.

Sanki bütün gün bunu beklemiş gibi karşılık veriyor, ki son birkaç saatteki gerilim göz önüne alındığında, muhtemelen öyle de olmuştur. Dudakları dikkatli, saygılı, ama elleri öyle değil. Sırtımın kıvrımlarını tırmanıyorlar. Bırakıyorum. Elleri yukarı kayıyor, acele etmeden, fısıltı kadar ince pamuğun üzerinden her santimimi keşfediyor. İki parmağı askının altına takılıyor, omzumdan aşağı çekiyor, boynumun yumuşak bir şekilde bittiği çizgiyi ortaya çıkarıyor. Çenemi kaldırıyorum, ona daha fazlasını açığa çıkarıyorum. Ağzını köprücük kemiğime dayıyor, dişleri sıyrıyor, dili takip ediyor, sonra kalp atışlarımın yankılandığı noktaya bir öpücük konduruyor.

Sütyenimin kenarını izliyor, sonra kupaları dışarı doğru çekiyor ve göz bebekleri genişliyor. Bir an tereddüt ediyor, iznimi bekliyor. Hafifçe başımı sallıyorum ve o boğazıma doğru sırtıyor, sonra tişörtümü o kadar törenle yukarı çekip çıkarıyor ki, bu beni kıkırdatıyor.

"Küçükler, biliyorum," diye fısıldıyorum, o sütyenimin kopçasını açıp bir kenara atarken. Elleri beni nazikçe kavıyor, parmakları tenimin üzerinde yayılıyor, göğsümün tamamını kolayca kaplıyor ve bir an için kendimi görünmez diğerleriyle karşılaştırmaktan alıkoyamıyorum — avuç içlerini dolduran kıvrımları olan kadınlar, vücutları onun hafızasında iz bırakmış kadınlar.

Dikkatli ve ölçülü tavırları, yine de nazik olan ama daha açgözlü bir tavra yerini bırakıyor. Beni kendine çekiyor, bir eli nemli saçlarımın arasına kayıyor ve beni sertçe öpüyor. "Üzgünüm, bebeğim. Sana iyi davranmaya o kadar odaklanmışım ki, belki de sana ne kadar iyi hissettirebileceğimi daha yüksek sesle söylemeliydim."

Göğüslerimi tek tek ağzına alıyor, her bir meme ucunu sertleşip dikleşene kadar diliyle daireler çiziyor. Önce nazikçe emiyor, sonra bacaklarımın arasına elektrik akımı gönderecek kadar baskı uyguluyor. Hassas bir ucu dişleriyle hafifçe sıyırdığında nefesim kesiliyor ve sırtımı kavisliyorum, parmaklarım saçlarına dolanarak onu orada tutmaya çalışırken o bir meme ucundan diğerine gidip geliyor,

hiçbir şeyi tatmadan bırakmıyor. “Tanrım, seni istiyorum. Gördüğüm her şeyi seviyorum. Küçük ya da büyük gibi tanımlamalar hakkında endişelenmene gerek yok, Charlie. Önemli olan tek şey ‘benim’ olması. *Sen benimsin.*”

Kabul ederek başımı sallıyorum, omuzlarımı gevşetiyorum, artık ondan saklanmaya çalışmıyorum. “Senin olmak istiyorum.”

Bana bakmak için biraz geri çekilir, gözleri benimkilerde herhangi bir şüphe izi arar. Orada bulduğu şey onu tatmin etmiş olmalı ki, yavaşça başını sallar. “Güzel.”

“Yapabilir miyim?” diyorum, gömleğinin eteğini çekerek.

Gömleğini çıkarır ve şimdi bakakalan ben olurum. Onu daha önce de gömleksiz görmüştüm, ama böyle değil—karın kaslarının üzerinde dans eden ateş ışığıyla değil, cildini parlatacak ince bir ter tabakasıyla değil, bana doğru eğilirken omuz kaslarını kasarken değil. Kalçalarının V şekli, bel bandının içine baştan çıkarıcı bir şekilde kaybolur ve parmaklarım onu aşağı doğru izlemek için kaşınır.

Gözlerimdeki ışıltıyı fark ediyor, sonra tek bir hareketle beni kucağından alıp sırt üstü yatırıyor, böylece bir yığın kuş tüyü yastığın üzerine uzanmış ve kalenin çadır duvarlarıyla sarılmış oluyorum. Taio üstümde duruyor, kollarını bana dolayarak beni hapsediyor ve bir anlığına, bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki nefes alamıyorum—sanki kendi cesaretini topluyormuş gibi.

Kalan tek zırhım olan iç çamaşırlarımın bel kısmı, başparmakları tarafından kolayca fethediliyor. Onları yavaşça, saygıyla aşağıya doğru sıyrıyor. Dizlerimin ötesine doğru sürükleyip arkasına atıyor, sonra ağzını karnımın eğimine yaklaştırıyor.

“Dikkatli ol. Buna bağımlı olacağım,” diye uyarıyorum, öpücükleri güneye doğru ilerlerken.

“Bağımlı ol. Bunu her seferinde yapacağım.”

Kalçalarımı tutuyor, başparmakları kalça kemiklerimin yanındaki çukurlara bastırıyor ve aşağıya doğru iniyor. Sıcak nefesi iç uyluklarımı okşuyor, beni titretiyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, ağzına ulaşmak için can atıyorum, ama o beni sıkı bir tutuşla yerinde sabitliyor.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, sesi arzuyla boğuk. Dili, uyluklarımın merkezimle birleştiği kıvrım boyunca yavaş, kasıtlı bir yol izliyor, çok yakın ama yeterince yakın değil. İnliyorum, parmaklarım battaniyelere yapışıyor. Sonunda dilini ıslak kıvrımlarımın arasından geçirip

titreyen klitorisimi kapladığında, zevk dalgası o kadar yoğun ki, açgözlü ağzına karşı anında paramparça oluyorum.

Ama durmuyor. Bir saniye bile. Adını haykırmayı bitirmeden, iki parmağını içime sokuyor. Bu genişlik yeni bir his, ama sabrı sonsuz, dokunuşu o kadar dikkatli ki ağlamak istiyorum. Parmaklarını yavaşça hareket ettiriyor, tam da öyle kıvrıyor, gözlerimin arkasında havai fişekler patlatan gizli bir yer buluyor. Vücudum canlı bir tel gibi, her sinir ucum onun için yanıyor, uzuvlarım bedenlerimizin sıcak kucaklamasında titriyor.

"Seni iyi hissettirmek istiyorum, Charlie," diye fısıldıyor, sözü o kadar samimi ki içimde yankılanıyor. Evet, lütfen ya da Taio demek istiyorum — hala kendimde olduğumu ona bildirmek için herhangi bir şey — ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Tek yapabildiğim, daha fazlasını arzulararak kalçalarımı ona yaklaştırmak.

Ağzını bana geri getiriyor, dudakları merkezimdaki çaresiz acıyı kapatırken parmakları yumuşak ve acımasızca çalışmaya devam ediyor. Baskı hızla artıyor, sonra imkansız bir hızla artıyor ve bu sefer geldiğimde bu bir titreme ya da iç çekme değil, bir tsunami, tüm vücudumu saran bir dalga, beni onun kafasına yaslanıp hıçkırarak ağlatıyor, sanki bırakırsam ölecekmişim gibi omuzlarına sarılıyorum. O, bu süreç boyunca benimle kalıyor, ağzı ve elleri nazik ve emin, benden son dalgalanmayı bile çıkarıyor, geriye sadece bir son parıltı, her hücremi dolduran titrek bir sessizlik kalana kadar.

Beni öpmek için yukarı doğru sürünür ve dilinde kendimi tadarım, tatlı ve tanıdık olmayan bir tat.

Yan yana oturuyoruz, kolu beni sarmış, sanki kaçmak niyetindeymişim gibi beni sıkıca tutuyor. "Hey," diyor, sesi nazik. "Eğer istemiyorsan bu gece daha fazlasını yapmak zorunda değiliz. Sen karar ver."

"Taio, seni hayal edebileceğinden çok daha uzun zamandır bekliyorum. Daha fazlasını istiyorum." Beline uzanıyorum, parmaklarım lastiği kavırıyor ve ne kadar ciddi olduğumu tam olarak görebilmesi için onu kendime yeterince yaklaştırıyorum. Titriyor, tüm vücudu sarsılıyor, sanki bir kasırgayı zar zor kontrol ediyormuş gibi.

Şortunu aşağı çekiyorum, o da yardım ediyor, yastıkların arasına kaybolana kadar tekmeliyor. Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama

yüzümdeki ifade hayranlığımı ele vermiş olmalı ki gülüyor — alçak ve biraz gergin bir şekilde, diğer herkese karşı sergilediği o kendini beğenmiş tavrından çok farklı bir şekilde.

"Sen çok, çok *büyük* gibisin," diyorum.

Yani, sanki daha önce hiç penis görmemişim gibi değil. Uzaylı değilim. Sağlık dersleri kitaplarında ve sekse en ufak bir ilginiz varsa kaçınılmaz olan, gece geç saatlerde internette yaptığım bulanık araştırmalarda yeterince görmüşlüğü var. Ama daha önce hiç, onu yakından, kendi ellerimle, ağızla ve sonunda da bedenimle hissetmek amacıyla açıkça ortaya çıkarılmış bir penis görmemişim. Ve kesinlikle hiç *böyle bir* tane görmemişim.

İnatçı bir turşu kavanozunu açan birinin tüm inceliğiyle külotunu aşağı çekiyorum. Taio'nun şaşkın homurtusu yarı eğlence, yarı tahrik.

O... ürkütücü. Penis, ancak atletik olarak tanımlanabilecek bir coşkuyla serbest kalıyor ve bir anlığına — belki iki — sadece ona bakıyorum, bu yolculuğun bu aşaması için tamamen donanımsız olduğumu fark ediyorum. Tüm beklentilerimi yeniden ayarlamam gerekiyor. Yani, Tanrım, normal penisler böyle mi görünür? Bunun için antrenman yapmalı mıydım? Bunun için bir yoga pozası falan var mı? Bundan sağ çıkabilecek miyim?

Taio yine kıkırdıyor, ama daha yumuşak bir şekilde. "Hey. Hey, buraya bak." Çenemi kaldırıyor, gözlerime bakmam için. Yanaklarında bir kızarıklık var ve gülümsemesinin arkasında bir kırılğanlık. "O kadar korkmuş görünme. Çok yavaş ilerleyeceğiz."

Rahat olmak istiyorum. Ateşli bir espri yapmak istiyorum, ama ağızımdan çıkan şey şu: "Sadece... çok... büyük bir penis. Detonator'dan bile daha büyüksün."

Bana sırtıyor. "Karşılaştırmalı araştırma mı yaptın?" Yüzüm kızarıyor. Tamam, belki titreşimi test ettim. *Kısaca. Bilim için.* "Beş yıldızlı yorumum için ayrıntılara ihtiyacım vardı. Şirkete yardım etmeye çalışıyordum."

Taio gülüyor. "Buna sonra döneriz. Önce..." Eğiliyor ve yastıkların altına sakladığı siyah bir Trojan paketi buluyor. Beni yerinde sabitleyen bir bakışla, dişleriyle paketi yırtıyor, göz teması kurmayı hiç kesmeden, pratik bir zarafetle prezervatifi penisine geçiriyor.

Elleri dizlerimi bulur ve nazikçe onları daha da ayırır, beni kalemize ait peri ışıklı tavanın altında açar. Taio bacaklarımın arasına yerleşir, ağırlığını ön kollarında dengeleyerek yüzü benim merkezimle aynı hizada olur. Sanki beklentinin her mikro titremesini, nefesimin her çarpıntısını katalogluyormuş gibi, büyülenmiş bir şekilde izler. Penisinin başı deneme amaçlı olarak bana dokunuyor — içeri girmiyor, sadece orada biriken kaygan sıcaklığı okşuyor, işkence gibi gelen bir sabırla ileri geri sürüyor.

İçeri girmiyor. Bir kerede değil. Bunun yerine, ucunu yukarı aşağı sürüyor, alay ediyor, ıslaklığı topluyor, ağzı sessizce vücudumun titremesine tapınıyor. Sanki beni resmediyor, her sinir ucuna adını yazıyor gibi geliyor. Ona doğru eğiliyorum, hevesli, ama o geri çekiliyor, hayal kırıklığıma sırtını veriyor.

"Bekle," diyor, o kadar hafif bir sesle ki neredeyse beni mahvediyor. "Biraz daha ıslanman lazım." Sonra, ilerlemek yerine vücudumdan aşağı kayıyor ve nefesinin hızını, dudaklarının nemli sıcaklığını hissediyorum; iç uyluklarımdan yukarı doğru yavaşça bir çizgi çizerek yalıyor ve sonra tam da ona en çok ihtiyacım olan yere geliyor. Sanki bağımlı olan, doyamayan oymuş gibi, tekrar tekrar yalıyor, dili kararlı, aç bir şekilde daireler çiziyor, yasak kitaplarda okuduğun türden bir açgözlülükle.

Konuşmak bir yana, düşünemiyorum bile. Taio beni o kadar ıslatıyor ki, sanki vücudumun bir oyunu, kimsenin beni uyarmadığı gizli bir hile gibi geliyor.

Sonunda tatmin olduğunda — vücudumun sadece onun okuyabildiği gizli bir frekansta uğulدادığı zaman — bacaklarımın önüne diz çöküyor. Avuç içleriyle baldırlarımı kavrayarak, her iki bacağımı da nazikçe yukarı katlıyor, ayaklarımı göğsüne dayıyor. Gözlerindeki bakış, çaresiz, hayran ve biraz da hayranlık dolu, bir zamanlar beni utandırmış olabilirdi. Şimdi ise sadece açlığını körüklüyor.

Kendini hizalıyor, başını bana bastırıyor ve bekliyor. Sanki başka bir yeşil ışık, son bir "Bunu istiyorum" bekliyor gibi. Ayak parmaklarımı göğsüne doğru kıvrıp bir kez başımı sallıyorum ve o titrek bir gülümsemeyle nefes veriyor.

Acıya, ya da en azından tüm makalelerin uyardığı türden bir rahatsızlığa hazırlıyorum kendimi, ama o içeri girmeye başladığında hissettiğim şey acı değil. Baskı, yeni ve sınırlarımı zorlayan bir baskı, ama fena değil.

yoğunluğu başımı döndürüyor, daha fazlasını istemek için ona doğru kıvrılmama neden olan bir his. Yavaşça içeri giriyor, tüm bu süre boyunca yüzümü izliyor, sanki dünyanın en adanmış bilim adamıymış ve ben de onun tek deneğiymişim gibi her yüz buruşturmamı, titrememi ve nefes almamı gözleriyle emiyor.

Sonsuz bir itidal ile daha derine, *daha* derine itiyor ve her milimetre, varlığından haberdar olmadığım bir yere dönüş gibi hissettiriyor. Yanlarımdaki battaniyelere sıkıca tutunup başımı geriye bırakıyorum; kalemizin tavanı altın ışıklarla bulanık bir görüntü. Kendini içime gömerken başparmaklarıyla nazik daireler çiziyor, beni onun etrafında gergin bir şekilde doldurana kadar, dünya ikimize ve birleşen nefeslerimizin sessizliğine daralana kadar.

O kadar ıslakım ki kayma sürtünmesiz oluyor ve sonunda en dibe ulaştığında, yüzünde hayranlık ve inanamama karışık bir ifadeyle, o hissi ezberlemeye çalışır gibi, hareketsizce orada duruyor. Uzun bir saniye boyunca, ikimiz de hareket etmiyoruz, yoğunluğun içinde kaybolmuşuz. Vücudum onun etrafında nabız gibi atıyor, sözsüz bir yalvarış gibi, ve bacaklarımı birbirine sıkıştırdığımda, soğukkanlılığı çatlıyor.

"Siktir. Sana yapmak istediğim şeyler," diye inliyor, alçak ve gırtlaktan gelen bir sesle, ve hareket etmeye başlıyor—önce yavaşça, kalçalarını zar zor sallayarak, sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi. Bu his, algılayabileceğimden daha fazla, her vuruş ölçülü ve dikkatli, penisi acımasız, dikkatli bir ritimle içeri ve dışarı kayıyor. Titrediğini hissedebiliyorum, daha hızlı olma dürtüsüyle mücadele ediyor, ağzıyla gösterdiği aynı açlıkla beni ele geçirmek istiyor.

"Bekle," diye yalvarıyorum.

Biraz paniklemiş bir şekilde içimden çıkıyor. "Acıtıyor mu?" diye soruyor.

Kalbim güm güm atarken başımı sallıyorum. Parmaklarım titriyor, aramızdaki lateks bariyere uzanıyorum, kasıtlı bir yavaşlıkla onu sıyırıyorum. Parmak uçlarım onun ısınmış tenine dokunduğunda nefesi kesiliyor, prezervatif battaniyelerimizin yuvasına atılıyor. Onu tekrar girişime yönlendiriyorum, kaygan ve ağırlı. "Bence böyle daha iyi olacak. Sorun olur mu?"

"Sorun olmaktan çok daha fazlası." Yüzüme bakıyor; gözleri aralanmış dudaklarımı, boynumu kızarttığından emin olduğum kızarıklığı süzüyor. Tekrar giriyor, bu sefer daha cüretkar bir şekilde. Tek bir hamlede gidebileceği kadar derine dalıyor. Beni tamamen ele geçirirken, duvarlarım çıplak teninin etrafında gergin bir şekilde geriliyor.

. Bu his beni sarhoş ediyor. Kafam güzel oluyor. Buna, *ona* tamamen bağımlıyım.

İçime girip çıkıyor, artık daha sert, dikkatli hareketler yerini pervasız ve acil bir şeye bırakıyor. O bana artan bir güçle sallanırken, ben kendimi onun pazılarına tutunuyorum, tırnaklarımı batırıyorum; her itiş içimde bir zincirleme reaksiyon başlatıyor, sürtünme, dolgunluk ve teslim olmanın tatlı acısı. Çığlık atıyorum—kendimi tutamadan, sandığımdan daha yüksek sesle—ve o, göğsünden benimkine titreşen gırtlaktan gelen bir iniltiyle cevap veriyor. Kalçalarımı daha sert kavrarken ritmi bozuluyor, parmakları yumuşak ete batıyor, kontrolünün son iplikleri tamamen koparken boynundaki tendonlar geriliyor.

Vücudum zaten o kadar hazır ki dayanabileceğimi sanmıyorum, ama yine de geldiğinde yaşadığım boşalma şok edici; vahşi ve ham, içimi yakıp geçen bir patlama, beni boğazının çukuruna onun adını haykırarak ağlatıyor. Hemen ardından o da boşalıyor, son anda çekiliyor. Sıcak spermi klitorisimi bal gibi kaplıyor, ayak parmaklarımı zevkten kıvrılmaya iten günahkar bir tatlılık. Nefes nefeseyiz, alnı alnıma bastırılmış, ikimiz de ter ve sıcaklık ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağımız ortak bilinciyle birbirimize sarılmış durumdayız.

Yorganlara yarı dolanmış halde yere yığılıyoruz ve bir süre ikimiz de kıpırdamıyoruz. Düzensiz ve senkronize nefeslerimizi dinliyor, göğsünde yavaş daireler çizerek kendimi onun vücudunun gerçekliğine bağlıyorum.

Sonunda Taio sırt üstü dönüyor, beni de beraberinde çekiyor, böylece ben de onun güçlü, nemli teninin üzerine uzanıyorum, yüzüm boynunun yanına yapışıyor. Beni kaslı koluyla sarmalarken, vahşi ve düzensiz nabzının atışını hissedebiliyorum.

"Merhaba," diyor yumuşak bir sesle.

"Merhaba." Kemiklerim kayboldu. Süzülüyorum.

"Bu..." "İyi miydi?"

"Söz bulamıyorum."

Gülümsüyor; yüzünü tamamen değiştiren o sıcak, samimi gülümsemeyle. "Ben de."

"Daha fazlasına hazır mısınız? Yoksa biraz zamana mı ihtiyacın var?" diye takılıyorum, ama omurgamdan yukarı doğru kayan titreme keskin, biraz fazla gerçek. Dağılmış durumdayım, sinirlerim paramparça, her kasım gevşemiş, sanki kumaşın kendisi beni yatağa yapıştırmış gibi bu

battaniyelerin üzerine yayılmışım, sanki kumaşın kendisi beni yatağa yapıştırmış gibi. Bittim. Mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde tamamen çıplak kaldım. Birkaç dakikadan fazlasına ihtiyacım var. Kış uykusuna ihtiyacım var.

“Doymak bilmeyen küçük şey. Pandora’nın kutusunu açtım, değil mi?” Ona yaslanarak kıkırdıyorum. “Oh, benim kutumu kesinlikle açtın.”

Başım göğsüne çarpar, kahkahası derin ve gürültülüdür.

“Kendimi çok dolu hissediyorum,” diyorum, nefesim meme ucunu gıdıklıyor. “Seks her zaman bu kadar... sakinleştirici mi? Her şeyin çok doğru olduğunu hissediyorum. Bu, herkesin bahsettiği seks sersemliği mi?”

Başını sallarken çenesi saçlarımın üstüne dokunuyor. “Hayır, doğru kişiyle birlikte olduğunda böyle hissedersin.”

“Alaina’yla hissettiğin gibi mi?”

Omzuma hafifçe vurur, hayaletlerimizi sığınağımıza davet etmemem için sessiz bir uyarıda bulunur. “Hayır. Seninle hissettiğim gibi, Tweety.”

Hmmm. Ona daha da sokuluyorum. Titrememi üşüdüğüm sanıyor, bu yüzden yanımdan bir battaniye alıp beni ve kendi mahrem yerlerini örtüyor.

"Kitabını mı sakladın burada, yoksa sadece prezervatif mi?" Dişlerini göstererek gülümsüyor. "Sadece prezervatif."

"Kahretsin. Sonunu duymak istiyordum. Tekrar bir araya geliyorlar mı?"

Beni bırakmadan önce başımın üstüne üç kez hızlıca öpüyor. Hayal kırıklığına uğrayarak aşk yuvamızdan ayrılıyor, ama kırk yedi yıl sonra değil, birkaç dakika sonra erzaklarla geri dönüyor. İki eli de atıştırmalıklarla dolu, koltuğunun altına bir kitap sıkıştırmış ve bir uşak gibi ön koluna sıcak bir havlu asmış.

Bez, bacaklarımın arasından özenle geçiyor, Taio bana bakarken dokunuşu çok nazik. İşini bitirdiğinde, cips paketini yanıma koyuyor ve tekrar yanıma uzanıyor. İkimiz de sanki bu çok normalmiş gibi hâlâ çıplakız. Sanki bedenlerimiz her zaman ten ten temas halinde olmak için yaratılmış gibi. Beni kucaklıyor ve pembe kapaklı kitabı açıyor.

O bölümü bitirmeden uykuya dalıyorum, sesi kulağımda düşük bir uğultu gibi. Kalp atışları benim ninniye dönüşürken hikaye arka plandaki gürültüye karışıyor.

Rüyalarımnda onun ve hikayedeki kahramanın parçaları dönüp duruyor

—gülerken köşeleri kırışan koyu renkli gözleri, diş macunu kokulu öpücüklerinin beklenmedik tatlılığı, odunsu kolonyasıyla karışıyor. Bilinç ve uyku arasındaki o puslu alanda, tek bir düşünce beni sabitliyor...

Bu kahraman?

O benim olmayı seçti.

25. bölüm

Taio

*Water is wet. The sky is blue.
Charlie fell for Taio.*

Sabah ışığı, penthouse'un pencerelerine taktiksel bir saldırı gibi vuruyor, kamp kurduğum mermer mutfak adasına keskin çizgiler çiziyor. Arkamda kahve makinesi gürültüyle çalışıyor — çok fazla düğmesi olan, nasıl çalıştığını anlamam on beş dakikamı alan süslü bir Avrupa modeli — ve not defterim açık, kalemim sayfada istikrarlı bir şekilde ilerliyor.

Charlie hâlâ duşta. Duvarların arkasından akan suyun sesini duyabiliyorum ve birkaç dakikada bir, banyo kapısından onun şarkı söylediği boğuk sesi geliyor. Sanırım yeni albümünden bir şarkı. Melodi artık tanıdık geliyor, onunla geçirdiğim günlerin dokusuna sürekli olarak işlenmiş durumda.

İşime geri dönüyorum: kağıt kalplerinin stoğunu yenilemek.

Atlanta'da arka arkaya iki konseri var ve Charlie'yi tanıyorsam, muhtemelen sadece birini seçmemiştir. Eminim New York'a gitmeden önce kutusuna gizlice koyduğum kalpleri çoktan bitirmiştir. Stokları yenileme zamanı.

Tweety—

Unutma: Onlar için sahneye çıkmıyorsun. Onlarla kendini paylaşıyorsun. Arada

fark var.

Notu koparıp küçük bir kare şeklinde katlıyorum ve kahve fincanımın yanındaki büyüyen yığına ekliyorum. Sıradaki daha kolay geliyor:

Kafandaki "yeterli değilsin" diyen ses mi? O bir yalancı. Ona güvenme.

Ve bir tane daha:

Black Cat ve ben kulislerden izliyoruz. Aslında ben izliyorum. O muhtemelen uyukluyor. Ama ikimiz de seninle gurur duyuyoruz.

Bir an ona bakıyorum, sonra köşeye küçük bir çizim ekliyorum — gözleri çok büyük, berbat bir çöp adam kedi. Charlie gülecek. Amaç da bu.

Annen seninle gurur duyardı.
Ben gurur duyuyorum.

Dansçılar arkanda. Seni yakalayacaklarına güven — hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Kız arkadaşım çok seksi... Pardon, bu benim içindi.

—Taio

Durup, kalemi dudaklarıma dokunduruyorum. Bu notlar çok önemli — ışıklar çok parlak, kalabalık çok gürültülü ve şüpheler içime sızmaya başladığında onu ayakta tutacak sözler.

Eski hayatımda, sevgimi fiziksel varlığımla gösterirdim. Koruyarak. Müşteri ile hizmet veren arasındaki sınırları dikkatle koruyarak, ama yine de içten bir ilgiyi mümkün kılan bir şekilde. Ama Charlie ile birlikte, farklı bir şey keşfettim. Kelimeler onun için önemli. Özellikle yazılmış olanlar — belki annesinin kağıt kalpleri yüzünden, belki de uzun zamandır kelimelerinin magazin gazeteleri tarafından çarpıtılıp yanlış aktarılması yüzünden.

Bu notları yazarken, ona kimsenin elinden alamayacağı veya yanlış yorumlayamayacağı bir şey veriyorum. Sadece ona ait özel gerçekler.

Kahve makinesi bip sesi çıkararak hazır olduğunu bildiriyor ve kendime bir fincan dolduruyorum — sade, şekersiz, on altı yaşımdan beri içtiğim ve olduğumdan daha yetişkin görünmeye çalıştığım şekilde. Çatı katındaki mutfak absürt derecede iyi donanımlı; Charlie'nin ekibinden biri açıkça önceden haber vermiş. Tezgahın üzerindeki bir kasede taze meyveler, yerel bir fırından pastalar, bir orduyu doyuracak kadar atıştırmalık.

Bir kruvasan alıp notlarıma geri dönüyorum, başka ne yazabileceğimi düşünürken düşünceli bir şekilde çiğniyorum.

Yumuşak bir gümbürtü düşüncelerimi kesiyor ve başımı kaldırıp yanımdaki tezgahta beliren tanıdık siyah bir şekli görüyorum. Black Cat tüylü kışını doğrudan not defterimin üzerine indiriyor, dokunduğu her yüzeyin kendisine ait olduğunu bilen bir yaratığın üstün kayıtsızlığıyla kuyruğunu sallıyor.

"Selam dostum." Kulaklarının arkasını kaşıyorum, karşılığında gürültülü bir mırıldanma duyuyorum. "Dün gece neredeydin? Döndüğümüzde seni görmedim."

Bana yavaşça göz kırıyor, hiçbir açıklama yapmıyor. Muhtemelen battaniye kaleden gelen seslerden korkup bir yerlere saklanmıştı. *Akıllı kedi.*

"Yokluğumda seni özledim, biliyor musun? Senin yargılamaların olmadan New York çok yalnızdı." Elimi omurgasından aşağı kaydırıyorum ve mırıldanmasının titreşimi yoğunlaşıyor. "Ama Charlie sana iyi bakmış. Günde dört öğün yemek veriyormuş. Şımarıyorsun ve dürüst olmak gerekirse? Aferin sana. Sevilmenin tadını çıkar."

Daha fazla ilgi isteyerek başını avucuma sürtüyor. Ben de isteğini yerine getirip, parmaklarımı boynundaki yumuşak tüylerin arasında gezdirirken, zihnim bu kedinin onu bulmadan önce nasıl bir hayatı olduğunu düşünmeye dalıyor. Sahipsiz. Aç. Muhtemelen daha iyi bilmesi gereken insanlar tarafından itilip kakılmış

. Ve Şimdi burada, çatı katında yaşıyor ve gurme ton balığı yiyor, koŐullarının ne kadar dramatik bir Şekilde deĐiŐtiĐinin tamamen farkında değil.

Belki de bu konuda ortak bir yanımız var.

“Biliyor musun?” diyorum, altın rengi gözlerini inceleyerek. “Sanırım sana bir isim verme zamanı geldi.”

Bana, insan geleneklerini hiç umursamamış ve umursamayacak bir yaratığın boş ve kayıtsız bakışlarıyla bakıyor.

“Hayatımda zaten bir Tweety var,” diye devam ediyorum, yüksek sesle düşünerek. “O zaman Sylvester'a ne dersin? Temayı devam ettirelim. Rengin de buna uygun — siyah ve parlak. Ve   izgi film kötü adamı enerjisini de m  kemmek bir Şekilde yakalamıŐsın.”

Kedi esniyor, etkileyici dişlerini gösteriyor, sonra benim duygusal isim koyma t  renimi tamamen görmezden gelerek patisini yalamaya başlıyor.

“Evet, ben de   yle düşünmüştüm. Ton balığı gelmeye devam ettiği sürece sana ne isim verdiğimin umurunda bile değil.” Başımı sallıyorum, istemeden gülümsüyorum. “Haklısın. O zaman Sylvester olsun. Resmen aileye hoş geldin. Küçük ve yeni bir aile. Ama iyi bir aile.”

Tüylü vücudunun altından not defterimi geri almaya çalışıyorum, ama o tam bir   l   ağırlık. Kedilerin fizik kurallarını hiçe sayan tuhaf bir yeteneği olduğunu öğrendim: hareket etmek istemediklerinde iki kat daha ağır oluyorlar. Sonunda not defterini onun altından santim santim kaydırıyorum, o ise rahatsız edilen bir kraliyet mensubunun haklı öfkesiyle bana dik dik bakıyor.

“Bana   yle bakma. Diğer ebeveynin için güzel Şeyler yazmaya çalışıyorum.”

Hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. Bla—*Sylvester* ile kavganın ortasındaım

ile savaŐın ortasındaım ki yaklaŐan ayak sesleri duyuyorum. Dikkatim daĐılmıŐken banyo kapısı açılmış olmalı.

Charlie köşeyi dönüp mutfağa giriyor, saçları duştan hâlâ ıslak, uyluk ortasına kadar uzanan tiŐ rtlerimden birini giymiş. Yumuşak, dağınık ve son derece güzel görünüyor — makyaj, stil ya da kamuoyu önünde giydiği güzellik zırhına ihtiyaç duymayan türden bir güzellik. Sadece o, taze yüzlü, pembe yanaklı,   illeriyle. Çok gerçek.

“Günaydın,” diyor, çıplak ayaklarıyla bana doğru sessizce yaklaşıyor. Yürüyüşünde hafif bir aksaklık var — nedenini hatırladığımda boynuma bir sıcaklık yayılan bir hassasiyet.

"Sana da günaydın." Yanımdan geçerken elini tutuyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurmak için onu kendime doğru çekiyorum. "Nasıl uyudun?"

"Evet." Omzuma hafifçe vuruyor. "Uyandığımda yoktun. Neler oluyor?"

İç çekiyorum. "Tamam, konuşmamız gereken şeyi hatırlıyor musun?"

Yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "Bunun, babanın bir yargıcı rüşvet vermek için beni yasadışı bir plana dahil etmesiyle bir ilgisi var mı?"

Kalbim ağzıma geliyor ve orada çarpıyor. "Kim aradı?"

"Babam bu sabah çok erken aradı. Benim için tüm hukuki ve mali işleri o yönetiyor. Bu onun DNA'sında var."

Başımı eğiyorum. "Eh, baban üzerinde kesinlikle harika bir ilk izlenim bırakmışım."

"Oh, evet," diyor Charlie coşkuyla. "Senin, serseri bir paparazziyi ensesinden yakalayıp Grayson'ı neredeyse pestil gibi dövdüğünü görmüş. Seninle tanışmayı çok dört gözle beklediğini söylüyor."

Göğsümde bir sıcaklık hissedirim. "Bu çok rahatlatıcı. Peki şimdi ne olacak?" "Atlanta'daki konserleri vereceğiz, sonra New York'a uçup bir

açıklama yapacağız. Çocuk oyuncağı."

"Ya haber sızarsa?"

Kaşlarını kaldırdı, dudakları şakacı bir yarım gülümsemeye büründü. "Muhtemelen dünyanın sonu gelir. Gerçek bir kıyamet, zombi istilas falan."

"Umurunda değil mi?"

"Ben her zaman bir şekilde manşet olacağım, Taio. Onlara komplo kurmak için ilginç bir şey versem de olur. Kızgın değilim, bebeğim. Ben... nasıl olduğunu merak ediyorum. Baban için üzüldüm. Seni bana karşı kullanmaya çalıştığı için çok üzgünüm."

Derin bir nefes verdim. "Bunu sadece ben söyledim diye biliyordu. İkimiz için ne kadar heyecanlı olduğumu. Senin benim için ne kadar önemli olduğunu. Beklemiyordum ki..."

"Şşş." Oturduğumda gözlerimiz aynı hizaya geliyor. Parmak ucuyla kaşlarımın arasındaki çizgileri izlerken gözlerime bakıyor. "Önemli değil. Bu yüzden kendini suçlamana izin vermeyeceğim. Sen ve

ben? Artık bir takımız. Senin sorunlarını da benimkileri çözdüğümüz gibi çözeceğiz—birlikte.”

Onu ellerimle sarıp, silüetini okşuyorum. “Nasıl uyudun?”

“Ölü gibi. Meğer orgazm melatonin’den daha iyiymiş. Birden fazla orgazm mı? Neredeyse tıbbi bir sakinleştirici gibi.” Yüzümdeki ifadeye—gururlu ve şaşkın arasında bir şey—gülümsüyor, sonra arkamdan uzanıp kahve fincanımı alıp uzun bir yudum alıyor. “İyy, nasıl sade içiyorsun? Bu sanki ceza gibi.”

“Alışmak gerekiyor.”

“Alışmak gereken bir yardım çılgılığı.” Ama yine de burnunu kırıştırarak bir yudum daha alıyor. “Tamam. Ee.” Yüzü daha ciddi bir ifadeye bürünüyor, şakacılığı kayboluyor. “Hesaplaşma için hazır mısınız?”

“Hesaplaşma mı?”

“Sage buraya geliyor. Ben duş alırken bana mesaj attı. Aslında, ben duş alırken bana yaklaşık otuz altı kez mesaj attı.” Charlie kahve fincanını masaya koydu ve telefonunu çıkardı, sanırım bir dizi hasar raporunu kaydırarak inceledi. “O çok kızgın, Taio. Büyük K harfiyle yazılan Kızgın. Ünlem işaretlerini kullanmayı bırakıp nokta kullanmaya başladığı türden bir kızgınlık, bu da durumun ciddi olduğunu gösterir.”

“Durum ne kadar kötü?”

“Grayson bir gecede sosyal medyada ortalığı birbirine kattı.” Telefonu bana doğru çevirip Instagram hikayesinin ekran görüntüsünü gösteriyor: Grayson’ın ustaca aydınlatılmış yüzü ve şu başlık: *Bazı insanlar sana gerçekte kim olduklarını gösterir. Onlara ilk seferinde inan.*

“O...” Utanmış, incinmiş ve muhtemelen mahcup. Ama ben bunu söylemiyorum. “...tam bir serseri.”

“Oh, daha da kötüleşiyor.” Bir sonraki ekran görüntüsüne kaydırıyor. “Bana aldatan diyorlar, o da bu yorumları beğeniyor. DM’lere, sanki yanlış yapan benmişim gibi gösteren, anlamsız saçmalıklarla cevap veriyor. Ve görünüşe göre” —tekrar kaydırıyor— “Grayson adında biri, TMZ’ye ‘anonim kaynak’ olarak bizim ‘sorunlu ilişkimiz’, benim ‘dengesiz davranışlarım’ ve ‘güvenlik ekibimden biriyle olan uygunsuz yakınlığım’ hakkında röportaj vermiş.”

“Hepsi on iki saatten az bir sürede mi oldu?” “Ünlülerin dedikoduları asla uyumaz.”

“Uyumalı.” Çenem geriliyor. “Hikayenin kontrolünü tamamen ele geçirdi.” “Elbette. Beni kötü adam gibi gösterip kendisi kurban rolünü oynamaya çalışıyor.” Charlie’nin sesi düz, boyun eğmiş. “O kadar da yaratıcı değil. Bu, ‘*Zehirli Eski Sevgili El Kitabı’nın* birinci sayfası gibi. Ama işe yarıyor—yorumlar şimdiden beni sürtük olarak nitelendiren ve Grayson’ın daha iyisini hak ettiğini söyleyenlerle dolmaya başladı.” “Bebeğim—”

“Biliyorum. İnternetteki yabancıların ne düşündüğünün önemi olmaması gerektiğini biliyorum. Ama önemi var, çünkü o yabancılar bilet alıyor, şarkıları dinliyor ve gelecek yıl bir kariyerim olup olmayacağına karar veriyorlar.” Artık ona bakmaya dayanamıyormuş gibi telefonu tezgahın üzerine yüzüstü koydu. “Sage bir strateji isteyecek. Bir yönlendirme. Bunu olduğu gibi göstermeyecek bir yol.”

Bunu bir an düşünürüm, seçenekleri zihnimde tartarım. “Yani, muhtemelen durumu çevirebilir. Sanki bu sadece sen ve Grayson arasındaki bir kavga gibi gösterebilir—ateşlenen bir sevgililer kavgası. Ortam gerginleştiği için seni almaya korumayı çağırdın. Restoranın dışındaki yüzleşme ise sadece benim aşırı koruyucu davranmam, işimi yapmamdı. El ele tutuşmanın romantizm değil, teselli olduğunu söyleyebiliriz. Büyük bir olay haline gelmesine gerek yok.”

Charlie sessiz. Fazla sessiz. Tezgâha bakıyor, parmaklarıyla mermerin üzerinde desenler çiziyor.

“Ne?” diye soruyorum.

“Bunu çarpıtmak istemiyorum.” Gözlerime bakıyor ve ifadesinde yeni bir şey var. Daha önce görmediğim, çelik gibi sert ve kararlı bir şey. “Bıktım, Taio. Beni olmadığım biri gibi gösteren stratejilerden, yalanlardan ve özenle hazırlanmış hikayelerden bıktım.”

“Tamam...”

“Yıllardır başkalarının benim hikayemi anlatmasına izin veriyorum. Yöneticiler, dünyanın hangi Charlie Riley’i göreceğine karar veriyor. Bir halkla ilişkiler uzmanı, imajımı güçlendirmek için sahte ilişkiler düzenliyor. Stilistler, kendim için asla seçmeyeceğim kıyafetleri giydiriyor. Ve her

gerçek bir şey olduğunda, her gerçek bir şey hissettiğimde, markaya uymadığı için onu gömmek zorunda kaldım.” Nefes alıp kendini topladı. “Bir marka olmaktan yoruldum. Bir insan olmak istiyorum.”

“Sen benim için her zaman bir insandın.”

“Biliyorum. Bu yüzden sana aşık oldum.” Bunu sanki evrenin bir gerçeğiymiş gibi, basitçe söylüyor. Su ıslaktır. Gökyüzü mavidir. Charlie, Taio’ya aşık oldu.

“Peki ne yapacaksın?”

“Gerçeği söyleyeceğim,” diyor, sanki bu çok açılmış gibi. Sanki bu çok kolaymış gibi, oysa ikimiz de bunun hiç de kolay olmadığını biliyoruz. “Sen ve ben birlikteyiz. Grayson ve ben, artık sona ermiş bir PR anlaşmasıydık. Hepsi bu. Hikayenin tamamı bu. Dünya cevaplar istiyor ve sosyal medyanın şu anda teoriler, spekülasyonlar ve senin kim olduğunu ve gerçekte neler olup bittiğini öğrenmek isteyen insanlarla dolup taşıdığını biliyorum.” Omuzlarını dikleştiriyor. “Ama onlara uygun bir hikaye sunmak benim işim değil. Onlara özel hayatımı sergilemek zorunda değilim.”

“Peki ya sonuçları? Manşetler? Şey...”

“Ne yaparsam yapayım olacak,” diye nazikçe sözünü kesiyor. “Eğer bir şeyler uydurursam, eninde sonunda gerçeği öğrenecekler ve bana yalancı diyecekler. Eğer sessiz kalırsam, boşlukları en zarar verici hikayeyele dolduracaklar. Bunu gerçekten kontrol etmenin tek yolu... etmemek. Ne olacaksa olsun. Biz iyi olduğumuz sürece, dünyam dönmeye devam eder.”

Ona bakıyorum, göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Bu kadın, sadece birkaç hafta önce magazin dergilerinin ne yazacağından korkuyordu. Tüm varlığını kamuoyunun algısını yönetmek üzerine kurmuştu. Gerçek aşkın karmaşıklığıyla yüzleşmek yerine ilişkisini saklamıştı.

Ve şimdi gerçeği seçiyor. Samimiyeti seçiyor. Bizi seçiyor—her şeyi açıkça ortaya koyarak, sonuçları ne olursa olsun.

“Bundan emin misin?” diye soruyorum, ona şüphe duyduğum için değil, ne karar verirse versin onu destekleyeceğimi bilmesini istediğim için. “Çünkü bir kez bunu yüksek sesle söylediğinde, geri dönüşü yok.

Hayatın değişir. Benim hayatım değişir. Başkalarının hakkında fikir sahibi olacağı bir hikaye haline geliriz.”

“Biz zaten bir hikayeyiz. New York’ta o kameralar bizi balkonda sarılırken yakaladığından beri öyleyiz.” Bana uzanıyor, parmakları gömleğimin önünü kavırıyor. “Tek soru, bu hikayeyi başkalarının mı yazmasına izin vereceğimiz, yoksa kendimiz mi yazacağımız.”

“O zaman ben de seninleyim.” Elimi onun elinin üzerine koydum. “Neye ihtiyacın olursa olsun, bunu nasıl halletmek istersen—ben seninleyim.”

“Bu, yüzünün her yerde görünmesi anlamına gelse bile mi? İnsanlar geğmişini kurcalamaya başlasa bile mi?”

Bu soru, muhtemelen onun niyetinden daha ağır bir etki yaratıyor. Geğmişim. Babam. Yıllarca avukatlık masraflarını karşılamak için yaptığım eskortluk işi. Bunların hepsi, araştırmaya yeterince hevesli olan herhangi biri tarafından ortaya çıkarılmayı bekliyor.

“Öyle olsa bile,” diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. “Buna birlikte göğüs gereceğiz.”

Bana doğru eğilir, yanağıma yumuşak bir öpücük kondurur, sanki bu temastan güç alıyormuş gibi bir an orada kalır. “Bunu söylemek için henüz çok erken, ama ne demek istediğimi biliyorsun.”

"Bunu söylemek için henüz çok erken olduğunu kim söyledi?"

"*Cosmo*, *CosmoGirl*, *Vogue* ve ayrıca yaklaşık otuz kez yaptığım o Disney Prensesleri testi."

"Onlar öyle demiyor... Bekle, ne? Otuz kez mi? Neden?"

şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Çünkü Belle olmak istiyorum. Sürekli Rapunzel çıkıyorum. Bu saçmalık."

Yüzündeki içten ıstırap, onu dayanamayacağım kadar on kat daha sevimli yapıyor.

"İstediğin prenses olabilirsin. Sana Belle diyeceğim.

Sence ben hangi prens olurum?"

"Beast, tabii ki." Bedenimin tamamını işaret ediyor. "Devasa birisin."

"Peki şuna ne dersin? Canavar Belle’i seviyor. Ve sen hazır olduğunda bunu gerçek dünyaya taşıyabiliriz. şunu bil ki, sen söylediğinde ben de hemen aynı şeyi söylemeye hazır olacağım."

Kara Kedi — yani, artık Sylvester — tek bir hızlı kedi vuruşuyla Charlie’nin koluna ve benim dirseğime vurarak tatlı anımızı mahvediyor.

“Oh, özür dilerim,” diye, insanların bebeklere ve hayvanlara karşı kullandıkları o saçma tiz sesle mırıldanıyor. “Bu sabah kediciğ efendime selam vermedim. Ne kadar da terbiyesizim! Günaydın, yakışıklı.” Çenesinin altını kaşıyor ve coşkulu bir mırıldanma karşılığını alıyor. “Kahvaltını yaptın mı? Taio sana ikinci kahvaltını verdi mi?”

“İkincisini mi?”

“Ne kadar akıllı, yakışıklı bir oğlan. Evet, öylesin. Evet, öylesin,” diye devam etti.

Kedi, sanki her kelimeyi anlıyormuş gibi, dayanılmaz derecede kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor.

“Hey,” diyorum, “sonunda ona bir isim verdim.”

“Öyle mi?” Charlie’nin eli kaşıma yarıda durur. Sesi dikkatlice tarafsız bir tona bürünür, bu da beni hemen şüphelendirir.

“Sylvester. Bilirsin, Tweety’im var, o yüzden uygun göründü...”

“Sylvester,” diye yavaşça tekrarlar. Yüzünde, bir elini kurabiye kavanozunda yakalanmış ama bundan pek de pişman olmayan bir çocuk gibi, bir anlık yaramazlık ve utangaçlık karışımı belirir.

“Evet. Uyuyor, değil mi? Siyah bir kedi, her zaman entrikacı, muhtemelen küçük sarı bir kuşu yemeye çalışıyor...”

“Sylvester smokinli bir kedi.”

“Ve?”

“Boş ver. Fark etmez. Harika bir isim.” Sesi fazla neşeli. Fazla uyumlu. O, çok geniş gülümsediği ve gözlerime tam olarak bakmadığı şeyi yapıyor. “Sylvester’a benziyor. Çok seçkin.”

Gözlerimi kısıyorum. “Charlie.”

“Ne?”

“Bana neyi söylemiyorsun?”

Dudaklarını ısıyor, belli ki bir şeyle mücadele ediyor. Kedi bile, bir dramın yaşandığını bilen ama umursamaya tenezzül etmeyen bir yaratığın kayıtsız ilgisiyle aramıza bakıyor. Sanki kalmasını istiyorsak, hemen daha eğlenceli olmamız gerektiğini ima edercesine, kasten esniyor.

Charlie derin bir nefes alır, omuzları yenilgiyle düşer. “Ona... çoktan isim vermiş olabilirim.”

"Ona isim vermiş olmalısın."

"Bir hafta önce falan. Belki daha da uzun zaman önce." Yüzünü buruşturur. "Ona Toothless diyorum."

"Toothless." Ona bakıyorum. "Ejderha gibi mi?"

"Sylvester'dan daha uygun!" Sanki bu tamamen makul bir seçilmiş gibi savunmacı bir tavırla söylüyor. "Tamamen siyah, kocaman gözleri var ve mutlu olduğunda pençelerini geri çekiyor, tıpkı filmdeki Toothless'ın dişlerini geri çekmesi gibi. Ve muhtemelen dışarıda Toothless adında binlerce siyah kedi olduğunu biliyorum, ama ona *yakışıyor*, tamam mı? O da buna tepki veriyor. Ben söylediğimde başını kaldırıyor. Şey, bazen. Canı istediğinde."

O bitirmeden ben gülmeye başlıyorum. Omuzlarımı sarsan ve gözlerimi yaşartan, karnımın derinliklerinden gelen kahkahalar. Charlie koluma vuruyor, ama o da sırtıyor, sabahki gerginlik bu anın absürtlüğü içinde geçici olarak unutuluyor.

"Belki de seçimi ona bırakmalıyız," diyorum.

"İyi fikir. Sylvester?" diye sesleniyor Charlie. Cevap yok. "Toothless?" diyor, seçimi lehine çevirmek için çok daha tatlı bir ses tonuyla. Yine de cevap yok.

"Black Cat," diyorum sert bir sesle. Kulakları dikiliyor, göz ucuyla bana bakıyor ve bakışları "*beni mi çağırdın?*" diyor. "Kahretsin. İş işten geçmiş olabilir, Charlie."

O, yenilgiyi kabul edercesine başını salladı. "Artık Black Cat adında bir kara kedimiz var. Tabii... öyle devam edelim."

O lanet kediye ne diyeceğimiz umurumda değil. Sadece onun "*biz*" demesi hoşuma gitti.

Söz konusu kedi kocaman esner, dişlerini gösterir, sonra tezgahdan atlar ve sanki bu konuşma onun seviyesinin altında gibi yemek kabına doğru ağır ağır yürür. Yemek kabı boştur, ama o yine de yanına konar, gözlerini düşmanca bir şekilde kıсарak, insan hizmetkarları olarak en temel görevimizde başarısız olduğumuzu sessizce ifade eder.

İşte istediğim şey bu, fark ediyorum. Sadece büyük, dramatik anlar değil—beyanatlar, yüzleşmeler ve battaniye kalelerindeki tutkulu geceler. Ama bu. Paylaşılan bir sabahın küçük, sıradan

samimiyet. Onun nefret ettiği kahve. İki ismi olan bir kedi. Birbirine dolanmaya başlayan iki hayatın rahat ritmi.

"Hey." Elini tutuyorum, onu bana doğru çekiyorum. İsteyerek geliyor, elinde bir pasta, dudaklarında çoktan kırıntılar var, onları öperek temizlemeyi planlıyorum. "Neden ben? Bir sürü yabancıyla tanıştın. Neden beni tuttun?"

O, anladığını belirten bir şekilde başını salladı. "Çoğunlukla senden önce gelen diğer eskortların hepsi inanılmaz derecede hayal kırıklığı yarattığı için..."

"Charlie," diye homurdanıyorum. "Benim için ciddi ol. Bir kez olsun." Gülümsüyor. "Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"O gece anneme bana bir işaret göndermesi için yalvarmıştım. Vazgeçmeli miyim yoksa devam mı etmeliyim diye öbür dünyadan bir mesaj. Cevabının, kırııcı olarak da kullanılabilecek iki uçlu bir vibratör taşıyan devasa bir adam şeklinde geleceğini beklemiyordum, ama evrenden hediye istersen, ambalajını seçme şansın olmaz."

Yumuşak ama içten bir kahkaha kaçıyorum. "Yani annenin beni gönderdiğini mi düşünüyorsun?"

"Belki. Belki de değil. Ama tek bildiğim, o gece dikkatimi vermiştim. Başka bir gece olsaydı, belki de seni kaçırdım."

Kahve fincanımı kaldırıyorum. "Peki, annene şerefe."

"Evet," diyor Charlie, gözlerinde uzak bir bakışla. "Anneme şerefe."

Kapı zili çalar—keskin ve ısrarcı bir sesle. Sage, hesaplaşma için gelmiştir.

Charlie derin bir nefes alır, sırtını düzeltir ve benden uzaklaşır. Ama mutfağın eşiğinde durur ve geriye dönüp bakarken yüzündeki ifade göğsümü sızlatır.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce. "Ne için?"

Yumuşak ve kendinden emin bir gülümsemeyle, "Tüm hayatımı mahvetmeye değer biri olduğun için," der. Geri dönüp alnıma bir öpücük kondurur. "Kapıyı açar mısın? Ben gidip pantolonumu giyeyim."

"Sen kapıyı aç, ben de gidip pantolonunu giydireyim mi?"

Gülerek burnunu çeker. "Eninde sonunda Sage'in bizim tarafımızda olduğunu öğreneceksin."

“Bu onu hiç de daha az korkutucu yapmıyor,” diye mırıldanıyorum ayağa kalkarken; gözlerim, Charlie’nin koridordan uzaklaşp güvenli bir yere sığınmasını izliyor.

Kapı zili tekrar çalar, ama unutmadan bir not daha yazmak için yazma defterime geri dönerim.

Seni seviyorum, Charlie Riley.

Notu dikkatlice katlayıp yığına ekledikten sonra seslerin geldiğı yöne doğru ilerliyorum.

Hesap verme zamanı.

26. bölüm

Taio

So who is better? Me or The Detonator?

Banyo kapısı aralık bırakılmış, aralıktan çıkan buhar sanki kabul etmem gereken bir davetmiş gibi.

Atlanta'daki ilk konserin sabahı ve Charlie bir saatten fazladır o küvette. Muhtemelen stres atıyordur. Sage, sosyal medya stratejisi hakkında altı saat boyunca tartıştıktan sonra, akşam olana kadar oradan ayrılmadı. Daha doğrusu, Sage tartıştı. Charlie ise sadece hayır deyip durdu.

Açıklama yok. Yorum yok. Canavarı beslemek yok.

"İnsanlar senin tarafını da duymalı," diye ısrar etti Sage, kafese kapatılmış bir hayvan gibi oturma odasında volta atarak. "Sessizlik suçluluk gibi görünür. Sanki saklayacak bir şeyin varmış gibi."

"Artık saklayacak hiçbir şeyim yok," diye cevapladı Charlie, durgun su kadar sakin. "Gerçek ortaya çıktı. Taio ve ben birlikteyiz. Grayson ve benim ilişkimiz hiç gerçek olmadı. İnsanlar onun versiyonuna inanmak istiyorlarsa, bu onların seçimi."

Sage, sanki ben müvekkiline mantıklı davranmasını sağlayabilirmişim gibi bana baktı, ama ben sadece omuz silktim. Charlie seçimini yaptı ve ben bunu baltalamayacağım. İçimden bir ses, Grayson ortalıkta bulabildiği herkesi zehirlerken sessizliğin gerçekten en iyi yaklaşım olup olmadığını sorgulasa da

. Adam acımasız davranıyor — birkaç saatte bir yeni paylaşımlar yapıyor, her biri bir öncekinden daha pasif-agresif.

Ama Charlie rolünü oynamayı bitirdi. Ve dürüst olmak gerekirse? Bence yapabileceği en cesur şey bu.

Banyo kapısını yavaşça iterek açtım ve geldiğimi haber verdim. “Selam.”

Charlie omuzlarına kadar köpüklerin içinde, başı küvetin kenarına yaslanmış, AirPods’ları takılı. Gözleri kapalı ama hiç de rahatlamış gibi görünmüyor. Çenesi sıkı. Omuzları kulaklarına doğru çekiliyor. Bir eli, sanki bir darbeye hazırlanır gibi küvetin kenarını sıkıca tutuyor.

Dinlediği şey her neyse, hiç yardımcı olmuyor.

Küvetin yanına çömelip koluna nazikçe dokunuyorum. İrkilip gözlerini açıyor, sonra benim olduğumu görünce rahatlıyor.

“Üzgünüm.” Bir AirPods’u çıkarıyor. “Girdiğini duymadım.”

“Fark ettim.” Banyo paspasına oturuyorum, sırtımı duvara dayıyorum, isterse ona dokunabilecek kadar yakın ama onu rahatsız etmeyecek kadar uzak. “Ne dinliyorsun?”

“Hiçbir şey. Sadece beyaz gürültü. Yağmur sesleri. Kendi düşüncelerimi bastırmaya çalışıyorum.” Diğer AirPods’u da çıkarır ve ikisini de küvetin kenarına koyar. “İşe yaramıyor. Beynim herhangi bir yağmur fırtınasından daha gürültülü.”

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

“Pek değil.”

“Charlie.” Adını nazikçe itmek gibi söylüyorum. “Buradan senin çöküşünü görebiliyorum.”

O içini çeker, köpükler çenesine ulaşana kadar daha derine batır. “İyiyim. Sadece bugünü atlatmam lazım. İlk gösteriden sonraki her zaman en kötüsüdür.”

Elimi uzatıp alnındaki ıslak bir saç telini alıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. “Ne oldu, bebeğim?”

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Hareket ettiğinde su dalgalanıyor, sanki yaklaşmakta olduğunu hissettiği bir saldırıdan hayati organlarını korumaya çalışır gibi dizlerini göğsüne çekiyor.

“Korkuyorum,” diye itiraf ediyor sonunda, sesi kısık. “Neden korkuyorsun?”

“Her şeyden. Hiçbir şeyden. Bilmiyorum.” Kahkaha kılığına girmiş bir hıçkırık gibi boş bir ses çıkarır. “İnternet şu anda bayram ediyor. Grayson'ın anlattıkları galip geliyor çünkü konuşan tek kişi o. İnsanlar benim bir aldatıcı, bir sürtük, bir yalancı olduğumu düşünüyor — en sevdiğin hakaretini seç, bahsedenlerde hepsini gördüm. Ve bu gece o sahneye çıkıp hiçbirinin önemi yokmuş gibi davranmak zorundayım.”

“Önemli değil. Aslında değil.”

“Ama önemli. Çünkü o insanlar bilet aldı. O arenada olacaklar, binlerce kişi, ve bazıları kızgın olacak. Amerika'nın sevgilisini görmeye geldiler, ama bunun yerine aldıkları şey...” Başını salladı. “Ya biri bana sataşır mı? Ya biri bir şey atarsa? Ya—” Durdu, boğazını yutkundu. “Ya biri duyduklarına o kadar kızarsa ki, bu konuda bir şeyler yapmaya karar verirse?”

Gözlerindeki korku beni derinden sarsıyor. Bu artık itibar meselesi değil. Bu bir güvenlik meselesi. Dengesiz bir yabancıнын, onun pahasına bir mesaj vermek isteyebileceği çok gerçek bir olasılık.

“Hey.” Yanına yaklaşır, su altında elini tutuyorum. “Bana
ban
a.” İsteksizce bana bakar.

“Bu gece orada olacağım. Sahne arkasında, her saniye seni
izleyeceğim

. Biri sana ters bir bakış bile atarsa, ben hallederim. Bu tam anlamıyla benim işim, hatırladın mı?”

“Biliyorum. Ben sadece...” Elimi sıktı. “Kafamdan atamıyorum. Gözlerimi her kapattığımda, en kötü senaryoları görüyorum. Beynim felaket senaryoları üretmeyi bırakmıyor.”

Yüzünü inceliyorum — alnındaki gerginlik, alt dudağını ısırma şekli, gözlerinin altındaki gölgeler, dün geceki etkinliklerimize rağmen iyi uyuyamadığını gösteriyor. Kendi endişesinin tuzağına düşmüş durumda ve ne kadar güvence versem de mantıkla onu bu durumdan çıkaramayacağım.

Dikkatini başka bir şeye yöneltmesi gerekiyor. Sıfırlaması gerekiyor. Onu kafasından çıkarıp bedenine geri getirecek bir şeye ihtiyacı var.

“Charlie.” Sesimi rahat tutuyorum. “Detonator nerede?” Konu değişikliği karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. “Ne?”

"Vibratör. Hâlâ sende olduğunu biliyorum. Nerede?"

Boynuna bir kızarıklık yayılıyor, buharın arasından bile görünüyor.

"Neden?"

"Sadece merak ettim."

"O..." O tereddüt etti, aniden büyülenir
büyülenir etkilenir "İç çamaşırı çekmecemde."

"Pili şarjlı mı?"

Yüzüm daha da kızardı. "Yarı yarıya."

Yüzümde bir sırtıış yayıldı. "Oh, gerçekten mi?"

"Kapa çenenı."

"Hiçbir şey demiyorum."

"Gülümsüyorsun. Bu bir şey ifade ediyor."

"Gülümsüyorum çünkü onu kullanmış olmanı inanılmaz seksi buluyorum." Yaklaşıyorum, dudaklarım kulağına yaklaşıyor.

"Söylesene, performansı nasıldı? Benden daha mı iyi?"

Şaşkınmış gibi yapıyor. "Hayır. Tabii ki değil." Sonra boğazını temizliyor. "Ama çok az farkla ikinci sırada."

Alnına bir öpücük kondurup ayağa kalkıyorum. "Kıpırdama."

İç çamaşırı çekmecesı tam da beklediğim yerdeydi — devasa gömme dolabın sağ üst köşesinde. The Detonator'ı ipek ve dantellerin arasında buldum, tam da dediğı gibi ambalajından çıkarılmıştı. Yakından bakınca bu şey daha da saçma görünüyordu, tüm o kıvrımları, düğmeleri ve yıkım vaatleriyle.

Banyoya geri döndüğümde Charlie küvette pozisyonunu değiştirmiş, daha dik oturmuş, su göğüslerine çarpıyordu. Meme uçları sertleşmişti—soğuyan sudan mı, yoksa heyecandan mı, emin değilim. Muhtemelen ikisinden de.

Oyuncağı ona uzatıp duvara yaslanarak rahat bir pozisyon alıyorum. "Göster bana."

Nefes alıyor, sonra bir nefes daha, cesaretini topluyor. Parmakları düğmeyi buluyor ve The Detonator, buradan bile duyabileceğim düşük bir titreşimle çalışmaya başlıyor. Yavaşça başlıyor, oyuncağı köprücük kemiğı boyunca, göğüslerinin arasına doğru kaydırıyor, nefesini kesene kadar her bir meme ucunu daireler çizerek okşuyor.

"Daha aşağı," diyorum ona.

O da itaat eder, vibratörü karnından aşağı, su yüzeyinin altına doğru sürer. Artık ne yaptığını göremiyorum, ama yüzünü görebiliyorum — dudaklarının aralanışını, gözlerinin kapanışını, başının porselen küvete doğru geriye eğilmesini.

"İşte böyle." Sesim kısılmış. "Aynen böyle."

Kalçaları suyun altında hareket ediyor, o hissi kovalıyor. Boğazından yumuşak bir inilti kaçıyor ve sikim buna tepki olarak zonkluyor. Eşofmanımın üzerinden kendimi avuçluyorum, saklamıyorum, bana ne yaptığını görmesine izin veriyorum.

Gözlerini açıp bana bakıyor, göz bebekleri panik ve beklentiyle genişlemiş. "İçime sokmamı ister misin?" Sesi neredeyse özür diler gibi, sanki izlenmek istemesi kötü bir şeymiş gibi.

"Evet," diyorum. Onun açgözlü olmasını istiyorum, mahvolmasını istiyorum.

"İkisini de kullanmamı ister misin?" Detonator iki uçludur, hem şaka hem de meydan okumadır, her iki ucu da çizgi film kötü adamlarının bıyığı gibi kıvrımlıdır. Bunu sorduğuna inanamıyorum ve bunu ne kadar çok görmek istediğime inanamıyorum.

"Ne istersen onu yap, bebeğim."

Charlie'nin eli biraz titriyor. "Denemek istiyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum," diyor. "Nasıl?"

Küvetin kenarında duran banyo yağını alıp avucuma döküyorum. Ne yapacağımı anlayan Charlie, Detonator'ı sudan çıkarıyor ve ben her iki ucunu da iyice yağlıyorum. Ağzımı kulağına yaklaşıyorum. "Arkanı dön."

Bana gözlerini kırptırıyor, cildi ter ve buharla zaten kayganlaşmış durumda. "Ne, yani..."

Başımı sallıyorum. "Dizlerinin ve ellerinin üstüne çök. Yavaş yavaş yapacağız, tamam mı?"

Pozisyonun tuhaflığını ve açıkta kalışını düşünerek tereddüt ettiğini gördüğüm bir an var, ama sonra gözleri yüzüme kayıyor ve yapıyor—dizlerini altına çekiyor, dirseklerini beyaz porselene dayıyor, başını eğiyor. Kıçının üst kısmı su yüzeyini aşıyor, köpükler akıp sırtının alt kısmında nehirler oluşturuyor. Vücudunun kıvrımlarına, dengede durmak için uyluk kaslarını gerdiğinde oluşan kasılmaya utanmadan, açıkça bakıyorum.

"Çok güzel," diyorum ona, o da gülümsüyor, sesinde gergin bir ton var. "Sen bir sapıksın."

“Bunu seviyorsun,” diye cevap veriyorum ve parmaklarımın arasında banyo yağını döndürerek ısıtıyorum. Yumruğumu sıkıp, yağın kıcının arasına yavaşça damlamasına izin veriyorum ve o seğiriyor, küçük bir kıkırdama kaçıyor. “Gıdıklanıyor,” diye mırıldanıyor, ama bu bir itiraz gibi gelmiyor.

Yağı ovuşturarak, başparmağımın ucuyla kık deliğinin çevresini daireler çizerek masaj yapıyorum ve o boğuk bir ses çıkarıyor, yüzünü çapraz kollarının arasına gömüyor. Yavaş ve nazikçe devam ediyorum, alışmasına izin veriyorum. Nefesi düzeldiğinde — omuzlarındaki gerginliğin erimeye başladığını görebildiğimde — oyuncağı yerleştiriyorum.

The Detonator'ın ucu kıvrımlarının arasına kayar, oradaki şişkin ete nazikçe çarpar. Sırtının kavislenmesini izlerim, dengeyi sağlamak için dizlerinin daha da açıldığını görürüm. Charlie'nin bacakları kuvvet için neredeyse fazla uzun görünür, sanki kendi gerginliğinden kaçmaya çalışıyormuş gibi. Oyuncağın tam istediği yerde olması için elini yönlendiririm, yumuşak silikon ucu öne doğru uzanır.

"Nefes al," diye hatırlatıyorum ve o da öyle yapıyor, fayanslardan yankılanan titrek bir nefes. İlk kaygan santim içeri kayıyor ve o nefesini tutuyor, omurgası ormanda ürkmüş bir hayvan gibi bükülüyor. Bir elimle kalçasını sabitliyorum, onu kısıtlamak için değil, sadece burada olduğumu göstermek için.

"Çok yoğun," diyor, kollarıyla sesini boğarak.

"Çok iyi gidiyorsun, bebeğim. Hazır olduğunda."

Oyuncağı geriye doğru itiyor, önce tereddütlü, sonra biraz daha kuvvetli. Oyuncağın kıvrımı içinden kayboluyor ve o inliyor, başını yana çevirip tepkimi görebilmek için. Gözlerini sabit tutuyorum, devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

İkinci uç kıcının üzerinde asılı kalıyor. Dudaklarını ısıyor, kararsız, ve bir an için duracağını düşünüyorum. Ama sonra hareket ediyor, kalçalarını kaldırıyor, utanma numarası yapmadan kendini bana sergiliyor.

"Dene," diyor dudaklarıyla. Zar zor duyuluyor.

İkinci ucu tekrar yağlıyorum, parmaklarım titriyor çünkü hiç kimseyi şu anda onu istediğim kadar istememiştim ve kontrolümü kaybetmeyi göze alamam. Onu ona bastırıyorum, çok hafif bir baskı uyguluyorum, ne olacağını anlaması için yeterli olacak kadar.

Charlie bu hissi hissedince titriyor, omurgasından aşağıya doğru bir titreme yayılıyor. Ellerinin porselen üzerinde kasılmasını izliyorum — parmak eklemleri

beyazlaşır, parmakları açılır, hayatı pahasına küvete tutunur. Suyun sessiz şapırtısı ve nefesinin hışırtısı dışında hiçbir ses yok, sonra ikimizi de şaşırtan küçük, şaşkın bir kıkırdama.

"Çok mu fazla?" diye soruyorum, baskıyı hafifletmeye başlamışken, ama o başını sallıyor, alnını kollarına dayıyor.

"Hayır, sadece..." Kalçalarını geriye doğru itiyor, artık ısrarcı. "Yavaş ol?"

Öyle yapıyorum. Oyuncağın başını ona doğru hareket ettiriyorum, işin çoğunu açının ve yağın yapmasına izin veriyorum. Charlie sallanmaya başlıyor, çok hafifçe, sanki acı ve zevk arasındaki tatlı noktayı arıyormuş gibi. Vücudu geriliyor, sonra titriyor, avucumun altındaki kas çıkıntısı her yeni santimetrede zıplıyor. Oyuncak nihayet yerine oturduğunda, yüksek ve çaresiz bir inilti çıkarıyor.

"İşte burada," diye mırıldanıyorum, sesim çakıllı bir yol gibi, ve avuç içlerimle omurgasının çıkıntılarını izliyorum, hem şefkatli hem de vahşi bir dokunuşla her bir omurgayı ele geçiriyorum.

Kontrol düşmesine basıyorum ve titreşim iki katına çıkıyor. Charlie'nin nefesi kesiliyor. Ne tam bir hıçkırık ne de tam bir kahkaha, sadece saf bir duygu olan bir ses çıkarıyor. Sürtünmeyi kovalayarak oyunağa doğru ittiğinde su şapırdıyor.

"Siktir, Taio." Sesi boğuk, heceleri kırılğan. "Yapamıyorum... bu çok..."

Sert bir şekilde orgazm oluyor, vücudunu bir devre kesintisi gibi delen sessiz bir çılgılık. Her kası geriliyor, uylukları sıkışıyor ve sonra titriyor, ve onu suya batmaktan alıkoyan tek şey, emayeye tırnaklarını geçmesi. Etrafındaki kabarcıklar sönüyor, yerini hırıltılı nefeslere ve artçı sarsıntıların titremesine bırakıyor. Elimi kaygan sırtında yukarı kaydırıp oraya koyuyorum, sessiz bir çapa gibi, sarsıntılar azalırken onu sabit tutuyorum.

Bir şekilde hem rahatlama hem de utanç içeren bir inilti çıkarır ve yüzünü kolunun kıvrımına gömer. Hâlâ diz çökmüş, hâlâ oyuncak tarafından genişçe açılmış, ama artık daha yumuşak — sanki tuttuğunu bilmediği bir şeyi bırakmış gibi.

"Vay canına," diye nefes nefese, boğuk bir sesle söylüyor. "Sanırım yörüngeden çıktım." Rahatlıyor.

"Henüz bitmedi, bebeğim."

Yavaşça, dikkatlice, Detonator'ı çıkarıyorum, küvete daldırıp bir kenara koyuyorum. Sanki sırtını dönerse onu ısıracaktı gibi ona bakıyor. Ve daha üçüncü titreşim seviyesindeydik. Hâlâ titriyor, vücudu gevşek ve bitkin, ben de kıyafetlerimi çıkarıp onunla birlikte küvete giriyorum, arkasına diz çöküyorum. Su ılıklaşmış ama ikimiz de umursamıyoruz. Uyluklarının içi yağ ve sıcaklıkla kayganlaşmış, kalçalarını kavradığımda daha fazlasını isteyen bir şekilde bana doğru eğiliyor.

Alay yok. Gerginlik yok. Kendimi hizalayıp içeri kayıyorum, ilk başta yavaşça, ama çıkardığı keskin ve şaşkın inilti kararlılığımı paramparça ediyor. Sonuna kadar itiyorum, sapına kadar gömülüyorum ve o elinin arkasına adım haykırıyor.

Aminin sıkı tutuşu acımasız ve onu sertçe sikiyorum, ıslak derinin çarpışması banyoda yankılanarak yüksek ses çıkarıyor. Parmakları küvetin kenarını, bembeyaz olana kadar sıkıyor. Her nefes nefese soluk, banyo fayanslarında buğu oluşturuyor. Omzunun kıvrımını ısıyorum, pek de nazik değilim ve o inliyor, beklediğimden daha aç bir şekilde bana doğru itiyor.

“Tanrım, Taio,” diye haykırıyor. Sesi parçalanmış, her hecede bir titreme var. Elimi kışına koyup onu daha geniş açıyorum, daha derine giriyorum, ta ki dünya ısıya, sürtünmeye ve bedenlerimizin birbirine çarpışmasına daralana kadar. Şu andan başka hiçbir şey yok. O bu şekilde söylediğinde adım bile farklı geliyor—acil, ilkel. Daha önce hiç bu kadar bana ihtiyaç duymamıştı. Onun bana bu şekilde ihtiyaç duymasını asla istemiyorum.

Onun içinde en derine iniyorum ve beynimdeki tüm kelimeleri kaybediyorum; sadece sesler çıkarabiliyorum. Ellerim kalçalarını sıkıca kavıyor, çok sert, ama o bunu seviyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve işte bu, bitti. İlk nabız atışı içimi yırtıyor, kızgın, ve tam zamanında çekilip sırtına onu boyuyorum—sıcak, titrek, boğazımdan kopan müstehcen bir hece dizisi. Kışını bir tuval gibi kullanıyorum ve izimi bırakıyorum, kaygan teninde kayan izlerim, banyo yağının izlerini takip ediyor.

Charlie nefes nefese, kolları titriyor, son bir parça haysiyetle kendini ayakta tutmaya çalışıyor, ama zar zor. Saçları dağınık, karışık ve vahşi, nemli omuzlarına yapışmış. Gülüyor—sadece bir nefes,

gerçekten — ve yüzünü kollarının arasına gömerek çöküyor, kıcı hala havada. Arkasına diz çöküyorum, nefesim ciğerlerime girip çıkıyor, iki elimle onu sabit tutuyorum ki aşağı kayıp ikimizi de sonradan boğmayayım.

Bir dakika sonra bana bakıyor, gülümsemesi sersemlemiş ama şeytani. “Sen bir hayvansın,” diye fısıldıyor ve bu en büyük iltifattır.

“Kıpırdama,” diyorum zorlukla. Kollarım titriyor ama el düşunu kapıp, olabildiğince nazikçe onu yıkıyorum. Su ılık bile sayılmaz, bu yüzden çığlık atıp kıvranıyor ama kaçmaya çalışmıyor. İşimi bitirdiğimde, bana poposunu sallayıp sırtıyor, sonra memnun bir iniltiyle bulanık suya geri dalıyor, orgazm sonrası coşkusuyla suda süzülüyor.

Arkasına kayıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, sırtı göğsüme yaslanıyor, orgazmın ardından vücudu neredeyse hareketsiz kalıyor, ben de onu suda kucaklıyorum. Baş omzuma yaslanıyor, ıslak saçları çeneme dolanıyor ve teninin ısısı boğazımın içini ısıtıyor.

Boş ayağımla su musluğunun koluna hafifçe dokunuyorum ve musluk çığlık atıyor, ardından taze, kaynar bir su akışı fışkırıyor. Kabarcıklar çöküyor ve dönüyor; su, yağ ve onun kararlılığından geriye kalan her ne varsa ile süt rengi bir hal alıyor. Tek kelime etmiyor, sadece yeni sıcaklığın dizlerinin üzerine akmasına izin veriyor. Banyo akan suyun sesiyle doluyor, nefesinin minik hırıltılarını bastırıyor.

Omzuna, boynundaki benine, ter ve tur başlangıcından beri biriktirdiği o baş döndürücü parfümün tadı gelen saç çizgisinin ensesine öpücükler konduruyorum. İç çekiyor, memnuniyetten çok erimiş gibi. Onu bir soru işareti gibi sararım — kendini kapana kısılmış hissedecek kadar sıkı değil, bırakıyorum diye düşünecek kadar gevşek de değil. Charlie ile aramızda her zaman kapıyı kilitlemeden tutunma dansı olmuştur. Ama o her zaman kalır.

Konuşmaya başlıyor ve bunun ona ne kadar zor geldiğini anlıyorum — sanki küvetin dibinden kelimeleri yukarı çekiyormuş gibi. “Sanki... bilmiyorum...”

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. “Şşş,” diye fısıldıyorum, sesim nemli saçlarına karışıyor. “Bir dakika sadece süzül. Zihnini

.” Kollarımı ona biraz daha sıkı sarıyorum. “Ben yanımdayım.” Nefesi uzun ve derin, sanki sözlerim derisinin altındaki gizli bir düğmeyi bulmuş gibi, gerginliği uzuvlarından akıp gidiyor, bana karşı kemiksiz bir şekilde uzanıyor.

Bir süre sessizlikten sonra, başının tepesine öpücük konduruyorum. “Peki, seni orgazma ulaştırmada kim daha iyi? Ben mi, yoksa Detonator mu?”

Omuzlarını silkerek bana bakıyor, yüzünde yaramaz bir gülümseme belirliyor.

Sonra bana cevap vermeden, aniden uykuya dalmış gibi davranarak, sahte horlama sesleri çıkararak odadan çıkar.

27. bölüm

Charlie

*I choose you. In front of everyone.
No more hiding.*

Son nota, nefesini tutmuş gibi havada asılı kalır.

Otuz bin kişi bu stadyuma sığışmış durumda. Bu gece buraya ne bekleyeceklerini bilmeden gelen otuz bin yabancı. Söylentilerin doğru olup olmadığını bilmeden. Sahnedeki kadının, hatırladıkları sevimli kız mı, yoksa az önce okudukları skandal mı olacağını bilmeden.

İki saat boyunca onlara sahip olduğum her şeyi verdim. Her şarkıyı, her dansı, vücudumdaki her bir damla enerjiyi. Kendimi tutmadım. Dikkatle hazırlanmış bir versiyonumu sergilemedim. Sadece... kendim oldum. Dağınık, kusurlu ve tamamen, korkutucu derecede tutkulu.

Ve şimdi bir sessizlik anı var. Spot ışıklarının denizine bakarken kısa bir açıklık. Her şeyin büyüklüğüne odaklanıyorum.

Bir kalp atışı. İki.

Sonra dünya patlıyor.

Kükreme bana fiziksel bir güç gibi çarptı — göğsümü titreten ve ciğerlerimden nefesimi çalan bir ses duvarı. Ayakta duran, çığlık atan, alkışlayan, ağlayan bir insan sürüsü. Gürültü o kadar yüksek ki, kendi başına bir tür sessizliğe dönüşüyor, diğer her şeyi bastıran, kızgın bir onay dalgası.

Sahnenin ortasında duruyorum, göğsüm inip kalkıyor, ter şakaklarımdan damlıyor ve tüm bunların beni sarmasına izin veriyorum. Işıklar. Ses. Bu arenanın her köşesinden fışkıran, ezici, imkansız sevgi.

Geldiler. Her şeye rağmen. Grayson'ın zehrine, magazin manşetlerine ve internetin acımasızlığına rağmen. Geldiler, kaldılar ve şimdi ayakta durup bana buna değdiğini söylüyorlar.

Bunun olacağından emin değildim. Bu sabah küvette, felaket senaryoları kurarken, bu gecenin yüzlerce farklı versiyonunu hayal ettim. Sesimi bastıran yuhalayanlar. Kalabalığın arasında acımasız mesajlar yazan pankartlar. İnsanlar gerçek beni gördüklerinde sevelemeseydim olduğum konusundaki tüm korkularımı doğrulayacak soğuk, kibar bir karşılama.

Bunun yerine, bunu yaşadım.

Dansçıları etrafımı sarmış, yüzlerinde aynı gülümseme var. Mia elimi tutuyor, sıkıca sıkıyor, yanaklarından gözyaşları akıyor. Kenny beni terli bir yan kucaklamaya çekiyor, kulağıma gülüyor. Yedek vokalistler zıplıyor, birbirlerine beşlik çakıyor, birlikte başardığımız şeyin parıltısının tadını çıkarıyorlar.

Bu, şimdiye kadarki en iyi gösterimizdi. Koreografi kusursuz ya da vokaller mükemmel olduğu için değil — ki öyleydiler, *gerçekten öyleydiler* — ama bu gece bir şeyler değiştiği için. Benimle seyirci arasındaki görünmez bir bariyer yıkıldı ve kariyerimde ilk kez, onlara *karşı* performans sergilemiyordum. Onlarla paylaşıyordum.

Taio'nun notunda da bu yazıyordu. Bugün, kağıt kalpler kutumdan seçtiğim not bu.

Onlar için sahneye çıkmıyorsun. Onlarla kendini paylaşıyorsun. Arada bir fark var.

Haklıydı. O her zaman haklıdır.

Kanatlara doğru dönüp, sahne görevlileri ve ekip üyelerinin oluşturduğu kaosun içinde onu bulana kadar arıyorum. Sahnenin hemen yanında, tam da olacağına söz verdiği yerde duruyor ve buradaki herkesten daha coşkulu bir şekilde tezahürat yapıyor. Ellerini ağzının etrafında birleştirip

sesini yükseltmiş, kalabalığın gürültüsünden dolayı tam olarak ne dediğini duyamıyorum ama dudaklarını okuyabiliyorum.

İşte benim kızım.

Kalbim ikiye ayrılıyor, acı, gerçek ve durdurulamaz bir şekilde.

Bilinçli bir karar vermeden ayaklarım hareket ediyor. Sahneyi geçip kanatlara doğru koşuyorum, topuklu ayakkabılarım davul setinin yakınlarında bir yerde kalmış, çıplak ayaklarım sahnenin pürüzsüz yüzeyine çarpıyor. Kalabalığın tezahüratı değişiyor, şaşkın ve meraklı bir şekilde, gölgelere doğru koşuşumu izliyorlar.

Taio ne yaptığımı fark edince gözleri fal taşı gibi açılıyor. Başını sallıyor, ellerini kaldırıyor, *Charlie, yapma* gibi bir şey söylüyor ama ben çoktan oradayım, parmaklarım bileğini kavırıyor ve onu ışığa doğru çekiyorum.

Tam yarım saniye direniyor. Sonra hafifçe sendeleyerek, beni takip edip sahneye çıkıyor.

Dev ekran bizi hemen yakaladı. Yüzlerimiz, altı metre boyunda, arenadaki ekranlara yansıtıldı. Taio spot ışığında donakaldı, omuzları kulaklarına doğru çekildi, elleri sanki aniden kolları için çok ağırlaşmış gibi yanlarında garip bir şekilde sallanıyordu — sadece farların ışığında değil, otuz bin çift gözün toplu bakışında yakalanmış bir geyik gibi.

Ama o gergin olsa da, ben hayatımda hiç bu kadar emin ve kendinden emin olmamıştım.

Ellerimi uzatıp yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum ve onu öpüyorum. PG tarzında.

Uzun bir öpücük değil. Tutkulu, filmlerdeki gibi bir ilanı değil. Yumuşak, tatlı ve basit; yüksek sesle söylemeye korktuğum her şeyi anlatan bir dudak teması. *Seni seçiyorum. Herkesin önünde. Artık saklanmak yok.*

Kalabalık çılgına dönüyor.

Gürültü bir şekilde eskisinden daha da yüksek — çığlıklar, ısıklık sesleri ve ayak seslerinden oluşan bir tsunami, altımızdaki sahneyi sallıyor. Öpüşmeden geri çekilip Taio'ya bakıyorum ve ifadesi dehşetten şaşkınlığa dönüşmüş, sanki bunun gerçekten olduğuna inanamıyormuş gibi.

“Merhaba,” diyorum, ama bu kaosun içinde beni duyması imkansız.

"Merhaba," diye dudaklarını oynatıyor. Sonra, daha sessizce, sadece bana: "Sen delisin."

"Buna
bayılıyorsun."

"*Seni*
seviyorum."

Binlerce tanığın önünde sahnede söylendiğinde bu sözler farklı bir anlam kazanıyor. Bir söz gibi geliyor. Bir yemin gibi. Geri alınamayacak bir şeyin başlangıcı gibi.

Elini tutuyorum — bu sefer doğru düzgün, parmaklarımızı birbirine geçirerek, kapalı kapılar ardında el ele tutuştığımız gibi — ve ikimizi de kalabalığa doğru çeviriyorum. Dev ekranda, yakınlaştırılmış, inkar edilemez bir şekilde, birbirine kenetlenmiş ellerimiz görünüyor. Bunu çarpıtmanın imkanı yok. Bunu açıklayabilecek hiçbir PR stratejisi yok. Tam olarak görüldüğü gibi.

Charlie Riley, bir seçim yapıyor. Ben ise Taio'yu tüm dünyanın gözü önünde, alenen ve sonsuza dek sahipleniyorum.

Tezahüratlar durmuyor. Hatta daha da yoğunlaşıyor. Seyircileri tarıyorum, çok korktuğum öfkeyi, yargılamayı, hayal kırıklığını arıyorum. Ama tek gördüğüm gülümsemeler. Bu anı yakalamak için havaya kaldırılmış telefonlar. El sallayanlar, akan gözyaşları, onaylarını haykıran sesler.

Benim için mutlular.

Manşetlerde okudukları dışında hayatım hakkında hiçbir şey bilmeyen bu yabancılar... benim için *mutlu* oluyorlar.

Buna ihtiyacım yoktu. Taio'nun elini tutarken ve hayranlarımın sevgisi üzerimize yağarken, şimdi anladığım şey bu. Kararımı vermek için onların onayına ihtiyacım yoktu. Her ne kadar tüm basın danışmanları, menajerler ve iyi niyetli arkadaşlarım aksini tavsiye etse de, yine de onu seçerdim. Dünya beni bunun için nefret etse bile onu seçerdim.

Ama Tanrım, nefret etmediklerini bilmek ne güzel.

Özgün olmanın mutlaka yalnızlık anlamına gelmediğini bilmek güzel. Gerçekçi olmanın otomatik olarak reddedilmek anlamına gelmediğini bilmek güzel. Dışarıda bir yerlerde, güzel ve sade şeylerle sade bir hayat sürme ayrıcalığına sahip olan kalabalıklar arasında, benim kaotik, halka açık, dağınık, karmaşık... ama güzel hayatımı destekleyenler hala var.

Ve sonuçta, onlar neşeyi destekliyorlar. Kendi neşelerini. Benim neşemi.

Sadece daha fazlasına ihtiyacımız var, alabileceğimiz kadar çok.

Annem bunu çok severdi. Muhtemelen ağlardı. Elimi çok sıkı sıkı ve beni ne kadar sevdiğini söylerdi. Belki de... ben yeterliydim. Ben ve Spencer. Belki de onun özlediğini sandığım o büyük, sihirli aşk başından beri oradaydı. Her gün onun anısını yaşatan kızları aracılığıyla.

Umarım izliyorsundur anne. Seni seviyorum.

Taio elimi sıkıyor ve beni şimdiki zamana geri çekiyor. Kalabalık hâlâ tezahürat yapıyor, hâlâ kutlama yapıyor, ama enerji değişiyor — daha sıcak, daha kalıcı bir şeye dönüşüyor. Artık sadece heyecanlı değiller. Bir şeye tanık oluyorlar. Onlar da biliyor, biz de biliyoruz.

Taio'nun yanına yaslanıyorum, başımı bir anlığına omzuna dayıyorum. Yarın manşetler olacak. Yarın düşünce yazıları ve Twitter tartışmaları olacak ve muhtemelen Sage ile "hikayeyi yeniden yönetme" konusunda çok uzun bir konuşma olacak. Yarın her şey değişecek.

Ama bu gece, ben sadece sahnede, sevdiği adamın elini tutan, sonunda özgür olan bir kıyım.

"Teşekkürler, Atlanta!" diye bağıryorum mikrofona, sesim duygudan titriyor. "Burada olduğunuz için teşekkürler. Bana inandığınız için teşekkürler. Teşekkürler ki..." Taio'ya bakıyorum, o da bana o kadar sevgiyle bakıyor ki göğsüm ağrıyor. "En iyi yanlarımı paylaşmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

Birlikte sahneden inerken alkışlar son bir kez daha yükseliyor. El ele. Spot ışıklarının dışına, gölgelere, ne gelirse ona doğru.

Hayatım boyunca sahneye çıktım. Olmadığım biri gibi davrandım. Dağınık, karmaşık gerçeği, çalışılmış bir gülümseme ve mükemmel bir imajın arkasına sakladım.

Ama kariyerimin en iyi performansı, sahneye çıkmayı tamamen bıraktığım performanstı.

Sadece kendimi sevmeye izin verdiğim performans.

epilog

Charlie

She's going to be extraordinary.

Beş Ay Sonra

Pizza lastik büyüklüğünde.

Neredeyse hiç abartmıyorum. Taio ve ben, Vegas'taki dairemnden üç blok uzaklıktaki küçük bir pizzacı olan Gio's'ta kırmızı vinil bir masada oturuyoruz ve masamızın çoğunu kaplayan bu şey, orta boy bir SUV'nin yedek lastiği olarak da kullanılabilir. Peynir, yüzeyinde altın rengi havuzlar halinde kabarcıklanıyor. Pepperoni'nin kenarları çıtır çıtır olmuş, yağlı küçük kaplar halinde kıvrılmış. Bu, ruhumu hallelujah diye şarkı söyletecek türden, kalori bombası bir şaheser; beslenme uzmanımın elindeki incileri sıkıca kavramasına neden olacak, sıcak, peynirli bir canavar. Tur provaları sırasında haftalarca tavuk göğsü, kinoa ve lahana smoothie'leri yedikten sonra bu pizzaya evlenme teklif etmek istiyorum.

"Bu müstehcen," diyor Taio, kendi ağırlığı altında hemen sarkmaya başlayan bir dilimi kaldırarak. Ağızına götürebilmek için onu ikiye katlamak zorunda kalıyor. "Buna bayılıyorum."

"Gio's ölçülü olmaktan yana değil."

"Gio's kalp krizlerinden yana."

"Aynı şey."

Kendi dilimimi alıp muhtemelen çok büyük bir ısırık alıyorum, peynir ağızımdan pizzaya kadar uzun ipler halinde uzanıyor. Çok

asil. Tam bir pop yıldızı. Paparazziler beni şu anda görebilselerdi — çenemde sos, saçlarım dağınık bir topuzda, üzerimde şekilsiz krem rengi bir eşofman — bayram ederlerdi.

Taio, onun üzerinde en sevdiğim renkte giyinmiş: avcı yeşili bir Henley ve siyah pantolon. Yakışıklı ve sofistike görünüyor. Belli ki *birlikte* köprü trollerine dönüşmemiz gerektiğine dair notu kaçırmış.

Restorana daha fazla müşteri girerken kapıdaki zil çınılıyor. İçgüdüsel olarak, Taio ve ben kapıya bakıyoruz. *Hiçbir şey yok.* Çift, hostes masasına doğru ilerlerken fark edilmiyoruz.

On dakika önce içeri giren bir çift beni görünce bir an durup baktı, ama sadece gülümsediler ve masalarına geçtiler. Tezgâhtaki yaşlı bir adam bana bir göz attı, beni tanıdı gibi göründü, sonra hiçbir şey söylemeden calzone'sine geri döndü. Vegas işte böyle bir yer. Ünlüler burada mobilyalar gibidir. Onları fark edersiniz, belki tasarımlarını beğenirsiniz, sonra hayatınıza devam edersiniz.

Bu çok keyifli.

"Tamam." Ellerimi peçeteye siliyorum ve telefonuma uzanıyorum.

"Hazır mısın?"

Taio inledi. "Charlie..." "Söz vermiştin."

"Dinleyeceğime söz verdim. Yardımcı olacağıma söz vermedim."

"Sadece dene." AirPods'larımı çıkarıp bir tanesini ona uzattım.

"Sadece her şeyin mükemmel olduğunu söylemeni değil, gerçek bir geri bildirim istiyorum."

"Peki ya her şey mükemmelse?" "O zaman benim için hiçbir faydan yok."

Gülümser ve AirPods'u kulağına takar. "Daha kötüsü de denildi bana."

İlk parçayı çalışıyorum — geçen ay dolap büyüklüğünde bir stüdyoda kaydettiğim "Hurricane Season"ın sade bir piyano versiyonu. Prodüksiyon yok. Arka vokal yok. Dansçılar, ışıklar ya da gösteri yok. Sadece ben, eski bir Steinway ve içimden çıkardığım her ne kadar gerçek varsa o kadar.

Açılış notaları kulağıma doldurur ve Taio'nun yüzünü izlerim; ilk başta ilgisiz bir şekilde dinler, sonra dikkatini toplar, başı

gerçekten dikkatini verdiğinde yaptığı gibi hafifçe eğiyor.

Vokaller başlıyor. Sesim, ham ve işlenmemiş, her zamanki stüdyo cilvelerinden yoksun bir şekilde melodiyi taşıyor.

*Derinlere daldım, okyanusun dibini hedefledim
Dalgaların gürültüyü engellemesine izin verdim
Ama beni boğacağını sandığım şey
Bana nefes almayı öğretti*

Taio'nun eli elimi buluyor. Bir kez, iki kez sıkıyor.

Şarkı biter. Bir an için aramızda sessizlik hakimdir.

"Ee?" diye soruyorum. "Sözler biraz zayıf ama melodiyi beğendim. Stüdyoda biraz daha çalışılması lazım. İyi bir yapımcıya."

Yavaşça başını sallıyor. "Bir dakika bekler misin, Tweety?

Eleştirmeye başlamadan önce? Charlie, bunu sen yaptın. Çok güzel."

"Teşekkürler, bebeğim. Ama bu geri bildirim değil. Bu bir iltifat."

"İkisi de." AirPods'u çıkarır ve aramızdaki masanın üzerine koyar. "Şu köprü notası mı? Tüylerim diken diken oldu." Ön kolunu ovuşturur. "Piyano çok etkileyici. Sesin çok doğal. Mükemmel. Hazır."

"Yani hiç yapıcı eleştiri yok mu..."

"Tamam, peki. Bence belki şunu düşünmelisin..." Dramatik bir şekilde durakladı. "...aynı bu şarkı gibi daha fazla şarkı kaydetmeyi."

Yumrulaşmış bir peçeteyi kafasına fırlattım. "İşe yaramaz."

"Doğru değil. Ben süslü bir erkeğim, bebeğim. Artık tek işim bu." Peçeteyi yakalayıp geri fırlatıyor. "Bu arada, bu hafta iki yazardan daha haber aldım. Birinin geliştirme konusunda yardıma ihtiyacı olan bir fantastik üçlemesi var, diğeri ise Altına Hücum dönemini konu alan bir tarihi kurgu projesi üzerinde çalışıyor."

"Bu... iyi bir şey, değil mi? İlginizi çekiyor mu?"

"Şey, ikisine de önce gramer tazeleme kurslarına katılacağımı söyledim. Edebiyat derslerimden bu yana epey zaman geçti ve dürüst olacağım, 'who' ve 'whom' arasındaki farkı hâlâ tam olarak kavrayamıyorum, ama evet. Yardımcı olmak isterim. Belki kız arkadaşımdan ilham alıp tutkumu paraya çevirebilir miyim diye bakarım."

"'Who' ile 'whom' arasındaki farkı biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Hayır. Hiç de değil. Biliyorsun, benimle Avrupa’ya gelmek zorunda değilsin. New York’a geri dönüp bir süre kendi işlerinle uğraşmak istersen? Sanki turnem ikimizin de hayatını çalmış gibi hissediyorum.”

Şakaklarımın yanına bir öpücük kondurdu. “Bana hayat verdi, Tweety. Bunu birlikte bitireceğiz. Sen ve ben. Son gösteriye kadar. Ve ötesine.”

Bir aylık iznim var. Okyanusu aşp turnenin ikinci aşamasına başlamadan önce biraz nefes alabileceğimiz bir süre. Las Vegas’a dönmeyi seçtik, her an doğabilecek bebeği olan Claire’in yanında olmak için.

Gülümsüyorum. “Ve ötesine,” diye tekrarlıyorum, fırtınadan sonraki sükûneti dört gözle bekliyorum. Daha fazla normallik, daha fazla sihir, ama bunun gibi sıradan anlar. Sadece sevdiğim adamla pizza paylaşmak.

Telefonum masada titreyerek anımızı bölüyor. Ekrana bakıyorum ve ismi görünce kalbimin bir an durduğunu hissediyorum.

Dylan Perry

Mesaj önizlemesinde küçük harflerle yazılmış bir metin görünüyor ve ben daha açmadan gülümsüyorum.

“Kim o?” diye soruyor Taio, yüzümdeki ifadeyi okuyarak.

"Kardeşim." Mesajı açmak için kaydırıyorum. "Bir şey bulmuş. Bana göndermek istediğini söyledi."

Taio kolunu bana doluyor, ekranı görebilmek için daha da yaklaşıyor. Eli belimin alt kısmına yerleşiyor. Küçük parmağıyla hafif bir ritim tutturuyor, sanki omurgamda minik bir piyano çalıyor gibi. Bu, onun “buradayım” anlamına gelen gizli şifresidir. Biyolojik babamla ilgili herhangi bir şey ortaya çıktığında, parmakları omurgamda sessiz bir konsere başlar. Bu hâlâ hassas bir konu.

Annemin mektubunu bulduktan sonra aylarca oyalanmıştım. Neyi bilmenin değerli olduğunu, neyi unutmanın daha iyi olacağını defalarca tartmıştım. Ama sonunda merak beni ele geçirdi, tıpkı Black Cat’in katlettiği Cheez Whiz kutusu gibi. Ve aynı zamanda, şimdi Kansas City “bok patlaması” olarak adlandırdığımız büyük kedi-peynir olayı gibi, bunun da sonuçları oldu.

Daha fazla kalp kırıklığı.

Liam Perry altı yıl önce öldü. Geride otuz iki yıllık eşi ve iki oğlu kaldı. Ayrıca, tanıma fırsatı bulamadığı kızı da. O artık yok, ama bu onu tanıyamayacağım anlamına gelmez — en azından umduğumdan daha sıcak ve sevgi dolu olan yeni üvey kardeşlerim bana böyle söyledi. Şimdilik sadece görüntülü sohbetler ve mesajlaşmalar var, ama buluşma planlarımız var.

DYLAN

Selam, senin için fotoğraf arıyordum ve babamın masasında bu eski evrak kutusunu buldum. Çoğu vergi evrakıydı ama bence görmen gereken bir tane vardı.

anneme göndermemin sakıncası olup olmadığını sordum, o da evet dedi. sanırım seninle tanışmak istemediği için kendini kötü hissediyor. henüz hazır değil. ama bunu

sana vermek istedi.

Bu annenizden.

Büyük harflerin kullanılmaması hala beni deli ediyor. Her mesaj, evden çıkmadan giyinmeyi unutmuş bir bilinç akışı gibi görünüyor. Ama bunun sadece Dylan olduğunu öğrendim — düşünceli, dağınık ve shift tuşunu bulamayan biri. Neyse ki ağabeyimiz Tyler, tam cümleler halinde ve doğru noktalama işaretleriyle mesaj atıyor. Bana müzik ve film önerileri isteyen ve kesinlikle "ateşli" görünmeyen o spagetti chili soslu sandviç gibi tuhaf tarifler gönderen Dylan'dır. Daha koruyucu olan Tyler ise, sadece durum kontrolü mesajları ile seyahat yorgunluğu ve homeopatik tedavilerle ilgili makaleler gönderir. Karısı bir sağlık koçu ve doula'dır ve *kelimenin tam anlamıyla her şey için bitkisel bir tedavisi vardır.*

Bunu çok seviyorum. Bana rastgele şeyler hakkında mesaj atan kardeşlerim olmasını seviyorum. Altı hafta önce birbirimizi tanımadığımız halde, şimdi sanki hep hayatımda olmuşlar gibi hayatımın bir parçası olmalarını seviyorum.

Başka bir mesaj geliyor, bu sefer bir resim. Genişletmek için dokunuyorum ve aniden el yazısıyla yazılmış bir mektubun fotoğrafını görüyorum. Kağıt zamanla sararmış, mürekkep biraz solmuş ama el yazısı hiç şüpheye yer bırakmıyor.

Annemin.

Her yerde tanırım. Hafifçe öne eğik yazı. Küçük harf "y"leri yazarken yaptığı kıvrım.

"Bu..." Taio'nun sesi yumuşak.

"Evet." Boğazım düğümleniyor. "Onun yazdığı gibi görünüyor. Ona yazılmış." Görüntüyü yakınlaştırıyorum ve birlikte okuyoruz.

Liam,

Üç gündür bu boş sayfaya bakıp doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Ama yok. , o yüzden açıkça söyleyeceğim ve ne demek istediğimi anlayacağına güveniyorum.

Yaptığın şey yanlıştı.

Bunu bildiğini biliyorum. Son birkaç ay boyunca bana her baktığında yüzünde görebiliyordum — suçluluk duygusu seni içten içe yiyip bitiriyordu. Beni sevdin. Buna inanıyorum. Hala inanıyorum, şu anda bile. Ama aşk, bir hayat kurmak için yeterli değil. Bunu senden önceki erkeklerle zor yoldan öğrendim ve bunu tekrar öğrenmeyi reddediyorum.

Sonsuz aşk güvene dayanır. Ve sana güvenemem. Çünkü kötü bir adamsın diye değil, aramızdaki onarılamaz bir şeyi kıran bir seçim yaptığın için. Beni asla olmak istemediğim bir şeye dönüştürdün. Şimdi, ailenе zarar vermenin suç ortağı oldum.

Senden yapmanı istediğim şey şu, Liam. Benim için değil, kendin için. Oğulların için.

Karına gerçeği söyle.

Erkek ol. Olanları itiraf et. Gerekirse ondan af dile. Ben gelmeden önce var olan, halihazırdaki ailen için savaş. O çocuklar gurur duyabilecekleri bir babayı hak ediyorlar ve şu anda sen o adam değilsin. Ama olabilirsin. Onların saygısını hak eden biri olmak için henüz geç değil. Sadece çaba göstermen gerekiyor.

Bana ve bebeğe gelince, biz iyi olacağız.

Tasarruf hesabı için teşekkür ederim. Kabul etmeyecektim, ama bunun gururumun konuşması olduğuna karar verdim ve gururum çocuğum adına karar veremez. Bu parayı ona elimden gelen en iyi hayatı sunmak için kullanacağım. Ve bu iyi bir hayat olacak, Liam. Bunun için elimden geleni yapacağım.

Bu bebek istenen bir bebek. Bunu anlamayı istiyorum. Onu dünyaya getiren koşullar ne olursa olsun, o bir hata değil. O bir yük değil. Hayatımın her gününü, ona ne kadar sevildiğini hissettirmek için harcayacağım.

Ama şimdi, eğer beni gerçekten seviyorsan — ki bence kendi kırık kalbinle de olsa seviyorsun — bizi bırakman gerekiyor.

Hayatına devam et. Hâlâ yapabiliyorsan, daha iyi bir koca ol. Oğullarına iyi bir baba ol. Anlamlı bir hayat yaşa. Ve belki, bir gün, çok uzun zaman sonra, birlikte geçirdiğimiz zamanlara bakıp utanç verici olanları değil, güzel olanları hatırlayabiliriz.

Bundan sonra seninle bir daha iletişime geçmeyeceğim. Lütfen beni aramaya çalışma. Bu bölümü kapatıp yeni bir sayfa açmamız ikimiz için de daha iyi olacak.

Bu çocuğu bana verdiğin için teşekkür ederim. İçtenlikle söylüyorum. O olağanüstü bir kız olacak.

Onu, mümkün olduğunu bildiğimden çok daha fazla seviyorum. Hoşça kal, Liam.

—Bettany

Mektup bulanıklaşıyor. Uzaklardan, ağladığımı fark ediyorum.

Taio kolunu bana daha sıkı doladı ve beni göğsüne çekti. Yüzümü omzuna gömdüm ve gözyaşlarının akmasına izin verdim — hüznün gözyaşları değildi, aslında değil, ama daha karmaşık bir şeydi. Rahatlama. Anlama. Hâlâ içimde taşıdığımı bilmediğim bir kederin nihayet bir yer bulması.

Bu bebek istenen bir bebek.

O, bana verilen en büyük hediye. O olağanüstü bir çocuk olacak.

“Seni çok sevdi,” diyor Taio saçlarıma fısıldayarak. “Seni gerçekten, gerçekten sevdi.”

"Biliyorum." Geri çekilip, elimi tersiyle gözlerimi siliyorum. "Her zaman biliyordum. Ama bunu görmek farklı. Sesini tekrar duymak, sadece kağıt üzerinde olsa bile."

"Sesi güçlü geliyor. Kendi değerini bilen biri gibi."

"Öyleydi." Mektuba tekrar bakıyorum, annemin tanıdık el yazısına, özenle seçtiği kelimelere. "Hatalar yaptı. Hem de çok. Ama zayıf değildi. Erkek olmadan yaşayamayan trajik bir figür değildi. Kendini seçti. Beni seçti. Ve asla geriye bakmadı."

Annemin beyaz atlı prensiyle birlikte olamadığı için eksik olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Onun iki prens vardı. Ben ve Spencer. Annem zayıf değildi, aşkı kaçırmamıştı. Biz onun aşkıydık. Kızları onun en büyük aşkıydı. Beklediği, uğruna savaştığı kişiler.

"Hey." Taio çenemi kaldırıp gözlerime baktı. "İyi misin?" Bu soruyu düşündüm. Gerçekten düşündüm.

Beş ay önce boğuluyordum. Skandal, kalp kırıklığı, özenle inşa edilmiş bir hayatın paramparça olması. Sahne performansı olmadan kim olduğumu bilmiyordum. Gerçek beni kimse sevecek miydi, bilmiyordum.

Şimdi parmaklarımda pizza yağı, telefonumda annemin mektubu ve kusurlar bulmasını istediğim halde sade piyano kayıtlarımı mükemmel bulan bir adamla birlikte vinil koltukta oturuyorum. Beni seçen bir babam, benim için canını verecek kız kardeşlerim ve tanımaktan heyecan duyduğum yeni erkek kardeşlerim var. Bitirmem gereken bir albümüm, tamamlamam gereken bir turne ve önümde uzanan koca bir hayatım var — dağınık, karmaşık, tamamen bana ait.

"Evet," diyorum ve bunu iliklerime kadar hissediyorum. "İyiyim."

İyiden de öte.

Tamamen, tamamen, olağanüstü bir şekilde seviliyorum. Tıpkı onun her zaman benim için istediği gibi.

Off the Books serisinin 3. kitabı Gray Area için hazır mısınız? [Buraya tıklayarak](#) Saylor veya Celeste'nin hikayesinin ilk birkaç bölümünü okuyun! Gray Area 12 Mayıs'ta çıkacak ve Kindle Unlimited ile ücretsiz olarak okunabilecek.

Okuduğunuz için teŖekkrler!

Paper Hearts'ı okuduğunuz için teŖekkrler! Umarım Charlie ve Taio'nun mutlu sonunu beđenmiŖsinizdir.

Benim hakkımda, diğer serilerim hakkında ve *Off the Books* serisinin gelecek bölümleri hakkında merak mı ediyorsunuz? Erken eriŖim ve n izlemeler için [okuyucu grubuma katılın](#) veya gelecek kitaplar ve daha fazlası hakkında sizi bilgilendireceğim haber [bltenime abone olun!](#)

Sevgilerimle,

Teşekkürler

Bay Cove'a, bu kitapta bana destek olduğu için. Benimle aynı gemide olduğu için. Kool-Aid içtiği için. Ben göremesem bile sihrin hala orada olduğunu her gün bana hatırlattığı için. Sen benim sonsuza kadar dayanağımsın.

Michelle'e, bu kitabı yazmak için sağlam ve sorumlu bir plan oluşturmamı dinleyen... sonra da o planı hızla terk etmemi izleyen inanılmaz editörüne. Ne tür engellerle karşılaşsam karşılaşayım, ne tür dalgalar beni yutsa da, her adımda yanımda oluyorsun. Charlie ve Taio'nun hikayesinin beş versiyonunu da düzenlediğin için teşekkür ederim. Sen bir editörden daha fazlasısın, en sevdiğim arkadaşlarımdan birisin ve en güzeli de, benden farklı olarak, "who" ile "whom"un ne zaman kullanılması gerektiğini gerçekten biliyorsun. Tanrı seni korusun.

Valentine'e, benim için hayati önem taşıyan mantığın sesi olduğun için. Beni her uçuşumun kenarından geri çektiğin, her çöküşümü engellediğin ve ben direnirken bile beni ileriye ittiğin için teşekkür ederim. Beni olduğumdan daha cesur yapıyorsun.

E.N.'ye, yolumu kaybettiğimi düşündüğümde bile devam etmem için her gün bana hatırlatmalar yaptığı için. Beni, aptal, kafası bulutlarda, kalbi masallarda olan kendim olmaya teşvik ettiğin için teşekkür ederim. Senin desteğin olmasaydı bu hikaye gerçekleşmezdi.

Aga'ya, tüm canlı enerjine ve coşkuna. Sanatınla kalbimdeki hikayeleri hayata geçirdiğin için. Teşekkürler!

Judy'ye, bu hikaye için çok çalışıp, hayatın bana attığı tüm sürprizlere uyum sağlamak için elinden geleni yaptığı için. Kaosumun ortasında sükunet olduğun için teşekkür ederim.

Meredith'e ve tüm Page & Vine ailesine, bu kitap için gösterdiğiniz sonsuz sabır için. İlham perimi yeniden bulmam için ihtiyacım olan tüm zamanı ve alanı bana verdiğiniz için. "Son" yazmanın zaferi kesinlikle hepimizin ortak zaferidir. Bana ve hikayelerime inanmaya devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

kay cove'dan diğ er eserler

KAY COVE'UN DİĞ ER ESERLERİ

Off the Books

[Rol Oyunu](#)

[Kağıt Kalpler](#)

[Gri Alan](#)

Sweet Spot (2026)

Aşk Dersleri Serisi [Kamera](#)

Karşısında [Utangaç](#)

[Anlık Fotoğraf](#)

[Selfie](#)

[Gerçek Hayat, Gerçek Aşk](#)

[Serisi](#): Beni Mükemmel Yap

Kuralları Yeniden Yaz

Bana Bir Borcun Var

Sırlarını Söyle İlk

Gelen Sonsuza Kadar

PALADIN Serisi [İhbarcı](#)

[Dedikoducu](#)

[İspiyoncu](#) (2026)

Kanarya (2026)

